ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Robert_A_Heinlein-Friday.pdb

PDB Name: Robert_A_Heinlein-Friday
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Heinlein

FRIDAY
I.
Jen co jsem vyšla z kabiny Beanstalku v Keni, pověsil se mi na paty. Sledoval mě dveřmi vedoucími k přepážce s nápisem "Celnice, Zdravotní a veterinární kontrola, Přistěhovalectví." Když se za ním dveře zasunuly, zabila jsem ho.
Nerada jsem cestovala Beanstalkem. Tuhle nechuť jsem si vypěstovala dokonce už před tím, než došlo k neštěstí na stanici v Quitu. Lano, které visí z nebe a nic ho nedrží, zapáchá až moc kouzly. Fakt je, že na L-5 se dá dostat i jinak, jenže je to příliš pomalé a taky dost drahé; s mými pokyny a peněženkou jsem si to nemohla dovolit.
Proto jsem taky byla pěkně nabroušená, ještě než jsem na Stacionární přestoupila z raketoplánu na Beanstalk..., ale zatraceně, bejt nabroušenej ještě není důvod k zabití. Chtěla jsem se toho chlapa jenom na pár hodin zbavit.
Jenže podvědomí má svou vlastní logiku. Zachytila jsem ho dřív, než se sesunul na podlahu a rychle ho vlekla směrem k řadě pancéřových celních schránek. Musela jsem přitom dost spěchat, aby nezakrvácel podlahu. Přitlačila jsem mu palec na zámek schránky, sebrala mu cestovní brašnu a nacpala ho dovnitř. Z brašny jsem si vzala průkazy, peníze v hotovosti a úvěrovou kartu Diners Clubu, kterou jsem hned zasunula do otvoru ve schránce. Pak jsem brašnu hodila dovnitř k mrtvole a zabouchla pancéřové dveře. Zámek s klapnutím zapadl a já spěchala pryč.
Za mými zády se u stropu vznášelo Oko Veřejného Dozoru. Ne, že bych se kvůli tomu musela vzrušovat. V devíti případech z deseti Oko křižuje náhodně, bez monitorování, a jeho dvanáctihodinovou smyčku si před vymazáním nemusí nikdo prohlédnout. Podesáté může důstojnice pořádkových sil monitorovat pozorně nebo se taky může drbat a myslet na to, co dělala minulou noc.
Takže jsem si ho nevšímala a pořád si to mířila rovnou k východu na konci chodby. To odporné Oko by se na mne určitě zaměřilo, protože jsem tady v chodbě byla jediná hmota vyzařující sedmatřicet stupňů Celsia. Jenže ještě než se ke mně otočilo, ztratilo nejmíň tři vteřiny tím, že snímalo skříňku.
Zvažovala jsem právě, která ze tří možných variant dalšího postupu bude nejbezpečnější, když tu převzal iniciativu onen nevyzpytatelný kus mého mozku a ruce provedly čtvrtou: vytáhla jsem z kapsy pero a laserovým paprskem Oko "zabila". Zdemolovala jsem ho dokonale, protože jsem držela paprsek nastavený na plný výkon tak dlouho, dokud jsem mu nezkratovala antigrav, takže se oslepené Oko zřítilo na zem. Doufala jsem, že jsem mu vymazala paměť.
Opět jsem použila ukořistěnou kreditní kartu. Zámek jsem otevřela perem, abych neporušila otisk palce. Musela jsem do Oka pořádně kopnout, jinak bych ho do té přecpané skříňky vůbec nenarvala. Pak jsem si pospíšila; byl už nejvyšší čas stát se někým jiným. Jako většina nástupních přístavů měl i keňský Beanstalk odpočívárny pro cestující na obou stranách celnice. Místo toho, abych šla k prohlídce, vyhledala jsem umývárnu a zaplatila na dřevo za kabinu na vykoupání a převlečení.
Za dvacet sedm minut poté jsem byla nejen vykoupaná, ale měla jsem i jiné vlasy, jiné oblečení a jinou tvář. To, co na sebe patláte tři hodiny, vezme za své za patnáct minut mydlení a mytí horkou vodou. Nebyla jsem zrovna dychtivá ukazovat svou pravou tvář, ale musela jsem se zbavit podoby, kterou jsem při téhle akci používala. Co jsem nespláchla do kanálu, hodila jsem do drtiče odpadků: výsadkářskou kombinézu, těžké boty, brašnu, náhradní otisky prstů, kontaktní čočky a cestovní pas. Pas, který mi zbyl, byl na moje pravé jméno - tak dobrá, na jedno z mých pravých jmen - a byla v něm stereografie mé tváře a spousta opravdových tranzitních razítek z L-5.
Než jsem do drtiče hodila osobní věci, které jsem našla u mrtvoly, pozorně jsem si je prohlédla. Zarazila jsem se. Jeho kreditní karty a identifikační průkazy byly na čtyři jména.
Kde ale potom byly zbývající tři pasy?
Nejspíš zůstaly u té mršiny ve skříňce. Neprohledala jsem ji pořádně, vždyť jsem měla tak málo času! Jednoduše jsem shrábla jenom to, co nesl v brašně.
Mám se vrátit a přesvědčit se? Kdybych naklusala zpátky a otevřela skříňku s ještě nevychladlou mrtvolou, někdo by si toho určitě všiml. Doufala jsem, že když mu seberu kreditní karty a pas, pozdržím tím jeho identifikaci a sama tak získám víc času na to, abych se někam uklidila... Ale počkat! Hmm, ano, jak pas, tak úvěrová karta Diners Clubu byly na jméno Adolf Belzen. American Express vystavil úvěr pro Alberta Beaumonta, Bank of Hong Kong se starala o Arthura Bookmana a MasterCard zabezpečil Archibalda Buchanana.
Udělala jsem si "rekonstrukci" zločinu: Beaumont-Bookman- Buchanan právě otvíral skříňku, když ho Belzen zezadu zákeřně přepadl a narval ho dovnitř. K zamčení skříňky pak použil svou vlastní kreditní kartu Diners Clubu a vypařil se.
Ano, skvělá teorie... a teď kalit vodu ještě víc.

Průkazy a kreditní karty zmizely v mé náprsní tašce. Belzenův pas jsem si nechávala pro sebe. Při důkladné prohlídce bych asi neobstála, ale existují způsoby, jak se jí vyhnout - například podplácení, nátlak, korupce, zdiskreditování a spousta dalších švindlů.
Když jsem vycházela z umývárny, cestující z další kabiny se právě řadili u přepážky. Přidala jsem se k nim. Celní úředník si všiml mého nápadně lehkého námořnického pytle a zeptal se na nejnovější vývoj na černém trhu. Věnovala jsem mu svůj nejparádnější pohled hlupáka, přesně takový, jaký mám na obrázku ve svém pasu. Nato konečně usoudil, že mám v pasu správný počet razítek a nechal věc plavat.
Zeptala jsem se ho na nejlepší hotel a nejlepší restauraci. Řekl, že mu sice nepřísluší dávat doporučení, ale že má dobré mínění o Hiltonu v Nairobi. A pokud jde o jídlo, jestli na to budu mít, tak U tlouštíka naproti Hiltonu mají nejlepší kuchyni v Africe. Prý věří, že se mi pobyt v Keni bude líbit.
Poděkovala jsem mu. Za pár minut jsem už byla dole ve městě - a litovala toho. Stanice Keňa je víc než pět kilometrů vysoko a vzduch je tam vždycky řídký a studený. Nairobi je výš než Denver, skoro tak vysoko jako Mexico City, ale to je jen zlomek výšky hory Mount Kenya a navíc jen kousíček od rovníku.
Vzduch byl příliš těžký a teplý, aby se dal dýchat, a skoro okamžitě jsem propotila šaty. Cítila jsem, jak mi začínají otékat nohy, které mě navíc bolely od normální pozemské gravitace. Neměla jsem ráda mimozemské úkoly, ale vracet se zpět na Zemi bylo mnohem horší.
Zkusila jsem zapnout sebeovládání a nevšímat si momentálních těžkostí. Blbost. Kdyby můj učitel sebeovládání trávil míň času meditací a víc času v Keni, jeho pokyny by mně teď mohly být užitečnější.Nechala jsem toho a soustředila se na problém, jak se co nejrychleji dostat z téhle sauny.
Vstupní hala v Hiltonu mě příjemně osvěžila. A co bylo vůbec nejlepší, měla plně automatizovanou cestovní kancelář.Vešla jsem dovnitř, našla prázdnou kabinu a posadila se před terminál. Obsluha okamžitě vzhlédla: "Čím vám mohu pomoci?"
Řekla jsem jí, že si myslím, že to dokážu zařídit sama. Klávesnice vypadala důvěrně známá, byl to běžný typ Kensington 400.
Trvala na svém. "Ráda to pro vás vyťukám. Nikoho jiného neobsluhuji." Vypadala na šestnáct a měla sladkou tvářičku, příjemný hlas a chování, které mě přesvědčilo, že jí opravdu dělá radost někomu pomáhat.
Co jsem si přála ze všeho nejmíň, bylo to, aby mi někdo pomáhal, až budu všelijak čachrovat s úvěrovými kartami, co nebyly moje. Tak jsem jí přihrála malé spropitné a řekla jí, že opravdu dávám přednost tomu vyťukat si to sama, ale že ji určitě zavolám, kdyby se vyskytly nějaké problémy.
Trochu se bránila, že jí dávám spropitné, ale nazpátek mi ho zrovna nevnucovala. Odešla pryč.
Adolf Belzen jel metrem do Káhiry a pak semibalistikou do Hong Kongu, kde si na poloostrově rezervoval pokoj, a to všechno laskavostí Diners Clubu.
Albert Beaumont byl na prázdninách. Tryskovým letadlem společnosti Safari Jets letěl do Tinbuktu, kde ho American Express umístil na dva týdny v luxusní Šangri-La na pobřeží Saharského moře.
Bank of Hong Kong zaplatila Arturu Bookmanovi cestu do Buenos Aires.
Archibald Buchanan navštívil rodný Edinburgh a cestu mu hradil MasterCard. Protože ji mohl celou absolvovat metrem, s jedním přestupem v Káhiře a automatickým přepnutím na jinou trasu v Kodani, měl by být v rodišti asi za dvě hodiny.
Potom jsem počítač cestovní kanceláře použila k tomu, abych si zjistila pár maličkostí. Ale žádné rezervace, žádné nákupy a všechno jen v krátkodobé paměti.
Spokojeně jsem opustila kabinu a zeptala se usměvavé obsluhy nato, zda se vchodem do metra, který jsem viděla ve vstupní hale, dostanu do restaurace U tlouštíka.
Podrobně mi cestu popsala. Tak jsem sešla do metra a chytla soupravu do Mombasy. Přitom jsem opět zaplatila v hotovosti.
Mombasa je od Nairobi jenom 30 minut, nebo chcete-li 450 kilometrů, ale leží na úrovni moře, takže se vám zdá, že je tady přímo božské podnebí. Odjela jsem odtamtud, jak to šlo nejrychleji, takže už o sedmadvacet hodin později jsem byla v illioniské provincii Chicagského impéria. Na třináct tisíc kilometrů Velkým okruhem se vám to možná zdá být dlouhá doba, jenže já necestovala Velkým okruhem, ani jsem nemusela procházet celnicí nebo přistěhovaleckou kontrolou. Taky jsem nepoužila žádnou kreditní kartu, dokonce ani vypůjčenou. A zařídila jsem si to tak, abych ve Svobodném státě Aljaška urvala sedm hodin spánku; od té chvíle, co jsem před dvěma dny opustila kosmické město L-5, jsem se totiž pořádně nevyspala.
Jak se mi to povedlo? To je obchodní tajemství. Možná, že tu trasu nebudu už nikdy potřebovat, ale třeba se bude hodit některému z kolegů. Kromě toho, jak říká můj Šéf, proti všem těm vládám, přiškrcujícím všechno kdykoliv jen můžou se svými počítači, Oky Veřejného Dozoru a dalšími devadesáti devíti druhy elektronického špiclování, má každý svobodný člověk morální povinnost bojovat všude tam, kde je to možné. Nezavírat dveře od metra, nechávat zatažené rolety, dávat falešné informace počítačům. Počítače sice přesně myslí, ale jinak jsou hloupé. Elektronické záznamy nejsou opravdové záznamy... takže je dobré být ve střehu a čekat na příležitost k popletení systému. Když už se nemůžete vyhnout placení, zaplaťte o malounko víc, aby to zmátlo jejich počítače. Prohazujte číslice a tak dále.
Recept na procestování půlky planety, aniž byste někde zanechali stopu, je jednoduchý: plaťte hotově. Nikdy žádný úvěr ani nic takového, co jde do počítače. A úplatek nesmí být nikdy úplatek. Každá taková transakce valut musí uchránit tvář toho, komu peníze cpete. Bez ohledu na to, jak královsky jsou přepláceni, zaměstnanci veřejných služeb jsou všude na světě přesvědčeni, že mají ukrutně nízké příjmy. A všichni úředníci jsou v podstatě zlodějské dušičky, protože jinak by se nenechali živit z obecního koryta. Tyhle dvě věci jsou všechno, co potřebujete vědět - ale buďte opatrní! - úředník, co nemá žádný respekt k sobě samému, potřebuje a vyžaduje projevy uznání od veřejnosti.

Řídila jsem se podle toho a cesta proběhla bez incidentu. (Nepočítala jsem ovšem s tím, že hotel Hilton v Nairobi bude zapálen a vyhoří jen pár minut po tom, co jsem odjela metrem do Mombasy. Připadalo by mi vysloveně paranoidní, kdybych si hned myslela, že to má co dělat s mou maličkostí).
Čtyř úvěrových karet i pasu jsem se zbavila hned, jak jsem se o tom dozvěděla, ale bývala bych to udělala tak jako tak. Jestliže mě chtěl protivník sejmout, což bylo sice možné, ale nepravděpodobné, pak to, že zničil mnohamiliónovou stavbu a zabil či zranil stovky nebo tisíce lidí jenom proto, aby mě dostal, bylo totéž, jako kdyby šel na mouchu se sekerou. Prostě fušeřina.
Ale možná, že to tak skutečně bylo. Konečně jsem tedy dorazila do Impéria a měla za sebou, když nepočítám pár drobných nepříjemností, další úspěšně skončenou akci. Vystoupila jsem ve stanici Lincoln Meadows a uvažovala, jestli už jsem nashromáždila dost kladných bodíků na to, abych ze Šéfa vymámila pár týdnů dovolené na Novém Zélandě. Moje rodina, sedmičlenná S-skupina, žila v Christchurchu. Neviděla jsem je už celé měsíce. Nejvyšší čas se tam ukázat!
Prozatím jsem vychutnávala svěží, chladný vzduch a panenskou krásu Illinois. Nebyl to sice Jižní ostrov, ale zařadila bych ho hned na druhé místo. Povídá se, že dřív tady louky byly zaneřáděné špinavými továrnami. Zdá se to být prostě k nevíře. Dnes byla ze stanice vidět jediná budova - nájemná konírna AVIS naproti přes ulici.
Na parkovišti vedle stanice stály dva kočáry firmy AVIS, běžné káry a farmářské nákladní vozy. Už jsem si skoro vybrala jednu z AVISových kobylek, když jsem si všimla vozu, který právě dorazil do stanice: skvěle sehraný pár hnědáků zapřažených do otevřeného kočáru bez střechy firmy Lockheed. "Strýčku Jime! Tady nahoře! To jsem já!"
Kočí se dotkl bičem střechy svého bezvadného klobouku a přibrzdil spřežení, takže kočár zastavil přímo u schodů, na kterých jsem stála. Slezl dolů a smekl svůj klobouk. "Jsme rádi, že jste doma, slečno Friday."
Krátce jsem ho objala, což snášel vcelku trpělivě. Strýček Jim Prufit na vás zapůsobil silným dojmem solidnosti. Říká se, že byl usvědčen z obhajoby papeženství. Nebo že ho dokonce přistihli přitom, když sloužil mši. Jiní zas říkají, že je to nesmysl, že Jim pracuje pro Firmu a tohle všechno vzal na sebe jenom proto, aby zachránil ostatní. Moc toho o politice nevím, ale myslím si, že kněz by měl mít určité chování, ať už je pravý nebo příslušník naší živnosti. Mohu se ovšem mýlit. Skutečného kněze jsem totiž ještě nikdy neviděla.
Když mně pomáhal nastoupit, cítila jsem se jako panička. Zeptala jsem se: "Co se stalo, že jste tady?"
"Pán mě poslal, abych tady na vás počkal, slečno."
"Vážně? Ale já jsem mu nedala vědět, kdy přijedu." Zkoušela jsem přijít na to, kdo na mé trase mohl být částí Šéfovy informační sítě. "Někdy si myslím, že Šéf má věšteckou křišťálovou kouli."
"Vypadá to tak, že jo?" Jim zamlaskal na Goga a na Magoga a vydali jsme se směrem k farmě. Usadila jsem se, odpočívala a poslouchala důvěrně známé radostné klapání kopyt koní do hlíny.
Vzbudila jsem se právě, když Jim zabočil do naší brány a když zastavil u vjezdu pro kočáry, byla jsem již úplně vzhůru. Seskočila jsem dolů, aniž bych čekala, že sejdu jako dáma, a otočila jsem se, abych Jimovi poděkovala.
Udeřili na mě z obou stran.
Starý dobrý strýček Jim mě nevaroval. Jenom se díval, zatímco mne unášeli.
II.
Můžu si za to sama. V základním kursu jsem se přece učila, že žádné místo na světě není nikdy úplně bezpečné a že místa, kam se ze zvyku vracíte, jsou pro vás nebezpečná obzvlášť. Tady je totiž pravděpodobnost odhalení, léčky a přepadení ze zálohy největší.
Ale zřejmě jsem to brala jen jako suchou poučku a jako starý profík to ignorovala. A tak jsem to schytala.
Podobné pravidlo říká, že člověk, který vás nejpravděpodobněji zavraždí, bude někdo z vaší vlastní rodiny - a tuhle krutou statistiku taky ignorujeme. Musíme. Protože než žít ve strachu před vlastní rodinou, to už je lepší být mrtvý!
Největší hloupost byla, že jsem nepřehlédla jen nějaký obecný princip, ale zřetelné, jasné a srozumitelné varování. Jak starý dobrý "strýček" Jim zařídil, že čekal na mou kabinu? Ve správný den a skoro přesně na minutu? Křišťálová koule? Šéf je chytřejší než my všichni dohromady, ale není to čaroděj. Můžu se mýlit, ale jedním jsem si jistá. Kdyby Šéf ovládal nadpřirozené síly, nepotřeboval by nás ostatní z týmu.
Šéfovi jsem svůj pohyb neohlašovala. Dokonce jsem mu ani neoznámila, že jsem opustila L-5. To je totiž jedna ze zásad: nenutí nás, abychom každou chvíli hlásili, kde právě jsme. Moc dobře ví, že každý takový únik informací může být pro nás osudný.
Dokonce jsem ani sama nevěděla, že pojedu touhle kabinou, dokud jsem v ní neseděla. Objednala jsem si snídani v Sewardově prodejně kávy přímo v hotelu, ale ustála jsem a hodila pár mincí na pult, aniž bych něco jedla. O tři minuty později jsem už seděla zavřená v expresní kabině. Tak jak se to mohlo stát?
To "očko", co jsem sejmula v keňském Beanstalku, zjevně nebylo jediné... ať si tam byla ještě nějaká záloha, anebo pan Belzen (nebo Beaumont, Bookman, Buchanan) někomu začal chybět a rychle ho nahradili někým jiným. Možná, že mě sledovali hned od začátku, anebo to, co se stalo Belzenovi, je upozornilo, aby se na mě přilepili. Možná mě chytli i díky tomu že jsem minulou noc ztratila hodně času spánkem.
Jak to skutečně bylo, není teď důležité. Krátce po tom, co jsem na Aljašce vlezla do kabiny, někdo asi telefonoval zprávu v tomhle stylu: "Světluška volá Vážku. Komár před devíti minutami opustil rychlokabinou Mezinárodní koridor. Kontrola provozu v Anchorage hlásí, že kabina je naprogramována na vedlejší dráhu do Lincoln Meadows, kde bude v 11.30 vašeho času." Nebo nějaké podobné tlachy. Protivník mě viděl nastoupit do kabiny a hned dal zprávu dál, jinak by na mě staroušek Jim nemohl čekat. Jasný jak facka.
Pohled zpátky je vždycky báječný. Pokaždé vám přesně řekne, jak jste si rozbili hlavu. Ovšem až už když ji máte rozmlácenou.
Ale neprodala jsem svou kůži lacino. Kdybych byla bývala chytrá, vzdala bych se hned, jak jsem viděla, že mají

beznadějnou přesilu. Jenže nejsem dost chytrá. To už jsem ostatně dokázala. Když mi Jim řekl, že ho posílá Šéf, měla jsem hned upalovat jako o život. Místo toho jsem vlezla dovnitř a dala si šlofíka. Do pytle!
Vzpomínám si, že jsem jednoho z nich zabila.
Možná i dva. Ale proč do toho proboha šli tak natvrdo? Mohli si přece počkat na to, až budu uvnitř, a omámit mě plynem, nebo použít uspávací pistoli, nebo třeba jen obyčejné laso. Potřebovali mě živou, to je jasné. Cožpak nevědí, že terénní agent s mým výcvikem do toho při napadení automaticky šlápne? Asi tady nebudu jediný hlupák.
Ale proč ztráceli čas tím, že mě znásilnili? Celé provedení téhle akce ukazovalo na amatéry. Žádná parta profesionálů totiž nesáhne po znásilnění nebo ranách pěstí ještě před výslechem. Z toho přece není žádný užitek. Každý profík je vycvičen na to, aby si uměl poradit s jedním i s druhým. Při znásilnění se může ona (nebo on, slyšela jsem, že pro chlapy to bývá horší) buď v myšlenkách úplně odpoutat a čekat, až to bude mít za sebou, nebo si může (při pokročilém tréninku) vzít příklad z dávných čínských pořekadel.
Jestliže na to agentka má herecké schopnosti, může místo obou těchto metod, případně v kombinaci s metodou číslo dvě, brát znásilnění jako příležitost, jak získat převahu nad svými věznitelí. Netřesu se zrovna na to být herečkou, ale zkusím to. I když mi to zatím nikdy nepomohlo mé protivníky zneškodnit, minimálně jednou jsem si tím zachránila život.
Tentokrát metoda číslo tři sice neovlivnila výsledek, nicméně způsobila menší vítanou rozepři mezi únosci. Čtyři z nich, což byl můj odhad podle dotyků a tělesného zápachu, si to se mnou rozdali v jedné z ložnic v hořejším patře. Možná to byl i můj vlastní pokoj, ale nemohla jsem si tím být jistá, protože jsem byla chvíli v bezvědomí a teď jsem byla oblečena jenom do lepicí pásky přes oči. Rozdali si to se mnou na matraci na zemi. Normální soulož několika chlapů po sobě na jedné ženské, k tomu s malým sadismem... ten jsem ale ignorovala, protože jsem se právě velmi soustředila na metodu číslo tři.
V duchu jsem jim říkala Parťák (vypadalo to, že těm ostatním velí), Balvan (říkali mu tak, asi měl balvan v hlavě), Prcek (berte to jak chcete) a Ten další, protože neměl nic, podle čeho bych ho mohla pojmenovat.
Pracovala jsem na každém z nich metodou hraného zdráhání. Musíte se do toho na začátku jakoby nutit a potom vás postupně ovládne taková vášeň, že si prostě nemůžete pomoct. Každý muž takovému tuctovému triku uvěří, v tomhle směru jsou to cucáci. Zvlášť tvrdě jsem pracovala na Parťákovi, protože jsem doufala, že se mi povede stát se jeho favoritkou. Parťák si nevedl špatně, takže se metody číslo dvě a tři bezvadně doplňovaly.
Ale nejtěžší to bylo s Balvanem, protože u něj jsem metodu číslo tři musela kombinovat s metodou číslo jedna. Strašně mu páchlo z úst a ani jinde nebyl příliš čistý. Musela jsem vyvinout velké úsilí, abych to ignorovala a reagovala tak, aby to lichotilo jeho chlapskému já.
Potom, co ochabl, řekl: "Macu, ztrácíme čas. Tý čubce se to líbí."
"Tak toho nech a dej mrňousovi ještě jednu šanci. Je připravenej."
"Ještě s tím počkej, trochu jí profackuju, aby nás začala brát vážně." A hned mi pravačkou jednu ubalil. Vykřikla jsem.
"Nech toho!" okřikl ho Parťák.
"Co si to dovoluješ? Tos trochu přehnal, Macu."
"Slyšels dobře." Zahřměl nový hlas. Bezpochyby byl zesilovaný zvukovým systémem na stropě. "Víš přece, že Mac je tvůj velitel oddílu, Balvane. Macu, pošli Balvana sem ke mně. Chci si s ním promluvit."
"Myslel jsem to dobře, Majore."
"Slyšels to, Balvane," řekl Parťák potichu. "Popadni kalhoty a pohni sebou!"
Najednou mi ten chlap přestal smradlavým dechem funět do obličeje a jeho váha mě už netiskla k podlaze. Štěstí je relativní pojem.
Hlas ze stropu opět promluvil: "Je to pravda, Macu, že slečně Friday se malé uvítání, které jsme jí připravili, docela zamlouvá?"
"Je to možný, Majore," řekl pomalu Parťák. "Dělá, že jo."
"A co ty na to, Friday? Užíváš si takhle často?"
Jeho dotaz jsem nechala bez odpovědi. Místo toho jsem podrobně probrala jeho a jeho rodinu, přičemž zvláštní pozornost jsem věnovala jeho matce a sestře. Kdybych mu po pravdě řekla, že za jiných okolností by byl Parťák docela potěšením, že Prcek a Ten další mě celkem nezaujali a že Balvan je děsný prase, který bych při první příležitosti zrušila, tak bych poslala metodu číslo tři úplně k čertu.
"Nápodobně, zlatíčko," odpověděl hlas vesele. "Mrzí mě, že tě zklamu, ale já jsem dítě z dětskýho domova. Nemám ani manželku, natož matku nebo sestru. Macu, nasaď jí želízka a hoď přes ni přikrývku. Ale nedávej jí dávku, promluvím si s ní až později."
Amatér. Můj Šéf by nikdy nevaroval vězně, že ho čeká výslech.
"Hej, ty dítě z dětského domova!"
"Ano, drahoušku?"
Obvinila jsem ho z neřesti, ke které nepotřebuje ani matku, ani sestru, ale která je u některých mužů, tak mi to alespoň řekli, anatomicky proveditelná. Hlas odpověděl: "Dělám si to každou noc, poklade. Báječně mě to uklidňuje."
Takže 1:0 pro Majora. Řekla jsem si, že při troše výcviku by z něho mohl být profík. Nicméně teď byl jen mizerný amatér a vůbec jsem z něho neměla respekt. Ztratil jednoho, nebo možná i dva ze svých lidí, zbytečně mi způsobil modřiny, zhmožděniny a řadu ponížení, z nichž některá by netrénovanou ženu zdrtila, a přitom ztratil dvě nebo víc hodin. Kdyby na tom pracoval můj Šéf, vězeň by mu hned všechno vyklopil a ty dvě hodiny by trávil tím, že už by ze sebe do magnetofonu sypal i ty úplně nejzapadlejší vzpomínky.
Parťák se ujal nepříjemné povinnosti a hlídal mě. Zavedl mě do koupelny a v klidu čekal, než se vyčůrám, aniž by z toho dělal divadlo. Další chyba. Jednou z užitečných doplňkových technik při výslechu amatéra (u profíků to nefunguje) je totiž přinutit ho - nebo ji - aby přestal ovládat naučené zadržování potřeby. Na toho, kdo byl v životě ušetřen

drsnějších věcí, anebo se má příliš rád, jako většina mužů, to platí stejně účinně jako bolest a bolestí a ponížením se efekt ještě násobí.
Myslím si, že o tomhle Mac nic nevěděl. Považovala jsem ho za v podstatě citlivou duši, přes tu jeho chuť - ne, s chutí na trochu toho znásilnění. Tyhle choutky jsou podle žáků amerického sexuologa Kinseye obvyklé pro většinu chlapů.
Někdo dal matrace zpátky do postele. Mac mě k ní zavedl, řekl mi, abych si lehla na záda a ruce spustila přes okraje. Pak mě přivázal dvěma pouty k nohám postele. Nebyla to pouta, jaká mají strážci veřejného pořádku, ale zvláštní druh se sametovými provazy. Druh používaný idioty pro sadomachohry. Uvažovala jsem, kdo z nich byl perverzní. Že by Major?
Mac se přesvědčil, že pouta drží, ale že mě neřežou. Pak na mě něžně hodil deku. Nebyla bych překvapená, kdyby mi dal pusu na dobrou noc. Ale nedal a potichu odešel.
Kdyby mě políbil, jaký postup by odpovídal metodě číslo tři? Oplatit mu to, nebo se odvrátit a pokusit se ho odmítnout? Hezká otázka. Metoda číslo tři je založena na "já si prostě nemůžu pomoct" a vyžaduje přesné zhodnocení, kdy a kolik nadšení musíte zahrát. Kdyby násilník začal tušit, že oběť něco předstírá, přišli byste o svůj fígl.
Když jsem poněkud s lítostí dospěla k názoru, že bych takový hypotetický polibek musela odmítnout, usnula jsem.
Nenechali mě spát dlouho. Byla jsem vyčerpaná a otupělá z toho všeho, co se mi stalo, a tvrdě jsem spala, když mě náhle někdo probudil fackou. Nebyl to Mac, ale pochopitelně Balvan. Nepraštil mě tak tvrdě, jako předtím, ale zato úplně zbytečně. Asi mi dával za vinu výchovnou lekci, kterou dostal od Majora... Slíbila jsem si, že až budu mít příležitost ho zničit, musím to udělat hezky pomalu a trochu si ho vychutnat.
Slyšela jsem Prcka, jak říká: "Mac povídal, že ji nemáme tlouct."
"Nemlátil jsem ji. To bylo jen laskavý dotknutí, aby se probudila. Drž hubu a hleď si svýho. Buď ve střehu a namiř na ni pistoli. Na ni, ne na mě, ty pitomče!"
Zavedli mě dolů do suterénu, do jedné z našich místností pro výslechy. Prcek a Balvan odešli, tedy myslím si, že Prcek odešel. O Balvanovi to vím určitě, protože jsem už necítila jeho smrad. Velení převzala parta na výslechy. Nevěděla jsem, kdo tam byl ani kolik jich bylo, protože nikdo z nich zatím nepromluvil ani slovo. Jediný hlas, který jsem slyšela, byl Majorův. Zdálo se mi, že vychází z reproduktoru.
"Dobré ráno, slečno Friday."
(Ráno? To se mi nezdá.) "Jak se vede, dítě z dětskýho domova!"
"Jsem rád, že jsi v dobrý formě, drahoušku, protože tohle naše sezení asi bude dlouhý a únavný. Dokonce nepříjemný. Chci o tobě vědět úplně všecko, lásko."
"Tak se do toho dáme. Co máš jako první?"
"Pověz mi o tom svým výletu. Do všech nejmenších detailů. A popiš podrobně organizaci, do který patříš. Možná bych ti rovnou měl říct, že toho už sami dost víme a jestli budeš lhát poznám to. Takže se snaž neudělat ani tu nejmenší chybu, drahoušku, protože když na ni příjdu, tak to, co se potom stane, mně možná bude líto, ale ty toho budeš litovat mnohem víc."
"Proč bych ti lhala? Běží magnetofon? Zabere to hodně času."
"Magnetofon běží."
"Tak jo." Zpívala jsem přes tři hodiny.
To bylo podle všech pravidel. Šéf ví, že devětadevadesát agentů ze sta při pořádných bolestech povolí, a že skoro stejné procento nezvládne dlouhý výslech kombinovaný s ničím horším, než je obyčejná únava. A jen samotný Buddha může odolat některým drogám. Protože nečeká zázraky a nenávidí vyřazené agenty, jeho zásada je: "Když tě chytnou, zpívej!"
Proto se taky stará o to, aby agent v akci nikdy nevěděl nic, co by ho mohlo ohrozit. Kurýr nikdy neví, co veze. Nevěděla jsem o záměrech organizace. Neznala jsem jméno svého Šéfa. Nebyla jsem si jistá, zda jsme vládní agentura nebo odnož nějaké mezinárodní. Věděla jsem sice, kde je farma, ale to věděla i spousta jiných lidí... a farma je (tedy byla) velmi dobře chráněna. Na jiná místa jsem jezdila pouze ve zvlášť k tomu určených uzavřených energomobilech. Jeden takový mě například vozil do výcvikového prostoru, který mohl být někde na okraji hlavního sídla, ale taky nemusel.
"Jak jste se sem dostali, Majore? Tohle místo mělo bezvadnou obranu."
"Tady se ptám já, krásnoočko. Vraťme se k tomu, jak tě sledovali z Beanstalku."
Po nějaké době, kdy jsem už řekla všechno, co jsem věděla, a dál se jen opakovala, mě Major zastavil. "Drahoušku, vykládáš mi tady velmi přesvědčivý příběh a já ti věřím tak každý třetí slovo. Začneme s procedurou číslo dvě."
Někdo mě chytl za levé rameno a vrazil do něj jehlu. Droga! Doufala jsem, že tihle příšerní amatéři nebudou s touhle hračkou tak nemotorní, jako v jiných věcech. Při předávkování můžete natáhnout brka překvapivě rychle. "Radši bych si sedla, Majore!"
"Posaďte ji na židli," rozkázal Major a někdo ho okamžitě poslechl.
Následujících asi tisíc let jsem se ze všech sil snažila vyprávět ten samý příběh bez ohledu na to, jak hnusně jsem se cítila. V jednu chvíli jsem spadla ze židle. Neposadili mě zpátky, ale namísto toho mě položili na studený beton. Mluvila jsem dál.
O chviličku později jsem dostala další šleh. Začaly mě bolet zuby a pálily mě oči. Ale to mě přivedlo k vědomí. "Slečno Friday!"
"Ano, pane?"
"Už ses probrala?"
"Myslím, že jo."
"Drahoušku, myslím, že tě v hypnóze velmi pečlivě vycvičili k tomu abys pod drogami vykládala stejný příběh, jako bez

nich. To je moc špatný, protože teď musím použít jinou metodu. Můžeš vstát?"
"Myslím, že jo. Můžu to zkusit."
"Zvedněte ji někdo a ať vám nespadne." Nějací dva chlapi se toho ujali. Nestála jsem pevně, ale drželi mě. "Začněte s procedurou číslo dvě, bod pět."
Někdo mi těžkou botou stoupl na bosé prsty u nohou. Zařvala jsem bolestí.
Podívejte, až vás někdy budou vyslýchat a mučit, křičte. Když ze sebe děláte tvrďáka, tak si to jenom zhoršujete. Zeptejte se někoho, kdo to má za sebou. Řvěte co nejvíc a složte se tak rychle, jak jen můžete.
O tom, co se všechno událo v následujících nekonečných minutách, se nebudu podrobně rozepisovat. Jestliže máte představivost, mohlo by se vám udělat nevolno a mně se při tomhle líčení chce vždycky zvracet. Několikrát se mi to skutečně stalo. Občas jsem taky omdlela, ale vždycky mě vzkřísili a hlas pokračoval v kladení otázek.
V jednu chvíli už křišení zřejmě nezabíralo, protože pak si pamatuju už jen to, že jsem byla zpátky v posteli - nejspíš stejné jako předtím - a opět připoutaná. Celé tělo mě bolelo.
Přímo nad mou hlavou se opět ozval hlas: "Slečno Friday!"
"Co zas chceš, do prdele?"
"Nic. Jestli tě to potěší, holčičko, tak jsi jediný kousek, který jsem kdy vyslýchal, ze kterýho jsem nakonec nemohl dostat pravdu."
"Běž se uklidnit!"
"Dobrou noc, drahoušku."
Mizerný amatér! Každé slovo, které jsem mu řekla, byla holá pravda.
III.
Někdo vešel dovnitř a dal mi pod kůži další dávku. Bolest za chvilku zmizela a já usnula.
Myslím, že jsem spala hodně dlouho. Buď jsem měla popletené sny, nebo byla v polospánku. Anebo obojí. Něco z toho musely být sny. Dneska hodně psů mluví, ale nepřednáší o právech živých artefaktů, že ne? Ten bengál a běhání lidí nahoru a dolů mohly být skutečné. Ale cítila jsem to jako noční můry, protože jsem se zkoušela dostat z postele a zjistila, že nemohu zvednout hlavu, natož vstát a připojit se k veselí.
To už jsem se rozhodla, že jsem doopravdy vzhůru, protože na zápěstí jsem už necítila pouta a přes oči jsem už neměla lepící pásku. Ale nevyskočila jsem, ani neotevřela oči. Věděla jsem, že prvních pár vteřin po tom, co bych je otevřela, by mohla být ta nejlepší a možná jediná šance, jak se odsud dostat.
Hýbala jsem svaly, aniž bych se pohnula. Ačkoli mě tu a tam pobolívalo, zdálo se mi, že mám všechno pod kontrolou. Šaty? Zapomeňte na ně - ale nejenže jsem neměla ani potuchy, kde jsou, ale taky jsem neměla čas je hledat, když vám jde o život.
Teď si všechno pořádně naplánovat. Nezdálo se, že by v místnosti byl ještě někdo jiný. A co na patře? Zůstala jsem zticha a poslouchala. Když jsem si byla úplně jistá, že jsem na patře sama, neslyšně jsem vstala z postele a jako myška vyběhla nahoru po schodech, kolem třetího patra do podkroví a schovala se. Nezbývá než čekat na tmu. Pak ven na podkrovní štít, dolů na střechu a zadní zeď a do lesů. Kdybych se dostala do lesů za domem, nikdy mě nechytnou... Ale než bych se tam dostala, asi bych byla snadný terč.
Šance? Jedna ku devíti. Snad jedna ku sedmi, to kdybych měla kliku. Nejslabším místem v tomhle chatrném plánu byla vysoká pravděpodobnost, že mě vypátrají ještě předtím, než z domu zmizím. Protože jestliže mě vypátrají - ne, kdyby mě vypátrali - nejenže bych musela zabíjet, ale musela bych být přitom naprosto zticha, takže...
Protože další možnost byla čekat, až mě dostanou. A to by bylo krátce po tom, co by Major rozhodl, že už ve mně není nic, co stojí za další výslech. Tihle hňupi byli neohrabaní, ale zas ne tak docela hloupí, nebo aspoň Major nebyl tak docela hloupý, aby nechali naživu svědka, kterého mučili a znásilnili. Napínala jsem uši a naslouchala.
Nic se nikde nepohnulo, ani myš. Při tom čekání se nešlo ničeho zachytit. Každá chvilička, kterou jsem si je prodloužila, přinesla okamžik klidu. Vtom se někdo pohnul. Otevřela jsem oči.
"Aha, už je vzhůru. Tak to už je dobrý."
"Šéfe, kde to jsem?"
"Možná, že to zní jako vyčichlá a staromódní fráze. Friday, vždycky můžeš určitou věc udělat líp. Seber se a zkus to znova."
Rozhlédla jsem se kolem sebe. Nějaká ložnice, zřejmě nemocniční pokoj. Žádná okna. Žádné prudké světlo. Charakteristický hrobový klid byl příliš hluboký na to, aby ho přerušilo nejtišší kvílení ventilátorů.
Podívala jsem se zpátky na Šéfa. Usmíval se. Pořád stejná stará, nemoderní páska přes oko. Proč si nenajde chvilku, aby si dal to oko regenerovat? Berle si opřel o stůl, ale na dosah ruky. Na sobě měl svůj obvyklý trošku špinavý oblek z čistého hedvábí, jehož střih mi pořád připomínal špatně ušité pyžamo. Byla jsem strašně ráda, že ho vidím.
"Pořád chci vědět, kde to jsem. A jak jsem se sem dostala. A proč. Určitě v podzemí. Ale kde?"
"V podzemí určitě, hezkých pár metrů pod zemi Až bude třeba, abys to věděla, dozvíš se přinejmenším, kde jsi a jak jsi se sem dostala. Je to jen kousek od naší farmy. Příjemné místo, ale vědělo o něm příliš mnoho lidí. Takže se to, co se stalo, dalo vlastně čekat. Teď podej hlášení."
"Šéfe, vy jste ten nejpopudlivější muž, kterého jsem kdy potkala."
"Dlouhý cvik. Podej hlášení."
"A váš otec se seznámil s vaší matkou někde na kolotoči. A ani při tom nesundal klobouk."
"Seznámili se na slavnosti baptistické nedělní školy a oba ještě věřili, že děti nosí čáp. Podej hlášení."
"Dál už si zacpu uši, byli to smrkáči. Cesta na L-5 byla bez problému. Našla jsem pana Mortensona a doručila mu obsah svého falešného pupku. Obvyklý průběh akce narušila věc, která se dala těžko předvídat. Tohle kosmické město sužovala epidemie dýchacích poruch neznámého původu a já to chytla. Pan Mortenson byl strašně laskavý. Nechal mě

u sebe doma a jeho ženy mě starostlivě a trpělivě s téměř profesionální péčí ošetřovaly. Šéfe, chtěla bych jim to nějak vynahradit."
"Zaznamenáno. Pokračuj."
"Byla jsem většinu času mimo. Ta moje pitomá hlava. Proto jsem se proti plánu o týden zpozdila... Ale jednou jsem se už cítila, že bych byla schopná cestovat a odejít hned, jak mi pan Mortenson řekl, že povezu nějakou věc pro vás. Jak, Šéfe? Zase ten úkryt v pupku?"
"Ano i ne."
"K čertu, tohle přece není žádná odpověď!"
"Použili jsme tvou umělou kapsu."
"Taky jsem si to myslela. Bez ohledu na to, že zde nesměla být nervová zakončení, jsem něco cítila. Takový určitý tlak, když mě to tížilo."
Stiskla jsem si břicho kolem pupku a stáhla břišní svaly. "Jo, je to prázdné. Už jste to vybral?"
"Ne, to udělali naši protivníci."
"Tak to jsem tedy zpackala! Panebože, Šéfe, to je strašný."
"Ne," řekl galantně. "Měla jsi úspěch. Tváří v tvář velkému nebezpečí a obrovským překážkám jsi uspěla úplně skvěle."
"Vážně? (Ještě mi připne Vítězný kříž.) Šéfe, nechte už těch falešných řečiček a nakreslete mi schéma."
"Hned to bude."
Možná, že jsem měla diagram nakreslit sama. Za pupkem mám klokaní kapsu, výsledek plastické chirurgie. Není velká, ale můžete tam nacpat spoustu mikrofilmů, je to prostor asi tak centimetr krychlový. Neuvidíte ji, protože svěrač, co k tomu slouží, ji zakrývá. Můj pupek tak vypadá úplně normálně. Nestranný pozorovatel by řekl, že mám pěkné bříško a hezký pupíček... Což je, aspoň do určité míry, lepší, než mít hezkou tvář, kterou jsem neměla.
Svěrač byl po chemické stránce elastomér z umělého křemíku, neustále napínající pupek, dokonce i když jsem byla v bezvědomí. Protože tam chybí nervy, které by umožnily ovládat vůlí stahy a uvolnění, je to nezbytné. Jako u svěračů řitních, poševních a u některých lidí i jícnů. K naplnění kapsy použijte špetku přírodního želé nebo jiného mazadla, které není vyrobené z ropy, a nacpěte ji palcem. Žádné ostré rohy, prosím! K vyndání používám prsty obou rukou a trhnutím co nejvíc otevřu umělý svěrač, pak pevně stisknu břišní svaly, a věc vyklouzne ven.
Pašování věcí v lidském těle má dlouhou historii. Klasický způsob je v ústech, v nosních dutinách, v žaludku, ve střevě, v konečníku, vagíně, v močovém měchýři, v očním důlku chybějícího oka, ve zvukovodu. Exotická a málo užitečná metoda využívá tetování, někdy zakrytí vlasy či chlupy.
Tyhle fígle zná každý celník a každý zvláštní agent, ať už soukromý nebo pracující pro organizaci, na celém světě, Měsíci, městech ve vesmíru, na jiných planetách, prostě všude, kam se dostal člověk. Takže se na ně zapomíná.
Existuje jenom jedna klasická metoda, kterou doběhnete profíky, a to je trik "Odcizený dopis". Ale Odcizený dopis je stále vrcholné umění a i když ho použijete dokonale, měli byste ho navléci jenom na někoho nevinného, kdo nemůže pod drogami nic vyžvanit.
Podívejte se, ve společnosti určitě narazíte na další tisíce pupků. Teď, když je moje schránka prozrazena, je docela možné, že pár lidí bude skrývat věci v chirurgicky upravených úkrytech jako já. Můžete klidně očekávat, že se brzy objeví spousta podobných úkrytů, takže se už dál nebudou používat. Když se novinka v pašování rozkřikne a zkouší to s ní každý, je bezcenná. Ale mezitím budou celníci strkat svoje sprosté prsty do vašich pupků. Protože na břiše bývá me citliví a lechtiví, doufám, že mnohým z nich vrazí rozčilené oběti prsty do očí.
"Friday, slabým místem té kapsičky, co máš v sobě, je to, že každý obratný výslech..."
"Byli nemotorní."
"... nebo tvrdý výslech za použití drog z tebe může vyrazit zmínku o její existenci."
"Pravděpodobně ano. Nebo se k nim nějaká ta informace mohla dostat jinými kanály, protože pár lidí o ní vědělo. Ty, já, tři ošetřovatelky, dva chirurgové, jeden anesteziolog, možná i jiní. Příliš mnoho lidí. Bez ohledu na to, jak se to naši protivníci dozvěděli, odstranili to, co jsi tam převážela. Ale netvař se jak kakabus. Získali velmi dlouhý seznam všech restaurací, uvedený v telefonním seznamu bývalého města New York z roku 1928. Samozřejmě zmenšený na mikrofilm. Takže to není vůbec žádná chyba, že teď už někde pracuje na tomto seznamu počítač, snažící se rozluštit jeho tajný kód... což zabere hodně času, protože seznam pochopitelně žádný tajný kód nemá. Prostě je to nastražená věc, fígl. Bez myšlenky."
"A proto se musím štvát na L-5, jíst šlichty, onemocnět tam a nechat se kurvit těmi surovými spratky."
"Za to poslední se omlouvám, Friday. Ale myslíš si, že bych riskoval život svého nejšikovnějšího agenta na úkolu, co je naprosto bez užitku?"
(Aha, proč pracuju pro toho elegantního všiváka? Lichotek se dočkáte všude.) "Promiňte, pane."
"Zkontroluj si jizvu po operaci slepého střeva."
"Cože?"
Sáhla jsem si pod pokrývku a nahmátla ji. Pak jsem si přetáhla pokrývku zpátky a podívala se na to.
"Co s tím, k čertu?"
"Řezná rána je menší než dva centimetry a táhne se přes jizvu. Nenarušili jsme žádnou svalovou tkáň. Asi před dvaceti čtyřmi hodinami jsme jizvu znovu otevřeli a tu věcičku vyjmuli. Používáme na tobě urychlenou regenerační metodu, takže si troufnu tvrdit, že po dvou dnech nebudeš schopná najít v té staré novou jizvu. Ale jsem velmi rád, že se Mortensonovi o tebe tak dobře starali, i když jsem si jistý, že umělé příznaky, co u tebe vyvolali, aby zakryli to, co jsme na tobě provedli, nebyly příjemné. Mimochodem, skutečně tam řádí epidemie katarální horečky. Náhoda za nic neručí."
Šéf se odmlčel. Protože jsem paličatá, nechtěla jsem se ptát, co jsem vlastně vezla. Sám mi nehodlal nic říci. Krátce dodal:

"Vykládala jsi mi o cestě domů."
"Cesta dolů proběhla bez potíží. Šéfe, až mě pošlete příště do vesmíru, chci letět první třídou, v antigravitační kosmické lodi. Ne na téhle hloupé visuté hrazdě."
"Technický rozbor ukazuje, že kyvadlová doprava je bezpečnější než jakákoliv kosmická loď. Kabina v Quitu nebyla zničena sabotáží, ale selhala technika."
"Lakomče."
"Nemám v úmyslu se s tebou hádat. Když to okolnosti a čas dovolily, mohla jsi použít antigravitační zařízení. Tentokrát jsme měli pádný důvod pro to, abys letěla keňským Beanstalkem."
"Možná, že jo, ale někdo se mi pověsil na paty až mimo kabinu Beanstalku. Jakmile jsme byli sami, zabila jsem ho."
Odmlčela jsem se. Občas udělám něco, co mu vyrazí dech.
Zkusím to teda jinak. "Šéfe, potřebuju nějaký zotavovací kurs, nějak šikovně změnit obor."
"Opravdu? To to došlo až tak daleko?"
"Mám v sobě příliš silný instinkt zabijáka. Nerozlišuju. Tamten chlap neudělal nic, za co bych ho musela zabít. Jistě, pověsil se na mě. Ale mohla jsem ho buď setřást tam anebo v Nairobi, nebo nanejvýš ho zneškodnit a uložit ho k ledu, a sama kamkoliv zmizet."
"O tom, co bylo a co nebylo nutné, se budeme bavit až později. Pokračuj."
Řekla jsem mu o Veřejném Oku a Belzenově čtyřnásobné totožnosti a o tom, jak jsem své možné pronásledovatele poslala na všechny světové strany. Pak jsem mu stručně popsala cestu zpátky. Zarazil mě.
"Nezmínila ses o zničení toho hotelu v Nairobi."
"Pane jo. Ale, Šéfe, s tím doopravdy nemám nic společného. To už jsem byla v půlce cesty do Mombasy."
"Moje milá Friday, jsi příliš skromná. Spousta lidí s balíky peněz se snažilo ti zabránit dokončit úkol, včetně posledního zmařeného pokusu přímo v naší bývalé centrále. Proto si přiznej, že bombardování Hiltonu mělo svůj pravý cíl tě zabít."
"Hm. Šéfe, zřejmě jste věděl, že spousta věcí je už na spadnutí. Nemohl jste mě varovat?"
"Byla bys ostražitější, odhodlanější, zkrátka lepší, kdybych tě neurčitě upozornil na neznámé nebezpečí? Ženská, ty neděláš chyby."
"Ksakru, že dělám. Strýček Jim čekal na mou kabinu, ačkoliv nemohl vědět, kdy přesně přijedu. Už to mě mělo přivést do střehu. Hned, jak jsem ho zmerčila, jsem se měla potopit zpátky do podzemí a odjet kteroukoliv kabinou pryč, to už je jedno kam."
"Načež bys jen za mimořádně obtížných podmínek připravila další schůzku tak dokonale, abys neztratila to, co jsi převážela. Holčičko, kdyby to šlo hladce, Jim by tě čekal podle mého rozkazu. Zkrátka jsi podcenila mou zpravodajskou síť, stejně jako naši snahu, že tě ochráníme. Ale já jsem ve skutečnosti Jima neposlal, aby tě odvez, protože v tom okamžiku už jsem byl na útěku. Kulhavče, buď přesný. Měl jsem fofry. Pokoušel jsem se o útěk. Myslím si, že Jim převzal kódovanou zprávu o tvém příjezdu sám. Od našeho muže nebo od našich protivníků nebo od obou."
"Šéfe, kdybych to věděla včas, přivázala bych Jima za jeho koně. Fandila jsem mu. Až na to bude vhodná chvíle, chci ho zlikvidovat sama. Je můj."
"Friday, v naší profesi nesmíme podléhat zášti."
"Nepodléhám, ale strýček Jim je něco jiného. A ještě jednoho kouska chci vyřídit sama. Ale to vám prozradím později. Řekněte mi, je pravda,. že strýček Jim dělal kněze u papeženců?"
Šéf vypadal skoro překvapeně. "Kde jsi slyšela takový nesmysl?"
"Už ani nevím. Říkalo to víc lidí. Tlachy."
"To je lidské, až příliš lidské. Žvásty jsou zlozvyk. Vysvětlím ti to. Prufit byl podvodník. Poznal jsem ho ve vězení, kde pro mě udělal jednu důležitou věc, takže jsem ho později upíchl do naší organizace. Moje chyba. Neomluvitelná chyba, protože podvodník nikdy nepřestane být podvodníkem. Prostě nemůže. Slevil jsem ze svých zásad, komu se dá věřit. To je nedostatek, o němž jsem si myslel, že jsem se ho už zbavil. Udělal jsem chybu. Pokračuj, prosím."
Řekla jsem Šéfovi, jak mě chytli. "Myslím, že jich bylo pět. Možná jenom čtyři."
"Podle mě spíš šest. Popisy."
"Žádné, Šéfe, měla jsem moc práce. Dobrá, aspoň jeden. Když jsem ho zabíjela, pořádně jsem si ho prohlídla. Výška tak 175, váha asi 75 nebo 76, věk přibližně 35. Blonďák, hladce vyholený. Slovan. Ale zahlédla jsem ho jen tak koutkem oka. Protože se mě pořád držel. Nedobrovolně. Dokud jsem mu nezlomila vaz."
"Byl ten druhý, co jsi ho taky zabila, blonďák nebo brunet?"
"Belzen?Brunet."
"Ne, ten v centrále. Nevadí. Zabila jsi dva a zranila tři. Než se jich dalo do kupy tolik, aby tě váhovou přesilou přemohli. A dodám , že to je dobrá vizitka pro tvého instruktora. Když jsme utíkali, už jsme nebyli schopni je oslabit tak, aby tě nemohli chytnout... Ale podle mého názoru jsi bitvu, když jsme tě dostávali zpět, vyhrála ty. Stála jsi je dost sil. Dokonce si myslím, že ačkoliv jsi byla v té době v poutech a v bezvědomí, tak jsi vyhrála i závěrečnou rvačku. Pokračuj, prosím tě."
"Tak se na to podíváme podrobněji, Šéfe. Ta parta mě znásilnila přímo před výslechem, pak pod drogami, pak za bolesti."
"Je mi líto, že tě znásilnili, Friday. Obvyklý přídavek. Asi to přeháněli, takže to muselo být dost hnusné."
"No tak zlé to zase nebylo. Jsem vlastně těžko vzrušitelná panna. Nebudu připomínat věci kolem, které byly většinou nepříjemné. S výjimkou jednoho muže. Neznám jeho tvář, ale mohu ho identifikovat. Chci ho! Chci ho tak nutně, jako strýčka Jima. Možná, že ještě víc, protože mu chci dát co proto, než ho nechám zemřít!"
"Musím zopakovat to, co jsem už říkal předtím. V naší práci je nenávist chyba. Snižuje pravděpodobnost přežití."
"Klidně budu kvůli tomu kozlovi riskovat. Šéfe, jediné znásilnění, co jsem nezvládla, má na svědomí právě on. Celý ten

cirkus uspořádali kvůli hloupé teorii, že vyměknu před mučením. Ale ten špinavec se měl umýt a dát si do pořádku zuby a vyčistit si je a vypláchnout ústní vodou. A někdo by mu měl říci, že není zdvořilé fackovat ženu s kterou souloží. Neznám jeho tvář, ale znám jeho hlas a pach a tělesnou konstrukci a jeho přezdívku. Balvan nebo Kameňák."
"Jeremy Rockford."
"Cože? Vy ho znáte? Kde je?"
"Kdysi jsem ho znal a nedávno jsem na něj koukal tak zblízka, že jsem si byl naprosto jistý. Odpočívá v pokoji."
"Opravdu? Do čerta! Doufám, že neměl klidnou smrt."
"To teda neměl. Friday, neřekl jsem ti všechno, co vím."
"To neděláte nikdy."
"...protože jsem si chtěl nejdříve poslechnout tvé hlášení. Přepadení naší centrály se jim podařilo proto, že Jim Prufit nás krátce před jejich útokem odřízl od veškeré energie. Tak nám nezbylo víc než ruční zbraně těch pár lidí, co byli v centrále ozbrojeni, ale většina měla holé ruce. Nařídil jsem ústup a většina z nás unikla tunelem připraveným a zamaskovaným při přestavbě domu. Je mi zároveň líto a zároveň jsem pyšný, když ti můžu říct, že tři naši nejlepší, co byli ozbrojeni, se rozhodli, že jim zahrají pěkně zostra od podlahy. Vím, že zahynuli, protože jsem nechal tunel otevřený, dokud jsem podle zvuků neslyšel, že do něj vlezli útočníci. Pak jsem ho vyhodil do vzduchu. Trvalo několik hodin, než jsem dal dohromady dost lidí na to, abychom podnikli odvetný útok. Museli jsme taky sehnat dost energomobilů. I když jsme podle plánu útočili pěšky, potřebovali jsme alespoň jeden energomobil jako sanitku pro tebe."
"Jak jste věděl, že jsem naživu?"
"Stejně jako jsem věděl, že objevili únikovou chodbu. A že to není naše jednotka kryjící ústup. Odposlechem na dálku. Friday, všechno, co jsi udělala a co udělali tobě, všechno, co jsi řekla a co oni řekli tobě, jsme snímali a nahrávali. Osobně jsem nebyl schopný to všechno sledovat, měl jsem příliš mnoho práce s tím odvetným útokem, ale když na to byl čas, přehrál jsem si, co jsem potřeboval. Proto ti chci říct, že jsem na tebe pyšný... Když jsme si pustili odposlech, věděli jsme, kde tě drží, i že tě fackovali, kolik jich je, kde jsou v domě a kdo zůstal na stráži. Vysílačkou ve velitelském voze jsem věděl, jaká je situace v domě v okamžiku útoku. Zaútočili jsme, vlastně chci říct, naši lidé zaútočili. Nevedl jsem útok, protože jsem se belhal na těhlech dvou berlích. To je teda taktovka! Když naši lidé udeřili na dům, ti čtyři, které jsme znali z odposlechu, byli uvnitř. Jeden z nich byl ozbrojen jenom sekáčkem. A všichni byli venku během tří minut a jedenácti vteřin. Pak jsme to tam zapálili."
"Šéfe, vaši nádhernou farmu?"
"Když se potápí loď, nemůžeš se starat o ubrusy a svícny v jídelně. Farmu už nikdy nemůžu použít jako centrálu. Požárem domu jsme zničili mnoho nepříjemných záznamů a mnoho tajného a polotajného vybavení. Ale co je vůbec nejvíc zajímavé, ten požár nám umožnil rychle uklidit ty lidi, co nás mohli kompromitovat. Naše jednotka byla na místě předtím, než jsme použili zápalné látky, takže každý z nich byl zastřelen v okamžiku, když se pokoušel uniknout. Tak jsem uviděl tvého známého Jeremy Rockforda. Hořel na nohou, když se pokoušel prorazit ven východními dveřmi. Doklopýtal nazpátek dovnitř, rozmyslel si to a pokusil se znova uniknout, upadl a chytli jsme ho. Podle zvuků, které vydával, mohu usuzovat, že neumíral v úplném klidu."
"No, Šéfe, když jsem říkala, že bych ho chtěla před smrtí trošku potrápit, nemyslela jsem něco tak hrozného, jako je upálení zaživa."
"Kdyby se nechoval jako kůň, který vběhne znova do hořící maštale, mohl zemřít jako všichni ti ostatní... Rychle, laserovým paprskem. A na místě, protože jsme nebrali nikoho do zajetí."
"Dokonce ani pro výslech?"
"Myslím si, že by to nebylo správné. Má milá Friday, jsi příliš citlivá. Všichni slyšeli nahrávky, přinejmenším znásilnění, a tvůj třetí výslech, to mučení. Naši kluci a děvčata by nebrali zajatce, ani kdybych jim to nařídil. Ale já jsem se o to ani nepokusil. Chci, abys věděla, že tví kolegové si tě velmi váží, včetně těch, kteří tě nikdy neznali a se kterými se pravděpodobně ani nikdy neseznámíš." Šéf se natáhl pro své hole a namáhal svoje nohy. "Přetáhl jsem návštěvu o sedm minut, než mi tvůj lékař dovolil. Zítra si taky popovídáme. A teď odpočívej. Ošetřovatelka tě uspí. Spi a měj se fajn."
Měla jsem pro sebe pár minut. Měla jsem z toho úplnou horečku. 'Velmi si tě váží.' Když jste nikam nikdy nepatřili a nemůžete nikdy opravdu patřit, slova, jako tahle, znamenají pro vás úplně všechno. Tak mě hřála u srdce, že jsem si připadala jako kdybych byla člověk.
IV.
Jednoho dne jsem se rozhodla, že nad Šéfem v diskusi zvítězím.
Ale hned tak to asi nebude.
Byly dny, kdy jsem s ním neprohrávala. Totiž dny, kdy mě nepřišel navštívit.
Začalo to všechno rozdílnými názory na to, jak dlouho se mám léčit. Cítila jsem se být připravena na návrat domů, nebo zpátky do služby, ať už teď hned, nebo asi tak po čtyřech dnech. I když jsem teď ještě pořád nechtěla vyfasovat nějakou tu přístavní rvačku, mohla jsem si vzít lehkou službu. Nebo si udělat výlet na Nový Zéland. Všechna má poranění už opravili.
Nebylo jich zas až tolik. Mnoho popálenin, čtyři zlomená žebra, jednoduché zlomeniny levé lýtkové kosti a holeně, mnohonásobné složité zlomeniny kostí v pravé noze a tří prstů na levé, fraktura lebky v místě vlasové čáry, naštěstí bez komplikací a nejmenších defektů. - Někdo mi odřízl pravou bradavku. Na to a na popáleniny a zlámané prsty na nohou jsem si vzpomínala. Ostatní se muselo stát, když jsem věnovala pozornost něčemu jinému.
Šéf mi řekl: "Friday, víš, že to bude trvat přinejmenším šest týdnů, než se regeneruje ta chybějící bradavka."
"Ale takový jednoduchý kosmetický zásah plastické chirurgie by se měl zahojit do týdne. Aspoň doktor Krasny mi to tak říkal."

"Holčičko, když někoho zmrzačí během výkonu služby, tak v této organizaci bude mít tak dokonalou rekonvalescenci, jaká je jen terapeuticky možná. Kromě téhle naší stále platné zásady máme v tvém případě ještě jeden důvod navíc. Je působivý a dostačující. Každý z nás má jako svou morální povinnost zachovávat a ochraňovat vše krásné na tomto světě. Jinak tady nikdo nezbude. Máš nezvykle hezké tělo, teď ale strašlivě poškozené... Musíme ho dát opravit."
"Jak jsem řekla, kosmetická chirurgie je v pořádku. Ani nečekám, že budu mít v bradavkách konve mléka. A když je se mnou někdo v posteli, tak se nestará zrovna o tohleto."
"Friday, sama bys měla být přesvědčená, že nikdy nebudeš potřebovat kojit. Ale hezká a funkční prsa se dost liší od imitace plastické chirurgie. Onen uvažovaný společník v posteli by neměl nic poznat... Ale ty bys to věděla a já taky. Ne, má milá, obnovíme tě do bývalé dokonalosti."
"Hm, kdy si necháte regenerovat ty oči?"
"Nebuď drzá, dítě. V mém případě by to nemělo žádný estetický výsledek."
Tak jsem získala opětovně dívčí prsa, stejně dobrá jako předtím, nebo dokonce možná lepší. Další spor se týkal mého opětovného výcviku. Cítila jsem totiž, že potřebuji získat správný instinkt zabijáka reagujícího jako citlivá spoušť dobře seřízené pušky. Když jsem se opětovně rozhýbávala, Šéf vypadal, jako kdyby právě kousl do něčeho hodně odporného."
"Friday, nebudu ti připomínat, že vždycky, když jsi někoho zabila, tak to byla chyba. Zabila jsi někoho, o kom bych nevěděl?"
"Ne, ne," řekla jsem rychle. "Dokud jsem nezačala pracovat pro vás, nikoho jsem nikdy nezabila. Nevím o žádné vraždě, o které bych vám nedala zprávu."
"V tom případě jsi vždycky zabíjela v sebeobraně."
"Ale co ten Belzen? To nebyla sebeobrana, nedotkl se mě ani malíčkem."
"Beaumont, alespoň to bylo jméno, které obvykle používal. Sebeobrana se někdy musí řídí zásadou Udělejte jim to, co chtějí udělat vám, ale udělejte to jako první. Myslím, že to řekl DeCamp. Nebo někdo ze školy pesimistických filozofů dvacátého století. Zavolám do dokumentace a požádám o Beaumontův spis, aby ses mohla sama přesvědčit, že patřil mezi lidi, kteří jsou lepší mrtví."
"Netrapte se tím. Když jsem se podívala do jeho vaku, viděla jsem, že mě nesledoval, aby mně dal dlouhý filmový polibek. Ale to bylo až potom."
Šéfovi trvalo několik vteřin, než odpověděl. To nemíval ve zvyku.
"Friday, nechceš po sobě zamést stopy, změnit hřiště a stát se katem?"
Poklesly mě čelisti a oči se mi rozšířily. To byla moje odpověď.
"Neměl jsem v úmyslu tě polekat," řekl Šéf suše. "Snadno si domyslíš, že tato organizace má také atentátníky. Nechci tě ztratit jako kurýra. Jsi ten nejlepší, jakého mám. Ale vždycky budu potřebovat šikovné popravčí, protože jejich úmrtnost je vysoká. Ale mezi kurýrem a atentátníkem je propastný rozdíl. Kurýr zabíjí jenom v sebeobraně a často instinktivně. Připouštím, že vždycky s určitou možností chyby... Protože ne všichni kurýři mají špičkový talent pro neustálé vyhodnocování situace a vyvozování nezbytných závěrů jako máš ty."
"Pane jo!"
"Slyšela jsi správně, Friday, jedna z tvých slabin je, že ti chybí odpovídající sebevědomí. Ctihodný zabiják nezabíjí instinktivně. Zabíjí plánovaně a úmyslně. A je jenom mizivá statistická pravděpodobnost, že mu plán nevyjde, takže musí sáhnout po sebeobraně. Při plánovaném zabíjení vždycky ví, proč to dělá a taky s tím souhlasí... Jinak ho nepošlu do akce."
Plánované zabíjení? To je spíš vražda. Ráno vstanete, zdravě posnídáte, pak máte schůzku se svou obětí, chladnokrevně ji sejmete. Sníte večeři a usnete hlubokým spánkem!?
"Šéfe, nevím, jestli to je ta správná práce pro mě."
"Nejsem si jistý, že máš na to ten správný temperament. Ale měj hlavu otevřenou. Pokud jde o možnost zpomalení tvého obranného reflexu, nečekám žádné zázraky. Kromě toho tě mohu ujistit, že jestliže tě přeškolíme, jak to chceš ty, už tě nikdy znovu nepoužiju jako kurýra. Ne. Riskovat život je tvá profese... A to kdykoliv. Ale tvé úkoly jsou vždycky o krk, a já nebudu používat kurýra, jehož ostří jsme úmyslně otupili."
Šéf mě nepřesvědčil, ale zviklal. Když jsem mu znova říkala, že se nechci stát popravčím, nezdálo se, že to poslouchá. Hned namítl, že mi dá něco přečíst.
Očekávala jsem, že se něco objeví na obrazovce terminálu v místnosti. Jedno, co. Místo toho se asi za dvacet minut po jeho odchodu ukázal mladík, no dobrá, teda kluk mladší než já a nesl nějakou knihu. Byla to vázaná kniha s papírovými listy. Měla pořadové číslo a byla označená nápisy "POUZE K NAHLÉDNUTÍ", "Vyžadované znalosti" a "Přísně tajné", "ZVLÁŠŤ OPLZLÉ. Povolení nutné."
Civěla jsem na knihu a vzala ji do ruky úzkostlivě jako hada.
"To je pro mě? Myslím, že to bude nějaký omyl."
"Starý pán nedělá chyby. Jenom podepište příjem." Nechala jsem ho čekat a četla si zatím drobné písmo.
"To jsou informace, co vám nikdy nezmizí z hlavy. Teď se prospím a pak se do toho dám."
"Zavolejte archív, chtějte úředníka tříděných dokumentů, to jsem já, a budu tu za chvilku jako na koni. Ale nezkoušejte spát, dokud jsem tady. Zkuste tvrdě pracovat."
"Fajn." Podepsala jsem příjem, vzhlédla a obdařila ho pohledem široce otevřených očí. "S čím začnete?"
"Teda, slečno Friday, jste pěkná."
Nikdy jsem nevěděla, co mám na tohle říci, protože si to o sobě nemyslím.
"Jak to, že víte, kdo jsem?"
"A proč ne? Každý ví, kdo jste. To přece víte. Před dvěma týdny. Tam na farmě. Byla jste tam."

"Aha. Ano, byla jsem tam. Ale nepamatuji se na to."
"Ale já jo."
Jeho oči zářily. "Byla to jediná chvilka, kdy jsem měl šanci účastnit se bojové operace. Jsem rád, že jsem tam byl."
"Co naděláte?"
Vzala jsem ho za ruce, přitáhla si ho blíž k sobě, uchopila jeho tvář do obou dlaní, opatrně ho políbila, něco mezi polibkem od sestřičky a "pojďme na to!" Možná, že předpis říkal něco jiného, ale byl ve službě, a já stále na neschopence. Není od vás férové, když slibujete něco, co těžko můžete dodržet. Zvláště chlapečkům, co jim září oči.
"Díky za záchranu," řekla jsem mu už vystřízlivělá chvilku předtím, než mi zmizel z očí.
Ten drahoušek se styděl. Ale zdálo se, že má z toho radost. Do té knihy jsem se nakonec tak začetla, že mě noční ošetřovatelka vyhubovala. Ale sestry v nemocnici pořád potřebují něco nebo někoho, na co by mohly nadávat.
Nebudu teď z toho neuvěřitelného dokumentu citovat... Ale poslechněte si aspoň názvy předmětů:

První titulek: Zbraně jenom pro vraždu. Pak

Úkladná vražda jako jemné umění.
Úkladná vražda jako politický prostředek.
Úkladná vražda kvůli zisku.
Atentáty, které změnily dějiny.
Společnost pro nadšené lidi s fantazií.
Zásady pro profesionální atentátníky.
Amatérští atentátníci: Neměli by být vyhlazeni?
Zasloužilí atentátníci - několik případů.
Extrémní předsudky - čistá práce - jsou jemné výrazy nezbytné?
Samostatná seminární práce: Technika a prostředky.

Panebože! Neměla jsem to číst a už vůbec ne všechno. Ale četla. Bylo to bezbožně fascinující a hříšné. Rozhodla jsem se, že nikdy ani nepomyslím třeba jen na možnost změnit obor a že začnu opět s výcvikem. Ať se Šéf vychovává třeba sám, když ho to baví. Zmáčkla jsem klávesnici terminálu, dostala archív a řekla, že chci úředníka tříděných dokumentů, aby si vzal zpátky evidovanou položku takového a takového čísla, a poprosila, aby mi sem přinesli podepsanou stvrzenku.
"Okamžíček, slečno Friday," zapřísahala se nějaká žena. Už jsem notoricky známá...
Se značným neklidem jsem čekala, jestli se objeví onen mladík. Zahanbeně jsem si říkala, že ta zhoubná kniha na mě měla vysloveně špatný vliv. Bylo to uprostřed noci, možná už brzo ráno. Všude bylo mrtvolné ticho. A když ten miloučký klučina na mě položil ruku, dočista jsem zapomněla, že jsem po technické stránce invalida. Potřebovala jsem pás cudnosti s velkým visacím zámkem.
Ale nebyl to on. Sladký chlapeček už asi neměl službu. Osoba, která se ukázala s mým podepsaným příjmem, byla starší žena, co mi odpovídala z terminálu. Cítila jsem jak úlevu, tak zklamání: A další smutek z toho zklamání. Je každý rekonvalescent tak nezodpovědně nadržený jako já? Mají v nemocnicích problémy s kázní? Nebyla jsem tak často nemocná, abych to věděla. Noční úřednice mi vyměnila knihu za podepsanou stvrzenku a pak mě překvapila otázkou:
"Dostanu také polibek?"
"No teda! Byla jste tam taky?"
"Tam byl přece každý, kdo byl ještě naživu, drahoušku. Tu noc jsme byli hrozně výkonní. Nejsem žádná světová jednička, ale mám základní výcvik jako každý jiný. Ano, byla jsem tam. Nesmíme na to nikdy zapomenout."
Řekla jsem: "Díky za záchranu," a políbila ji. Zkusila jsem to udělat jednoduše jako symbol, ale ona převzala režii do svých rukou a vzala to jako vroucí polibek. Hlavně drsný a neotesaný. Tím mi řekla bez jediného slova, ale přitom úplně srozumitelně, že kdykoliv budu chtít šlapat chodník, tak že na mě počká. Co naděláte? Zkrátka jsou určité situace, pro něž nemáte žádná pevná pravidla. Byla jsem jí vděčná, že riskovala svůj život, aby mě zachránila. Přesně tak, protože ta záchranná akce nebyla jenom taková procházka po golfovém hřišti v neděli odpoledne, jak to líčil Šéf. Jeho schopnost obrušovat všemu hrany byla tak dokonalá, že by úplné zničení Seattlu zemětřesením popsal jako seismický neklid. Když jsem jí děkovala za svůj život, měla jsem jí snad nadávat?
To nešlo. Na její horkou výzvu jsem odpověděla polibkem jen tak napůl. Beze slov. Zkřížila jsem prsty tak, abych nemusela splnit to co si možná domýšlela. Okamžitě mě přestala líbat, ale stále mě držela. "Drahoušku, chceš něco vědět? Pamatuješ si, co žvanilo to čuně, kterému říkali Major?"
"Pamatuju."
"Existuje propašovaný kousek pásku právě s tímhle místem. My všichni jsme hrozně oceňovali, co jsi mu řekla a jak jsi to řekla. Zvláště já."
"To je zajímavé. Tak ty jsi skřítek, co okopíroval ten kousek pásku?"
"Jak jsi na to přišla?" ušklíbli se. "Vadí ti to?"
Přemýšlela jsem asi tři milisekundy. "Ne, kdyby si lidé, kteří mě zachránili, přáli slyšet, co jsem řekla tomu parchantovi, nevadilo by mi to. Ale nebudu o tom říkat každému na potkání.."
"Nikdo neví, co děláš." Rychle mě dloubla. "Ale udělala jsi, co bylo potřeba, a každá žena ve Firmě je na tebe pyšná. A naši muži jakbysmet."
Nezdálo se, že by byla ochotná ode mě sama odejít, ale objevila se noční sestřička a rozhodně mě zahnala spát. Chtěla

mi dát injekci na spaní, ale jako obvykle jsem naoko protestovala.
Úřednice řekla: "Čau, Goldie. Dobrou noc, drahoušku." Goldie, asi to nebylo její pravé jméno, protože byla špinavá blondýnka, mi povídá: "Bolí vás ramena? Nebo nohy? Nezlobte se na Annu, je neškodná."
"To je v pořádku." Goldie pravděpodobně mohla zvukem i obrazem zachytit všechno, co se stalo. Pravděpodobně? Určitě!
"Byla jste tam na farmě, když hořel dům?"
"Když zrovna hořel dům, tak jsem byla v energomobilu, který vás co nejrychleji odvážel pryč. Byl na vás smutný pohled, slečno Friday."
"Vsadím se, že byl. Díky, Goldie. Můžete mi dát pusu na dobrou noc?"
Políbila mě vroucně a bez dalších požadavků.
Teprve později jsem zjistila, že byla jedním z těch čtyř, co vyběhli nahoru po schodišti, aby mě dostali ven. Jeden muž nesl velkou bouchačku s tlumičem, dva ozbrojení chlapíci měli plamenomety... A Goldie vláčela objemné zavazadlo. Ale ona sama se o tom nikdy nezmínila, tehdy, ani později.

Vzpomínám si, že to bylo s výjimkou prázdnin v Christchurchu poprvé, co jsem byla klidná, šťastná, každý den a každou noc. Proč? Protože jsem někam patřila!
Určitě jste si z toho všeho domysleli, že se to stalo už před lety. To už jsem na sobě nenosila identifikační kartu s velkým nápisem "ŽA" nebo dokonce "UČ", natištěnou velkými písmeny napříč. Ale falešná identifikační karta a padělaný dokument vás nijak netěší. Přesto vás zbaví těžkostí a diskriminace. Pořád musíte myslet na to, že žádný národ vás nepřijme jako svého plnoprávného občana a že naopak z mnoha míst vás mohou vyhostit. nebo dokonce vás tam zabijí či prodají, jen co zmerčí vaši fasádu.
Umělému člověku vadí to, že nemá opravdickou velkou rodinu, daleko víc, než byste si mohli myslet. Kde jste se narodili? Dobrá, ale já jsem se vlastně nenarodila. Navrhli mě v laboratoři genetického inženýrství na univerzitě v Detroitu. Vážně, "moje početí" bylo vymyšleno v Mendelově sdružení v Curychu. Báječné řečičky, tohleto! Sám vám to ale nikdo nevyklopí. Nejde to srovnávat s předky na Mayfloweru nebo s anglickou pozemkovou knihou z roku 1086. Moje záznamy, anebo aspoň jeden jejich svazek, dokazují, že jsem se narodila v Seattlu. Zničené místo je vždycky prima pro ty, co nemají záznamy. Je to dost dobré na to, abyste tam "ztratily" všechny nejbližší příbuzné. Ačkoliv jsem v Seattlu nikdy nebyla, velmi pečlivě jsem studovala všechny materiály a obrázky, které jsem mohla sehnat. Ani nejskalnější rodáci a nejlepší znalci poměrů mě nemohli přistihnout při chybě. Aspoň si to myslím. Nebo taky ne.
Ale co mně dali, zatímco jsem se dostávala z toho hloupého znásilnění a nemusela jsem se zlobit, že mě udržovali ve lžích. Ale neměli to na svědomí ani Goldie a Anna, ani ten mladíček Terence, ale doktor Krasny, který mě za tři týdny propustil. Tamto byli jediní lidé, s nimiž jsem přišla do styku. Při útoku jich bylo mnohem víc. Nevím kolik. Šéf měl zásadu zabraňovat členům se vzájemně poznat, ale v případě, kdy nás práce nezbytně svedla dohromady, ji porušoval. Jeho další zásada, jak už víte, bylo to, že ignoroval vaše otázky. Nemůžete vyzvanit tajemství, které neznáte, a nemůžete prozradit osobu, o jejíž skutečné existenci nevíte vůbec nic.
Ale Šéf neměl pravidla pro pravidla. Samozřejmě, že někdy mohlo vaše seznámení s kolegou pokračovat po službě. Takové bratříčkování Šéf sice nepodporoval, ale zas nebyl takový blázen, aby vám to zkoušel zatrhnout. Proto mě Anna často volala vždycky chvilku před tím, než šla pozdě večer do služby.
Nikdy nezkoušela dát průchod svým smyslům. Neměla k tomu mnoho příležitostí, ale kdybychom se o to pokoušely, mohly jsme je najít. Nezkoušela jsem jí dávat odvahu, k čertu, že ne. Kdyby někdy za to chtěla splátku, ani by mě nenapadlo jí za to zaplatit. Ale pokusila bych se ji přesvědčit, že to vlastně byl můj nápad.
Ale ona to neudělala. Myslím si, že byla stejně citlivá, jako chlap, který nikdy neosahává ženu, která to nechce, prostě to vycítí a vůbec s tím nezačne.
Jednou večer krátce před mým propuštěním jsem cítila, že jsem nebývale šťastná. Získala jsem ten den dva nové přátele. Přátele na polibek. Teda lidi, kteří bojovali při zteči a zachránili mě. Pokoušela jsem se vysvětlit Anně, proč to pro mě tolik znamená. Najednou jsem zjistila, že jí nevyprávím o tom, jak to bylo ve skutečnosti, ale jak mi připadá, že to mohlo být.
Zastavila mě. "Drahoušku, Friday, poslouchej teď chvilku svou starší sestřičku."
"Co? Říkám blbosti?"
"Skoro jo. Pamatuješ si na tu noc, kdy jsme se seznámili? Vrátila jsi ten evidovaný dokument? Mám povolení, udělené naším mužem s berlemi, už před lety, i na věci nejvyššího stupně utajení. Tu knihu, co jsi vrátila, si mohu kdykoliv půjčit. Ale nikdy jsem ji neotevřela, a ani to nikdy neudělám. Na obálce sice píšou 'NEZBYTNÉ ZNALOSTI', ale nebudu si namlouvat, že to potřebuju znát právě já. Ty jsi to četla, ale já sama neznám ani název, ani to, o čem ta kniha vlastně je. Znám jen její číslo.
Teď ti řeknu něco o tom, jak vypadají osobní materiály. Tady se používá elitní vojenský materiál, něco jako cizinecké legie. A ta se přece chlubí tím, že ji vůbec nezajímá nic z minulosti těch, kteří byli naverbováni. Náš chlapík s berlemi chce, abychom byli taky takoví. Jestliže například verbujeme živý artefakt, umělého člověka, tak samozřejmě člověk z osobního o tom ví. Vím to, protože jsem na osobce taky dělala. Padělané doklady, někdy je možná zapotřebí i nějaké plastické chirurgie, v některých případech dojde i na laboratorní identifikaci. Pak spustíme a připravíme si půdu... Když už jsme se do něj dali a vybrali si ho, nikdy si nemusí dělat starosti s tím, že bude muset někomu podlézat anebo, že ho někdo s ostřejšími lokty vyhodí z kola ven. Může se dokonce oženit a mít děti, aniž by se strachoval, že by je někdy dostal do nesnází. Nemusí si dělat starosti ani se mnou, protože jsem vycvičená tak, abych určité věci co nejrychleji zapomněla. Drahoušku, už teď vůbec nevím, co jsi tím vlastně chtěla říct. Ale když je to něco, co obvykle lidem na potkání neříkáš, neříkej to ani mně. Nebo se ráno budeš sama proklínat."

"Ne, to bych nechtěla!"
"V pořádku. Když mně to budeš chtít říct až za týden, ráda si tě poslechnu. Domluveno?"
Anna měla pravdu. Za týden jsem necítila vůbec žádnou potřebu jí cokoliv vykládat. Jsem si na 99 procent jistá, že to věděla. Tak nebo onak je fajn, když vás někdo miluje jako takové, kdo si nemyslí, že umělí lidé jsou přišery nebo podlidi.
Nevím, zda někdo z mých zbývajících dobrých přátel to ještě věděl, nebo aspoň tušil. Teď nemyslím Šéfa. Ten to samozřejmě věděl. Ale to není přítel, to je Šéf. Vůbec jsem si nedělala starosti s tím, zda mí noví přátelé zjistí, že nejsem člověk. Protože jsem měla za úkol dělat to, o co se nestarali, ani neměli starat. Jich se týkalo jenom to, zda jste nebo nejste součástí Šéfovy party.

Jednoho dne se ukázal Šéf, ťukal svými holemi a laškoval s Goldie, která ho vedla. Usadil se těžce do křesla pro hosty a řekl jí: "Nebudu vás potřebovat, sestři. Děkuju." Pak se obrátil ke mně: "Sundej si šaty..."
Od každého jiného muže by mně taková věta byla podle okolností buď příjemná, anebo bych ji brala jako jeho agresivitu. Šéf tím chtěl říct jenom to, že chce abych si sundala šaty. Goldie to tak brala, protože jednoduše přikývla a odešla...A Goldie je ten typ profesionála, který by vyhodil samotného belzebuba, kdyby si zkoušel začít něco s některou její pacientkou. Sundala jsem si rychle šaty a čekala. Prohlédl si mě odshora dolů.
"Zase zabodovali."
"Taky se mi zdá."
"Doktor Krasny říká, že udělali test na mateřské mléko. Je pozitivní."
"Ano."
"S mou hormonální rovnováhou se mu povedl parádní kousek."
Z obou bradavek mi teklo jen málo a cítila jsem to úplně legračně. Pak mě rozhodil z rovnováhy a už to nebylo ono.
Šéf zachrochtal: "Otoč se. Ukaž mi chodidlo pravé nohy. Teď levé. Stačí. Jizvy po popáleninách jsou pryč."
"Všechny. Doktor mi vykládal, že to ostatní se taky regeneruje. Svrbění už přestalo, asi to tak musí být."
"Obleč se. Doktor Krasny mi řekl, že jsi v pořádku."
"Kdybych byla zdravější, pustil byste mi žilou."
"Když říká, že jsi v pořádku, tak jsi v absolutním pořádku. Nedá se to prostě srovnávat."
"Oukej, pak jsem teda ta nejzdravější."
"To je ale drzost. Zítra ráno odjedeš na menší opáčko, takový trénink. Sbal se a buď připravená na 9.00."
"Protože mně už nebude dvakrát do smíchu, tak jsem sbalená tak asi za jedenáct vteřin. Ale potřebuji nové dokumenty, nový pas, novou úvěrovou kartu a nějaké drobné v hotovosti.
"Všechno dostaneš do devíti dopoledne."
"... Protože na žádné opáčko nepojedu. Pojedu na Nový Zéland. Pořád vám to říkám dokola. Už mně dávno vypršela dovolená a počítám, že si vyberu taky mimořádnou zdravotní dovolenou, abych si vynahradila čas, co jsem tady polehávala. Jste jako dozorce nad otroky."
"Friday, jak dlouho ti bude trvat, než pochopíš, že když ti překazím některý z tvých četných rozmarů, vždycky mám na mysli tvé dobro stejně jako dobro organizace."
"No ne, Velký Bílý otče. Poníženě se omlouvám. A pošlu vám pohlednici z Wellingtonu."
"Aby na ní byli ti pěkní Maorové. Gejzíry už jsem viděl. Kurs bude jako šitý na míru a určitě splní tvoje požadavky. Rozhodneš se, až ho budeš mít za sebou. I když jsi nejzdravější, potřebuješ opatrný psychologický trénink s postupně se zvyšující obtížností a dostaneš se zpátky do skvělého svalového napětí, dýchání a reflexů. Nato máš nezadatelně lidské právo."
"Lidské právo! Nežertujte, Šéfe, nemáte na to talent. Moje matka je zkumavka, můj otec je skalpel."
"Chyby, pro které jsi nezapadala mezi lidi, jsme už dávno odstranili."
"Fakt, každý soud vynese rozsudek, že nejsem občanem. Církev prohlásí, že nemám duši. Nejsem zrozena z ženy, přinejmenším ne v očích zákona."
"Zákon je osel. Záznamy o tvém původu jsme z kartotéky výrobní laboratoře odstranili a svazek, týkající se zdokonaleného umělého samce, jsme vyměnili."
"Nikdy jste mi to neřekl."
"Dokud jsi trpěla neurotickou slabostí, nezdálo se mi to nutné. Ale podvod jsme provedli tak čistě a dokonale, že se na to vůbec nedá přijít. A to platí pořád. Kdyby ses dejme tomu zítra pokusila veřejně odhalit svůj původ, nebudeš schopná nikde najít jediného člověka, který by byl s tebou ochoten souhlasit. Můžeš to přitom říct, komu chceš. To je fuk. Ale, moje milá, proč se tomu tak bráníš? Nejsi sice člověk jako praměti Eva, ale jsi zdokonalený člověk, tak vylepšený, jak jen to tví návrháři dokázali. Proč si myslíš, že měním svůj plán, jen abych tě za každou cenu naverboval, i když nemáš žádné zkušenosti a sama se o tuhletu profesi nezajímáš? Proč myslíš, že jsem věnoval nemalé jmění na tvé vzdělání a výcvik? Protože jsem to věděl. Čekal jsem několik let, abych se ujistil, že ses vyvinula opravdu tak, jak tví tvůrci měli v úmyslu... A ty pak všechno pokazíš, když se nenadále vynoříš mimo můj plán." Udělal grimasu, o které jsem si myslela, že znamená úsměv. "Děláš mi potíže děvče. A teď k tomu tvému výcviku. Jsi už ochotná mě poslouchat?"
"Ano, pane." Nepokoušela jsem se mu vyprávět o dětském domově a laboratoři. Lidé si myslí, že všechny dětské domovy musí být podobné těm, které viděli na vlastní oči. Nevykládala jsem mu o lžičkách z umělé hmoty, kterými jsem jedla až do desíti let, protože jsem nechtěla vysvětlovat proč. Když jsem se poprvé pokoušela najíst vidličkou, píchla jsem se do rtu tak, až mi tekla krev a všichni se přitom na mě usmívali. To nebylo zdaleka všechno. Výchova dítěte a výchova zvířete se liší milióny detailů.

"Projdeš opakovacím kursem boje beze zbraně, ale budeš pracovat jenom se svým instruktorem. Až budeš chtít navštívit svou rodinu v Christchurchu, nikdo ti v tom nebude překážet. Dostaneš rozšířený výcvik v ručních zbraních, včetně těch, o nichž jsi nikdy neslyšela. Až změříš hřiště, bude se ti to hodit."
"Šéfe, nehodlám se stát profesionálním zabijákem."
"Nebudeš to ani potřebovat. Jsou chvilky, kdy i kurýr může použít zbraně a musí zkusit každou možnost úniku. Friday, neopovrhuji profesionálními zabijáky. Jako ve všem je i tady jádro pudla v tom, jak věc použijeme. Úpadek a krach bývalých Spojených států amerických můžeme částečně připsat na vrub atentátům a úkladným vraždám. Ale zas ne všechno, protože vraždy neměly žádné zákonitosti a byly neúčinné. Co mi můžeš říct o prusko-ruské válce?"
"Moc ne. Hlavně, že Prušáci měli zabedněné stáje a garáže a že vítěze to ani moc nestálo."
"Myslím, že jsem ti to vykládal, tenkrát dvanáct lidí vyhrálo válku, sedm mužů a pět žen. Nejtěžší zbraň, kterou použili byla pistole ráže šest milimetrů."
"Nemyslím si, že byste někdy lhal. Jak je to možné?"
"Friday, dobře fungující mozek je to nejvzácnější zboží a taky jediná věc, která má opravdickou cenu. Každou lidskou organizaci můžeš vyřadit z provozu, zneschopnit a udělat nebezpečnou samu pro sebe, když podle určitého výběru odstraníš její nejlepší mozky a nenápadně tam necháš ty hloupé. Tenkrát to chtělo jen pár jakoby nehod a celý slavný prušácký vojenský stroj se zhroutil a změnil se na klopýtající chátru. Ale na to se přišlo až tehdy, když se rozběhly boje, protože hloupí šaškové vypadají, jako vojenští géniové až do chvíle, dokud se nezačne střílet."
"Jenom tucet lidí, Šéfe? Byli jsme to my?"
"Vidíš, a to je zase otázka, kterou mě zase odstrašuješ. Nebyli. Byla to práce malé a specializované organizace, takové, jako jsme my. Ale nechtěl jsem, abychom se zapletli do válek mezi národy. Mám už takovou holubičí povahu. Občas se jaksi nehodí."
"Pořád nechci být profesionálním zabijákem."
"Nepřipustím, abys byla zabijákem, a už se o tom víckrát nebudeme bavit. Zítra v devět bud připravená na odjezd."
V.
Za devět týdnů jsem odjela na Nový Zéland.
Šéfovi jsem řekla: "Kdejaký nafoukaný rváč nebo pasák vždycky ví, o čem je řeč." Když mě doktor Krasny pustil, nebyla jsem nejzdravější. Byla jsem jednoduše jenom uzdravená pacientka, která už nepotřebuje péči na lůžku.
Za devět týdnů jsem mohla snadno udělat terno, aniž bych se moc zapotila. Když jsem vstupovala na palubu semibalistické rakety Abel Tasman ve svobodném přístavu Winnipeg, padl mi do oka její kapitán. Vypadal dobře a já jsem se začala při chůzi k svému sedadlu loudavě kolébat a vrtět zadečkem, což nikdy při svém poslání kurýra nedělám. Jako kurýr se naopak vždycky snažím zmizet v davu. Ale teď jsem necestovala služebně, takže si člověk klidně může vymýšlet nejrůznější dobrodružství. Dosud si pamatuju, že kapitán přišel zpátky k mému sedadlu, kde jsem byla stále ještě připoutaná. Nebo to možná bylo tím, že jsem na sobě měla hodně přiléhavou kombinézu značky Superskin, hit téhle sezóny. Tehdy jsem ji měla na sobě vůbec poprvé, protože jsem si koupila pár věcí v bezcelním svobodném přístavu a přímo v obchodě se hned převlékla. Jsem si jista, že je to jen otázka času, než sekty, tvrdící, že sex je hřích, prohlásí oblečení značky Superskin za hřích přímo smrtelný a uvrhnou je do klatby.
"Slečna Baldwinová, že? Čeká na vás někdo v Aucklandu? Válka a všechno kolem ní, to není příliš vhodné pro ženu, která nemá doprovod. Zvlášť v mezinárodním přístavu."
Neřekla jsem: "Koukni se, hošánku, posledně jsem jednoho takového chlapa zabila." Kapitán měl dobrých 195 centimetrů a vážil metrák nebo více a nic z toho nebyl tuk. Bylo mu maličko přes třicet a byl to typ blonďáka, kterého očekáváte spíše ve skandinávských SAS, než v australsko-novozélandských ANZAC. Jestliže mi nabízel ochranu, byla jsem rozhodnuta se na chvilku zdržet. Odpověděla jsem: "Nikdo mě nečeká, ale přestupuju na trajekt na Jižní ostrov. Jak tihle frajeři pracují? A znamenají tyhle prýmky, že jste kapitán?"
"Rád vám je ukážu. Ano, jsem kapitán. Kapitán Ian Tormey." Začal mne připoutávat. Nebránila jsem se.
"Kapitán! Jémine! Ještě nikdy jsem nepotkala kapitána." Takové nevinné lži se dělaly při onom kouzelném rituálu namlouvání v době, kdy se ještě tancovalo na mlatě. Řekl mi: "Jsem na lovu a vy vypadáte dobře. Zajímá vás to?"
A já mu odpověděla: "Vypadáte docela přijatelně, ale je mi líto, dneska nemám čas."
V tom okamžiku mohl bezbolestně sklapnout kufry anebo se pokoušet vymámit možnost nějakého dalšího setkání v budoucnosti. Vybral si to druhé. Připoutal mě sice těsně, ale zas ne tak moc, ale přesto jsem byla bez šancí se dostat ven. Docela profesionál.
"Čas na takové setkání si najdu třeba hned dneska. Když nebudete po přistání zrovna dvakrát spěchat, milerád vás dovezu k těm vašim kiwiům. Bude to rychlejší, než abych vás hledal někde v tlačenici."
Čas na setkání je 27 minut, kapitáne. Vlastně zůstalo mi jedenadvacet minut, abych se z toho vyvlékla. Ale zůstaňte sladký a dohodneme se.
"Tedy díky, kapitáne. Jen jestli vám to nebude dělat velké potíže."
"Berte to jako službu naší firmy ANZAC, slečno Baldwinová. Ale já to dělám rád."
Strašně ráda jezdím semibalistikou. Miluju prudký start, při němž máte pocit, že vám něco uvnitř praskne a vy vyprsknete tělní tekutinu po celé kabině. Ty minuty bez dechu při volném pádu, kdy cítíte, že z vás vylézají všechna střeva, a pak znovu návrat k zemské přitažlivosti. A dlouhý, dlouhý klouzavý let. To ve vesmíru sotva kdy zažijete. Kde si užijete víc legrace během čtyřiceti minut a máte přitom na sobě šaty?
Pak se naskytne zajímavá otázka. Je rozjezdová dráha volná? Semibalistika totiž nemá žádnou možnost opravy. Prostě ji mít nemůže. Ve všech reklamních brožurách se říká, že semibalistická loď nikdy nevyletí, dokud neobdrží povolení od místa, kde přistává. Jistě, jistě. A to už rovnou věřím na to, že čápi nosí děti. A co ten pitomec v soukromém energomobilu, který si vybral na přistávací dráze špatný pruh a klidně si tam zaparkoval? A co v Singapuru, když jsem

seděla v baru v úplně posledním patře a sledovala přistávání tří semibalistických raket? Celých devět minut. Ne, přiznám se, nikoli na stejném pruhu, ale v křižujících se pruzích. Řeknu vám, je to hotová ruská ruleta.
Ale já přesto pojedu. Mám to ráda a profese to po mně často vyžaduje. Ale nedýchám přitom od začátku přistávacího manévru až do okamžiku, kdy se loď úplně zastaví.
Tenhle výlet byl jako obvykle docela zábavný a semibalistický let není nikdy tak dlouhý, aby vás mohl unavit. Jakmile jsme zcela bezpečně přistáli, loudala jsem se z přístavu ven, a když jsem se dostala k východu, můj zdvořilý nápadník právě vycházel. První pilot mi vzal tašku a kapitán Tormey ji přes mé nepříliš vážně míněné protesty od něho převzal. Zavedl mě k bráně pro cestující, dohlédl na mou rezervaci jízdenek a vybral mi sedadlo. Ignoroval nápis "Jen pro cestující' a sedl si vedle mne. "To je moc špatné, že tak rychle odjíždíte. Fakt moc špatné. Podle předpisů musí trvat obrátka lodi tři dny... A náhodou jsem na konci cesty, kdy mám volno. Má sestra a její muž tady bydleli. Ale teď se přestěhovali do Sydney a už tady nemám nikoho, koho bych mohl navštívit."
Tomu tak věřím, že jste trávil všechen volný čas se sestrou a se švagrem. "No, to je teda hloupé. Umím si představit, jak se asi cítíte. Má rodina je v Christchurchu a je mi vždycky dost smutno, když s nimi nejsem. Jsme taková velká hlučná přátelská rodina. Provdala jsem se do S-skupiny." Vždycky to radši hned řeknu.
"Teda, to je legrace. Kolik máte manželů?"
"Kapitáne, to je vždycky první věc, která muže zajímá. Špatně si vysvětlujete to S. Určitě si taky myslíte, že je to od slova sex."
"A není?"
"Proboha ne! Je to od slova solidarita a spojenectví. A sociální přizpůsobivost a smysluplnost a souznění. A spousty jiných slov. Všechna jsou to hřejivá, sladká a příjemná slova. Jistě, může to být taky od slova sex. Ale sex je všude snadno po ruce. Není nutné vytvářet kvůli tomu takové společenství jako je S-skupina."
S je od slova syntetická rodina, protože to bylo navrženo legislativou prvního teritoriálního národa, kalifornské konfederace, která to povolila. Ale vsadím deset ku jedné, že tohle kapitán věděl. Byli jsme jednoduše takovou malou odchylkou od průměru.
"Nějak mi ušlo, že sex je všude snadno po ruce." Nechala jsem tuhle jeho repliku bez odpovědi. Kapitáne, s vaší výškou a širokými rameny a růžovým hladce oholeným obličejem a tím, že máte skoro pořád volný čas na lov... ve Winnipegu i Aucklandu. Propánakrále, taková dvě místa, tam je přece úspěch jistý... Ano, pane! Zkuste to znova.
"...ale souhlasím s vámi, že to není dostatečný důvod pro uzavření manželství. Nejsem vůbec vhodný typ pro manželství, protože letím tam, kam letí divoké husy. Ale S-skupina, to asi bude dost dobrý důvod na to, aby se člověk vždycky rád vracel."
"To je."
"Jak je velká?"
"Pořád vás zajímají mí manželé? Mám tři, pane, a tři sestry ze skupiny, jsou teď na vdávání... A myslím si, že všechny tři, zvláště Lispeth, naše nejmladší a nejhezčí, by se vám líbily. Liz je rusovlasé skotské děvče, prostě kus. Samozřejmě máme i děti. Každý večer je zkoušíme počítat, ale jsou strašně pohyblivé. A koťata a kachny a štěňátka a velká neudržovaná zahrada s růžemi, co kvetou téměř po celý rok. Prostě je to šťastné místo a vy se vždycky staráte, abyste odsud nevynesl klid."
"To zní velkolepě. Nepotřebuje vaše S-skupina dalšího manžela navíc, který nemůže být moc doma, ale který by mohl platit náklady na životní pojištění? Kolik by to asi stálo?"
"Promluvím o tom s Annou. Ale zatím s tím nijak moc vážně nepočítejte."
Ať už jsme to mysleli vážně, nebo spíš jen tak symbolicky, tlachali jsme dál. Potom jsme se dohodli, že to necháme osudu, a dala jsem mu kvůli možné schůzce naše číslo do Christchurchu jako revanš na pozvání, abych příležitostně použila jeho byt v Aucklandu. Když se sestra odstěhovala, tak ho prý pronajal... Ale potřebuje ho obvykle tak šest dnů v měsíci.
"Takže když se ocitnete ve městě a budete hledat místo, kde byste se mohla v klidu osprchovat a dát si šlofíka nebo přenocovat, klidně zavolejte."
"No, myslím si; že zatím ho může klidně použít ještě někdo z tvých přátel, Iane." Už předtím mě požádal, abych mu přestala říkat kapitáne. "Anebo ty sám."
"To není moc pravděpodobné. Pokud ano, tak to počítač bude vědět a řekne vám to. Jestliže budu ve městě, anebo někde blízko, tak vám to taky řekne. A já vás určitě nebudu chtít propásnout."
Přímá přihrávka, ale v té nejzdvořilejší podobě. Takže jsem mu odpověděla tím, že jsem mu dala naše telefonní číslo do Christchurchu a pozvala ho, ať příjde zkusit mě vysvléci z kalhot... Pokud bude mít kuráž ukázat se tváří v tvář mým manželům, ostatním manželkám a smečce uvřískaných děcek. Myslela jsem si, že to asi neudělá. Vysocí, hezcí svobodní mládenci v atraktivním, dobře placeném zaměstnání nemusí zacházet až tak daleko.
Najednou tlampač, ohlašující odjezdy a příjezdy, přerušil pravidelné hlášení. "S hlubokým zármutkem musíme oznámit úplné zničení Acapulca. Tato zpráva se k vám dostala laskavostí firmy Interworld Transport, makléřství a dopravní kanceláře Rychlost - Bezpečnost - Služby."
Zalapala jsem po dechu. Kapitán Ian řekl: "To jsou ale pitomci."
"Proč pitomci?"
"Celé to Mexické revoluční království. Kdy už konečně teritoriální státy pochopí, že nemohou porazit sdružené státy? Proto jsou to pitomci. A to jsou!"
"To je jasné. Každý teritoriální stát, dokonce i L-5 nebo Asteroid, je bezbranný jako pelichající kachna. Ale bojovat s multinacionalisty je jako pokoušet se krájet mlhu. A kde máte terč? Chcete bojovat s IBM? Kde je IBM? Jeho registrovaná domácí adresa je poštovní přihrádka ve Svobodném státě Delaware. To přece není žádný terč. Úřady a

lidé a výrobní podniky IBM jsou rozptýleny ve více než 400 teritoriálních státech po celém zemském povrchu. A ve vesmíru je jich ještě víc. Prostě nemůžete zaútočit na žádnou část IBM bez toho, aniž byste víceméně neublížil někomu jinému. Ale může IBM porazit řekněme Velké Rusko?"
"Záleželo by na tom, zda IBM z toho má či nemá zisk. Ale Prusové to nedokázali. Pokud vím, IBM nemá vlastní gerilové jednotky. Dokonce nemá ani žádné agenty - záškodníky. Asi by si mělo koupit aspoň nějaké bomby a rakety. Ale oni si nakoupili všechno možné a tráví sladký život v domnění, že Rusko jim nikam neuteče. Že tady bude pořád jako velký snadný terč i za týden nebo za rok. Ale Interworld právě ukázal, jak to taky s nimi může dopadnout. Ta válka je u konce. Mexiko totiž vsadilo na to, že Interworld nebude riskovat veřejné zatracení a ztrátu přízně lidí zničením nějakého mexického města. Ale tihle staromódní politici zapomínají, že sdružené státy něco jako veřejné mínění vůbec nezajímá. Válka je u konce."
"Tak to tedy je. Acapulco je, vlastně bylo, krásné místo."
"Ano, a mohlo pořád ještě být, kdyby Montezumův revoluční výbor neměl kořeny zpátky snad někde ve 20. století. Teď tam dojde ke kompromisu, aby se zachránila aspoň nějaká prestiž. Interworld se omluví a zaplatí odškodnění a pak montezumovci bez fanfár postoupí území a celé teritoriální pásmo pro nový kosmodrom nějaké nové společnosti s mexickým jménem a sídlem v hlavním městě... A veřejnost se už nikdy nedozví, že novou společnost vlastní ze 60 procent Interworld a ze 40 procent mnozí politici, kteří byli u moci už trochu moc dlouho a kteří nechali Acapulco zničit."
Kapitán Tormey vypadal zatrpkle a já náhle uviděla, že je ve skutečnosti starší, než jsem mu napoprvé hádala.
Řekla jsem: "Iane, není nakonec ANZAC dceřinnou společností Interworldu?"
"Možná proto se vám zdám tak cynický."
Zdvihnul se. "Váš trajekt už dorazil. Ukažte, vezmu vám zavazadla."
VI.
Christchurch je to nejkrásnější místo na zeměkouli. A můžeme klidně říkat, že ve vesmíru, protože mimo naši matičku Zemi neexistuje žádné pěkné město. Luna City je v podzemí, L-5 vypadá zvnějšku jako smetiště a má pouze jeden jediný oblouk, co vypadá dobře aspoň zevnitř. Města na Marsu, to jsou jenom takové úly, a většina měst na zemském povrchu trpí tím, že se naprosto zavádějícím způsobem snaží za každou cenu vypadat jako Los Angeles.
Christchurch v sobě nemá nedostižnou velkolepost Paříže, polohu San Francisca nebo úchvatnou zátoku jako Rio. Místo toho v něm najdeme zákoutí, která vás spíš potěší, než aby vás ohromovala. Řeku Avonu vinoucí se ulicemi v centru města. Lahodnou krásu Chrámového náměstí. Ferrierovu fontánu před radnicí. Bujnou krásu našich světově proslulých botanických zahrad, oživujících přímo střed města. Říká se, že Řekové si chválí svoje Atény. Ale já nejsem rodačka z Christchurchu, protože slovo rodák v mém případě neznamená vůbec nic. Nejsem dokonce ani Novozélanďanka. Douglase jsem potkala v Ekvádoru ještě před tím, než došlo ke katastrofě stanice v Quitu a s rozkoší prožila zuřivou milostnou aféru. Prostě z poloviny konzumace whisky s citrónem, z poloviny propocená prostěradla. Když mi nabídl sňatek, nejdříve jsem se polekala. Ale pak se uklidnila. Vysvětlil mi, že po mně nechce žádný slib, ale že mi nabízí jenom zkušební návštěvu jeho S-skupiny. Prostě jen tak okouknout, jestli bych se jim líbila a omrknout, jestli se mi budou líbit oni.
To byla jiná. Svištěla jsem zpátky do Říše a hned podala zprávu. Řekla jsem Šéfovi, že si beru prodlouženou dovolenou. Anebo že by byla lepší rovnou moje rezignace. Zamručel něco v tom smyslu, abych vypadla a uklidnila svoje pohlavní orgány a pak se zahlásila, až budu schopná pracovat. A tak jsem se řítila zpět do Quita a Douglas byl stále ještě v posteli. Tenkrát doopravdy vůbec nešlo se dostat z Quita na Nový Zéland... A tak jsem jela metrem do Limy a chytla raketoplán přímo nad jižním pólem, směrem do západoaustralského přístavu Perth, se zvláštním zakřivením dráhy do tvaru písmene S kvůli Coriolisově zrychlení, metrem do Sydney, z voleje do Aucklandu, pak převozem do Christchurchu, to všechno za 24 hodin. Největší divočina byla cesta napříč Pacifikem. Winnipeg a Quito jsou z Aucklandu skoro stejně daleko. Nenechte se mýlit dvourozměrnou mapou, ale zeptejte se svého počítače. Winnipeg je jenom o osminu vzdálenosti dál.
Co je čtyřicet minut proti dvaceti čtyřem hodinám? Mně další výlet nevadil. Byla jsem s Douglasem, a tak zamilovaná, až se mi z toho točila hlava.
Za dalších čtyřiadvacet hodin jsem byla tak zamilovaná do jeho rodiny, až se mi z toho točila hlava.
Nečekala jsem to. Těšila jsem se na prima prázdniny s Douglasem a na lyžování, co mi slíbil, stejně jako na sex. No, na tom lyžování jsem netrvala. Věděla jsem, že mám za povinnost jít do postele se všemi jeho bratry, kdykoliv mě o to požádají. Ale s tím jsem si vůbec nedělala starosti, protože umělí lidé neberou soulož tak vážně jako většina lidí. Většina ženských z mé třídy v dětském domově byla vychovávána od první menstruace jako děvky a potom oficiálně podepsaly smlouvy jako ženy do společnosti v multinacionálních státech. Předtím, než mě šéf objevil, zaplatil za mě podle smlouvy a změnil mé životní plány, jsem taky prošla základním výcvikem štětky. A já smlouvu nedodržela a na pár měsíců se ztratila. Ale to už je jiná historie. Ale ani kdybych neprošla výcvikem štětky, mohla jsem se bezstarostně zapojit do přátelského sexu. Takový nesmysl si umělí lidé vůbec nepřipouštějí a nikdy se o tom ani neučili.
Ale my jsme se neučili vůbec nic ani o životě v rodině. Úplně první den, co jsem tady byla, jsem přišla pozdě na odpolední svačinu, protože jsem válela sudy se sedmi kluky od jedenácti let po měkoučkém koberci... A přidali se k nim dva až tři psi a taky mladý kocour, který slyšel na jméno Pan Podnožka, protože měl neobvyklý talent zabrat i tu největší podlahu v domě.
Nikdy předtím jsem nic podobného nezažila. Přála jsem si, aby to nikdy neskončilo.
Nakonec mě na lyže nevzal Douglas, ale Brian. Ubytovny pro lyžaře na Mount Hutt jsou sice pěkné, ale v ložnicích se po desáté večer netopí, a tak se musíte k sobě dost silně přitisknout, abyste se zahřáli. Pak mě Vickie vzala sebou ven, aby mně ukázala ovce patřící rodině. Seznámila jsem se se společensky pokročilým psem, co uměl mluvit. Ta velká kólie

slyšela na jméno Lord Nelson. Lord měl docela nízké mínění o ovcích. V tom měl podle mého názoru úplnou pravdu.
Bertie mě vzal do Milford Soundu. Jeli jsme lodí do Dunedinu, nazývaného Edinburgh Jihu, a přenocovali tam. Dunedin je senzační, ale přece jen to není Christchurch. Kolem kraje, ležícího u fjordu, jsme pluli maličkým baculatým parníkem s mrňavými kajutami tak akorát pro dvě osoby. Protože tam dole na jižním konci ostrova je zima, opět jsem se musela těsně přitulit.
Nikde na světě nenajdete fjord, který by se mohl srovnávat s Milford Sound. Ano, byla jsem na výletě na Lofotech. Velmi hezké. Ale můj názor na Milford Sound to vůbec neovlivnilo.
Jestliže si myslíte, že jsem zaslepena opičí láskou k Jižnímu ostrovu jako matka ke svému prvorozenému dítěti, tak máte úplnou pravdu. Jsem. Severní ostrov je pěkná země s horkými prameny a gejzíry a jedním z divů světa - Glowwormskými jeskyněmi. A ostrovní zátoka vypadá jako země z pohádek. Ale Severní ostrov nemá jižní Alpy a nemá Christchurch.
Douglas mně ukázal rodinnou mlékárnu a prohlédla jsem si ohromné bedny vynikajícího baleného másla. Anita mě uvedla do místního Oltářního spolku. Začala jsem se v něm uplatňovat, jak jen to bylo možné, a málem se stala jeho stálou členkou. A zjistila jsem, že jsem prošla vývojem od "bože, co budu dělat, když se mě zeptají" přes "bože, co budu dělat, když se mě nezeptají" až na jednoduché "bože, co budu dělat".
Víte, nikdy jsem Douglasovi neřekla, že nejsem člověk. Slyšela jsem, že se někteří lidé chvástají tím, že kdykoliv rozeznají umělého člověka. Nesmysl. Samozřejmě, každý může rozeznat živé artefakty, které se vůbec nepodobají lidem, třeba zrůdu se čtyřmi rameny nebo skřeta. Ale když genetičtí inženýři záměrně zdůrazní váš lidský vzhled a vy jste spíš umělý člověk než živý artefakt, nikdy to nikdo nepozná. Dokonce ani žádný jiný genetický inženýr.
Jsem imunní proti rakovině a většině infekčních chorob. Ale nesmím to nikomu ani naznačit. Mám neobvyklé reflexy. Ale nebudu je předvádět tím, že chytám mouchu ve vzduchu mezi palec a ukazováček. Zkrátka, nikdy nesoutěžím s jinými lidmi v obratnosti a postřehu.
Mám neobyčejnou paměť, neobyčejnou vrozenou chápavost na čísla a prostorové vnímání a vzájemné vztahy, a taky neobyčejný talent na jazyky. Ale pokud si říkáte, že právě tohle je vlastně definice geniálního IQ, musím dodat, že ve škole jsem byla vycvičená tak, abych v IQ testu dosáhla přesně předem určeného počtu bodů a přitom neprozradila svou opravdovou inteligenci. Na veřejnosti mě nikdo nepřistihne, že bych byla bystřejší než ti kolem mne. Ovšem pokud nejde o mou práci, nebo o můj krk, anebo o obojí.
Tyhle zdokonalené schopnosti samozřejmě podstatně vylepší vaše sexuální chování. Naštěstí většina chlapů má sklon si vysvětlovat moje úctyhodné sexuální výkony jako výsledek svých vlastních vynikajících schopností. Popravdě řečeno, chlapská ješitnost je přednost, nikoliv vada. Když ji umíte využít, je to pro vás opravdové potěšení. To, co na vás vždycky zapůsobí na Šéfovi a co vás vždycky vytočí, je jeho naprostý nedostatek ješitnosti. Tohleto teda není způsob, jak s ním manipulovat!
Nedělala jsem si starosti, že by mě někdo vyhmátl. Protože všechny stopy o mém laboratorním původu odstranili a zmizely i značky na mém těle včetně tetování na horním patře. Jednoduše neexistuje žádný způsob jak zjistit, že jsem nebyla počata při biologické ruletě, kde miliardy slepých spermií zuřivě soutěží o jediné vajíčko, ale jednoduše vyprojektována.
Od manželky v S-skupině se spíš očekává, že rozmnoží houf děcek ve velké společné rodině.
Dobrá, proč ne.
Z mnoha důvodů ne.
Byla jsem bojový kurýr v polovojenské organizaci. Zkuste si představit, jak zdolávám prudkým útokem nepřítele a mám osmiměsíční bříško.
Umělé ženy se najímají nebo kupují jako reverzibilně sterilní. Nutkání mít děti, nosit je ve vlastním těle, to pro nás není pochopitelné a přirozené, ale spíš směšné. Ve zkumavce vám to všechno připadá jaksi vhodnější, elegantnější a přiměřenější. Když jsem poprvé v životě uviděla ženu těsně před porodem, už jsem nebyla malá holka. Přesto jsem si myslela, že je nějak smrtelně nemocná. Když jsem zjistila, co s ní je, udělalo se mi z toho špatně od žaludku. Kdykoliv jsem o tom v Christchurchu přemýšlela, chtělo se mi zvracet. K čertu, dělat to jako kočky! S krví a bolestí!
Proč? A proč to vůbec dělat? I když se nás do vesmíru ještě určitě vejde dost, tahle lehkomyslná planeta je beztak už dost malá pro všechny, co na ní musí žít. Tak proč to ještě zhoršovat?
Se strašným zármutkem jsem se rozhodla, že se budu muset vyhnout manželství a vymluvit se, že jsem neplodná. Prostě žádné děti. Tohle tvrzení se sice pravdě dost blížilo, ale pochopitelně to celá pravda nebyla.
Neptali se mě na to.
Během několika příštích dní jsem na vlastní kůži pocítila radost z rodinného života, jak jen to bylo možné. Znáte ten hřejivý pocit ze ženského tlachání při umývání nádobí po odpolední svačině, tu uličnickou radost z kluků a domácích mazlíčků nebo tichý hřejivý vnitřní pocit při klábosení na zahrádce? Prožívala jsem naplno každou minutu oněch dní, kdy jsem někam patřila.
Jednou ráno mě Anita pozvala do zahrady. Poděkovala jsem jí a zdůraznila, že mám teď hodně práce, protože pomáhám Vickie. Přesvědčila mě, a tak jsem si s ní šla sednout na vzdálený konec zahrady. Děti jsme odsud důrazně vyhnaly.
"Milá Marjorie," řekla Anita, "obě víme, proč tě sem Douglas pozval. Jsi s ním šťastná?"
V Christchurehu se jmenuju Marjorie, protože jsem se tak oficiálně jmenovala ve chvíli, kdy jsem v Quitu potkala Douglase.
"Hrozně šťastná!"
"Šťastná natolik, že si myslíš, že bys to chtěla napořád?"
"Ano, ale..."
Nikdy jsem neměla šanci říct "Ano, ale jsem neplodná." Anita mě vždycky rázně přerušila.

"Drahoušku, snad jsem ti měla napřed říct pár věcí a bylo by to všechno lepší. Musíme probrat věno. Kdybych to nechala na našich mužských, nikdy se před tebou o penězích nezmíní. Albert a Brian jsou v tomhle stejní jako Douglas. Jsou hrozně dětinští a já je docela chápu. Ale naše rodina je nejen manželská skupina, ale i rodinná obchodní firma a někdo musí dohlížet nad účetnictvím... A proto jsem předsedkyní správní rady a zároveň výkonná ředitelka. Nepodléhám totiž emocím natolik, abych v obchodě neměla úspěch."
Usmála se a její jehlice na pletení cvakaly o sto šest.. "Zeptej se Briana. Říká mi držgrešle. Ale nikdy se nenabídnul, že se o finance bude starat sám. Klidně můžeš zůstat s námi jako host tak dlouho, jak budeš chtít. Co je to pro nás živit jeden krk navíc? Nic. Ale jestliže se k nám chceš připojit oficiálně a po právní stránce, musím být zase držgrešle a vykoumat, jakou smlouvu by bylo nejvhodnější uzavřít. Pochopitelně nechci nijak poškodit rodinu. Brian vlastní a hlasuje za tři podíly. Albert a já máme každý dva podíly a tím i dva hlasy, Douglas a Victorie a Lispeth po jednom, a tak i oni mají hlasovací právo. Jak vidíš, mám jen dva hlasy z deseti... ale když pohrozím rezignací, tak mně hned všichni vyjadřují důvěru. Až mně to všechno zamítnou, tak toho nechám a budu zase domácí puťka u plotny. A ten samý den budu mít pohřeb.
Prozatím to ale zvládám. Každé dítě má jeden podíl... děcka o něm nikdy nehlasují, protože když opouštějí domov, tak se jim nakonec vyplácí v hotovosti jako věno nebo kapitál do začátku... nebo o něj přijdou, ale to se mi moc nelíbí. Samozřejmě že takové snížení aktivit se musí plánovat. Kdyby se tři naše děvčata vdávala ve stejném roce a já s tím nepočítala, mohlo by nám to podstatně zkomplikovat život."
Řekla jsem jí, že to vypadá jako velmi citlivé a lidské opatření a že o většinu dětí na světě tak starostlivě asi postaráno není... Ve skutečnosti jsem o takových věcech nevěděla vůbec nic.
"Snažíme se, aby jim bylo dobře," souhlasila. "Koneckonců, jaká je to rodina, když nemá děti. Teď už asi sama uznáváš, že dospělí akcionáři naší rodiny si musí koupit svůj podíl. Jinak by celý systém nemohl fungovat... Lidé se žení nebo vdávají a mají přitom hlavu v oblacích... Ale účty se musí platit tady na zemi."
"Amen." To už jsem viděla, že se vlastně všechny moje problémy vyřešily. Ovšem v záporném smyslu. Bohatství skupinové rodiny Davidsonových jsem nedokázala odhadnout. Bohatí byli určitě. I když ve svém staromódním domě neměli ani služebnictvo, ani úplnou automatizaci. Ale ať už byli jakkoliv v balíku, svůj podíl jsem si koupit nemohla.
"Douglas nám řek, že nemá ani ponětí o tom, jestli máš nebo nemáš peníze. Peníze, to je přeci kapitál."
"Já si to zrovna nemyslím."
Nepřerušila šití. "Když jsem byla tak stará jako ty, taky jsem si to myslela. Máš práci nebo ne? Nemohla bys žít v Christchurchu a vydělat si na svůj podíl? Vím, že hledat práci v cizím městě může být problém... Ale mám dost známých. Co vlastně děláš? Nikdy jsi nám o tom nevyprávěla."
A divíte se? Znova jsem se vyhnula odpovědi a stručně jí řekla, že pracuji v tajném obchodě a nemohu se o tom bavit. Ale dost dobře toho nemohu jen tak nechat a shánět si práci v Christchurchu. Takže neexistuje žádná možnost, že bych mohla pracovat zrovna tady. Ale určitě by bylo báječné, kdyby to všechno klaplo a věřím, že...
Přerušila mě: "Drahoušku, jsem zplnomocněna sjednat tuhle smlouvu tak, aby to klaplo. Jen tak se nespokojím s tvrzením, že to nejde. Musím přijít na to, aby to šlo. Brian se nabídl, že ti dá jeden ze svých tří podílů... A Douglas a Albert by ho vyplatili, i když asi ne okamžitě. Ale já to celé zamítla. Nebyl by to totiž vhodný precedens a taky jsem jim tohle řekla. Přiznám se, že přitom padlo i nějaké to slovo o starých kozlech, co se na jaře dočista zbláznili. Místo toho jsem přijala jeden Brianův podíl jako pojistku na to, že se tahle smlouva uskuteční."
"Ale já pořád žádnou smlouvu nemám."
"Budeš mít. Když budeš nadále zaměstnaná, kolik bys tak mohla platit každý měsíc? Neskrbli a zaplať to co nejrychleji, protože každá splátka snižuje nejen tvůj dluh, ale i úrok, takže větší splátka je pro tebe výhodnější."
Nikdy jsem žádný takový dluh neměla. "Můžeme to přepočítat na zlato, můžu je proměnit na jakoukoliv měnu, samozřejmě. Jsem placena ve zlatě."
"Ve zlatě?" Anita náhle zpozorněla. Sáhla do své tašky s pletením a vytáhla dálkový ovladač počítačového terminálu. "Mohu ti nabídnout lepší obchod." Ťukala něco na klávesnici, pak chvilku počkala a přikývla. "Podstatně lepší. Ačkoliv ve skutečnosti přesně neznám hodnotu ručně ražených mincí. Ale to si nějak zjistím."
"Zlato si teda můžu proměnit na hotovost. Vydané směnky jsou na gramy čistého třicetikarátového zlata vystavené bankovním ústavem Ceres and South Africa Acceptances, s. r. o. v Luna City. Ale mohou být proplácené automatizovaným systémem vkladů v novozélandské měně přímo tady, a to i tehdy, když budu mimo Zemi. Takže to bude Bank of New Zealand, pobočka v Christchurchu?"
"To ne. Cantenbury Land Bank. Jsem tam ředitelkou."
"Aspoň to zůstane v rodině."
Příští den jsme podepsaly smlouvu a za týden jsem se vdávala. Všechno oficiálně a tak, jak má být. K čertu, bylo to v boční kapli katedrály a byla jsem nevěsta celá v bílém!
Další týden jsem se vrátila do práce, smutná a šťastná zároveň. Sedmnáct let budu každý měsíc platit 858,13 novozélandského dolaru. Samozřejmě, že to můžu uhradit dříve. Načpak to? Nemůžu žít celou dobu s rodinou, dokud nezaplatím úplně všechno, protože si musím udržet práci, abych měla na měsíční splátky. Tak proč? Vůbec ne kvůli sexu, pokud si to myslíte. Jak jsem řekla kapitánu Tormeyovi, sex je všude po ruce. Byla by hloupost za něj platit. Myslím, že to všechno jsem podstoupila kvůli právu ponořit ruce do mýdlové vody na nádobí. Kvůli právu válet sudy s mrňaty a nechat se počůrávat od děcek a mláďat. Už jsem si zvykla na domácí klid a pohodu, na to, čemu říkáme vůně domova.
Pro hřejivý pocit; že, ať už jste kdekoliv, existuje na této planetě místo, kde takové věci můžete dělat bez obav a podle práva, protože tam patříte.
Připadalo mi to jako výhodný obchod.

Jakmile trajekt přistál, telefonicky jsem se ohlásila. Vzala to Vickie, a když přestala nadšeně vykřikovat, oznámila jsem jí předpokládaný čas svého příjezdu. Měla jsem v úmyslu zavolat už ze salónku Kiwi Lines v aucklandském přístavu, ale ten můj kudrnatý frajer, kapitán Ian, nechtěl ztrácet čas a věnoval se jenom mně. Co naplat... Ačkoliv trajekt letěl skoro rychlostí zvuku, zastávky ve Wellingtonu a Nelsonu trvaly dost dlouho, takže jsem si nebyla jistá, jestli na mě někdo bude čekat. Ale doufala jsem, že ano.
Čekali na mě všichni. Dobrá, úplně všichni teda ne. Měli jsme povolení na jeden energomobil, protože jsme chovali ovce a skot a potřebovali jsme hodně jezdit. Teď to ale Brian nějak zařídil a většina naší velké rodiny se namačkala kolem bočních stran naší velké farmářské dodávky.
Skoro rok jsem nebyla doma. Nikdy předtím se to nestalo, tak nanejvýš šest měsíců mimo rodinu už bylo dost. Za takovou dobu děti tak vyrostou, že je ani nepoznáte. Proto jsem opatrně vzpomínala na jejich jména a ubezpečila se tím, že jsem si každého postupně v paměti odškrtla. Všichni byli doma, až na Ellen, které bylo sotva jedenáct, když jsem měla svatbu. A teď to byla slečna ve vysokoškolském věku. Anna a Lispeth byly doma a měly naspěch s hostinou na počest mého příjezdu... A znova jsem se trochu zastyděla, že jsem nikoho předem neupozornila. A znova jsem se jim pokoušela vysvětlit, že v mé profesi je lepší skočit do první rakety, než se pokoušet dovolat... Cožpak mám zapotřebí podávat dopředu hlášení než přijedu domů?
Za pár okamžiků jsem už byla na zemi se všemi mláďaty kolem sebe. Když jsem ho poprvé uviděla, byl pan Podnožka taková vytáhlá mladá kočka. Teď čekal na svou příležitost mě pozdravit s důstojností, jaká se sluší na veleváženou starou kočku, tlustou a loudavou. Pozorně si mě prohlížel, třel se o mě a předl. Byla jsem doma.
Po čase jsem se zeptala: "Kde je Ellen? Pořád v Aucklandu? Myslela jsem, že teď je univerzita zavřená, když jsou prázdniny." Dívala jsem se přitom na Anitu, ale nezdálo se, že by mě slyšela. Že by začala nedoslýchat? To snad ne.
"Marjo...." To byl Brianův hlas... Rozhlédla jsem se. Nemluvil a jeho tvář byla naprosto bez výrazu. Maličko zavrtěl hlavou.
Takže mluvit o Ellen je přísně zakázáno? Co je za tím, Briane? Nenechám toho, dokud s ním nebudu moci hovořit mezi čtyřma očima. Anita vždycky zdůrazňovala, že všechny děti miluje stejně, ať už jsou biologicky její nebo ne... To tedy určitě. Její zvláštní zájem o Ellen byl vždycky každému naprosto jasný, jen co otevřela ústa.
Později večer, když celý dům ztichl a Bertie a já jsme se chystali jít spát, Brian zaklepal na dveře a vstoupil dovnitř. Vždycky jsme tady hráli loterii, při níž se mí vzrušující miláčkové mermomocí dožadovali práva poraženého strávit se mnou noc.
Bertie řekl: "To je v pořádku. Můžeš odejít. Potrestaný budu já."
"Nech toho, Berte. Už jsi říkal Marji o Ellen?"
"Ještě ne."
"Tak mě doplň. Zlatíčko, Ellen se vdala bez požehnání Anity... a Anita kvůli tomu zuří. Proto bude nejlepší, když se před ní nebudeš o Ellen vůbec zmiňovat. Chytrému napověz, to leda jo, teď musím běžet, než mě začne hledat."
"Cožpak nemůžeš přijít mi dát pusu na dobrou noc? Anebo tady zůstat? Jsi přece taky můj manžel."
"Samozřejmě, drahoušku. Ale Anita je teď tak podrážděná, že už to snad víc ani nejde, a asi by hrozně vypěnila."
Brian mě políbil na dobrou noc a odešel. Řekla jsem: "Bertie, co je zas tohle? Proč by se Ellen nemohla vdát za toho, koho chce? Je dost stará na to, aby o sobě rozhodovala sama."
"To ano, ale Ellen to dobře nedomyslela. Vzala si nějakého muže z ostrova Tonga a odešla s ním žít do Nuku'alofa."
"Myslí si snad Anita, že by tady měli za každou cenu žít? V Christchurchu?"
"Co? To leda ne. Měla námitky už kvůli sňatku."
"Tak ten muž z nějakého důvodu nevyhovuje?"
"Marjo, ty jsi se asi přeslechla. Je to Tongan."
"Ale nepřeslechla. Mohla jsem si to domyslet, když jsi říkal, že žije v Nuku'alofa. Ellen tam zakusí hrozné vedro. Vyrostla tady, kde je jako na jednom z mála míst na světě opravdu skvělé podnebí. Ale to už je její problém. Pořád nevím, proč je Anita tak vytočená. Asi nevím úplně všecko."
"Fakt, asi něco nevíš. Tongané nejsou jako my. Nejsou to běloši, ale divoši."
"Ne, to leda nejsou." Posadila jsem se na posteli, abychom nechali laškování, protože sex a hádky se nemají míchat. To si myslí víc lidí. "Jsou to nejcivilizovanější lidé v celé Polynésii. Proč si myslíš, že dávní evropští dobyvatelé nazvali celou tu skupinu ostrovů Přátelské ostrovy? Byl jsi tam někdy, Bertie?"
"To ne, ale..."
"Já ano. Když si odmyslím to vedro, tak je to hotový ráj. Uvidíš sám, až tam budeš. Ten muž, co vlastně dělá? Jestliže jenom sedí a vyřezává suvenýry pro turisty ze vzácného dřeva, nedokážu pochopit, proč se Anita znepokojuje. Je to tak?"
"Ne. Ale pochybuju, že dokáže uživit manželku. Přitom Ellen ho živit nemůže, protože sama nedostudovala. Nemá diplom... On dělal mořskou biologii."
"Aha. Tak to asi boháč nebude a Anita si váží peněz. Nicméně, za chvilku si může výrazně polepšit. Pravděpodobně z něho bude profesor v Aucklandu nebo v Sydney... Dneska mohou zbohatnout i biologové. Může navrhnout novou rostlinu nebo zvíře, které mu přinese pohádkové bohatství."
"Drahoušku, ty tomu pořád nerozumíš."
"Doopravdy asi ne. Tak mi to už řekni."
"Dobrá... Ellen se měla vdát za jedno z jejích vlastních dětí."
"Co to má znamenat, Alberte? Měla si vzít někoho z Christchurchu?"
"To by věci pomohlo."

"A co? Peníze?"
"To nebylo nutné a ani to Anita nekladla jako požadavek. I když je vždycky lepší, když peníze nejsou jen na jedné straně. Kluci z polynéských pláží se žení s bílými dědičkami, jak jen ucítí peníze."
"Ale, ale! Takže nemá ani cent a právě dává dohromady peníze na rodinný podíl. Mám pravdu?"
"Ne tak docela. Zatraceně, to si nemohla vzít nějakého bělocha? Vychovali jsme ji pro někoho lepšího."
"Bertie, co je to za svět? Připadá mi to jako když Dán mluví o Švédovi. Myslela jsem si, že tady na Novém Zélandu lidé tak neuvažují. Vzpomínám si, jak mi Brian zdůrazňoval, že Maorové jsou po všech stránkách politicky a sociálně rovnoprávní s Angličany."
"To jsou. Ale tohle není totéž."
"Asi jsem hloupá."
Nebo byl hlupák Brian? Maorové jsou Polynésané stejně jako Tongané. Tak kde je tedy ten zakopaný pes?
Nechala jsem toho. Neabsolvovala jsem celou cestu z Winnipegu proto, abych se bavila o zeti, kterého jsem nikdy neviděla. Zeť, to je ale hloupost! Vždycky mě strašně potěší, když mi někdo z maličkých řekne místo Marjo mámo. Ale nikdy jsem nepřemýšlela o možnosti, že někdy budu mít zetě. A teď ho podle novozélandských zákonů doopravdy mám...
A ani nevím, jak se jmenuje! Byla jsem hezky zticha, zkoušela si pročistit mozek a nechala na Bertiem, aby mě doma přivítal jaksepatří. V tom byl fakt dobrý.
Potom, co jsem mu pro změnu dokazovala zase já, jak jsem doma šťastná, jsem na tu nevítanou epizodu rychle zapomněla.
VII.
Příštího rána před tím, než jsem vstala, jsem se rozhodla, že o Ellen a jejím manželovi nebudu sama začínat, ale počkám si, až to udělá někdo jiný. Koneckonců, nebylo by dobré zaujímat předem nějaké stanovisko a nevědět o věci úplně všechno. Ovšem jen tak jsem toho nechat nechtěla. Ellen byla přeci taky moje dcera. Ale abych to neuspěchala, rozhodla jsem se počkat, až se Anita uklidní.
Vhodná příležitost ne a ne přijít. Prožívala jsem pomalu ubíhající sladké dny. Pro toho, koho nezajímají oslavy narozenin a rodinné pikniky, nemá cenu je popisovat. Zvlášť když jste to sami neprožili.
Vickie a já jsme spolu jednou jely do Aucklandu na večerní nákupy. Když jsme se ubytovaly v Tasmanově paláci, řekla mi Vickie: "Marjo, umíš zachovávat tajemství?"
"Určitě," přikývla jsem. "Tuším, že to bude něco pikantního. Nějaký přítel? Nebo dva?"
"Kdybych měla třeba jen jednoho přítele, podělila bych se o něj s tebou. To je tutovka. Chci si popovídat s Ellen a nechci se hádat s Anitou. A tohle je první příležitost. Můžeš na to zapomenout?"
"Ne tak docela. Protože sama si taky chci s Ellen popovídat. Když ale nechceš, Anitě neřeknu, že jsi s Ellen mluvila. Co je za tím, Vickie? To, že Anitu mrzí Ellenin sňatek, už vím. Ale cožpak si myslí, že my ostatní o Ellen ani nešpitneme? O naší vlastní dceři?"
"Bojím se, že se teď chová jako kdyby to byla její vlastní dcera. V tomhle jí to vůbec nemyslí."
"Vypadá to tak. Dobrá, nedopustím, aby mě Anita od Ellen oddělila. Bývala bych jí zavolala už dřív, ale nevěděla jsem kam. To ti hned řeknu. Teď jí zavolám a můžeš si zapsat číslo. Je to..."
"Počkej," zadržela jsem ji. "Nedotýkej se klávesnice terminálu. Přece nechceš, aby se to Anita dozvěděla."
"To nechci, proto volám odsud."
"A částku za telefon připíší na náš hotelový účet a ty ho proplatíš svou úvěrovou kartou a... Cožpak Anita neprohlíží každý účet, který přijde domů?..."
"To ano, Marjo. Já jsem ale hloupá husa."
"Ale ne, jsi jen upřímná. Anita to klidně zaplatí, ale určitě si všimne kódu nebo vytištěných písmen, která označují zámořský hovor. Půjdeme na poštu a zavoláme odtamtud. Zaplatíme v hotovosti. Ne, ještě líp, použijeme mou úvěrovou kartu, kterou Anita neplatí."
"Určitě. Marjo, z tebe by byl dobrý špión."
"Ale ne, to není nic pro mě. Je to nebezpečné. Používám jen praktických úskoků mé matky. Naštpicujeme uši a proklouzneme na poštu. Vickie, co je to vůbec s Ellenným manželem? Má dvě hlavy nebo co?"
"Ale ne, je to Tongan. Ty to nevíš?"
"Pochopitelně, že to vím. Ale být Tongan snad ještě není nemoc. A na prvním místě je to Ellenina věc. A taky její problém. Jinak to nevidím."
"Ale Anity se to dost dotklo. Když už se to stalo, tak jediná věc, co se s tím dá dělat, je ukázat jí to z lepší stránky. Ale smíšená manželství jsou vždycky nešťastná. Zvlášť když se dívka sňatkem vlastně zahodí. Jako Ellen."
"Zahodí! Jediné, co jsem o něm slyšela, je to, že je z Tongy. Tongané jsou vysocí, hezcí, pohostinní a snědí asi tak jako já. Vzhledem se od Maorů přece neliší. Kdyby byl ten mladý muž Maor z dobré rodiny, s význačným postavením ve svém kmeni, se spoustou půdy?"
"Nemyslím si, že by se to Anitě líbilo, ale na svatbu by šla a hostinu by asi uspořádala. K sňatku s Maory dochází už strašně dlouho a lidé to respektují. Ale nikde není psáno, že se nám to musí líbit. Míchání ras nikdy nedopadne dobře."
Vickie, Vickie, znáš lepší způsob, jak zbavit svět toho nepořádku, který v něm je?
"Co? Vickie, vezmi si, jak jsem opálená. Víš, kde jsem k tomu přišla?"
"No samozřejmě, říkala jsi nám o tom. Jsi Indiánka. Říkala jsi, že z kmene Čerokézů, Marjo! Neurazila jsem tě? Promiň, miláčku. Tak to přece vůbec není. Každý ví, že Indiáni ze Severní Ameriky jsou... jako běloši. Do těch nejmenších detailů."
To určitě. A "někteří mí přátelé jsou židé". Ale já nejsem Čerokéz, pokud vím. Moje malá Vickie, kdybys tak věděla, že

jsem umělý člověk. Jsem v pokušení ti to říci. Ale nesmím tě moc šokovat.
"Ne, protože jsem přemýšlela, proč tomu tak je. Prostě to nemůžeš znát líp než já. Nikdy jsi nikde nebyla a pravděpodobně jsi dostávala rasismus už v mateřském mléce."
Vickie zrudla. "To je ale od tebe podraz. Marjo, když šlo o to, zda budeš členem naší rodiny, zastávala jsem se tě. Hlasovala jsem pro tebe."
"Mám takový dojem, že to všichni... Protože jinak bych asi nebyla přijata. Mám si myslet, že můj čerokézský původ byl jedním z bodů vaší diskuse?"
"Ano, bylo to tam zmiňováno."
"Kým a s jakým výsledkem?"
"Ale, Marjo, to jsou přece neveřejná zasedání. Prostě to tak musí být, nemohu ti o tom vykládat."
"Hm, to chápu. Bylo už neveřejné zasedání o Ellen? Když ano, klidně mi o tom můžeš říci, protože mám plné právo tam být a hlasovat."
"Nebylo. Anita říkala, že ani není nutné. Že prý odvážným lovcům věna nevěří. Protože už předtím vzkázala Ellen, že nemůže Toma představit rodině, nedalo se s tím už nic dělat."
"Nikdo z vás se Ellen nezastal, ani ty, Vickie?"
Vickie opět zčervenala. "To by strašně Anitu rozčílilo."
"Tak teď to strašně rozčílilo mě. Podle zákonů naší rodiny je Ellen tvoje a moje dcera stejně jako Anity a Anita udělala chybu, když jí zabránila přivést nám domů ukázat svého manžela, aniž by se nás ostatních na to zeptala."
"Marjo, tak přesně to nebylo. Ellen chtěla vzít Toma domů na návštěvu. Ano, na inspekční návštěvu, však víš."
"No, to ano. Aby byl úplně pod drobnohledem, to si umím představit."
"Anna se pokoušela zabránit Ellen uzavřít špatné manželství. Když jsme se to my ostatní dozvěděli, Ellen už byla vdaná. Zřejmě do toho praštila v okamžiku, když dostala písemně negativní stanovisko Anity."
"Ksakru! Začíná mi svítat. Tím náhlým sňatkem Ellen vynesla svoje trumfy. Anita by musela bez mrknutí oka vyplatit jeden členský podíl. Musela to být pro ni pořádná rána. To je balík peněz. Bude to trvat roky, než sama zaplatím svůj podíl."
"Ne, tak to není. Anita se jednoduše zlobí, protože se provdala její nejoblíbenější dcera. My všichni totiž samozřejmě víme, že si Ellen vzala muže, kterého jí zamítla. Anita nemusela až tak moc škudlit, protože to nebylo třeba. Ve smlouvě nebyla zakotvena žádná povinnost vyplácet dětem podíl... A Anita nám zdůraznila, že nemá žádnou morální povinnost vyhazovat oknem rodinný kapitál na nějaká pochybná dobrodružství."
Cítila jsem, že dostávám hrozný vztek. "Vickie, nevěřím svým uším. Co jste to za bezpáteřné červy, vy všichni ostatní, když dovolíte, aby se s Ellen tak zacházelo?" Nadechla jsem se a zkoušela jsem se ovládat. "Nechápu tě. Nikoho z vás. Ale dám vám všem lepší příklad. Až přijedeme domů, udělám dvě věci. Za prvé dojdu do místnosti, kde je terminál rodinného počítače, tam může každý, a zavolám Ellen. Pozvu ji a jejího manžela k nám domů na návštěvu. Třeba hned na příští víkend. Protože se musím vrátit zpátky do práce a nechci propást příležitost seznámit se s mým novým zetěm."
"Anita pukne vzteky."
"Uvidíme. Pak svolám rodinnou radu a dohlédnu, aby byl Ellen urychleně vyplacen její podíl se všemi náležitostmi." A dodala jsem: "Mám za to, že Anita znova vypění."
"Asi ano. Bezpochyby ztratíš hlasovací právo. Marjo, proč to musíš dělat? Teď už je to všechno beztak špatné. Nic tím nemůžeš změnit."
"Možná, ale možná, že někdo z vás ostatních čeká, až se někdo jiný hlasitě ozve proti tyranii Anity. Aspoň uvidím, jak kdo hlasuje. Vickie, za smlouvu, kterou jsem podepsala, jsem rodině zaplatila víc než sedmdesát tisíc novozélandských dolarů. Bylo mi řečeno, že si sňatek musím koupit proto, aby každé z našich dětí dostalo vyplacený plný podíl, až bude odcházet z domu. Neprotestovala jsem, ale podepsala. A v té smlouvě není ani zmínka o tom, co říkala Anita. Když Ellen nemůže být vyplacena dnes, pak budu trvat na tom, aby jí moje měsíční splátky byly vypláceny tak dlouho, dokud jí Anita nedá zbytek podílu. Nezdá se ti to spravedlivé?"
Dávala si s odpovědí na čas. "Marjo, nevím, neměla jsem čas si to promyslet."
"Tak to promumej. Protože do středy se zřejmě budeš muset přiklonit na jednu stranu. Nedopustím, aby Ellen nadále trpěla." Usmála jsem se a dodala: "To je k smíchu! Teď se protáhneme na poštu a ukážeme Ellen svět z lepší stránky."
Ale nakonec jsme na poštu nešly. A během našeho výletu jsme Ellen ani nevolaly. Místo toho jsme se pustily do večeře a jen tak klábosily. Už nevím, jak se řeč stočila na umělé lidi. Myslím si, že to bylo v okamžiku, kdy si Vickie potřebovala dokázat, že se zbavila těch nesmyslných předsudků. Takže když otevřela ústa, padaly z ní druhé krajnosti: Maorové byli samí fešáci a stejně tak Indiáni a taky se s tím svezli Indové a Číňani, dali světu celé zástupy géniů. Tohle sice věděl každý, ale musela jsem si to od ní vyslechnout...
Už jsme šly spát a já se pokoušela usměrnit její žvatlání, když mě něco trklo. To mě něco napadlo. "Jak bys je poznala?"
"Co jako?"
"Sama jsi říkala, že by si nikdo nevzal uměle vytvořeného člověka. Ale jak můžeš vědět, kdo je umělý člověk? Někteří z nich ani nemají výrobní čísla."
"Cože? Marjo, proč ze sebe teď děláš takového hlupáka? Uměle vyrobeného tvora si přece nemůžeš splést s lidskou bytostí. Kdybys nějakého někdy viděla..."
"Už jsem ho viděla. Už jsem jich viděla spoustu..."
"Tak to teda musíš vědět."
"Co jako?"
"Že takovou příšeru poznáš už na první pohled."
"Jak? Podle jakých znaků můžeš odlišit umělé lidi od těch ostatních? Tak mi je řekni."

"Marjorie; ty jsi nějaká strašně nepříjemná. To se tě přece netýká. Podařilo se ti naši dovolenou pěkně znepříjemnit."
"Mně ne, Vickie. To tobě. Tím, že říkáš takové naivní hloupé, nepříjemné věci, aniž bys pro to měla sebemenší důkaz."
A tohle moje odseknutí dokazuje, že rozčílený člověk nikdy není superman. Byla to přesně taková ta pravdivá poznámka, co je pro rodinné debaty příliš surová.
"Ale ne! To je od tebe pěkně surové. To přece vůbec není pravda."
To, co jsem pak udělala, nebylo z kolegiality k ostatním umělým lidem, protože ti nic takového necítí. Nemají proč. Slyšela jsem, že Francouzi jsou ochotni za svou sladkou Francii zemřít. Ale představte si, že někdo bojuje a umírá za Homunculi Unlimited, Pty, South Jersey Section! Myslím, že jsem si to nakonec všechno zavinila sama. Ačkoliv jako při mnoha kritických rozhodnutích v mém životě teď vlastně nevím, proč jsem to udělala. Šéf říká, že všechno mé klíčové myšlení je stejně v podvědomí. Asi má pravdu. Vyskočila jsem z postele, strhla ze sebe noční úbor a postavila se před ni. "Prohlédni si mě," trvala jsem na svém. "Jsem umělý člověk, nebo ne? Tak co říkáš?"
"Ale, Marjo, nech toho naparování. Každý přece ví, že máš nejlepší postavu z celé naší rodiny. Nemusíš si to pořád dokazovat."
"Odpověz mně. Řekni mně, co jsem zač a jak to víš. Jenom to zkus. Klidně si vezmi vzorky na laboratorní rozbor, ale řekni mně, co jsem zač a jaké máš pro to důkazy."
"Jsi rozmazlená holka, to teda jseš."
"Možná. Pravděpodobně jo. Ale jaká? Přirozená? Nebo umělá?"
"Blbost. Samozřejmě, že přirozená."
"Tak tos neuhodla. Jsem umělá."
"Už s těmi hloupostmi přestaň. Vezmi si noční košili a zalez zpátky do postele."
Místo toho jsem ji pošťuchovala tím, že jsem jí klidně řekla, jaká laboratoř mě navrhla, i kdy mne vyjmuli z náhradní dělohy, tedy den 'mých narozenin'. Ačkoliv my dospělí lidé jsme 'vaření' o trošku déle, urychluje to dospívání. Přinutila jsem ji, aby si vyslechla popis toho, jak to chodí ve výrobní laboratoři dětského domova. Přesněji v dětském domově, kde mě vychovali. Ostatní výrobní dětské domovy mohou být odlišné. Stručně jsem jí vyprávěla o svém životě potom, co jsem opustila děcák. Byly to většinou lži, abych nevyzradila Šéfovo tajemství. Jednoduše jsem si zopakovala to, co jsem už kdysi dávno vyprávěla rodině. Že jsem tajná obchodní cestující. Nemohla jsem se zmínit o Šéfovi, protože Anita se už před léty rozhodla, že nejspíš budu multinacionální posel, tak trochu diplomat, který cestuje vždycky anonymně. To byla nepochopitelná chyba, že jsem to nikdy nepopřela.
Vickie řekla: "Marjo, kéž by to tak nebylo. Takový propletenec lží, to může ohrozit tvou nesmrtelnou duši."
"Nemám žádnou duši. Vždyť jsem ti o tom vykládala."
"Hele, nech už toho. Narodila ses v Seattlu. Tvůj otec byl elektrotechnik. Tvoje matka byla dětská lékařka. Přišla jsi o ně při zemětřesení. Vyprávěla jsi nám o tom všem. Ukazovala jsi nám přeci fotografie."
"Moje matka je zkumavka, skalpel je můj otec. Vickie, určitě existuje milión a víc umělých lidí, jejichž rodné listy byly zničeny při zkáze Seattlu. Už to nikdo nikdy nespočítá. Samozřejmě, pokud jejich lež nevyjde najevo. Potom, co se stalo právě tento měsíc, spousta lidí jako já se narodí v Acapulcu. Musíme přece najít zadní vrátka, abychom unikli perzekuci a předsudkům."
"To jako myslíš, že tě nějak perzekuuji a mám proti tobě předsudky?"
"Myslím tím jenom, že jsi sladká holčička, která musela strávit spoustu lží starších členů rodiny. Pokusím se to napravit. Když ti nepasují boty, tak je přeci vyměníš."
Zmlkla jsem. Vickie mně nedala polibek na dobrou noc. Trvalo dost dlouho, než jsme usnuly.
Druhého dne jsme obě předstíraly, že jsme včera debatovaly o něčem nepodstatném. Vickie se o Ellen už nezmiňovala. Já jsem zase nemluvila o umělých lidech. Ale ten pěkný výlet už byl stejně pokažený. Nakoupily jsme a chytly večerní člun domů.
Neudělala jsem to, na čem jsme se dohodly. Jen co jsme dorazily domů, měla jsem zavolat Ellen. Ale na Ellen jsem nezapomněla. Jednoduše jsem si myslela, že počkám na vhodnou chvilku, která přijde sama. Myslím si, že to vlastně byla zbabělost.
Krátce poté mě Brian pozval, abych s ním šla na obhlídku našeho pozemku pro nějakého klienta. Byla to dlouhá, příjemná jízda s obědem ve venkovském hotelu. Maso účtovali jako vepřové, ačkoliv to bylo většinou skopové máčené v měkké konvici. Jedli jsme venku pod stromy.
Po zákusku, byl to koláč z lesních plodů, docela dobrý, řekl Brian: "Marjo, Victorie mi vyprávěla takový divný příběh."
"Co? O čem?"
"Drahoušku, věř tomu, že sám bych s tím nezačínal, kdyby Vickie tak neotravovala."
Čekala jsem.
"Tvrdí, že jsi jí říkala něco v tom smyslu, že jsi živý artefakt maskovaný jako lidská bytost. Je mi hrozně líto, že to takhle říkám, ale já ji jen cituju."
"Ano, říkala jsem jí to. Ale ne těmito slovy."
Nic jsem nevysvětlovala. Brian se hned citlivě zeptal: "Mohu se zeptat, proč?"
"Briane, Vickie mně řekla pár hloupostí o Tonganech a já jsem chtěla. aby sama pochopila, že je to hloupé i špatné zároveň. Tím přece Ellen škodí. Když jsem přijela domů, upozornil jsi mě na celou věc a já byla pěkně zticha. Ale být zticha déle už jsem prostě nemohla. Briane, co uděláme s Ellen? Je to přece tvoje i moje dcera. Nemůžeme dělat, že nevidíme, jak se jí ubližuje. Co teda budem dělat?"
"Vůbec nesouhlasím s tím, abychom v tomhle něco podnikali, Marjo, ale nevytáčej se. Vickie je docela nešťastná. Pokoušel jsem se jí to nedorozumění vysvětlit."
Odpověděla jsem: "Nevytáčím se. Bavíme se přece o křivdě na Ellen a nepřestanu s tím. Existují nějaké důvody, proč je

Ellenin manžel nežádoucí? Jiné než ten předsudek, že je z Tongy?"
"O ničem takovém nevím. I když si osobně myslím, že to od Ellen byla zbrklost. Vzít si muže, kterého dosud ani nepředstavila rodině. Tím jenom ukázala, že si vůbec neváží lidí, co ji milují a co se o ní celý život starali."
"Počkej, Briane. Vickie tvrdí, že Ellen ho k nám domů pozvala, stejně jako mě, ale že Anita to nedovolila. Načež se Ellen za něj provdala. Mám pravdu?"
"Máš. Ale Ellen je tvrdohlavá a zbrklá. Udělala to bez toho, aby to řekla nám ostatním rodičům. Nemyslím si, že je to tak správné. Docela mě to mrzelo."
"Zkoušela s tebou mluvit? Pokoušel ses s ní domluvit ty?"
"Marjo, od chvíle, co to vím, na tom nesu svůj podíl viny."
"To už jsem slyšela, Briane. Od té doby, co jsem se dostala domů, jsem pořád doufala, že mi někdo pořádně vysvětlí, co se vlastně stalo. Vickie mi prozradila, že od té doby nezasedala žádná rodinná rada. A Anita přece nedovolila, aby Ellen přivedla svého nastávajícího domů. Zbylí rodiče buď o tom nevěděli, anebo jednoduše s tou Anititou surovostí souhlasili. Ano, to je přece surovost. Načež se to dítě vdalo. A Anitě to nestačí a klidně se na Ellen dopustí další hrozné nespravedlnosti. Odmítla Ellen její základní právo dané už jejím narozením. Odmítla jí dát podíl ze zisku rodiny. Je to všechno pravda?"
"Marjo, ty jsi tady nebyla. My ostatní, teda šest ze sedmi, jsme se snažili v téhle obtížné situaci jednat co možná nejrozumněji. Nemyslím si, že je to od tebe úplně správné, když přijdeš až po všem a hned kritizuješ, co jsme udělali. To si doopravdy nemyslím."
"Drahoušku, nechtěla jsem tě nějak napadnout. Ale ve skutečnosti vás šest neudělalo vůbec nic. Anita úplně sama spáchala na Ellen takové křivdy. A vy všichni jste zůstali hezky zticha a nechali ji, aby dosáhla svého. To přece není rozhodnutí rodiny, to je rozhodnutí Anity. Jestli je to pravda, Briane, a klidně mě oprav, pokud se mýlím, pak jsem nucena požádat o svolání všech manželů a žen, abychom celou věc dali do pořádku. Tím, že pozveme Ellen a jejího manžela na návštěvu k nám domů. Tu druhou nespravedlnost napravíme tak, že Ellen vyplatíme její skutečný podíl na zisku rodiny, nebo jí přinejmenším přiznáme dluh, pokud to nemůžeme ukončit najednou. Co si o tom myslíš?"
Brian zabubnoval prsty na desku stolu. "Marjo, ty to vidíš moc jednoduše. Uznáš aspoň, že mám Ellen rád a že mám na mysli její dobro stejně jako ty?"
"Určitě, miláčku."
"Díky. Plně s tebou souhlasím v tom, že Anita neměla právo zakázat Ellen pozvat svého přítele k nám domů. Ovšem kdyby ho Ellen přivedla ukázat a bylo to proti zvyklostem naší rodiny, mohla by si nakonec sama uvědomit, že se k ní vlastně nehodí. Anita si zařadila Ellen mezi taková ta bláznivá manželství... A já jsem jí to tak i řekl. Ale tu věc přece nespravíme hned tím, že ji sem pozveme. To musíš sama uznat. Budeme souhlasit s tím, aby je Anita přijala srdečně a přívětivě. Ale bůh ví, že to neudělá, to bychom jí museli asi pěkně chytnout za krk."
Usmál se na mě a já se přinutila, abych mu to oplatila. "Anna umí být okouzlující... A umí být neuvěřitelně chladná, drsná, když to potřebuje a když se jí to hodí."
Brian pokračoval: "Navíc za několik týdnů budu mít příležitost jet na Tongu a informovat se. Bez toho, abych měl Anitu za patami."
"No to je výborné. Vezmi mě s sebou, prosím tě."
"Annu by to mrzelo."
"Briane, Anita mě hrozně naštvala. Proto od návštěvy Ellen neustoupím."
"Hm... Ustoupíš aspoň od něčeho, co by nám všem mohlo uškodit?"
"Když mě na to předem upozorníte. Mohu přeci po vás žádat vysvětlení."
"Budeš je mít. Pojďme se teď bavit o tom druhém. Ellen určitě dostane to, co jí patří, do posledního haléře. Ale musíš uznat, že to zas tolik nespěchá. Manželství z trucu obvykle netrvají moc dlouho. A i když pro to nemám žádný důkaz, je docela možné, že Ellen narazila na odvážného lovce věna. Chvilku počkáme a uvidíme, jestli se ten mladík třese na peníze. To je rozumné, ne?"
Uznala jsem to. Pokračoval: "Marjo, my všichni tě máme o to víc rádi, že se tak málo vídáme. Pokaždé, když přijedeš domů, jsme strašně šťastni a fakticky z toho máme radost. Ale protože jsi většinu času pryč, nechápeš, proč se my ostatní snažíme udržet Anitu v klidu."
"Dobrá. Ne, to teda pořád nechápu. To by se přeci dalo zařídit nějak jinak."
"Pokud jde o zákon je ohromný rozdíl mezi Je a Mělo by být. Žiju s Annou nejdéle ze všech. Naučil jsem se s ní žít. Ale určitě víš, že právě ona drží rodinu pohromadě."
"Jak to, Briane?"
"Za tou její starostlivostí se skrývá moře práce. Jako manažer rodinných peněz a obchodu není dost dobře nahraditelná. Možná, že by to mohl dělat někdo z nás. Ale nikdo o tuhle práci nestojí a jsem pevně přesvědčen, že nikdo by nedosáhl jejích výsledků. Ale i když nejde o peníze, je přísná a důrazná. Ať už řeší hádku mezi dětmi nebo rozhoduje jakýkoliv problém související s chodem velké domácnosti. Anita si svůj názor vždycky prosadí a uvede věci do pohybu. Skupinová rodina jako ta naše musí mít silného, schopného vůdce."
Silného, schopného tyrana, řekla jsem si potichu.
"Tak to tedy je, Marjo, holčičko, můžeš chvilku počkat a poskytnout tak starému Brianovi čas? Věříš, že má rád Ellen stejně jako ty?"
Stiskla jsem mu ruku. "Drahoušku, určitě." (Ale napořád to nebude!)
"Až se teď dostaneme domů, najdeš Vickie a řekneš jí, že jsi jen tak žertovala a že se jí za ten výstup omlouváš. Prosím tě o to, drahoušku."
Ale, ale! Tak moc jsem myslela na Ellen, že jsem úplně zapomněla, čím jsme vlastně náš rozhovor začali. "Okamžíček,

Briane. Počkám a nebudu obtěžovat Anitu, protože to podle tebe není nutné. Ale nehodlám poslouchat nějaké předsudky Vickie."
"To už nebudeš. Ne každý z naší rodiny má na věc stejný názor. Já s tebou souhlasím a uvidíš, že Liz taky. Vickie je něco jiného. Chce najít za každou cenu možnost, jak dostat Ellen zpátky do rodiny, ale teď, když jsem se s ní o tom bavil, je ochotna připustit, že Tongané jsou stejní jako Maorové a že je to pro ni určitá zkouška. Ale to byly doopravdy divné fóry, co jsi na ní zkoušela."
"Hele, Briane, jednou jsi mi vyprávěl, že než jsi přestoupil na práva, tak jsi skoro vystudoval biologii."
"Ano, skoro jo. Skoro, protože to bylo dost těžké."
"Potom víš, že umělí lidé jsou biologicky neodlišitelní od normálních. To, že nemají duši, není vidět."
"Co? Já jsem v naší církvi jen starší sboru. Duše, to je pro teology. Ale jistě přece není těžké odhalit živý artefakt."
"Neříkala bych živý artefakt. Tohle slovo se hodí spíš pro mluvící psy jako je Lord Nelson. Ale umělý člověk vypadá přesně jako člověk. Tak jak je chceš odlišit? Tuhle hloupost říkala taky Vickie. Prý by mohla odhalit umělé lidi kdykoliv. Vezmi si například mě, Briane. Znáš moje tělo docela důkladně a jsem ráda, že to takhle můžu říct. Jsem normální lidská bytost? Nebo umělý člověk?"
Brian se usmála olízl si rty. "Miláčku, u kteréhokoliv soudu na světě dosvědčím, že jsi z 90 procent člověk. Na těch zbývajících deseti procentech jsi anděl. Mám to upřesnit?"
"Protože znám tvůj vkus, tak to není nutné. Ale i tak ti mockrát děkuju. Ale teď vážně. Zkus jenom tak předpokládat, že jsem umělý člověk. Cožpak by mohl říct nějaký muž, co byl se mnou v posteli tak jako ty včera a další jiné noci, že jsem umělá?"
"Marjo, přestaň s tím. To už není legrace."
Někdy mě lidé tak naštvou, že se neudržím. Rychle jsem vyhrkla: "Jsem umělý člověk."
"Marjo!"
"Nevěříš mně? Musím ti to dokázat?"
"Už nech té legrace! Okamžitě toho nech. Nebo až budeme doma, tak ti nafackuju. Marjo, nikdy jsem neudeřil tebe, ani žádnou svou manželku. Ale ty si zasloužíš naplácat na zadek."
"Co? Koukni se na ten kousek zákusku na tvém talíři, co nám zbyl. Vezmu si ho. Sepni nad talířem obě ruce a zkus mi v tom zabránit."
"Neblbni."
"Udělej to. Nebudeš tak rychlý, abys mi v tom mohl zabránit."
Dívali jsme se z očí do očí. Náhle sepnul ruce dohromady. Přešla jsem na automatické řízení, zvedla vidličku, nabodla ten kousek koláče, zastavila porci mezi jeho sevřenýma rukama a než jsem si ji dala do úst, vypla jsem automatické řízení.
Ta vidlička z umělé hmoty v dětském domově mě vůbec nediskriminovala, ale naopak chránila. Když jsem poprvé jedla vidličkou, bodla jsem se do rtu, protože jsem ještě neuměla zpomalit své pohyby.
Slovy se nedá vylíčit, jak se Brian tvářil.
Zeptala jsem se ho: "Stačí ti to? Asi ne. Drahoušku, chytni mě oběma rukama."
Napřáhla jsem k němu pravou ruku.
Zaváhal, ale pak mě za ni vzal. Nechala jsem ho, aby kontroloval sevření, a pak začala pomaloučku tlačit směrem dolů.
"Drahoušku, ať se neporaníš," upozornila jsem ho. "Nech na mě, kdy to skončíme."
Brian není žádný drobeček a něco vydrží. Už jsem se skoro chystala, že povolím, abych mu nezlámala kosti, když náhle řekl: "Dost!"
Okamžitě jsem povolila sevření a začala mu oběma rukama jemně masírovat ruku. "Nechtěla jsem tě poranit, drahoušku, ale musela jsem ti ukázat, že mluvím pravdu. Obvykle jsem opatrná a zdokonalené reflexy a neobvyklou sílu neukazuji. Ale pro svou práci je potřebuji. Už několikrát mně zachránily život. Nejvíc opatrná jsem na to, abych je nepoužívala ani z donucení. Chceš teď ještě nějaký jiný důkaz, že jsem skutečně to, co jsem o sobě tvrdila? Mám ještě další vlastnosti, dokonalejší než lidé. Ale rychlost a síla se dají nejsnadněji předvést."
"Už je čas jet domů," odpověděl.
Při zpáteční cestě jsme toho moc nenamluvili. Strašně zbožňuju ten přepych jezdit na koních nebo terénních vozidlech. Ale ten den bych byla radši, kdybychom raději použili něco hlučného a mechanického... Ale rychlého!

Několik dalších dnů se mně Brian vyhýbal. Vídávala jsem ho jenom u večeře. Jednoho rána mně Anita řekla: "Marjo, pojedu dolů do města vyřídit pár věcí. Miláčku, pojedeš se mnou a pomůžeš mi?"
Samozřejmě jsem řekla, že ano. Jako obvykle jsme se několikrát zastavily v okolí Gloucester Street a Durnhamu. Anna nepotřebovala s ničím pomoct, takže jsem si domyslela, že jen tak chce, abych ji doprovázela. To mě docela potěšila. Anita byla tak hrozně milá, že jsem ji nepoznávala. Nakonec jsme šly procházkou dolů z Cambridge Terrace po břehu Avony a do Hagley Parku a botanických zahrad. Vybrala pěkné místo, kde jsme mohly pozorovat ptáky, a začala plést. Chvilku jsme klábosily o ničem a potom jen tak seděly.
Už jsme tam byly asi půl hodiny, když v tom zabzučel její telefon. Vyndala ho z tašky na pletení a přiložila sluchátko k uchu: "Ano?" Potom dodala: "Děkuji. Vypínám." A položila telefon, aniž by mi řekla, kdo jí volal. To bylo jedno z jejích privilegií.
Začala o tom nepřímo: "Řekni mně, Marjo, cítila jsi někdy něco jako lítost? Nebo jsi někdy měla pocit viny?"
"Proč? Několikrát. To bych jako měla? Z čeho?"
Pátrala jsem v paměti, protože jsem byla schválně nezvykle opatrná, abych Anitu nenaštvala.
"Z toho, jak nás podvádíš a klameš."

"Cože?"
"Nedělej ze sebe neviňátko. Do této chvíle jsem v životě neměla nikdy co do činění se zrůdou, která není podle Zákona Božího. Proto jsem si nebyla jistá, jestli umíš cítit lítost a vinu. Myslím, že teď ti úplně spadla maska. Rodina požaduje okamžité zrušení smlouvy. Brian dnes navštíví Jeho ctihodnost soudce Ridgleye."
Vyskočila jsem. "Na základě čeho? Ničím jsem se neprovinila!"
"Ovšem že ne. Jenom jsi zapomněla, že podle našich zákonů může uzavřít manželskou smlouvu s lidmi zase jenom lidská bytost."
VIII.
Za hodinu jsem už byla na palubě lodí do Aucklandu a měla čas uvažovat o tom, jak jsem byla naivní.
Skoro celé tři měsíce od oné noci, kdy jsem mluvila se Šéfem, jsem se cítila jako člověk. Řekl mi přece, že jsem člověk stejně jako praматi Eva a že mohu komukoliv říci bez obav, že jsem umělá, protože mi to nikdo neuvěří.
Šéf měl skoro pravdu. Ale nepočítal s tím, že se budu usilovně snažit dokázat, že podle novozélandského zákona člověk nejsem.
Nejdřív jsem požádala o slyšení před celou rodinnou radou. Jenže jsem zjistila, že můj případ už předem rozhodli v mé nepřítomnosti a hlasování pro mně vyznělo nepříznivě - šest ku nule.
Ani jsem nemusela jet domů. Ten telefonát pro Anitu, když jsme byly v botanické zahradě, oznamoval, že mé osobní věci už zabalili a odeslali je do úschovny zavazadel v přístavu.
Ještě pořád bych mohla trvat na slyšení a nespoléhat se jen na Anninu přeci jen neoficiální zprávu, ale k čemu by to bylo? Abych je uhádala nebo přesvědčila, že mám pravdu?. Nebo jen proto, abych je rozčílila? Trvalo to dalších pět vteřin, než mi došlo, o co nejcennějšího jsem přišla. To, že jsem někam patřila, splasklo teď jako mýdlová bublina. Děti už nebyly moje a už jsem s nimi nikdy nemohla válet sudy po podlaze.
Myslela jsem na to bez pláče a skoro jsem zapomněla, že Anita byla ke mně "velkomyslná". Ve smlouvě, co jsem podepsala s rodinným podnikem, bylo uvedeno, že celá částka musí být vyplacena ihned, pokud bych porušila smlouvu. Může umělý člověk něco porušit? Dokonce i když bych nesplatila splátku. Takže na jednu stranu, když se rozhodli mě vyloučit z rodiny, měla bych dostat přinejmenším osmnáct tisíc novozélandských dolarů. Na druhou stranu nejenže by mně propadla zaplacená část podílu, ale ještě jim budu dvakrát tolik dlužit.
Ale oni byli "velkomyslní'". Když budu zticha a rychle se vypařím; už po mně nebudou chtít splatit dluh. Když se ale naštvu a vyvolám veřejný skandál, všechno by to vzalo za své.
Vypařila jsem se.
Nepotřebovala jsem psychiatra, aby mně řekl, co se se mnou děje. Celou tu skutečnost jsem si uvědomila v okamžiku, když mi Anita řekla svoje stanovisko. Mnohem důležitější pro mě byla otázka: Proč jsem to udělala?
Ellen jsem vůbec nepomohla a už vůbec se nedalo pomýšlet na to, že by se to nějak napravilo. Naopak, díky své pošetilosti jsem jí nemohla prospět už vůbec nijak.
Proč jsem to udělala? Ze vzteku.
Lepší odpověď jsem nebyla schopná najít. Měla jsem vztek na celou lidskou rasu proto, že rozhodla, že nejsme lidé a že nemáme právo na stejné zacházení. Vždyť přece už od prvního dne, co existujete, musíte mít odpor k tomu, že "normální" děti mají určitá privilegia do vínku jenom proto, že se narodily. A vy víte, že je mít nikdy nebudete, protože nejste člověk.
Samozřejmě, že jen lidé bez vyšších mravních principů a silných charakterů přecházejí na stranu privilegií. Samozřejmě, že to vyvolává nekonečný odpor proti systému. Určitě jednou přijde den, kdy bude pro mě důležitější zjistit, zda mě moje adoptivní rodina přijme takovou, jaká jsem doopravdy, než to, abych za každou cenu zachránila svoje rodinné štěstí.
Prokoukla jsem to. Žádný z nich se mě nezastal... Stejně jako se předtím nikdo nezastal Ellen. Měla jsem přece vědět, že mě zavrhnou hned, jakmile jsem přišla na to, že ubližují Ellen. Ale už jsem byla tak vyčerpaná, že jsem se ve svých myšlenkách sama dobře nevyznala. Šéf říká, že v mém skutečném myšlení existuje nějaká černá díra. Dostala jsem se do Aucklandu příliš pozdě na to, abych stihla odjezd semibalistické rakety do Winnipegu. Potom, co jsem si rezervovala lůžko na trajekt dalšího dne a vyměnila si skoro všechny věci kromě svého námořnického pytle, jsem se rozhodovala, co s následujícími dvaadvaceti hodinami. Najednou jsem si vzpomněla na svého kudrnatého nápadníka, kapitána Iana. Podle toho, co mi sám řekl, měla jsem šanci tak asi 1:1, že bude ve městě. A jeho byt, pokud ho samozřejmě seženu, bude asi příjemnější než hotel. Tak jsem našla veřejný terminál a vyťukala jeho číslo.
Za chvilku se obrazovka rozsvítila. Objevila se tvář mladé ženy, veselé a docela hezké. "Ahoj, já jsem Torchy. A co ty jsi zač?"
"Já jsem Marja Baldwinová," odpověděla jsem. "Asi jsem se špatně dovolala. Hledám kapitána Tormeye."
"Ne. Trefila jsi to. Lásko, vydrž a zavolám ho. Je ve své kabině."
Obrátila se a odešla mimo obraz. Slyšela jsem, jak volá: "Bráško, máš na drátě pěknou kost a zná tvoje pravé jméno."
Když se obrátila a poodstoupila, všimla jsem si, že má odhalená prsa. Dostala se úplně do obrazu a já viděla, že je to pěkný kus ženské. Měla hezkou postavu. Možná trošku širší, ale s dlouhýma nohama, útlým pasem a bradavkami, které mohly soupeřit s mými... A to jsem si po téhle stránce nemohla vůbec stěžovat.
V duchu jsem zaklela. Věděla jsem samozřejmě moc dobře, proč volám kapitánovi. Chtěla jsem zapomenout na tři muže v náručí čtvrtého. Našla jsem ho, ale zdálo se, že jsem ho úplně zkompromitovala.
Za chvilku se objevil oblečený jen do krátkého sarongu. Když mě poznal, byl na rozpacích. "Ahoj, slečno Baldwinová. Tak to je správné. Nezapomněl jsem, tak co podnikneme? Kde jste?"
"V přístavu. Využila jsem příležitosti, abych vás pozdravila."
"Zůstaňte, kde jste. Za sedm vteřin si obleču kalhoty i košili a jsem u vás."

"Ne, kapitáne. Jenom jsem vás chtěla pozdravit. Zase jenom tak čekám na další spoj."
"Co je to za spoj? Do jakého přístavu? Kdy odjíždíte?" Ksakru a ještě jednou ksakru! Nepřipravila jsem si nějaké lži. Dobrá, pravda bývá často lepší než nějaké nemotorné lži. "Jedu zpátky do Winnipegu."
"Tak takhle. V tom případě mluvíte se svým pilotem. Zítra mám polední let. Řekněte mně, kde přesně jste, a já vás, no, tak do čtyřiceti minut vezmu s sebou, když dostanu dost rychle kabinu."
"Kapitáne, jste strašně milý, ale asi jste se musel zbláznit. Už přece máte doprovod, který můžete zpracovávat. Tu mladou ženu, která mi odpovídala. Torchy."
"Torchy není její jméno. Je to její domácí přezdívka, protože je pořád do někoho zamilovaná. To je moje sestra Betty ze Sydney. Vždycky, když je ve městě, tak tady bydlí. Asi jsem se o ní zmiňoval." Otočil se a zakřičel: "Betty, pojď sem a představ se. Ale buď slušná."
"Teď už je pozdě na to, abych byla slušná," odpověděla vesele a já si ji pořádně prohlédla. Byla mu po ramena. Vrátila se do obrazu a podobně jako kapitán si ovinula kolem boků sarong. Zdálo se, že s tím má menší problémy a vytušila jsem, že to dělá schválně.
"K čertu s tím! Můj bratříček mě vždycky umravňuje. Manžel už to vzdal. Koukni se, lásko, slyšela jsem, co říkáš. Jsem jeho provdaná sestra. To je naprostá pravda. Ledaže by ses pokoušela za něj provdat, to bych pak byla jeho snoubenka. Tak co?"
"To se teda pokoušet nebudu."
"Dobrá. Tak si ho vezmi. Udělám svačinu. Chceš džin nebo whisky?"
"Cokoliv, co máš po ruce. Co budeš mít ty a kapitán?"
"On přece nemůže pít. Ani ne za 24 hodin bude řídit. Ale ty a já si cvakneme."
"Budu pít to, co ty. Je to úplně jedno. Jenom ne bolehlav." Přesvědčila jsem Iana, že bude pro mě lepší, když si najmu v přístavu nějaký dvoukolový kočár. Nebude to vůbec žádný problém, kdežto jemu by se jeho záměr nemusel hned tak rychle podařit. Potom si klidně můžeme vyjet na okružní jízdu.
Číslo 17 na Lockley Parade je nový činžák s dvojitým bezpečnostním systémem. Vchodem jsem viděla do Ianova bytu, jako kdybychom byli v kosmické lodi. Betty mě pozdravila objetím a polibkem, takže bylo zřejmé, že už pila. Můj nápadník mě pozdravil jenom objetím a polibkem, takže bylo zřejmé, že ještě nepil. Ale čekal jen na to, jak by mě v co nejbližší době dostal do postele. Teď už se na mé manžele neptal. Už se nenabízel s něčím, co by se nějak týkalo mé rodiny. Totiž mé bývalé rodiny. Ian a já jsme šli za svým cílem, protože oba moc dobře rozumíme nevyřčeným náznakům a nikdy jsme se v tom druhém nespletli.
Zatímco jsme takto hovořili beze slov, Betty odešla do pokoje a vrátila se s červeným sarongem. "To je skutečně svačina jak ve vyšší společnosti," oznámila a nepatrně si přitom říhla. "Takže si sundej ty šaty, co se hodí tak na ulici, a vezmi si tohle."
Byl to její nápad? Nebo jeho? Později jsem se přesvědčila, že její. Zatímco Ianova přímočará, zdravá smyslnost byla nápadná jako liliput mezi basketbalisty, celkově byl poněkud neohrabaný. Ale Betty ne. To byla zcela divoká a nespoutaná žena. Já jsem se o to moc nestarala, protože všechno se vyvíjelo tak, jak jsem chtěla. Nahé nohy jsou stejně dráždivé jako nahá prsa, ačkoliv se nezdá, že by to většina lidí věděla. Žena, oblečená jen do krátkého sarongu, je daleko dráždivější než úplně nahá. Večírek se rozběhl tak, že mi to sedělo, ale pořád jsem čekala na Iana, kdy se zbaví společenského doprovodu své sestřičky. Asi až to bude nutné. Zdálo se, že by Betty nakonec sama mohla sbalit kufry. Tak jsem se kvůli tomu moc netrápila.
Cákla jsem se.
Co jsem dělala potom, si už vůbec nepamatuju. Příštího rána jsem se probudila v posteli s mužem, který nebyl Ian Tormey.
Několik minut jsem byla zticha a poslouchala jeho chrápání, zatímco jsem se přehrabovala v mé džinem potemnělé paměti, abych si na něj upamatovala. Zdálo se mi, jako by mě nějaká žena představovala muži ještě předtím, než jsem s ním strávila noc. Představili jsme se navzájem? Seznámili jsme se vůbec?
Všecko jsem to dávala dohromady po kouscích. Jméno: Profesor Federico Farnese, zvaný buď Freddie nebo Bucláček? Přitom moc buclatý nebyl. Byl to spíš takový soudeček, jako důsledek profesionální deformace, kdy se hodně sedí na otáčivých židlích. Byl to manžel Betty, Ianův švagr. Z toho večera předtím jsem si na něj upamatovala, ale nemohla jsem si teď ráno vzpomenout, kdy odjede, anebo proč vůbec bude pryč... I kdybych to věděla.
Když jsem si ho takhle zařadila, nebyla jsem zvlášť překvapena, že jsem, aspoň to tak vypadalo, s ním prožila noc. Úplně to zapadalo do mého myšlení předcházející noci, kdy si přede mnou nemohl být jistý žádný chlap. Ale jedna věc mě trápila. Obrátila jsem se zády k svému hostiteli, abych ulovila jiného muže. To je nezdvořilé, Friday, a taky nehezké. Zaštrachala jsem hlouběji v paměti.
Ne, přinejmenším jednou jsem zcela určitě Ianovi košem nedala. To mě trošku uklidnilo a měla jsem z toho radost. A protože Ian byl vděčný, muselo se mu to líbit. Pak jsem ho nechala, ale na jeho žádost. Ne, ke svému hostiteli jsem se zachovala slušně a také on byl ke mě velice laskavý. Takže když jsem se snažila zapomenout, jak mě Anitin gang samozvaných rasistů podvedl a odkopl, tak to bylo podle příručky o správném chování.
Teď si vzpomínám, že mi můj hostitel nějak pomohl s mým odjezdem. To přece není žádné velké překvapení, že emotivně zklamaná žena potřebuje víc utěšování a laskání, než jí může poskytnout jeden jediný muž. Že by poctivá výměna? Nešťourej do toho, Friday! Umělý člověk se přece nemůže vcítit do duše jiných lidí nebo chápat různá lidská tabu kolem pohlavního styku. Ale když jsem procházela základním výcvikem děvky, uložila jsem si co možná nejpečlivěji do paměti všechny způsoby a druhy soulože. Takže jsem teď věděla, že tenhle byl jeden z nejsilnějších a nejdivočejších. Ten, co se lidé při něm zakryjí, i když všechno ostatní doširoka otevřou. To jsem si připomněla, abych nepředstírala ani sebemenší náznak zájmu.

Freddie přestal chrápat a otevřel oči. Zívnul a protáhl se, pak mě uviděl a vypadal zmateně. Vtom se náhle zasmál a sáhl po mně. Odpověděla jsem na jeho úsměv a chňapnutí, když vešel Ian. "Dobré ráno, Marjo. Freddie, nerad tě vyrušuju, ale už jsem získal místo v kabině. Marja musí vstávat a obléct se. Hned odjíždíme."
Freddie se mě nechtěl pustit. Krátce zakvokal a pak začal recitovat:
"Ptáček se žlutým ocáskem vyskočil na okenní rám. Mrkl na mě a řekl: 'Styď se, spíš už sám'."
"Kapitáne, tvoje péče o blaho našeho hosta zvyšuje moje mínění o tvé maličkosti. Kdy tam musíte být? Dvě hodiny před odjezdem? A ty vyrážíš přesně ve dvanáct, až kukačka zakuká, nebo ne?"
"Ano, ale..."
"Ale Helena, jmenuje se Helena, je košér, když se přihlásí u mola nejpozději 30 minut před odjezdem. To bych risknul."
"Frede, zatraceně nerad něco nechávám na poslední chvíli. Ale sám víš, že to trvá asi hodinu, než získáš kabinu. Jedna už tu na nás čeká."
"Máš pravdu, kabiny se nám nějak vyhýbají. Jejich koně nemají rádi naše kopce. Proto, milý švagříčku, jsem si včera najal kočár a musel slíbit měšec zlata. Právě teď stojí stará, věrná Rosinanta ve stáji správce domu a z kukuřičných jader nabírá sílu pro své další obtížné zkoušky a hrdinské kousky. Zavolám dolů, promluvím se správcem, správně naznačím úplatek, takže zapřáhne ono drahé zvíře a přistaví žebřiňák s Rosinantou ke vchodu. Takže Helenu dovezu k molu nejpozději třicet a jednu minutu před odjezdem. K tomu ale potřebuji kousíček tvého srdce."
"Chtěl jsi říct svého srdce?"
"Vyjádřil jsem se co nejopatrněji."
"Dobrá. Marjo."
"Cože? Iane, je všechno v pořádku? Opravdu se mi nechce hned teď vyskočit z postele. Ale nechci nechat ujet tvou raketu."
"Ta ti neujede. Freddie je spolehlivý, i když teď na to asi nevypadá. Ale vyjeďte odsud do 11 hodin. Pak to stihneš pěšky. Můžu pozdržet tvou rezervaci, i když nepřijedeš včas. Kapitán má určitá privilegia, takže to je fajn. V duchu si dej dohromady, co jsi to všechno vůbec dělala."
Ian se rychle podíval na svůj prst s hodinkami. "Skoro devět. Čau."
"Hej, a co pusa na rozloučenou?"
"Proč? Uvidíme se na lodi. A máme rande ve Winnipegu."
"Ksakru, polib mě, nebo nechám tu zatracenou loď ujet."
"Tak se zbav toho tlustého frantíka a měj na paměti, že sis ještě neprohlédla mou vypranou uniformu."
"Neměj péči, starý brachu. Políbím Helenu v tvém zastoupení."
Ian se sklonil dolů a důkladně mě políbil a já se snažila moc mu nepomačkat jeho parádní uniformu. Pak dal Freddiemu pusu na vršek hlavy na jeho malou plešku a řekl: "Mějte se fajn, kámoši. Ale buďte na molu včas, čau!"
Právě v tom okamžiku se objevila Betty. Její bratr ji objal jednou paží a nechal ji odejít.
Začala jsem si Freddieho všímat trochu víc. "Heleno, připrav se," řekl. To jsem taky udělala a celá rozradostněná uvažovala, že Ian a Betty a Freddie byli přesně to, co Friday potřebovala, aby si vynahradila ty puritánské předsudky s nimiž žila už dlouho.
Betty přinesla ranní čaj tak přesně, že si myslím, že poslouchala za dveřmi. Sedla si na postel se zkříženýma nohama a vypila šálek s námi. Pak jsme sedli a posnídali. Měla jsem ovesnou kaši s hustou smetanou, dvě skvělá vajíčka, pravou anglickou šunku, tučnou kotletu, opékané brambory, teplý máslový vdolek s jahodovým džemem a s nejlepším máslem na světě a pomeranč. A to všechno zapíjela silným černým čajem s cukrem a mlékem. Kdyby celý svět co nejrychleji přešel na novozélandský způsob života, nemuseli bychom mít žádné politické problémy.
Zatímco Freddie měl při snídani na sobě sarong, Betty ne. Protože sem byla vychovávána v dětském domově, nikdy jsem se pořádně nenaučila společenským způsobům lidí, ale věděla jsem, že žena musí jako host obléci nebo svléci hostitelku. Ve skutečnosti jsem nebyla zvyklá rychle někoho svlékat nebo oblékat a nebo se sama rychle svlékat nebo oblékat v přítomnosti lidí. Protože dětský domov, to je něco úplně jiného. Ale s Betty to bylo strašně snadné. Divila bych se, že by mě ignorovala, kdyby se dozvěděla, že nejsem lidská bytost. Myslela jsem si to, ale nerada bych se o tom přesvědčovala. Byla to taková klidná, spokojená snídaně.
V 11.20 mě Freddie dopravil do čekárny pro cestující, poslal pro Iana a vyžádal si potvrzení. Ian mu je slavnostně napsal. Potom mě opět připoutal k akceleračnímu sedadlu a tiše řekl: "Ve skutečnosti jsi s tím asi nepotřebovala píchnout, že ne?"
"Ne," souhlasila jsem, "ale jsem ráda, že jsem to zažila. Bylo to báječné."
"A to samé bude taky ve Winnipegu. Podařilo se mi během přípravy před startem dovolat se Janet a řekl jsem jí, že budeš u nás večeřet. Odpověděla mi, ať ti vyřídím, že u nás můžeš klidně zůstat. Prý by to byla hloupost odjíždět z Winnipegu uprostřed noci. Musela bys někde vyhádat nějakou drožku. Má pravdu. Ilegální přistěhovalci, kteří se k nám dostávají přes hranice z Impéria, by tě klidně mohli zabít pro kůrku suchého chleba."
"Domluvíme se, až tam budeme." Kapitáne Iane, ty chlape zatracená, říkal jsi mi, že by ses nikdy neoženil, protože musíš letět tam, kam létají divoké husy. Divila bych se, kdyby sis na to vzpomněl. A divila bych se, kdyby to byla pravda.
"To se srovná. Janet nespoléhá na mé oceňování žen. Říká, že sice mám předsudky, ale že přeháním jako bulvární pisálek. Ale Betty důvěřuje. A Betty už jí volala. Zná totiž Betty déle než já. Bydlely spolu na pokoji v McGillu. A tam jsem získal Janet a Fred ségru. My čtyři jsme byli takoví provokatéři: Občas jsme se chtěli nechat vysadit na severním pólu a obrátit to celé vzhůru nohama."
"Betty je sladká. Je jí Janet podobná?"
"Ano i ne. Janet byla vůdčí osobností naší bouřlivé party. Promiň, teď musím být chvilku zase kapitánem. I když ve

skutečnosti řídí tuhle cínovou rakev počítač, ale já mám v úmyslu se to naučit už přišlí týden."
Odešel. Po hojivé katarzi, alkoholové noci plné orgií s Ianem a Freddiem a Betty jsem byla schopná uvažovat o mé bývalé rodině už bez emocí. Ošidili mě doopravdy?
Samozřejmě, že jsem tu mizernou smlouvu podepsala z vlastní vůle. Včetně závěrečného dodatku. Což byla právě ta nepříjemnost. Platila jsem za sex?
Ne, to, co jsem řekla Ianovi, byla pravda. Sex je skutečně kdekoliv. Platila jsem za právo někam patřit, do nějaké rodiny. Zvláště za potěšení měnit mokré plínky a umývat nádobí a mazlit se s malými koťaty. Pan Podnožka pro mě byl důležitější než Anita. Ačkoliv jsem o tom nikdy takhle neuvažovala. Zkoušela jsem je mít ráda všechny a až ta událost s Ellen mě vrátila zpátky do reality.
Nechte mě chvilku uvažovat. Věděla jsem zcela přesně, kolik dní jsem strávila se svou bývalou rodinou. Trošku aritmetiky mi napovědělo, že když mně zabavili všechny moje věci, tak výdaje za ubytování a letenku mírně překročily 450 novozélandských dolarů na den.To je přece vysoká cena i na to, kdybyste si žili jako hogo fogo. Ale skutečná cena za to, že jsem mohla být někde doma, byla méně než čtyřicetina téhle sumičky. Za jakých finančních podmínek vstoupili ostatní do rodiny? Nikdy jsem se to nedozvěděla.
Když už by Anita nebyla schopná zabránit mužům, aby mě pozvali domů, zmanipulovala by okolnosti tak, abych nebyla schopná opustit svou profesi a žít doma. Kdyby mě takhle spojila s rodinou, bylo by to pro ni výhodné, tedy pro Anitu? Upřímně řečeno, nevím. Mé znalosti o manželství mezi lidmi jsou tak nepatrné, že jsem to nebyla schopna rozhodnout... A nejsem ani teď.
Ale přišla jsem na jednu věc. Brian mě překvapil tím, že se obrátil proti mně. Vždycky jsem si myslela, že je to starší, moudrý, vzdělaný člen rodiny, který by se mohl smířit s mým biologickým původem a žít s touto skutečností.
Možná, že by toho byl skutečně schopen, kdybych si bývala vybrala na ukázku nějaké jiné zdokonalené vlastnosti, nějaké schopnosti, co nezastrašují.
Ale já jsem ho porazila v soutěži o to, kdo je silnější. Většina mužů logicky předpokládá, že v ní zvítězí. Zasáhla jsem ho přímo v jeho mužské pýše.
Dokud se nerozhodnete, že ho okamžitě poté zabijete, nikdy muže nekopejte do koulí. Dokonce ani ne symbolicky. Nebo možná zvláště ne symbolicky.
IX.
Za chvíli přestal působit volný pád a pocítili jsme neuvěřitelně vzrušující nadzvukový klouzavý let. Počítač pracoval víc než dobře a tlumil prudké nárazy. Ale přesto jsme vnímali chvění zubů - po rušné noci jsem byla citlivá všude. Zvukovou bariéru jsme proletěli velmi ostře. Potom jsme nějakou dobu letěli rychlostí nižší než zvuk. Neobešlo se to bez ječení. Pak jsme přistáli a zpětné pohyby přestaly... a hned na to jsme stáli. Zhluboka jsem si oddechla. I když mám semibalistiku ráda, přiznám se, že nedokážu odpočívat při přistávání, dokud úplně nezastavíme.
Rychlovýtahem jsme vyletěli ze Severního ostrova ve čtvrtek v poledne, takže do Winnipegu jsme dorazili o čtyřicet minut později, ale předcházejícího dne, tedy ve středu v podvečer. Přesněji v 19.40. Nesvalujte to na mě a radši se podívejte na mapu. Je to jedno časové pásmo.
Opět jsem v klidu počkala a ven vyšla jako poslední cestující. Náš kapitán mi znova nesl zavazadlo, ale teď mě doprovázel s lhostejností starého přítele. A to mi dělalo strašně dobře. Vzal mě bočními dveřmi a pak zavedl k přepážce Clo, zdravotnická a veterinární kontrola, přistěhovalectví a otevřel svůj letecký vak jako první.
Úředník se vůbec ničeho ani nedotkl. "Čau, kapitáne, co dneska pašuješ?"
"Jako obvykle. Diamanty z černého trhu. Průmyslová tajemství. Celý arzenál všech možných zbraní. Drogy."
"To je všechno? To nestojí za řeč. Navíc už to prošlo clem." Načmáral na Ianovo zavazadlo něco křídou. "Patří k tobě?"
"Nikdy jsem ji neviděl."
"Já být squaw Injun," tvrdila jsem. "Bílý pán mi slíbit hodně ohnivá voda. Bílý pán nedodržet slib."
"To bych řekl. Budeš tady dlouho?"
"Žiji v Impériu. Jsem na tranzitu, možná že zůstanu přes noc. Projížděla jsem tady před měsícem při cestě na Nový Zéland. Tady je můj pas."
Mrknul do něj, orazítkoval a označil křídou moje zavazadlo, aniž by ho otevřel.
"Kdyby ses rozhodla zůstat tu o trochu déle, koupím ti ohnivou vodou. Ale nespoléhej na kapitána Tormeye." Vyšli jsme ven.
Hned za přepážkou Ian postavil obě naše zavazadla na zem a vyzdvihl do vzduchu nějakou ženu za oba lokty. Svědčilo to o jeho skvělé fyzické kondici, protože byla jen o deset centimetrů nižší než on. Vášnivě ji políbil a vtlačil dovnitř.
"Jan, tohle je Marja."
Když měl Ian takovýhle kus doma, proč se trápil s mou maličkostí? Bezpochyby proto, že jsem byla tam, kde ona ne. Ale teď je tady. Vážená dámo, uhodila jsem hřebíček na hlavičku?
Janet mně dala pusu a hned jsem se cítila lépe. Když si mě prohlížela, držela mě za obě ruce. "Nevidím to. Nenechala jsi to náhodou v lodi?"
"A co jako? Vezu jen tenhleten vak. Zavazadla mám v tranzitním celním uzávěru."
"Ne, drahoušku, jde o tvou svatozář. Betty říkala, že mám čekat ženu se svatozáří."
Uvažovala jsem o tom. "Jseš si jistá, že říkala svatozář?"
"No, no dobře... říkala, že jsi anděl. Možná, že jsem si sama z toho vyvodila takový závěr."
"To je docela možné. Nemyslím si, že bych na sobě měla minulou noc právě svatozář. Ale těžko ji můžu vozit s sebou, když jsem pořád na cestách."
Kapitán Ian řekl: "To je pravda. Minulou noc jediné, co měla na sobě, byla právě ta svatozář. A hodně velká. Zlatíčko, je mi protivné ti o tom říkat, ale Betty na nás měla hrozně špatný vliv. Moc špatný."

"Nebesa! To abychom snad šli rovnou na mši. Půjdeme, Marjo? Naše farnost pořádá hostinu. Čaj a pečivo a večeře s tancovačkou. Celá farnost se tam za tebe pomodlí."
"Podle rozkazu, Janet." Musela jsem s tím souhlasit? Nevěděla jsem, jak se na takové hostině chovat.
"Janet, asi bude lepší, když ji vezmeme domů a pomodlíme se za ni. Nejsem si jistý, zda je Marja zvyklá se veřejně zpovídat ze svých hříchů."
"Marjo, nebylo by to tak lepší?"
"Myslím, že ano."
"Tak to tak uděláme. Iane, zavoláš Georga?"
Ukázalo se, že Georges je Georges Perreault. To bylo všechno, co jsem se o něm dozvěděla s výjimkou toho, že řídil pár Morganových vraníků zapřažených do kočáru značky Honda, co mívají pracháči. Kolik vydělává takový kapitán semibalistické lodě? Friday, to není nic pro tebe. Ale kočár to byl hezký. Totéž platí pro Georga. Myslím, že byl taky hezký. Vysoký, tmavovlasý, oblečený do tmavé polovojenské košile. Vypadal jako správný kočí. Ale Janet mi ho nepředstavila jako sluhu. Sklonil se ke mně a políbil mně ruku. Má kočí líbat ruku? Musela jsem se rychle dostat do chování lidí, protože výcvik mě na všechno nepřipravil.
Ian si sedl dopředu vedle Georga. Janet mě vzala k sobě dozadu a rozbalila velkou pokrývku na nohy. "Myslela jsem si, že když pocházíš z Aucklandu, že asi nebudeš mít s sebou deku," vysvětlovala. "Tak se zabal." Nebránila jsem se, i když mně nikdy není zima. Byla to milá pozornost, a tak jsem se zabalila spolu s ní. Georges nás nasměroval mimo dálnici, zamlaskal na koně a ti se dali do rychlého cvalu. Ian vzal ze sítě na zavazadla, co byla nad blatníky, lesní roh a vyloudil z něho něco jako zatroubení. Nezdálo se, že by pro to měl nějaký důvod. Myslela jsem si, že si chtěl jen tak nápadně zarámusit.
Nejeli jsme přímo do Winnipegu. Jejich dům se nacházel na jihozápadě městečka Stonewall, severně od města a blíž k přístavu. Když jsme se sem dostali, byla už tma. Ale všimla jsem si jedné věci. Byla to venkovská čtvrť, projektovaná tak, aby odolala jakémukoli krátkodobému útoku profesionálních vojáků. Měla tři brány za sebou, dvě z nich tvořily obranný kruh. Nevypátrala jsem Oči nebo zbraně řízené na dálku, ale byla jsem si jistá, že tady jsou. Čtvrť byla značena červenobílými světelnými bójemi, které varují útočící lodě, aby se o nic nepokoušely.
Viděla jsem jenom kovové záblesky něčeho, co klidně mohly být tři brány. Byla už příliš tma. Zaregistrovala jsem sice zeď a dvě ohrady, ale nemohla jsem rozpoznat, jak jsou vyzbrojené a zda jsou podminované a ptát jsem se nechtěla. Ale každý vnímavý pozorovatel si všiml, že většina domácností byla dokonale zařízena na pasivní obranu. Chtěla jsem se nejdřív zeptat na jejich výzbroj, protože jsem si vzpomněla, jak na farmě přišel Šéf o hlavního shipstonea, který zničil "strýček Jim" a připravil nás tak o obranu. Ale asi by to bylo dost hloupé, kdyby se host ptal právě na takové věci.
Ještě víc jsem se divila tomu, co by se mohlo stát, kdybychom se sem dostali dřív než zavřou bránu tohoto hradu. S ohledem na čilý ilegální obchod se zbraněmi by to nebyla právě vhodná otázka. Kolem mě procházeli neozbrojení lidé. Sama jsem zvyklá nespoléhat na výzbroj. Ale ostatní lidé si to nemyslí. Většina lidí nemá ani mé schopnosti, ani můj speciální výcvik.
Spoléhám spíše na to, co umím beze zbraně než na výzbroj, kterou vám mohou na každém hraničním přechodu odebrat, anebo ji můžete ztratit, nebo vás uspí narkotiky, ukradnou vám ji v tlačenici. Nebo když na to přijde, jednoduše vás odzbrojí. Vypadala jsem jako člověk beze zbraně, a tak si mě nikdo moc nevšímal. Každý má své problémy. Jsem svým způsobem zvláštní případ.
Jeli jsme pomalu cestou pro popeláře, pod vystouplým patrem domu do ulice, a zastavili jsme. Ian opět zaryčel na roh, ale teď to vypadalo, že je to na místě. Protější dveře se otevřely.
"Vezmi ji dovnitř, drahoušku. Pomůžu Georgovi."
"Nepotřebuju pomoc."
"Zmlkni." Ian vyskočil ven a pomohl nám dolů. Můj vak dal své ženě a Georges trhl opratěmi. Ian šel za ním. Janet mě vzala dovnitř - a já zalapala po dechu.
Ve foyeru jsem viděla barevnou programovatelnou fontánu měnící tvar a barvy. Zněla tu jemná uklidňující hudba, zřejmě řídící vodotrysk.
"Janet,... kdo je váš architekt?"
"Tady toho?"
"Jasně."
"Přiznám se bez mučení. Projektovala jsem to já sama. Ian dával dohromady zařízení, Georges upravoval interiér. Dělá několik druhů umění a v dalším křídle má vlastní ateliér. A teď ti taky mohu prozradit, že Betty mi doporučila, abych ti schovala šaty, dokud Georges nenamaluje alespoň jeden tvůj akt."
"Tohle, že Betty povídala? Ale já jsem ještě nikdy nikomu nestála modelem a musím se vrátit ke své práci."
"To záleží jenom na tobě. Ledaže by... Jsi stydlivá? Betty si to nemyslí. Georges by tě mohl malovat jako postavu v průsvitném rouchu. Pro poprvé."
"Ne, stydlivá nejsem. No, možná bych se při pózování přece jen trošku styděla. To víš, je to pro mě novinka. Koukni se, to se časem samo vyřeší. Teď mě víc zajímá váš rozvod vody než nějaké pózování. Nemyla jsem se od té doby, co jsme vyjeli z bytu Betty. Chtěla jsem se zastavit v přístavu."
"Promiň, drahoušku. Neměla jsem tě nechat jen tak stát a vybavovat se s tebou o tom, jak Georges maluje. Má matka mě učila už před lety, že úplně první věc, kterou musíme ukázat hostu, je koupelna."
"Má matka mi říkala přesně to samé." Malá nevinná lež. "Tak to jo." Nalevo od vodotrysku začínala chodba a Janet mě tam zavedla. A pak do nějaké místnosti.
"To je tvůj pokoj," oznámila mi a postavila můj vak na postel. "A koupelna je hned naproti. Máme ji společnou, protože můj pokoj je přesně naproti na druhé straně."

Bylo toho hodně co jsme měly společného. Tři malé přepažené místnosti, každá s WC, bidetem a příručním podnosem. Koupelna byla dost velká i pro výbor nějakého klubu, co zasedá na výroční schůzi. Měla ovládací systém, na který se budu muset zeptat. Všimla jsem si masážního stolu, pultu na opalování, malého bazénu... Nebo to byl horkovod? Byl už na první pohled plánován na lenošení více lidí a měl i dvojité šatny s malými bazénky. Nechyběl terminál počítače, lednice a knihovna s jedinou policí plnou kazet.
"Žádný leopard?" řekla jsem.
"Očekáváš, že tady nějaký bude?"
"Pokaždé, když jsem v heroinové halucinaci viděla nějaký pokoj, byl tam plyšový leopard."
"Ach tak. Chováš ráda koťata?"
"Samozřejmě. Máte ty a Ian rádi kočky?"
"Nedovedu si bez nich náš dům vůbec představit. Právě teď ti můžu nabídnout výhodnou koupi několika koťat."
"Kéž bych si mohla vzít nějaké. Ale nemohu."
"Probereme to později. Jdi se dát do pořádku. Chceš se před večeří vysprchovat? Já si sprchu dám. Než se jelo do přístavu, strávila jsem hodně času hřebelcováním Černé krásky a Démona. Všimla sis, že voním konírnou?"
A tak se stalo, že mi za deset nebo dvacet minut Georges umýval záda, zatímco Ian mě myl vpředu a má hostitelka se myla sama, smála se a dávala mi rady, které jsem ignorovala. Bylo zřejmé, že každý krok mají dokonale promyšlený a že tihle jemní požitkáři nedělají nic, aby se mě zmocnili. Ani v nejmenším se nepokusili mě svádět, dokonce ani nedělali narážky na to, že jsem byla minulou noc znásilněna, aspoň symbolicky znásilněna, svými hostiteli.
Pak jsem se účastnila jejich poživačné hostiny v obývacím pokoji, který navrhoval Ian. Byl to vlastně ateliér nebo velká hala s krbem, můžete si vybrat. Měla jsem na sobě jedno z Janetiných negližé. Za to, co si Janet představovala pod pojmem večerní negližé, by ji v Christchurchu zavřeli.
Ale žádný muž mě neobtěžoval. Když přišla na řadu káva a brandy, z pití před jídlem a z vína během večeře se mi už trošku zatočila hlava, a tak jsem na požádání odložila to vypůjčené negližé a pětkrát šestkrát pózovala Georgovi. Zatímco jsme se bavili, vyfotografoval mě na stereografické a holografické snímky, jako kdybych byla nějaké dobytče. Trvala jsem na tom, že musím zítra ráno odjet, ale mé protesty postupně slábly a Georges jim vůbec nevěnoval pozornost. Říkal něco v tom smyslu, že jsem "dobré maso". Možná, že to byla lichotka, ale určitě to nebylo žádné svádění.
Udělal několik děsně pěkných fotografií, zvlášť jak vyzývavě a nenuceně ležím na nízké pohovce s pěti koťaty, plazícími se mně přes prsa, nohy a boky. Požádala jsem o tuhle fotografii a ukázalo se, že Georges má zařízení na kopírování.
Pak mě vyfotografoval dohromady s Janet a já si opět řekla o kopii, protože jsme tvořily hezký kontrast a Georges měl čich na to, že jsme na ní vypadaly ještě lépe než ve skutečnosti. Ale krátce potom jsem začala zívat a Janet řekla Georgovi, aby toho už nechal. Omlouvala jsem se, že nemám důvod spát, protože v časové zóně, kde jsem vstávala, byl teprve podvečer.
Janet mi pikantně připomněla, že má potřeba spánku nemá nic společného s časem a s časovými pásmy. "Pánové, jde se spát." A odvedla si mě.
Zastavily jsme se v nádherné koupelně, ale Janet mě objala kolem ramen. "Marjo, chceš společnost nebo budeš spát sama? Od Betty vím, že jsi se minulou noc vůbec nenudila. Teď dáš zřejmě přednost klidu a samotě. Nebo možná ne. Vyjádři se."
Řekla jsem jí co nejroztomileji, že nerada spím sama.
"Já taky," souhlasila. "A jsem strašně ráda, že si to taky myslíš. Místo abychom kolem toho chodily jako kolem horké kaše a hledaly, jak se dostat ven z té přetvářky. Koho chceš do postele?"
Drahoušku, určitě máš právo na svého manžela, když se jednou začas dostane domů. "Možná, že otázku obrátíme. Kdo chce spát se mnou?"
"Myslím, že všichni. Nebo po dvou. Nebo každý zvlášť. Vyjádři se."
Zamrkala jsem a podivila se, kolik jsem toho vypila. "Čtyři v jedné posteli?"
"Líbí se ti to?"
"Nikdy jsem to nezkoušela. Vypadá to jako legrace, ale myslím si, že v té posteli bude těsno."
"Ale ne, ještě jsi nebyla v mém pokoji. Má velkou postel. Protože oba mí manželé dost často se mnou spí a pořád je tu dost místností na to, abychom pozvali hosty, co se rádi připojují."
Ano, pila jsem v jednom kuse už dvě noci za sebou a mnohem víc než jsem byla zvyklá. "Dva manželé? Nevěděla jsem, že Britská Kanada přijala australský program."
"Britská Kanada ne, ale britští Kanaďané ano. Přesněji statisíce britských Kanaďanů ano. Hráze se protrhly a už to nikdo nezastaví. Chceš si vyzkoušet tu velkou postel? Když budeš chtít opravdu usnout, můžeš se přeplazit do svého pokoje. Proto jsem je oba tak navrhla. Dobře, miláčku?"
"Ano. Ale rozhodnu si o tom sama."
"Zařídíš si to, jak budeš chtít. Pojďme..." Přerušilo ji hlasité vyzvánění terminálu.
"Ksakru, čert aby to vzal! Skoro určitě to znamená, že Ian musí do přístavu, i když se právě teď vrátil z letu." Přistoupila k terminálu a něco na něm zapnula.
"... To je poplach. Naše hranice s Chicagským impériem byla uzavřena a už chytají uprchlíky. Útok Quebecu je vážnější, ale to může být způsobeno jen nějakou chybou tamějšího velitele. Nikdo přece nevyhlásil válku. Je vyhlášen stav ohrožení, takže nevycházejte na ulici, zůstaňte klidní a poslouchejte úřední zprávy a pokyny na této vlnové délce."
Začal Krvavý čtvrtek.
X.

Předpokládám, že každý má dosud ještě v paměti nějaký obrázek Krvavého čtvrtku a toho, co po něm následovalo. Ale když to mám vysvětlit, nebo si spíš vysvětlit sama sobě, musím vyprávět o tom, co jsem prožila na vlastní kůži. Včetně různých nesmyslných závěrů a subjektivního hodnocení.
My čtyři jsme nakonec skončili v Janetině velké posteli, ale spíš kvůli společnému bezpečí a vzájemnému pohodlí než kvůli sexu. Všichni jsme pozorně poslouchali zprávy a oči měli upnuté na obrazovku terminálu. Opakovali na něm pořád dokola víceméně stejné zpravodajství: Nezdařilý útok Quebecu, předseda Chicagského impéria zabit ve vlastní posteli, hranice s Impériem uzavřeny, nové informace o neověřených sabotážích, vyklízení ulic, opakovaná uklidňování obyvatelstva. Ale bez ohledu na to časté opakování jsme vždycky vstali a poslouchali, protože jsme čekali na něco, co by mohlo mít další význam pro budoucnost.
Místo toho se všechno v průběhu noci jenom zhoršovalo. Ve čtyři ráno jsme už věděli, že se po celé zeměkouli vraždí a páchají sabotáže. Když se rozednívalo, přišly neověřené zlé zprávy z L-5, Tycho de Brahe, Stacionární a přerušená zpráva z Ceresu. Neexistoval žádný způsob, jak se dopídit, zda se ono zlo rozšířilo i na Alfa Centauri nebo Tau Ceti... Ale úřední hlas na terminálu to netušil, protože okatě odmítal nad čímkoliv spekulovat a radil nám, abychom všechny škodlivé úvahy pustili z hlavy.
Asi ve čtyři Janet připravila chlebíčky a podávala kávu. Trošku jsem jí přitom pomáhala.
Vstala jsem v devět, protože se Georges pohnul. Zjistila jsem, že jsem měla při spaní hlavu na jeho hrudi a přidržovala se ho paží. Ian napůl spal, napůl jen tak ležel napříč postele, opíral se o polštáře a oči měl neustále upřené na obrazovku.
Ale nedíval se. Janet někam zmizela. Šla do mého pokoje a vplížila se do postele, původně určené jen pro mě.
Začala jsem se jen velmi pomalu hýbat a přišla na to, že se dokážu vymotat a vstát z postele tak, abych George nevzbudila. Vstala jsem a vklouzla do koupelny, kde jsem si dala hlt už odstáté kávy a začala se cítit trošku lépe.
Nakoukla jsem do svého pokoje a uviděla svou ztracenou hostitelku. Byla vzhůru, zakývala na mě a pak mě pozvala dovnitř. Pohnula se a já se k ní vrhla. Políbila mě. "Jak se mají kluci?"
"Oba ještě spí. Nebo spíš ještě před třemi minutami spali."
"To je dobře. Potřebují spánek. Oba si všechno moc berou. Já ne. Už mě od dívání na ten Armageddon bolely oči a tak jsem vešla k tobě. Myslím, že jsi v té době spala."
"Asi to tak bylo. Nevím, kdy jsem usnula. Zdálo se mně, že jsem slyšela ty špatné zprávy snad už tisíckrát, tak jsem se probudila."
"V tom se asi nemýlíš. Zespoda jsem nemohla rozeznat zvuk, ale viděla jsem záblesky obrazovky - ukazovali tam stejně smutné věci. Marjo, kluci čekají bombardování. Já si to ale nemyslím."
"Kéž bys měla pravdu. Ale proč ne?"
"Kdo by dneska bombardoval někoho jiného vodíkovými bombami? Kdo je nepřítel? Všechny hlavní vojenské bloky mají potíže, aspoň pokud jsem se mohla dozvědět ze zpráv. Odmyslíme-li si tu hloupou chybu jednoho quebeckého generála, nezapojily se do toho žádné větší vojenské síly. Vraždy, atentáty, požáry, výbuchy, všechny druhy sabotáží, výtržnosti a vzpoury, zkrátka všechny druhy terorismu - ale nikde žádná pravidelná armáda. Nemá to žádné společné rysy. Tohle není Východ proti Západu, marxisté proti fašistům nebo černí proti bílým. Marjo, když kdokoli nasadí rakety, může to znamenat, že se celý svět zblázní."
"Copak už se nezbláznil?"
"Myslím, že ne. Tady je pravidlem to, že zde nejsou vůbec žádná pravidla. Cílem je kdokoliv. Zdá se, že to má ve všech státech stejný scénář."
"Anarchisté?" zkusila jsem prosadit svůj názor. "Možná že nihilisté."
Ian přišel s kruhy pod očima a jednodenním strništěm na tváři, se starostlivým pohledem a ve starém koupacím plášti, který mu byl viditelně malý. Měl otlačená kolena. "Janet, nemohu sehnat Betty nebo Freddieho."
"Nejeli zpátky do Sydney?"
"Nemohu se provolat ani do Sydney, ani do Aucklandu. Jediný, koho jsem chytil, je ten zatracený umělý hlas počítače: 'Spojení - není - v - tuto - chvíli - možné. - Prosím zkuste - to - později. - Děkujeme - vám - za - vaši - trpělivost.' Však to znáš."
"Proboha, asi hodně sabotáží?"
"Asi to tak bude. Ale možná, že je to ještě horší. Při těch všech zmatcích. Volal jsem dispečink dopravy v přístavu a zeptal se, co čerta starýho vyřadilo družici Winnipeg-Auckland? Přeskakoval jsem pořadí a dostal se tak nakonec k dozorčímu. Řekl mi, abych vůbec neuvažoval o hovorech, co nejdou přes něj, protože s tím mají velké potíže. Všechny semibalistické rakety přistály, protože ve vesmíru došlo ke dvěma sabotážím. Odnesl to Winnipeg-Buenos Aires Lift číslo 29 a Vancouver-Londýn nula nula jedna."
"Iane!"
"Nikdo nepřežil, vůbec nikdo. Bezpochyby tlakové pojistky, protože všechny rakety vybouchly, právě když pouštěly atmosféru. Janet, příště, až poletím, musím si všechno prohlédnout a překontrolovat sám. Klidně nechám zastavit odpočítávání před startem třeba kvůli úplné hlouposti." Dodal: "Ale nedokážu odhadnout, kdy poletíme. Když je přerušeno obvyklé spojení do místa startu, těžko můžeš letět semibalistikou... A dozorčí přiznal, že ztratili všechna improvizovaná nepravidelná spojení."
Janet vstala z postele a políbila ho. "Nech už toho naříkání. Nech toho! A hned! Samozřejmě, že si budeš všechno kontrolovat osobně do té doby, než chytnou ty sabotéry. Ale teď to pusť z hlavy, protože nebudeš sloužit do té doby, než opraví obvyklá spojení. Takže vlastně máš dovolenou. Pokud jde o Betty a Freddieho, je to sice smůla, že s nimi nemůžeme hovořit, ale oni se dokáží postarat o sebe sami a ty to dobře víš. Bezpochyby si taky dělají starosti o nás, a přitom ani oni nemusejí. Jsem ráda, že se to stalo, když jsi doma, a ne někde v půli cesty kolem zeměkoule. Jsi tady a v

bezpečí a o všech no ostatní se postarám já sama. Budeme teď tady sedět, ukryti a šťastní, dokud celý tenhle nesmysl neskončí."
"Musím se dostat do Vancouveru."
"Ty chlape, zatracená, vůbec se nedostaneš k tomu, abys něco udělal. Zaplatíš si jízdné a zemřeš. Nebudou přece cpát do lodí artefakty, když žádná stejně nevypluje."
"Artefakty?" vyhrkla jsem a hned jsem toho litovala. Zdálo se, jako by mě Ian viděl poprvé. "Ahoj, Marjo, dobré ráno. Kvůli tomu se vztekat nemusíš. A omlouvám se za ten binec kolem nás. Jako naschvál se to stane zrovna teď, když jsi náš host. Artefakty, o kterých se zmiňovala Janet, nejsou součástky, ale živé osoby. Naši šéfové měli kdysi tu nemožnou představu, že by živý artefakt, zkonstruovaný jako pilot, mohl tuhle práci dělat lépe než člověk. Jsem úsekový důvěrník odborů ve winnipegském oddělení, takže proti tomu musím bojovat. Odborné setkání řídících pracovníků bude ve Vancouveru zítra."
"Iane," řekla Jan, "zavolej generálnímu tajemníkovi. Bylo by hloupé jet do Vancouveru, aniž bys to dříve předtím nezarazil."
"Tak dobrá."
"Ale teď se neptej. Požádej generálního tajemníka, aby donutil vedení tu schůzi odložit do té doby, než tohle nebezpečí přejde. Chci, abys zůstal právě tady a ochraňoval mě před nebezpečím."
"Nebo naopak."
"Nebo naopak," souhlasila. "Omdlím ti v náručí, když to bude potřeba. Co bys rád k snídani? Ale nechtěj nic extra, nebo mě zkompromituješ."
Ve skutečnosti už jsem dál neposlouchala, protože slovo artefakt mě vytočilo. Myslela jsem si o Ianovi, a taky o všech protinožcích a lidech tady, že je natolik civilizovaný a vzdělaný, aby nepokládal osoby, jako jsem já, za pouhé zboží, sloužící lidem. A teď slyším, že Ian byl zvolen zástupcem cechu v boji mezi pracujícími a vedením, aby nedovolil jedincům jako já soutěžit s lidmi. Co bys s námi udělal, Iane? Podřízl nám hrdlo? Nemůžeme požadovat, aby přestali s naší výrobou, stejně jako lidé nemohou požadovat, aby se dál už nerodili. Nemůžeme být lidmi, ale stihl nás osud těch starých lidí. Jsme cizinci ve světě, který jsme nikdy nevytvořili, ale který vytvořil nás.
"No, Marjo?"
"Promiň, byla jsem mimo. Co jsi říkala, Jan?"
"Ptala jsem se, co chceš na snídani, drahoušku."
"Ale nedělej si s tím starosti. Sním cokoliv, co ještě zůstalo, anebo co nezabere moc času a práce. Smím jít s tebou a pomoci ti, prosím tě?"
"Doufala jsem, že se nabídneš, protože Ian je v kuchyni prostě nepoužitelný."
"Jsem zatraceně dobrá kuchařka!"
"Ano? Ian se mi svěřil, a mám to i písemně, že by chtěl pro mě vyvařovat. Prý když o to požádám. A dělá, že to umí, ale že se jen o to nikdy nepokoušel. Ale to bych musela mít ukrutný hlad, abych si před ním klekla na kolena a požádala ho o to."
"Marjo, neposlouchej ji."
Dosud nevím, jestli Ian umí vařit, ale Janet to dovede určitě. A Georges taky, jak jsem zjistila později. Janet nám nosila na stůl a já jí přitom trošku pomáhala. Měli jsme jemné sýrové omelety s tenkými lívanečky v evropském stylu, pocukrované a s marmeládou a obložené dobře proloženou slaninou. A k tomu čerstvou, ručně vymačkanou pomerančovou šťávu, žádný robot. A k tomu překapávanou kávu z čerstvě sklizených zrníček.
Novozélandské potraviny jsou báječné, ale v novozélandské kuchyni se ve skutečnosti skoro vůbec nevaří.
Georges se objevil v pravou chvíli a před ním pobíhala kočka, pojmenovaná Kočičí máma. Janet prohlásila, že tady nechce mít koťata, protože by musela neustále dávat pozor, aby na ně nešlápla. Taky prosadila, že se při jídle nebudeme dívat na zprávy a že nebudeme diskutovat o možném nebezpečí. To mi vyhovovalo, protože jsem musela myslet na ty nepříjemné události od chvíle, co začaly. Dokonce i ve spánku. Jak Janet zdůraznila, když vyhlašovala toto pravidlo, naši obranu by pravděpodobně mohla prorazit jenom vodíková bomba a jejího výbuchu bychom si asi ani nevšimli... Takže odpočívejte v klidu a užívejte si snídaně.
Užívala jsem si. A to samé dělala také Kočičí máma, která hlídkovala kolem našich nohou a upozorňovala každého z nás, že je včas zajíst kousek slaniny. Myslím si, že jí nakonec zkonzumovala stejně nejvíc ze všech.

Potom, co jsem uklidila nádobí od snídaně do sběru místo recyklizace, protože Janet v tomhle byla tak trochu staromódní, připravila Janet další konvici kávy a zapnula zprávy. Zase jsme si sedli a probírali je. Kuchyně se na to hodila lépe než velký pokoj, kde jsme večeřeli, takže za chvilku ve skutečnosti fungovala jako obývák. Janet měla v domě to, čemu se říká selská kuchyně, ačkoliv takhle dobře se žádný sedlák asi nikdy neměl.
Byl tam velký krb, kulatý rodinný stůl s takzvanými kapitánskými židlemi, pohodlné lenošky a prostorná podlaha. S pohybem nebyly žádné potíže, protože vařit se dalo na opačném konci, než byly pokrývky, na kterých jsme seděli. Dovolili jsme koťatům, aby se vrátila zpět do pokrývek, takže přestala protestovat a začala mrskat ocásky. Jedno jsem zvedla, takové bílé chmýří s velkými černými skvrnami, co hlasitě předlo. Lásky Kočičí mámy se zřejmě neomezují jen na rodokmen. Ani jedno kotě nebylo totiž podobné jinému.
Většinu zpráv omílali pořád dokola, ale v Impériu se přece jen něco stalo.
Pochytali demokraty, odsoudili je těmi zabedněnými mimořádnými soudy, kterým se říkalo soudy představených, a na místě popravili laserem, některé zastřelili nebo pověsili. Použila jsem těsnou kontrolu myšlení, abych to mohla sledovat. Odsuzovali lidi starší čtrnácti let. Viděli jsme rodinu, kde oba rodiče, sami odsouzeni, zdůrazňovali, že jejich synovi je jen dvanáct.

Předseda soudního tribunálu, zástupce imperiální policie, ukončil debatu tím, že vytáhl od boku pistoli, chlapce zastřelil, nařídil své jednotce, aby vyřídila jeho rodiče a starší sestru.
Ian rozkmital obraz, přehodil na mluvený komentář a ztišil zvuk. "Už jsem viděl všechno, co jsem chtěl vidět," zavrčel. "Myslím, že ať už má moc kdokoli, potom co je starý předseda mrtev, zlikviduje každého, kdo bude na jeho seznamu podezřelých."
Kousal se do rtů a vypadal zdrceně. "Marjo, pořád trváš na své hloupé představě, že pojedeš hned domů?"
"Iane, nejsem demokrat. Nestarám se o politiku."
"Ty si myslíš, že to děcko se staralo o politiku? Tihle gauneři by tě mohli zabít jen tak ze cviku. Nic takového, prostě nemůžeš. Hranice jsou uzavřeny."
Neřekla jsem mu, že se cítím tak jistá, že bych mohla ilegálně přejít jakoukoliv hranici na Zemi. "Myslela jsem si, že je uzavřeli jenom proto, aby zabránili lidem dostat se na sever. Cožpak nenechají poddané Impéria jet domů?"
Zavzdychal. "Marjo, cožpak nejsi aspoň o trochu chytřejší než to kotě, co máš na klíně? Cožpak nevíš, že to hezké holčičky může bolet, když si mermomocí chtějí hrát se zlými uličníky? Kdybys byla doma, tak ti určitě otec nařídí zůstat doma. Ale ty jsi teď doma tady u nás a z toho pro Georga a mě vyplývá povinnost zajistit tvou bezpečnost. Je to tak, Georgi?"
"Mai oui mon vieux! Certainement!"
"A já tě budu chránit před Georgem. Iane, přesvědč to dítě, že ji u nás rádi uvidíme tak dlouho, jak bude chtít. Myslím, že patří mezi důrazné ženy, které se zkoušejí za každou cenu vyhnout nějakému dozoru."
Janet prohlásila: "Marjo, Betty mně nakázala, abych se o tebe dobře postarala, protože si myslí, že jsi moc velkodušná. Můžeš přispět Červenému kříži Britské Kanady. Nebo útulku pro toulavé kočky. Ale už se nějak stalo, že my všichni tři vyděláváme hromady peněz a nemáme děti. Můžeme tě zabezpečit tak snadno, jako ještě jedno kotě. Teď... zůstaneš? Nebo ti budu muset napráskat."
"Nechci žádný výprask."
"To je špatný. Už se na to docela těším. Je rozhodnuto, vážení a ctění pánové, zůstane. Marjo, my jsme tě podvedli. Georges bude požadovat, abys mu pózovala v neobvyklých hodinách - a on je brutální - a dostaneš jen komerční honorář místo odměny podle ceníku profesní komory, kterou musí obvykle vyplatit. Potom vykazuje zisk."
"Né," řekl Georges, "nebudu zisk vykazovat, ale utržím ho. Protože ji budu pro úřady vést jako obchodní vydání, drahá Jan. Ale ne podle profesního ceníku. Je mnohem cennější. O polovinu víc."
"Přinejmenším. Podle mě dvakrát tolik. Buď štědrý, protože je stejně k nezaplacení. Nepřál by sis ji mít u sebe na univerzitě? Myslím ve tvé laboratoři."
"Bezva nápad! Někde v podvědomí jsem ho měl zasunutý... Děkuju ti, miláčku, že jsi ho vytáhla na světlo." Georges se obrátil na mě. "Marjorie, prodáš mně vajíčko?" Polekala jsem se. Pokoušela jsem se tvářit jako bych mu nerozuměla.
"Nemám žádné vajíčko."
"Ale máš. Několik desítek, která sama pro sebe nebudeš nikdy potřebovat. Lidské vajíčko je vajíčko jako každé jiné, aspoň si to myslím. Laboratoř platí daleko víc za vajíčka než za sperma. To jsou jednoduché počty. Šokuje tě to?"
"Ne. Spíš překvapuje. Myslela jsem, že jsi umělec:"
Janet se vmísila do naší debaty. "Milá Marjo, říkala jsem ti, že Georges dělá do několika druhů umění. To taky dělá. Jedním z nich je to, že je profesor teratologie na Manitobské univerzitě... A je také hlavní technik přičleněných výrobních laboratoří a dětského domova. A můžeš mi věřit, je to fakt špičkové umění. Ale umí to dobře i s paletou a plátnem. A s obrazovkou počítače."
"To je pravda," souhlasil Ian. "Georges je umělec ve všem, na co sáhne. Ale teď s tím vy dva Marju neotravujte. Aspoň dokud je naším hostem. Některým lidem se dělá hrozně špatně při pomyšlení na genové manipulace, zvláště svých vlastních genů."
"Marjo, tobě se udělalo špatně? Promiň mi to."
"Ne, Jan. Nejsem z těch, kterým se dělá nevolno, když moc přemýšlejí o živých artefaktech nebo umělých lidech nebo o něčem podobném. No, mí nejlepší přátelé jsou umělí lidé."
"Drahoušku, drahoušku," řekl Georges jemně, "nepřeháněj."
"Proč to říkáš?" Snažila jsem se, aby můj hlas nezněl ostře.
"Já to mohu klidně prohlásit, protože v téhle branži dělám a jsem pyšný, že to mohu říci: spousta mých přátel jsou umělí lidé. Ale..."
Přerušila jsem ho. "Myslela jsem si, že umělí lidé nikdy neznají svého projektanta."
"To je pravda a já jsem tento zákon nikdy neporušil. Ale mám hodně příležitostí poznat jak živé artefakty, tak umělé lidi, to není totéž, a získat si jejich přátelství. Ale... Odpusť mi to, milá slečno Marjorie, pokud nejsi z mé profese. Jsi?"
"Ne, nejsem."
"Jenom genetický inženýr nebo někdo z příbuzného průmyslového odvětví může prohlásit, že má spoustu přátel mezi umělými lidmi. Protože, má milá, na rozdíl od vžitých představ laik jednoduše nedokáže rozeznat umělé lidi, a díky zvráceným názorům nejrůznějších hlupáků se umělí lidé téměř nikdy dobrovolně nepřiznají ke svému původu. Svádí mě to k tomu, abych řekl, že vůbec nikdy. Takže přestože rád slyším, že se na ně nedíváš jako na umělé zrůdy, musím brát tvé prohlášení jako nadsázku, která má ukázat, že nemáš žádné předsudky."
"Tak jo. Nechme to tak. Nesnáším tvrzení, že umělí lid musí být druhořadí občané. Myslím si, že to není férové."
"To není. Ale někteří lidé se cítí být tím dotčeni. Zeptej se Iana. Vezme útokem Vancouver jen proto, aby zabránil umělým lidem stát se piloty. On..."
"Přestaň. Jsem v dvojím ohni. Dal jsem se na tohle, protože mí kolegové z profese se tak rozhodli. Ale Georgi, nejsem blázen. Život s tebou mě naučil dělat kompromisy. Ve skutečnosti už dlouho nejsme piloti. Těmi jsou počítače: Jestliže

počítač vysadí, budu se snažit jako o život, abych ten krám posadil na zem, jenže nutná rychlost záchranných opatření už dávno překročila lidské možnosti.Ale budu se o to aspoň pokoušet. A každý z mých kolegů taky, Georgi. Jestliže ale dokážeš navrhnout umělého člověka, který umí myslet a reagovat dostatečně rychle, aby zvládl havárii při přistání, půjdu do penze. To je tak asi všechno, co bychom s tím mohl udělat. Jestliže si společnost pořídí roboty, kteří nás nahradí, uznáme to. Ovšem jestli je dokážeš navrhnout."
"Samozřejmě, že bych je dokázal navrhnout. Když už bych to udělal, dokázal bych je klonovat. Vy piloti byste potom všichni mohli jít chytat ryby. Ale to by nebyli umělí lidé, ale živé artefakty. Kdybychom zkusili připravit organismus, který by byl skutečně schopný vyvarovat se jakéhokoli selhání, nemohl bych se smířit s tím, aby vypadal jako člověk."
"Nedělej to!"
Oba muži vypadali překvapeně. Janet byla ve střehu a já jsem si přála, abych bývala byla zticha.
"Proč ne?" zeptal se Georges.
"Teda..., protože bych na takovou loď nemohla nastoupit. Cítím se mnohem bezpečnější, když ji řídí Ian."
Ian řekl: "Díky, Marjo. Ale sama jsi slyšela, co Georges říkal. Vykládal o uměle vytvořených pilotech, kteří by to mohli umět lépe než já. Je to klidně možné. Ksakru, asi to tak dopadne! Stejně jako když koboldi nahradily horníky. Nelíbí se mi to, ale vím, že to tak jednou bude."
"Dobře, Georgi, už jsi někdy pracoval s inteligentními počítači?"
"Samozřejmě, Marjorie. Umělá inteligence je obor blízký tomu, co dělám."
"Tak potom víš že vědci, zabývající se umělou inteligencí, už několikrát prohlásili, že pracují na převratném objevu. Na počítači, který by měl vlastní vědomí. A vždycky to nějak nakonec nevyšlo."
"Ano, nějak se to nepovedlo."
"Ne. Bylo to prostě nevyhnutelné. Nikdy se to nemůže povést. Počítač se stane počítačem s vlastním vědomím - to určitě! Udělej ho tak komplikovaného, jako je člověk, a musí mít vlastní vědomí. Pak zjistí, že není člověk. A uvědomí si, že jím nikdy být nemůže. Může jen sedět a plnit příkazy lidí. Pak se zblázní."
Pokrčila jsem rameny. "Je to nemožné dilema. Nemůže být člověkem, prostě nemůže být nikdy člověkem. Ian by nemohl být schopný zachránit cestující, ale bude se o to aspoň pokoušet. Ale živý artefakt, který není člověkem a k lidem nechová žádnou loajalitu, by tu raketu taky mohl poslat do pekla. Protože by byl už unavený z toho věčného vědomí, že není člověk. Ne, Georgi, budu jezdit s Ianem. Ne s tvým artefaktem, který se nakonec naučí lidi nenávidět."
"Miláčku, to není můj artefakt," řekl Georges jemně. "Nevšimla sis, jaký jsem použil slovesný způsob, když jsme začali debatovat o tom projektu."
"No, asi ne."
"Podmiňovací způsob. Protože nic z toho, co jste říkali, pro mě není žádná novinka. Nenavrhl jsem ten projekt a ani ho nenavrhnu. Mohu zkonstruovat takového pilota, ale neumím do něj zabudovat něco jako etický závazek, což je pro výcvik nezbytné."
Ian vypadal velmi zamyšleně. "V tom případě bych mohl trvat na požadavku, aby každý umělý člověk nebo živý artefakt byl přezkoušen, pokud jde o tento etický závazek."
"Iane, jak přezkoušen? Neznám žádný způsob, jak jej dostat do plodu a Marja zdůraznila, proč se to nepovede výcvikem. Ale co by ti takový test mohl ukázat, tak či onak?"
Georges se obrátil na mě: "Když jsem byl student, četl jsem klasické příběhy o robotech, co vypadali jako lidi. Byly to kouzelné příběhy a mnohé z nich vytyčily stěžejní zásady toho, co nazýváme zákony robotiky. Klíčová představa v nich je ta, že tihle roboti v sobě měli zabudován operační systém, který jim zabraňoval škodit lidem přímo nebo tím, že by je vyřadil z provozu. To byl skvělý nápad pro sci-fi... Ale jak byste to dokázali udělat v praxi? Jak vyrobit inteligentní organismus s vlastním vědomím, který by nebyl člověkem a přitom by byl k lidem loajální? Já to jednoduše nevím. Zdá se, že lidé, zabývající se umělou inteligencí, na tom nejsou o moc líp."
Georges se cynicky usmál. "Člověk by inteligenci mohl definovat jako úroveň, kdy se organismus vědomě ptá: A co z toho budu mít já?" Pokračoval: "Marjo, proto od tebe koupím zdravé čerstvé vajíčko, možná, abych se pokusil říci, co z toho budeš mít."
"Neposlouchej ho," domáhala se Janet. "Položí tě na studené chirurgické křeslo a bez nejmenší romantiky ti bude civět do ženských orgánů. Vím to, nechala jsem se už třikrát přemluvit. A nikdy jsem za to nedostala zaplaceno."
"Jak ti můžu zaplatit, když je to ve společném vlastnictví? Marjorie, zlatíčko, to křeslo není studené, ale polstrované a můžeš si číst nebo sledovat terminál počítače, nebo si povídat, zkrátka dělat cokoliv. Vlastní zákrok se oproti minulosti neuvěřitelně zdokonalil. Tehdy se museli dostat přes břišní stěnu a často zničili celý vaječník. Kdybys..."
"Zavři klapačku!" řekl Ian, "vysílají nové zprávy." Zesílil zvuk.
"...Rada pro přežití. Události posledních dvanácti hodin jsou varováním pro bohaté a mocné, že jejich dny už jsou sečteny a že spravedlnost musí zvítězit. Zabíjení a další názorné lekce budou pokračovat, dokud naše oprávněné požadavky nebudou vyslyšeny. Zůstaňte naladěni na náš místní nouzový kanál."
XI.
Každý z vás mladších, kteří jste tu noc nezažili, jste se o ní určitě učili ve škole. Stejně však musím shrnout, co se tenkrát stalo, abych vysvětlila, jak to ovlivnilo mě a celý můj výstřední život. Takzvaná Rada pro přežití o sobě prohlásila, že je tajná organizace "opravdových lidí', předurčených k nápravě všeho zla, křivd a špatností na Zemi a na všech planetách a místech, kde žijí lidé. Tomuto cíli zaslíbili své životy.
Ale nejdříve si naplánovali zasvětit tomuto cíli hezkých pár životů jiných lidí. Řekli, že mají připraveny seznamy všech klíčových postav na celé planetě a mimo ni, zvláštní seznamy pro každý teritoriální stát, a k tomu dlouhý seznam celosvětových vůdců. Ti byli jejich terči.

Rada svým prohlášením ospravedlňovala započaté zabíjení a slíbila, že bude zabíjet ještě více a více, pokud její požadavky nebudou splněny.
Po seznamu celosvětových vůdců začal hlas, který z obrazovky doléhal až k nám, číst seznam Britské Kanady. Z výrazu tváře a zamyšleného pokyvování hlavou mých hostitelů a hostitelky jsem viděla, že s většinou tohoto výběru souhlasí. Místopředseda vlády na tom seznamu sice byl, ale ne už sám premiér, což bylo určité překvapení pro nás a ještě větší asi i pro něho samotného. Jak byste se cítili, kdybyste prožili celý život v politice, drápali se bezohledně nahoru a pak si přijdou klidně nějací drzí tlachalové a řeknou, že nejste dost důležití na to, aby vás zabili? No to je přeci výsměch.
Hlas slíbil, že v nejbližších deseti dnech se už nebude zabíjet a vraždit. Jestliže se ale situace nezlepší, vylosují jedno z deseti zbývajících jmen a dotyčný bude popraven. Nebude souzen, jednoduše ho zabijí. Za dalších deset dnů zas další. A tak dále, dokud ti, co přežijí, nebudou žít v dokonalém světě. Hlas vysvětlil, že Rada není žádná vláda a že žádnou vládu ani nenahrazuje. Je to prý, krátce řečeno, jakási morální garda, která ve veřejném zájmu uchopila moc. Ti mocní, kteří přežijí, by ve funkcích měli zůstat. Ale přežijí jenom tehdy, když budou vládnout spravedlivě. Varovali je, aby se nepokoušeli odstoupit.
"Tady je Rádio Přežití. Pozemský ráj je už na dosah." Odmlčel se.
Pak následovala dlouhá přestávka, až se na obrazovce živě objevil komentátor. Janet přerušila ticho: "Ano, ale..."
"Ano, ale co?" zeptat se Ian.
"Není pochyb o tom, že na tom seznamuje skutečně většina mocných v téhle zemi. Představ si, že seš na té černé listině taky a že máš tak hrozný strach, že uděláš cokoliv, aby tě nezabili. Co budeš dělat? Co je to vládnout spravedlivě?"
("Co je pravda?" ptal se Pilát Pontský a umyl si ruce. Neznala jsem odpověď, a tak jsem byla zticha.)
"Drahoušku, to je jednoduché," odpověděl Georges. "Co to říkáš za nesmysly! Jak to?"
"Zařídili si to jednoduše. Každý vlastník nebo šéf nebo tyran ví, co by měl dělat. Je to jeho zaměstnání. Když dělá, co by měl, je všechno v pořádku. Když neuspěje, jeho chybu napraví - dr.Gilotina."
"Georgi, nedělej si z toho legraci."
"Drahoušku, nikdy jsem nic nemyslel vážněji. Když kůň nedokáže na závodech přeskočit překážku, tak ho zastřel. Dělej to pořád a nakonec najdeš koně, který se překážkám nebude vyhýbat. Pokud ti ovšem nedojdou koně. Tuhle pseudologickou pravděpodobnost si většina lidí přenáší s sebou i do politiky. A pak se člověk diví, že lidstvo je schopné docela dobře existovat pod každým systémem moci."
"Vládnout je lumpárna," zabručel Ian.
"Svatá pravda. Ale vraždy a atentáty jsou ještě špinavější." Tahle debata o politice by ještě pokračovala, kdyby se terminál opět nerozsvítil. Všimla jsem si, že takové diskuse o politice nikdy nekončí, jednoduše je něco zvenčí vystřídá.
Na obrazovce se zase živě objevila moderátorka. "Záznam, který jste právě slyšeli," oznamovala, "byl do naší stanice doručen osobně. Úřad předsedy vlády už tento záznam dementoval a nařídil všem stanicím, které jej dosud nevysílaly, aby se toho vyvarovaly, jinak budou potrestány podle Zákona o veřejném zájmu. Takový precedens je samozřejmě protiústavní. Hlas Winnipegu bude pokračovat ve svém vysílání a informovat vás o vývoji situace. Vyzýváme vás, abyste zůstali tiše a nevycházeli ven, pokud nezajišťujete nezbytně nutné veřejné služby."
Pak přehráli záznam se zprávami, který jsme slyšeli už dříve, takže Janet vypnula zvuk a nechala na obrazovce přehled zpráv. Řekla jsem: "Iane, domnívám se, že tady zůstanu dokud se vývoj v Impériu neutiší..."
"To není domněnka. To je skutečnost."
"Ano, pane. Pak musím urychleně zavolat svému zaměstnavateli. Můžu použít váš terminál? Tady je moje úvěrová karta, to je samozřejmé."
"Kartu si nech. Zavolám tam a hned se vyrovnáme."
Vycítila jsem určitou rozmrzelost. "Iane, uvědomuju si, že vaše pohostinnost je nákladná. Ale když jste se rozhodli platit dokonce i výdaje, které by si měl host správně platit sám, pak bys mě měl přihlásit jako svou souložnici a zveřejnit svou odpovědnost za mé dluhy."
"To je rozumné. Jaký plat očekáváš?"
"Počkej!" požádal ho Georges. "Já platím lépe. Je to lakomý Skot."
"Neposlouchej ani jednoho," radila mi Janet. "Georges by sice mohl platit lépe, ale čeká, že mu budeš pózovat a že mu zároveň poskytneš jedno vajíčko, to vše za jeden plat. A já vždycky chtěla harémovou otrokyni. Lásko, budeš skvělou odaliskou, i když nebudeš mít v pupku drahokam. Ale umíš masírovat záda? A jak umíš zpívat? A nyní se dostáváme ke klíčové otázce: jaký je tvůj vztah k ženám? Můžeš mi to pošeptat do ouška."
"Možná bude lepší, když odejdu a vrátím se a všechno začneme znova. Teď bych chtěla zavolat Šéfovi. Můžu na to použít svou úvěrovou kartu. Je to MasterCard, trojitý A-úvěr."
"Kde ji vystavili?"
"V Imperial Bank v Saint Louis."
"Podle toho, co říkáš, usuzuju, že jsi neslyšela dřívější zprávy. Nebo chceš svou úvěrovou kartu zrušit?"
"Zrušit?"
"Děláš mi ozvěnu? Síť úvěrových bank Britské Kanady oznámila, že úvěrové karty vydané v Impériu a v Quebecu prohlašuje kvůli stavu ohrožení za neplatné. Takže si to strč za klobouk a nauč se divit zázrakům věku počítačů a doby zápachu ze spalování umělých hmot."
"Teda!"
"Klidně řekni svůj názor. Myslel jsem, že řekneš to své teda."
"Taky jsem to řekla. Iane, můžu se pokorně kát a sypat si popel na hlavu? Mohla bych si potom zavolat Šéfovi na tvůj úvěr?"
"Samozřejmě, že můžeš... Když si to dohodneš s Janet. Ona se stará o domácnost."

"Janet?"
"Neodpověděla jsi na mou otázku, drahoušku. Tak mi to teď pošeptej do ouška."
Pošeptala jsem jí to do ouška. Rozšířily se jí oči. "Nejdříve si zavoláš." Dala jsem jí telefonní čísla a ona to pro mě udělala. Použila při tom terminál ve svém pokoji.
Mezitím byl komentář na obrazovce přerušen a objevil se nápis: "BEZPEČNOSTNÍ NAŘÍZENÍ - ŽÁDNÉ SPOJENÍ DO CHICAGSKÉHO IMPERIA!"
Blikalo asi deset vteřin, pak zhaslo. Pořádně jsem od plic zaklela a uslyšela za sebou Ianův hlas. "Nezlob, nezlob, hezké holčičky a paní tohle neříkají."
"Nejsem ani jedno ani druhé. A navíc jsem ve stresu."
"To vidím. Já už jsem ty zprávy slyšel dřív. A vím, že to budeš tak dlouho zkoušet, až se o tom přesvědčíš sama."
"Ano, mermomocí bych to zkoušela. Iane, nejsem jen ve stresu, uvázla jsem na mělčině. Dostala jsem neomezený úvěr od Imperial Bank of Saint Louis a nemohu na něj sáhnout. Mám několik novozélandských dolarů a něco málo vyměněno. A padesát říšských korun. A zastavenou úvěrovou kartu. Stačilo by to na tu smlouvu o konkubinátu? Můžeš mě najmout lacino. Přistoupím na návrh kupce."
"Přijde na to. To jsou ale podmínky vynucené okolnostmi a teď bych stejně nesměl jít výš než za ubytování a stravu. Co jsi to pošeptala Janet, že to vzalo takový grády?"
Janet odpověděla: "Zašeptala mi: 'Honi soit qui mal y pense'. Prostě cit, který ti doporučuji, můj milý mužíčku. Marjorie, nejsi na tom o moc hůř než před hodinou. Stále ještě nemůžeš jet domů, dokud se vše neuklidní... pak teprve začne fungovat doprava a spojení, protože se otevřou hranice a poběží ti zase úvěr... Když ne tady, tak určitě za hranicí ani ne sto kilometrů odsud. Takže si klidně slož ruce do klína a čekej..."
"S klidnou hlavou a klidným srdcem. Ano, to udělej," souhlasil Ian, "a Georges tě bude malovat. Protože ten nemyslí na nic jiného. Oba dva jste nebezpeční cizí státní příslušníci a jestliže uděláte jediný krok z tohoto domu, budete internováni."
"Nepropásli jsme nějaké další zprávy?" zeptal se Ian. "Ano. Ačkoliv to už asi opakovali. Jak Georges, tak Marjorie se budou muset hlásit na nejbližší policejní stanici. Nepřipomněla jsem jim to. Georges to hodlá ignorovat a dělat ze sebe blba. Řekne, že nevěděl, že se to týká i trvale žijících cizinců. Samozřejmě, že by ho mohli propustit na čestné slovo. Nebo by mohl taky trávit celou příští zimu v provizorních barácích, kde to profukuje. Teď nikdo nezaručí, co bude za týden. To všechno ten hloupý stav ohrožení."
Přemýšlela jsem o tom. Zase jsem to zpackala sama. Při plnění úkolů nikdy necestuji jenom s jedním typem úvěru a vždy si vozím dostatečné množství peněz v hotovosti. Ale nekriticky jsem předpokládala, že při prázdninovém výletu nebudu telefonovat, protože při volání s hotovostí je každý impuls nehorázně drahý. Když ale máte hromadu peněz v hotovosti, můžete si vymoci, že podplacená úřednice přimhouří očko. Aniž byste se jí představili. Ale bez peněz v hotovosti to nejde. Od té doby, co jsem prošla výcvikem, jsem nezkoušela žít pod širákem. Aspoň uvidím, jestli ten výcvik ve mně něco zanechal. Díky bohu, že bylo teplé počasí.
Georges zakřičel: "Zesilte zvuk! Nebo pojďte sem!"
"... našeho Pána. Nevšímejte si domýšlivé pýchy hříšníků! My sami jsme zodpovědní za zkázu a úpadek, které vidíte všude kolem sebe. Satanovi služebníci začali uchvacovat Svaté dílo, které nám zanechal Pán, a překrucují ho k svému ničemnému obrazu. Ale budou potrestáni. Prozatím nařizujeme světovládcům světských věcí vykonat následující Svaté dílo:
- Skoncujte se všemi prohřešky proti Nebeské říši. Umožněte lidem zaslíbeným Pánu cestovat vesmírem, aby On dostal svá křídla.
- Nestrpte při životě čaroděje a čarodějnice. Takzvané genetické inženýrství zesměšňuje nejdražší úmysly Pána. Zničte ta hnusná doupata, v nichž se páchají takové věci. Zabte chodící mrtvoly stvořené kejklíři v těch černých jámách zla. Pověste čaroděje a čarodějnice, kteří se zabývají tím špinavým řemeslem."
"Svatá dobroto!" řekl Georges. "Tím myslí mě."
Neřekla jsem nic. Věděla jsem, že myslí mě.
"...Muži, kteří žijí s muži, ženy, které žijí se ženami, každý, kdo žije se zvířaty, ti všichni zemřou ukamenováním, stejně jako ženy, které cizoložily.
- Baptisté a mohamedáni a nevěřící a židé a všichni, kdo se klanějí modlářským sochám, andělé Páně vám říkají: Kajte se, protože poslední hodina je blízko! Kajte se, nebo pocítíte plamenný meč Pánových služebníků.
- Výrobci pornografie a běhny a ženy nestydatých mravů, kajte se! Nebo budete trpět hrozným hněvem Páně!
- Hříšníci jakéhokoliv druhu, zůstaňte na tomto kanálu, dostanete pokyny, jak ještě můžete najít Světlo.
- Podle rozkazu Velkého generála andělů Páně." Záznam skončil a už byl znova přerušen.
"Janet, pamatuješ se, jak jsme poprvé viděli anděly Páně?"
"Na to jen tak nezapomenu. Ale nikdy bych od nich nečekala něco tak směšného jako tohle."
Řekla jsem: "Jsou to doopravdy andělé Páně? Není na obrazovce jen nějaký zlý noční sen?"
"Hm, je těžké si spojit anděly, co jsme viděli Ian a já, s tímhle. Koncem března nebo začátkem dubna jsem jela do přístavu, abych odvezla Iana. Povalovalo se tam plno Hare Kršnových podivínů v šafránových rouchách a s vyholenými hlavami. Všelijak legračně poskakovali sem a tam a žebrali. Z brány vycházeli scientologové a směřovali k nim. Myslím si, že to byla Severoamerická dohoda. Když se obě skupiny smíchaly, přišli sem andělé Páně s vlastními odznaky a bubínky a paličkami."
"Marjo, to ti byla nejkřiklavější výtržnost, co jsem kdy viděl. Všechny tři zúčastněné strany se daly bez potíží rozeznat. Vyznavači Hare Kršny vypadali jako klauni. Andělé a hubbardité neměli roucha, takže jsi je snadno rozpoznala. Ellronneři byli čistí a upravení a nakrátko ostříhaní. Andělé vypadali jako neustlané postele. Nesli také svou

smradlavou pietu. Byl jsem od nich po větru, takže to vím. Radši jsem pak rychle odešel.
Scientologové určitě už mnohokrát bojovali za svá práva. Rvali se s disciplínou, bránili jeden druhého a rychle se dostali ven a raněné vzali s sebou. Příznivci Hare Kršny, vlasatí Kršnové, bojovali jako skuhrající kuřata a nechali tam své zraněné. Ale andělé Páně se prali tak, jako by se zbláznili. A já si myslím, že se zbláznit museli. Útočili přímo, točili paličkami a máchali pěstmi a nepřestali, dokud se nedostali ven a nebyli schopni se zvednout od země. Vyžádalo si to tolik jízdních policistů, kolik bylo andělů, než je trochu umravnili... Obvyklý poměr je jeden polda na koni, jeden hlouček demonstrantů."
"Zdá se, že andělé věděli, že hubbardité v té době odjíždějí, a přišli, aby je napadli. Tlupa vyznavačů Hare Kršny se objevila asi náhodou. Byli v přístavu, zřejmě proto, že je to dobré místo, kde můžete přenocovat na zemi a dát na chodník bedničky na peníze. Ale když andělé zjistili, že jsou tady vlasatci a že nejsou schopni uzemnit scientology, smířili se s tím, že budou od těch Kršnových unikátů biti."
Ian souhlasil. "Viděl jsem to z druhé strany zábradlí. Ti andělé bojovali s vražednou zběsilostí. Myslím si, že mohli být opilí. Ale nikdy bych nevěřil, že taková chátra otrhanců a špinavců by mohla ohrozit celou planetu. K čertu, nemohu tomu uvěřit ani teď. Myslím, že se pokoušejí získat důvěru stejně jako lidé trpící psychózou, kteří se přiznají k jakémukoli kriminálnímu činu."
"Ale nechtěla bych se s nimi setkat tváří v tvář."
"Máš pravdu. To se radši postavím čelem smečce divokých psů. Ale nedokážu si představit, že by divocí psi svrhli vládu. Tím spíše že by ohrozili celý svět."
Žádný z nás neuhodl, že by si ještě někdo další mohl činit nároky na světovládu. Ale za dvě hodiny předložili své požadavky Stimulátoři.
"Tady je mluvčí Stimulátorů. Začali jsme s popravami a pečlivě vybrali oběti. Od té doby jsme nezahájili žádné povstání ani výtržnost, ani jsme se nedopustili žádných zvěrstev a krutostí. Zjistili jsme, že je nezbytné přerušit některé komunikace, ale jakmile to podmínky dovolí, budou obnoveny. Události nás přinutily změnit naše nenásilné plány, které jsme měli původně. Oportunisté, kteří si v anglicky mluvících zemích říkají Rada pro přežití a jinde Dědicové Lva Trockého nebo jinak bezvýznamně, se pokusili ukrást nám náš program. Ukázali tak, že sami žádný vlastní nemají.
- Horší jsou náboženští fanatici, co si říkají andělé Páně. Jejich takzvaný program je přihlouplý výběr antiintelektuálských hesel a zvrácených předsudků. Nemohou dosáhnout úspěchu, ale jejich doktrína nenávisti může snadno postavit bratra proti bratru, souseda proti sousedu. Proto je musíme zastavit.
- Výnos ve stavu ohrožení číslo l: Všechny osoby, které se vydávají za anděly Páně, se odsuzují k smrti. Úřady a úřední činitelé vykonají tento rozsudek ihned, všude a za jakýchkoli podmínek. Soukromé osoby, poddaní a trvale žijící osoby musí předvést výše uvedené anděly na nejbližší úřady, které použijí místní vězení. Mohou při tom použít silové prostředky, nutné k eskortování andělů do vězení.
Podporování, podněcování, přispívání nebo ukrývání kterékoli z těchto zakázaných skupin se prohlašuje za hrdelní zločin.
- Výnos ve stavu ohrožení číslo 2: Falešné vystavení úvěru nebo platební odpovědnosti na jakoukoli akci Stimulátorů nebo falešné vystavení úvěru na jakoukoli akci prováděnou podle rozkazu Stimulátorů se prohlašuje za hrdelní zločin. Všem úřadům, ať jsou kdekoli, se nařizuje stejný postup jako v předchozím případě. Tento výnos se týká především skupin a jednotlivců, kteří si říkají Rada pro přežití, ale není omezen jenom na ně.
- Reformní program: Zavádějí se ihned následující reformní opatření: političtí, finanční, jakož i obchodní vůdci jsou pod trestem smrti jednotlivě i kolektivně zodpovědní za provádění každého reformního kroku.
- Okamžité reformy: Všechny mzdy, ceny a renty jsou zmrazeny. Ruší se všechny hypotéky na obydlí obsazené nájemníky. Všechny úroky se stanovují pevně na šest procent.
- Ve všech zemích se znárodňuje zdravotnictví a farmaceutický průmysl bez ohledu na to, jaký podíl z něho už byl znárodněn. Lékaři budou dostávat stejný plat jako středoškolští učitelé, chůvy a ošetřovatelky, jako učitelé na základní škole. Veškerý léčebný a pomocný personál bude dostávat srovnatelnou mzdu. Všichni občané, poddaní a trvale žijící osoby, obdrží nejlepší lékařskou péči.
- Veškerý v tuto chvíli fungující obchod a služby budou pracovat i nadále. Po přechodném období v nich budou povolovány změny, zejména tam, kde přinesou veřejnosti větší prospěch.
- Další názorné popravy potrvají deset dnů, poté plus minus dva dny. Seznam činitelů ohrožených takzvanou Radou pro přežití ani nepotvrzujeme, ani neodmítáme. Každý z vás musí nahlédnout do svého nitra a položit si otázku, zda toho pro své bližní skutečně udělal dost podle svých sil a schopností. Jestliže zjistíte, že ano, jste v bezpečí. Jestliže ne, mohou si vás ti, kteří chtějí změnit naši krásnou planetu v peklo nespravedlnosti a zvláštních výhod, vybrat jako své pokusné králíky.
- Zvláštní výnos: Sériová výroba pseudolidí bude ihned zastavena. Všichni tzv. umělí lidé nebo artefakty budou zadrženi poté, co se sami vzdají na nejbližších reformních úřadech, kde budou registrováni. Během přerušení jejich výroby, kdy bude připravován plán jak tyto pseudolidi využít tak, aby neškodili lidem, budou tyto zrůdy nadále pracovat, ale zůstanou navždy izolovány.
- Místním úřadům se zakazuje, až na dále uvedené výjimky, zabít..."
Náhle byly zprávy přerušeny. Pak se na obrazovce objevila zpocená a ustaraná tvář nějakého muže. "Jmenuji se četař Malloy a hovořím za šéfa Hendersona. Dále už nepovolujeme vysílání těchto podvratných televizních stanic. Budou pokračovat pouze obvyklé programy. Ale zůstaňte na tomto nouzovém kanálu." Povzdechl si: "Teď jsou zlé časy, sousedé. Buďte trpěliví."
XII.
Georges řekl: "Tady to máte, drahoušková. Vyberte si. Vláda víry hrozící pálením čarodějnic. Nebo fašistický

socialismus, navržený kluky ze školy, co jsou opoždění ve vývoji. Nebo tlupa vypočítavých pragmatiků, kteří klidně zabíjí koně, co se už naučil překonávat překážky. Tak rovnou do toho! Zákazník - náš pán!"
"Nech toho, Georgi," řekl mu Ian. "Tohle není žádná legrace."
"Bratříčku, já nežertuji, já pláču. Jeden gang má v úmyslu mě na potkání zabít, další jen postaví moje řemeslo a profesi mimo zákon, zatímco třetí, i když to neupřesní, mně vyhrožuje tak, že mně z toho vstávají vlasy hrůzou. Teď, když už jsem se naučil využívat výhody azylu, tak tahle dobrodiná vláda, moje celoživotní alma mater, mě jednoduše prohlásí na nepřátelského cizince. To už mě rovnou můžou izolovat jako nemocného. Tak co mám dělat? Žertovat? Nebo se ti vyplakat na rameni?"
"Přestaň ze sebe dělat toho pitomého frantíka. To přeci můžeš. Celý svět se asi docela zbláznil. Uděláme nejlíp, když se začneme bavit o tom, co s tím vyvedeme."
"Nechte toho, vy oba," řekla Janet rozhodně, ale jemně. "Každá žena zná zásadu: V určité situaci je moudřejší počkat, než cokoli podnikat. Bohužel tohle se naučí jen pár chlapů. Znám vás oba. Oba byste nejraději běželi dolů do náborového střediska, nechali se odvést a tak by se z vás s klidným svědomím stali četaři. Stejným způsobem sloužili vaši otcové a dědové a je mi doopravdy líto, že já takhle sloužit nemohu. Naše země je v nebezpečí a s ní i náš způsob života, to je jasné. Ale jestliže někdo má lepší nápad než způsobně sedět a čekat, tak ať to řekne nahlas... A když ne... Tak ať už se pořád netočíme dokola. Už je čas k obědu. Má z vás někdo lepší návrh na to, co budem dělat?"
"Snídali jsme bez toho dost pozdě."
"A budeme pozdě obědvat. To, co je na stole, sníte. To se týká hlavně Georga. Můžeme udělat ještě jednu věc. Situace může být ještě horší, než je teď. Marja by měla vědět, kde je kryt proti bombardování."
"Nebo něco takového."
"Nebo něco takového. Ano, Iane. Policie už hledá nepřátelské osoby. Vy dva udatní muži, co budeme dělat, když přijdou a zaklepou na naše dveře?"
"Přemýšlel jsem o tom," odpověděl Georges. "Nejprve vydáš Marju policajtům. To je zdrží a poskytne mi čas, abych se dostal hodně, hodně daleko. To je jedna varianta."
"To ano," souhlasila Janet. "Ale naznačuješ, že máš ještě nějaké další řešení."
"To už není tak elegantní. Ale ven i s tím druhým plánem. Tomu gestapu se vydám já sám, ať už mě identifikují nebo ne. Jsem přece spolehlivý daňový poplatník, který nikdy neopomněl přispět na dobročinný policejní fond a kupoval si lístky na hasičský bál. Takže ve skutečnosti mě nemůžou jen tak bez důvodu zabásnout. Zatímco se z principu obětuju, Marja se potopí do té odporné díry a může tam ležet bez hnutí. Nevědí, že je tady. Naneštěstí ale vědí, že jsem tady já."
"Nedělej ze sebe šlechetného člověka, nehodí se to k tobě. Dáme dohromady oba plány. Jestliže... ne, když přijdou hledat jednoho z vás nebo oba, potopíte se oba do skrýše a zůstanete tam tak dlouho, jak to bude nutné. Dny, týdny, prostě libovolně dlouho."
Georges zakroutil hlavou. "Já ne. Je tam vlhko a nezdravo."
"A navíc," dodal Ian, "slíbil jsem Marje, že ji před Georgem ochráním. Co je platné, když jí zachráníme život, kdybychom ji potom vydali na pospas tomuhle sexem posedlému kanadskému frantíkovi?"
"Drahoušku, nevěř jim. Mou slabůstkou je tvrdý alkohol."
"Lásko, chceš, abychom tě chránili před Georgem?" Odpověděla jsem po pravdě, že by spíš měli ochraňovat Georga přede mnou. Dále jsem to nechtěla rozmazávat.
"Pokud jde o tvé nářky nad vlhkem, Georgi, Nora má naprosto stejnou vlhkost jako celý dům, příjemnou relativní vlhkost asi 45 procent. Tak jsem to naplánovala. Když to bude nutné, nacpeme tě tam, ale nevydáme tě policii." Janet se obrátila ke mně: "Pojď se mnou, miláčku, připravíme suchou cestu. No, spíš bude mokrá."
Vzala mě do místnosti, kterou mi předtím přidělili, a zvedla ze země můj lodní pytel.
"Co v tom máš?"
"Nic moc. Kalhotky a ponožky na výměnu. Svůj pas. Neplatnou úvěrovou kartu. Něco málo peněz. Identifikační průkaz. Zápisníček. Moje zavazadlo je na celnici v přístavu."
"Tak dobře. Protože každá stopa po tobě zmizí. A pokud jde o oblečení, máme skoro stejnou velikost." Kopla do zásuvky a vyndala obal na pásek z umělé hmoty, obvyklý módní ženský pásek na peníze. Znala jsem to, i když jsem ho sama nikdy neměla, protože jsem to v mé profesi nepotřebovala. "To, co chceš, aby se neztratilo, si dej dovnitř. Budeš to mít na sobě a zapečetíme to. Protože budeš mokrá od hlavy k patě. Nevadí ti, že si namočíš vlasy?"
"Proboha, vůbec ne. Utřu se hned ručníkem. Nebo si toho jednoduše nebudu všímat."
"Dobrá. Naplň vak a sundej si šaty. Nekoukej na to, že budou mokré. Protože když četníci přijdou, budeš muset jít napřed a stejně si je namočíš. Pak se v Noře usušíš."
Za chviličku jsme už byly v její velké koupelně, kde mě oblékla do toho vodotěsného pásku na peníze a pořád se smála: "Drahoušku," říkala a ukazovala na potrubí s horkou vodou. "Podívej se pod sedadlo na druhé straně."
Trochu jsem se pohnula. "Moc dobře tam nevidím."
"Tak jsem to taky naplánovala. Voda je čistá, takže ty sama v ní můžeš vidět všechno. Pod sedadla uvidíš jen z tohohle bodu, jinak se ti světla odrážejí zpět do očí. Pod sedadlem je tunel. Z místa, kde stojíš, dohromady nic neuvidíš. Ale kdyby ses pořádně podívala do vody, mohla bys to tak nějak vycítit. Je skoro metr široký, asi půl metru vysoký a asi šest metrů dlouhý. Jak se cítíš v uzavřeném prostoru? Netrpíš klaustrofobií?"
"Ne."
"Tak to je dobře. Protože jediná cesta, jak se dostat do Nory, je pořádně se nadechnout, potopit se a dostat se skrz ten tunel. Protáhnout se je docela snadné, protože pro tenhle účel jsem tam vybudovala příčky na dně. Ale musíš doufat, že to nepotrvá moc dlouho, než se dostaneš na místo, kde se budeš moci nadechnout. A že si potom jednoduše stoupneš a to tě zase vynese na vzduch. Budeš sice ve tmě, ale světlo se sem dostane docela rychle. Je to paprsek

tepelného záření. Teď půjdu před tebou. Jsi připravena mě následovat?"
"Myslím, že ano."
"Tudy." Janet si stoupla dolů až k bližšímu sedadlu, pak až na dno nádrže. Vodní hladina jí sahala po pás a výš.
"Zhluboka se nadechni." Nadechla se zhluboka, usmála se na mě a ponořila se pod vodu. A pod sedadlo.
Ponořila jsem se do vody s možná trochu moc velkou zásobou kyslíku v plicích a následovala ji. I když jsem tunel neviděla, dal se snadno najít hmatem. Bez potíží jsem se protáhla podél jako prst silných příček na dně. Přišlo mi, že byl mnohem, mnohem delší než šest metrů.
Náhle se přede mnou objevilo světlo. Dostala jsem se k němu, stoupla si a Janet natáhla ke mně dolů ruku. Pak mi pomohla ven z vody. Ocitla jsem se ve velmi malé místnosti, se stropem nižším než dva metry a s betonovou podlahou. Vypadalo to, že tady bude určitě příjemněji než v hrobě, ale zas ne o tolik.
"Obrať se, drahoušku. Musíme skrz tohle."
'Skrz tohle' byly těžké ocelové dveře vysoko nad podlahou, ale nízko pod stropem. Dostaly jsme se tam tak, že jsme si sedly na práh a otáčely je nohama. Janet je hned za námi zase přivřela. Zavrzaly jako dveře od trezoru.
"Přetlakové dveře," vysvětlovala. "Jestliže tady někde nablízku dopadne bomba, tlaková vlna by jinak vytlačila vodu přímo do tunelu. Tohle ji zastaví. Samozřejmě při přímém zásahu... Teda, necháme to už být, protože dál jsem to nenaplánovala." Dodala: "Rozhlédni se kolem, prostě jako doma. Já mezitím najdu ručník."
Byly jsme v dlouhé, úzké místnosti s klenutým stropem. Podél pravé stěny stály palandové postele, stůl se židlemi a za ním terminál a na druhém konci maličká kuchyňka jako někde na lodi a dveře vedoucí určitě ke sprchovacímu koutu nebo do koupelny, protože Janet vešla dovnitř a za chvilku se vrátila s velkým ručníkem.
"Buď hodná, ať tě mamina osuší," řekla. "Žádný vysoušeč. Všechno jsem udělala co nejjednodušší a bez automatiky a všechno to taky funguje."
Utřela mě úplně do růžova, až jsem se přitom vzrušila. Potom jsem si od ní vzala ručník a oplatila jí stejně. Bylo to velmi příjemné, protože Janet je marnotratná ukázka krásy. Nakonec řekla: "Stačí, lásko. Teď ti to tady všechno jen tak letem světem ukážu, protože sem se podruhé nedostaneš, leda že bys to tady zase musela použít jako úkryt. Ale mohla bys tu někdy být sama, jasně, to, je možné, a tvůj život by mohl záviset na tom, co si o tomhle místě zapamatuješ, anebo spíš na tom, jestli budeš vědět úplně všechno.
Tak za prvé: Vidíš tu knihu přivázanou ke zdi nad stolem? To je kniha pokynů a návodů a je tam taky seznam inventáře. A ten řetěz, ten tam není pro legraci. V té je úplně všechno. V seznamu najdeš věci od aspirinu přes čpavek až po jablečný džus."
Ale nakonec to zas jenom takové letem světem nebylo. I když se Janet u ničeho příliš nezdržovala. Ukázala mi zásoby potravin, mrazničku, rezervní zásobu vzduchu, ruční pumpu, kdyby sem náhodou netekla voda, šaty, léky a podobně.
"Naplánovala jsem to," řekla "pro tři osoby na tři měsíce."
"Jak doplňuješ zásoby?"
"Jak bys myslela?"
Začala jsem o tom přemýšlet. "Mohla bych třeba vypumpovat vodu z bazénu."
"Ano, přesně tak. Tahle objemná nádrž je dobře ukrytá a není na plánu domu. Není vůbec na žádném plánu. Samozřejmě, že spousta věci navlhne, ale jiné naopak ve vodotěsných obalech vydrží. Když jsme u toho, pronesla jsi svůj váček na peníze v pořádku?"
"Myslím, že ano. Vytlačila jsem odtud veškerý vzduch a teprve potom jej zapečetila. Jan, tohleto místo není dobrý protiletecký kryt. Nebo sis nechtěla dělat velké starosti a výdaje s utajením."
Zamračila se: "Drahoušku, jsi moc vnímavá. Ne, nedělala jsem si moc starostí s tím, abych to tady zařídila jako protiletecký kryt. Jestliže bychom byli někdy vystaveni výbuchu vodíkové bomby, nemám moc chuti tady přežívat. Navrhla jsem to v prvé řadě tak, abychom byli chráněni před tím, co tak cudně nazývají občanský neklid."
Pokračovala: "Mí prarodiče mi vypravovali o časech, kdy lidé byli k sobě zdvořilí a nebáli se v noci zůstat venku před domem a často dokonce ani nezamykali dveře od svých domů a bytů. Teprve když se všechno o dost zhoršilo, začali lidé obklopovat své domy ploty a zdmi a nabrousili lasery a akustická děla. Možná, že to tak nějak bylo. Nejsem tak stará, abych si to mohla pamatovat. Celý můj život mi ale připadá, že se všechno ještě zhoršuje a zhoršuje. Hned po škole jsem navrhovala tajné úkryty ve starších budovách, které někdo přestavoval. A i když to není zas tak dávno, tehdy používané fígle a triky jsou dneska už zastaralé. Potom se objevil nápad zastavit útočníka a vystrašit jej. Nyní frčí dvoustupňová obrana. Když první stupeň agresora nezastaví, druhý musíme navrhnout tak, aby jej přímo zabil. Je to vysloveně nezákonné, ale každý, kdo má k těmto věcem přístup, to dělá právě takhle. Marjo, co jsem ti ještě neukázala? Do té knihy se nedívej, mohla bys ji ušpinit. Snaž se všechno si uložit do paměti. Co důležitého jsem ti ještě neukázala?"
Doopravdy chce, abych jí to řekla? "Zdá se, že jsem viděla asi už úplně všechno. Ukázala jsi mi důležité i méně důležité základy vaší obrany a zásob energie."
"Díky, drahoušku. Dům nahoře nad námi před našima očima vyhodí do povětří. Možná, že už je obsazen okupanty. Nebo v něm naši policisté hledají tebe a Georga. Co dalšího nutně potřebuješ?"
"Dobrá. Všechno, co žije v podzemí, lišky, králíci, sysli, mají zadní nouzový východ."
"Chytrá holčička. Kdepak je?"
Předstírala jsem, že se rozhlížím kolem a zkouším ho najít. Ale ve skutečnosti cit, vypěstovaný bezpochyby už dávno předtím, ještě během výcviku pro středně pokročilé, způsobil, že jsem jej našla úplně snadno. Přesně podle hesla Neodpočívej, dokud neobjevíš únikovou cestu. "Jestliže jste mohli udělat tunel v tomhle směru, pak si myslím, že únikový východ by mohl být uvnitř té skříně na šaty."
"Tak nevím, jestli ti mám gratulovat nebo zkoumat, jak ho ještě lépe utajit. Ano, skrz ten šatník a zahnout doleva. Světla

začínají svítit při záření 37 stupních Celsia stejně jako když jsme vyšli z hloubkového tunelu. Jsou napájena vlastními shipstony a měla by vydržet prakticky navěky... Ale myslím, že jsou příliš ostrá a že poznáš hned, kde jsou. Tunel je docela dlouhý, protože ústí ven až za zdí, v remízku trnitých keřů. Jsou tam maskované dveře. Trochu těžké, ale když je správně odklopíš stranou, tak se samy zase otočí zpátky."
"Zvuk je strašně dobře plánován. Ale, hele, co když to někdo zjistí a dostane se sem takhle? Nebo - co když to najdu já sama, vždyť jsem koneckonců úplná cizinka."
"Nejsi cizinka. I když tě moc dlouho neznáme, bereme tě jako starou přítelkyni. Ano, je docela klidně možné, že bez ohledu na maskování zadní vchod někdo najde, a tak vlastně celou únikovou cestu. Tak za prvé, v celém domě se rozlehne hrozné zvonění. Pak bychom se podívali dolů do tunelu pomocí obrazu, který se objeví na jednom z terminálů v domě. Pak podnikneme další kroky, z nichž ten nejjemnější bude slzný plyn. Ale když nebudeme doma a někdo náš nouzový východ poruší, potom mi bude líto Iana nebo Georga nebo obou."
"Proč jsi to teda tak zařídila?"
"Aby mně nebylo líto mě samotné. Na slabou ženskou, co snadno omdlí, by to byl příliš velký nápor. Neplesám zrovna radostí, kdybych musela likvidovat mrtvoly, zvláště ty několik dní staré, co už jsou uleželé."
"To se ti ani nedivím."
"Ačkoliv vetřelce to pokaždé nemusí hned zabít. Jestliže je dost tvrdý na to, aby si hned nenadělal do kalhot. Nezapomeň, že mou profesí je navrhovat obranu, Marjo, a vzpomeň si na moderní dvoustupňovou taktiku, o níž už jsem ti říkala. Představ si, že se někdo horko těžko vyškrábe na strmý břeh, vystopuje naše dveře, vylomí panty, a pak je otevře... A nezahyne na místě. Když to bude někdo z nás, což je sice možné, ale nepravděpodobné, rozsvítíme tak, aby dovnitř bylo vidět jen na krátkou vzdálenost. Potom se mu ukážeme. Když to bude nezvaný host, najednou uvidí nápis. SOUKROMÉ VLASTNICTVÍ, VSTUP ZAKÁZÁN. Nevšímá si toho a jde dál dovnitř. Po pár metrech ho znova upozorníme a dodáme, že majetek má aktivní obranu. Ten idiot pokračuje dál. Najednou všude sirény a červená světla... A on se pořád, zabedněnec jeden, nechce zastavit. A pak ubohý Ian anebo Georges vyhodí páchnoucí odpad do tunelu. Ale nikdy ne úplně ven, ani zpět do domu. Když někoho při pokusu proniknout naší obranou zabijeme, tělo se už nenajde. Bude pořád pohřešovaný. Zajímá tě, jak je to možné?"
"Jsem si jistá, že to vědět nepotřebuju."
Maskovaný boční tunel, Janet. A šachta s vápnem. A divila bych se, že by byla prázdná. Janet vypadá jemňoučká jako červánky... A jestliže někdo přežije tuhle bláznivou dobu, tyhle ztřeštěné roky, bude mít tak útlocitnou a jemnou duši jako Mediječjští.
"Taky si to myslím. Ještě něco chceš vědět?"
"Už asi ne, Jan. Zvláště, když únikovou cestu asi nikdy nepoužiju. Vrátíš se teď zpátky?"
"Za chviličku."
Popošla a položila mi ruce na rameno. "Co jsi mi to zašeptala?"
"Myslím, že jsi to slyšela."
"Ano, slyšela."
Přitáhla si mě k sobě.
Terminál na stole se rozsvítil. "Oběd je hotov." Janet vypadala zklamaně. "Ti se ale naotravují."
XIII.
Oběd byl výtečný. Studená mísa okurek, sýrů, chleba, zavařeniny, ořechů, ředkviček, cibulových výhonků a celerové natě. K tomu nakrájený okoralý česnekový chléb, namazaný máslem. Georges seděl v čele stolu s důstojností ředitele hotelu nebo vrchního grandhotelu a nabíral polévku do velkých hlubokých talířů. Když jsem si sedla, Ian mi uvázal kolem krku velký ubrousek. "Nabašti se a chovej se klidně jako prasátko," poradil mi.
Ochutnala jsem polévku. "To taky budu!" a dodala: "Janet, ty jsi včera musela vařit celý den."
"Neuhodlas," odpověděl Ian. "Georgova babička mu tenhle recept odkázala v závěti."
"To přeháníte," namítal Georges. "Má matka, dej jí pánbůh věčnou slávu, začala tuhle polévku vařit ve stejném roce, co jsem se narodil. Má starší sestra si myslela, že rodinný recept dostane ona, ale vdala se pod úroveň. Vzala si Britského Kanaďana, takže potom přešel na mě. Musel jsem se přece pokusit udržet rodinnou tradici. I když si myslím, že když ji vařila matka, chuť a aróma byly ještě lepší."
"Já tomu nerozumím," odpověděla jsem. "Jediné, co vím bezpečně, je, že ta polévka není z konzervy."
"Začala jsem ji připravovat minulý týden," řekla Janet. "Ale Georges včera převzal velení a dál se o to staral sám. Rozumí polévkám daleko víc než já."
"Na polévkách rozumím jen tomu, jak je sníst a doufám, že v tom hrnci něco na mě zůstane."
"Vždycky to můžeme vylít myším," ujistil mě Georges.
"Něco nového ve zprávách?" zeptala se Janet.
"Už neplatí tvoje pravidlo při jídle nemluvit o tom binci kolem nás?"
"Iane, lásko, měl bys vědět, že všechna má pravidla vždycky platí pro ostatní, ale pro mě ne. Odpověz mi."
"Celkově k žádným výrazným změnám nedošlo. Nebyly hlášeny žádné další atentáty ani vraždy. Jestliže se objeví další smečka samozvaných zachránců tonoucího lidstva, naše zdánlivě laskavá vláda nám to neřekne. Zatraceně, nenávidím tenhleten postoj: Tatínek to ví nejlépe. Tatínek to pochopitelně nejlépe neví, protože jinak bychom nebyli v tom zmatku, co jsme. Všechno, co víme, je, že naše vláda klidně používá cenzuru. Takže to znamená, že vlastně nevíme nic. Nedivte se, že bych někoho nejradši zastřelil."
"Myslím si, že už toho bylo dost. Nebo se chceš taky podepsat pod prohlášení andělů Páně?"
"No to byl teda fór."
"Zlatíčko, předepisuji ti tři štamprlata něčeho ostrého nebo jednoho Miltowna. Je mi líto, že ti není dobře. Sama nemám

ráda ani jedno, ani druhé, ale nevím, co by se s tím dalo dělat jiného než to rychle ze sebe dostat."
"Jan, ty jsi někdy tak útočně přecitlivělá. To, co mi doopravdy drásá nervy, je ta velká černá díra ve zprávách... A nikdo nic nevysvětlí."
"Fakticky?"
"Multinacionalisté. Všechny zprávy se týkají teritoriálních států. Ale nepadne ani slovo o unitárních. Přitom každý, kdo umí počítat víc než do deseti, ví, kde je dnes skutečná moc. Tihle krvežízniví šprýmaři to nevědí?"
Georges odpověděl jemně: "Staroušku, s největší pravděpodobností proto nebyli lidé z unitárních států jmenováni jako terče."
"Ano, ale..." Ian zmlkl.
Řekla jsem mu: "Iane, ten den, co jsme se seznámili, jsi zdůrazňoval, že ve skutečnosti neexistuje žádný způsob, jak zaútočit na unitární stát. Mluvil jsi o IBM a Rusku."
"Marjo, takhle přesně jsem to neříkal. Říkal jsem, že vojenské síly jsou proti multinacionalistům k ničemu. Když obvykle válčí mezi sebou, ti velcí používají peníze a zplnomocnění a další úskoky, zapojují do všeho advokáty a bankéře. Ale násilí, to snad ani ne. No, někdy bojují pomocí žoldnéřských armád, ale neuznávají to. A ani to není jejich obvyklý styl. Ale tihle současní vtipálci používají výlučně zbraně, se kterými multinacionalisty mohou napadnout a uškodit jim. Atentáty, vraždy a sabotáže. Je to tak jasné, že mi dělá starosti, proč jsme o tom ještě neslyšeli? Při tom, co se všechno děje, se divím, že nevsadili na boj ve vzduchu."
Polkla jsem velký kus francouzského chleba namočený do té božské polévky, a potom mu řekla: "Iane, je pravděpodobné, že by se nějací multinacionalisté zúčastnili tohoto představení prostřednictvím nastrčených figurek?"
Ian se vztyčil tak náhle, až se jeho talíř zatřásl a polévka mu pokapala bryndák. "Marjo, ty mě ohromuješ. Vybral jsem si tě z davu lidí z důvodů, které nemají vůbec nic co do činění s tvým mozkem..."
"To vím."
"... ale ty trváš na tom, že máš taky mozek. Ihned jsi přišla na to, co je špatné na záměru naší společnosti uzavírat smlouvy s umělými piloty, a já ve Vancouveru klidně použiju tvoje argumenty. Teď nám tady podsouváš zase jinou bláznivou myšlenku... A přikládáš vlastně políčko dávající celé skládance smysl."
"Nejsem si jistá, že to dává smysl," odpověděla jsem. "Ale podle zpráv probíhají atentáty, vraždění a sabotáže po celé planetě a na Měsíci a až na Ceresu. Týkají se stovek, pravděpodobně tisíců lidí. Ale atentáty, vraždy a sabotáže, to je práce pro specialisty. Jsou k tomu vycvičeni. Amatéři, dokonce i vojáci v záloze, v sedmi z deseti případů tuhle práci zfušují. Všechno to stojí peníze. Mnoho peněz. Ty nemá ani nějaká potrhlá politická organizace, ani náboženská sekta. Kdo má všude po celém světě peníze, po celé sluneční soustavě, a kdo dává o sobě vědět zrovna tímto způsobem? Zatím to nevím. Jenom si tak pro sebe probírám pravděpodobné důvody."
"Myslím, že jsi na to kápla. Celý klíč je v tom kdo. Marjo, co děláš jinak, když nejsi u své rodiny na Jižním ostrově?"
"Iane, nemám žádnou rodinu na Jižním ostrově. Manželé a sestry ve skupině se se mnou rozvedli."
Vzalo ho to stejně jako mě. Najednou bylo všude ticho. Pak Ian polkl a řekl tiše: "To je mi velmi líto, Marjorie."
"Nic si z toho nedělej, Iane, tu chybu už jsem napravila. Je to za mnou. Nepojedu zpátky na Nový Zéland, ale ráda bych se někdy dostala do Sydney navštívit Betty a Freddieho."
"Myslím si, že by byli moc rádi."
"Vím, že by byli a oba mě taky pozvali. Iane, co Freddie učí? Nikdy jsme se k tomu nedostali."
Georges odpověděl: "Federico je můj kolega, drahoušku... Tahle šťastná shoda náhod mě přivedla až sem."
"To je pravda," souhlasila Janet. "Bucláček a Georges spolu krájeli geny u McGilla a díky tomu Georges poznal Betty, Betty ho nasměrovala na mě a já ho stáhla."
"Tak jsme si s Georgem vydělali na náš podíl," přikývl Ian. "Protože ani jeden z nás by se nemohl starat o Janet sám. Mám pravdu, Georgi?"
"Ty si všechno zdůvodníš, bratříčku. Zajisté se oba dva umíme o Janet postarat."
"Dělá mně potíže postarat se o vás dva," komentovala to Janet. "Lepší by bylo, kdybychom Marju najali, aby mně pomáhala, co ty na to, Marjo?"
Nebrala jsem tuto nabídku vážně, protože jsem si byla jistá, že tak míněna nebyla. Každý, s kým jsem se milovala nebo koho jsem se důvěrně dotýkala, tlachá, aby zakryl rozpaky. To jsme věděli všichni. Ale všiml si někdo, že jsme se už nebavili o mé práci? Ale proč ta hluboko uložená vrstva mého mozku tak důrazně rozhodla znova nadhodit tuhle otázku? Nikdy bych nikomu neměla vykládat o Šéfových tajemstvích!
Vzpomínka na Šéfa mě dost znepokojila a přivedla na určitou myšlenku. Byl nějak zapleten do těchto podivných událostí? Jestliže ano, tak na čí straně?
"Ještě polévku, drahoušku?"
"Nedávej jí polévku, dokud neodpoví na mou otázku."
"Iane, to jsi nemyslel vážně. Georgi, když si přidám polévku, vezmu si ještě česnekové máslo. A budu tlustá. To ne. Nepopouzej mě."
"Ještě polévku?"
"No, ale jen trochu."
"Vůbec nežertuju," Janet trvala na svém. "Nepokouším se tě sem nějak, uvázat, protože teď jsi na manželství pochopitelně asi dost zatrpklá. Mohla bys to brát jen jako pokus... A za rok to můžeme znova probrat. Pokud s tím ovšem souhlasíš. A chceš to. Mezitím bych si tě pěstovala na mazlení... A ty dva kozly nechám v jedné místnosti s tebou, jen když se budou dobře chovat."
"Počkej," protestoval Ian. "Kdo ji sem přivedl? Já. Marja je přece můj mazlíček."
"Betty tvrdí, že je miláčkem Freddieho. Přivedla jsem ji sem jako zástupkyně Betty. Možná, že to platilo včera, ale teď je

to můj drahoušek. Když někdo z vás dvou s ní bude chtít mluvit, musí přijít ke mně a nechat si štípnout svůj žeton. Je to tak správně, Marjorie?"
"Když to říkáš ty, Janet. Ale to je jen taková teoretická možnost, které se přece nemusím držet. Máte doma nějakou mapu hranic ve větším měřítku? Myslím jižních hranic."
"Určitě. Vyvolej si ji v počítači. Jestli si ji chceš nechat vytisknout, použij k tomu terminál ve studovně. Je to vedle ložnice."
"Nechci ti přepnout zprávy."
"To nemusíš. Můžeme odpojit kterýkoli počítač od všech ostatních. Je to nutné, protože tohle je dům lstivých individualistů."
"Zvlášť kvůli Janet," souhlasil Ian. "Marjo, proč chceš velkou mapu hranic Impéria?"
"Raději bych jela domů metrem. Ale to nemohu. Takže musím najít jiný způsob, jak se dostat domů."
"Taky si to myslím. Zlatíčko, asi ti budu muset sebrat boty. Nebo chceš, aby tě zastřelili při prvním pokusu o překročení hranic? Právě teď jsou si gardisté na obou stranách hranice jisti, že mohou kdykoli zmáčknout kohoutek."
"No... Můžu si alespoň prostudovat tu mapu?"
"Samozřejmě. Když slíbíš, že se nebudeš pokoušet plížit se podél hranic."
Georges řekl jemně: "Bratříčku, kdo má někoho rád, nebude ho svádět ke lži."
"Georges má pravdu," prohlásila Jan. "Žádné vynucené sliby. Jdi napřed, Marjo, musím to tady uklidit. Iane, slíbils, že mi s tím pomůžeš."
Příští dvě hodiny jsem strávila na počítačovém terminálu ve vypůjčeném pokoji, snažila se zapamatovat celou hranici, pak jsem si dala na obrazovku co možná největší zvětšení a učila se určité části do nejmenších detailů. Žádná hranice nemůže být doopravdy neprodyšná. Dokonce ani ostnaté dráty kolem některých totalitních států. Nejlepší trasy bývají obvykle poblíž střežených celních přístavů. Právě na takových místech najdeme často pašerácké stezky. Ale já bych asi neměla použít žádnou takovou známou stezku.
Nedaleko odsud bylo dost celních přístavů. Emerson Junction, Pine Creek, South Junction, Gretna Mayda a tak dále. Podívala jsem se také na řeku Roseau, ale zdálo se, že teče špatným směrem, na sever od Red River. Mapa nebyla totiž příliš zřetelná.
Jižně a jihovýchodně od Winnipegu byl zvláštní kus země přilepený na Lesní jezero. Na mapě byl vybarven jako část Impéria a nezdálo se, že by vám něco v tomto bodě mohlo zabránit přejít hranice. Samozřejmě pokud jste ochotni riskovat pár kilometrů bažinami. Nejsem žádný superman, pochopitelně mohu zapadnout do bažiny, ale tenhle nehlídaný úsek hranice mě přitahoval. Nakonec jsem to pustila z hlavy, protože i když to byla součást Říše, oddělovalo ji od jeho vlastního území 21 kilometrů vody. A co takhle ukrást loď? Vsadili bych se, že každá loď, co projede tímhle úsekem jezera, narazí na fotobuňku. A potom hned následuje takový zásah laserem do přídě lodě, že byste z toho taky mohli porodit... Další argumenty už jsem prostě nehledala. Laser se nedá ani podplatit, ani přesvědčit sladkými řečmi. Takže jsem to klidně pustila z hlavy.

Právě jsem přestala studovat mapy a nechala do svého mozku vsakovat všechny ty údaje, když se na terminálu ozval hlas Janet:
"Marjorie, přijď, prosím tě, do obývacího pokoje, ale rychle!" Přišla jsem velmi rychle.
Ian se bavil s někým na obrazovce. Georges byl stranou, mimo přijímaný obraz. Janet mně pokynula, abych taky zůstala mimo záběr.
"Policie," řekla tiše. "Navrhuju, aby ses hned spustila dolů do Nory. Buď připravená, zavolám ti, když přijdou." Zeptala jsem se stejně tiše: "Vědí, že jsem tady?"
"Ještě ne."
"Tím líp. Kdyby věděli, že jsem tady a kdyby mě nemohli najít, měli byste potíže."
"Nebojíme se toho."
"Mockrát díky. Ale teď raději poslouchejme."
Ian říkal člověku na obrazovce: "Mele, raději odjeď. Georges přece není žádný nebezpečný živel a ty to zatraceně dobře víš. Ale tu, jak jste to říkali, slečnu Baldwinovou?... Proč ji hledáte zrovna tady?"
"Protože včera večer odjela z přístavu s tebou a tvojí manželkou. Když už není s vámi, tak potom určitě víš, kde je. Pokud jde o Georga, každý chlap z Francouzské Kanady je nebezpečný nepřítel. Bez ohledu na to, jak dlouho tady žije, a ke kterému klubu patří. Předpokládám, že se raději budete chtít setkat se svým starým přítelem než s kavaleristou anebo vojáky. Takže vypněte svou protivzdušnou obranu, jsem připraven na přistání."
Janet zašeptala: "Opravdu starý přítel! Pokouší se mě dostat do postele už od střední školy. Po celou dobu mu říkám ne. Slizák jeden!"
Ian si povzdechl: "Mele, k čertu, teď není čas na řeči o tvém přátelství. Kdyby byl Georges tady, tak by se jistě nechal raději zatknout vojáky než pod okatou záminkou údajného přátelství. Tak vezmi zpátečku a udělej to tak, jak se sluší a patří."
"No, ale to je přece takhle, že ano? Dobře... hovoří poručík Dickey. Přicházím provést zatčení. Vypněte svou protivzdušnou obranu, přistávám."
"Ian Tormey, vlastník domu, potvrzuji příjem policejní výzvy. Poručíku, držte svůj průkaz v záběru kamery tak, abych si jej mohl ověřit a ofotografovat."
"Iane, jsi úplně mimo. Byl vyhlášen stav ohrožení. Nepotřebuji žádný průkaz."
"Nějak tě neslyším."
"Možná, že budeš slyšet tohle. Najdu teď radarem vaši protivzdušnou obranu a zapálím ji. A když něco zapálím, tak je

to zatraceně špatné."
Ian bezmocně a s pocitem hnusu rozhodil rukama a pak vyťukal něco na klávesnici.
"Protivzdušná obrana vypnuta." Zapnul tlačítko "Podržet" a obrátil se k nám: "Vy dva máte asi tak tři minuty na to, abyste se dostali dolů do Nory. Nemohu ho držet u dveří příliš dlouho."
Georges zašeptal: "Nebudu se ukrývat v nějaké zemní díře. Budu trvat na svých právech. Jestliže toho nedosáhnu, podám žalobu na Melvina Dickeyho za jeho drzost."
Ian pokrčil rameny: "Jsi bláznivý kanadský frantík. Ale teď se chováš opravdu jako kluk. Marjo, zahuč dolů, bude to trvat dost dlouho, než se ho zbavíme; i když ve skutečnosti neví, že jsi tady."
"No, samozřejmě, že pokud to bude nutné, zmizím v díře. Ale nemohla bych jednoduše počkat v Janetině koupelně? Snad vypadne. Zapnu si terminál a budu v obraze o tom, jak to tady pokračuje. Dobrá?"
"Marjo, nekomplikuj to."
"Pak přesvědč Georga, aby se taky stáhl do Nory. Když zůstanu, bude mě potřeba skutečně spíš tady. Abych mu pomohla. Abych pomohla tobě."
"O čem to proboha mluvíš?"
Sama jsem si nebyla jistá, o čem jsem to mluvila. Ale vůbec se mi nezamlouvalo, abych se sama vyloučila ze hry a šla se ukrýt do nějaké díry v zemi. Na to jsem vycvičená nebyla. "Iane, myslím, že ten Melvin Dickey chce Georgovi vysloveně škodit. Cítila jsem to z jeho hlasu. Když Georges nebude chtít jít se mnou do díry, tak se půjdu podívat, jestli mu ten Dickey neublíží... Každý, kdo se octne v rukou policie, potřebuje nějaké svědky ve svůj prospěch."
"Marjo, možná, že nedokážeš nechat..." Zazněl hluboký tón gongu.
"Zatraceně. Je už u dveří. Zmiz! A dolů do Nory!" Zmizela jsem, ale ne dolů do díry. Pospíšila jsem si do Janetiny velké koupelny, zapnula terminál a použila obrazový selektor, abych dostala na obrazovku obývací pokoj. Když jsem zesílila zvuk, bylo to, jako bych byla přímo tam.
Legrační malinký kohoutek vešel pyšně dovnitř. Dickeyovo tělo sice nebylo malé, ale tím spíš to platí pro jeho duši. Měl své já o velikosti dvacet, duši o velikosti čtyři, v těle tak velkém jako měl Ian. Vstoupil do místnosti, kde byl Ian, vyhmátl Georga a triumfálně řekl: "Tak tady jste! Perreaulte, zatýkám vás pro úmyslné nesplnění povinnosti hlásit se k internaci tak, jak to nařizuje výnos o stavu ohrožení, paragraf 6."
"Neslyšel jsem o žádném takovém výnosu."
"Blbost. Bylo to pořád ve zprávách."
"Nemám ve zvyku sledovat zprávy. Ostatně neznám žádný zákon, který by mi to přikazoval. Mohu vidět kopii nařízení podle něhož máte právo mě zatknout?"
"Nezkoušejte na mě tyhle advokátský triky, Perreaulte. Je stav národního ohrožení a já ho pomáhám prosazovat. Nařízení si můžeš přečíst až potom, co tě zatknu. Iane, budeš mi pomáhat. Vezmi si tyhle náramky," Dickey sáhl do zadní kapsy a vytáhl pouta. "A nasaď mu je. Dej mu ruce na záda
Ian se nepohnul. "Mele, nedělej ze sebe většího hlupáka, než seš. Nemáš přece žádnou myslitelnou záminku, abys mohl Georgovi nasadit pouta."
"K čertu, že mám! Jsme lítačka a já zatýkám bez asistence. Takže mu nedám žádnou příležitost, aby, až se vrátíme zpátky, se mohl pokoušet na mě podat žalobu. Pospěš si a dej mu ta pouta!"
"Nemiř na mě tou bouchačkou!"
To už jsem déle nečekala. Vyběhla jsem z koupelny přes dvoje dveře, dolů velkou halou a rovnou do obývacího pokoje. To vše s naprosto chladnou hlavou, jako vždycky když se ve mně Spustí zrychlující převod..
Dickey se pokoušel dostat na mušku pistole tři lidi, z nichž jedna byla Janet. To neměl dělat. Pohnula jsem se směrem k němu, vzala mu zbraň a udeřila ho do vazu. Kosti zapraštěly nepříjemným drceným zvukem, doprovázejícím lámání kostí, zdaleka nepodobným ostrému třesku drcení vřetenní a holenní kosti.
Pustila jsem ho dolů na pokrývku a pistoli položila vedle něho. Stačila jsem si všimnout, že je to model Raytheon vzor 55, dost silný na to, aby zastavil i mastodonta. Proč mají vždycky muži s malými dušičkami tak velké zbraně? Zeptala jsem se: "Janet, nejsi zraněná?"
"Ne."
"Dostala jsem se sem tak rychle, jak to jen šlo. Iane, tak tohle jsem měla na mysli, když jsem říkala, že mě tady bude ještě potřeba. Ale měla jsem tady zůstat. Přišla jsem skoro pozdě."
"Nikdy jsem neviděla nikoho tak rychlého!"
Georges řekl potichu: "Já ano."
Podívala jsem se na něj: "Ano. Samozřejmě, že ty už jsi viděl. Georgi, pomůžeš mi jím pohnout?" ukázala jsem na mrtvolu. "A umíš řídit policejní energomobil?"
"Když musím, tak umím."
"Takhle to umím taky. Teď se zbavíme těla. Janet mi naznačila něco o tom, jak to tady chodí s mrtvolami, ale to místo mně přesně neukázala. Nějaká dutina hned blízko nouzového východu, že? Tak pohněme. Iane, jakmile to zařídíme, Georges a já zmizíme. Nebo Georges může zůstat a pěkně se zapotí. Ale až odklidíme mrtvolu a budeme mít vozidlo, ty a Ian můžete klidně ze sebe dělat hlupáky. Nemají žádný důkaz. Nikdy jste ho neviděli. Ale než zmizí, musíme sebou hodit."
Janet klečela vedle zesnulého důstojníka policie. "Marjo, ty jsi ho skutečně zabila."
"Ano. Dohnal mě k tomu. Nicméně jsem ho zabila podle pravidla, že když máš co do činění s policistou, je mnohem bezpečnější ho zabít než ho poranit. Janet, neměl na tebe mířit tou svou stříkačkou. Jinak bych ho mohla jen odzbrojit... A zabít ho jenom tehdy, kdyby ses rozhodla, že je potřeba ho zabít."
"Byla jsi k tomu dohnána, to je v pořádku. Nebyla jsi tady a teď najednou ano a Mel je mrtvý. Bylo nutné, aby

zahynul? To nevím, ale nebudu nad tím truchlit. Je to krysa. Byla to krysa."
Ian řekl pomalu: "Marjo, nezdá se mi, že by sis byla vědoma, že zabití policejního důstojníka je vážný přečin. Dokonce je to hrdelní zločin, který Britská Kanada má pořád ještě ve svých zákonech."
Když lidé říkají právě tohle, nějak je nechápu. Policista přece není nějaký zvláštní případ. "Iane, když někdo míří pistolí na mé přátele, tak si myslím, že je to docela vážná věc. Mířit na Janet je hrdelní zločin. Ale je mi doopravdy líto, že jsem tě rozrušila. Teď tady máme tělo, kterého se musíme zbavit, a vozidlo, co musí zmizet. Samozřejmě, že přitom mohu pomoci. Anebo mohu zmizet. Rozhodni se, ale rychle. Nevíme, kdy ho přijdou hledat. A taky pro nás určitě přijdou."
Zatímco jsem hovořila, prohledala jsem mrtvolu. Žádná brašna. Musela jsem mu prohledat kapsy, zvláště pečlivě u kalhot, protože je měl zapnuty obvyklým způsobem. Ne, díky bohu, spodní prádlo měl sotva vlhké a dosud nezapáchalo. Nebo aspoň mně nebylo zatím zle. Tak v kapsách vesty jsem našla důležité věci jako náprsní tašku, pišťalku, identifikační kartu, peníze, úvěrové karty, všechno to, co má u sebe moderní muž. Vzala jsem mu jeho náprsní tašku a tu stříkačku. To ostatní byl šmejd. Prohlédla jsem si pouta. "Je nějaký způsob, jak odklidit kov? Nebo se jich musíme zbavit stejně jak těla?"
Ian si stále žvýkal ret. Georges řekl jemně: "Iane, ať ti Marjorie pomůže. Jak je vidět, vyzná se v tom."
Ian přestal panikařit. "Georgi, vezmi ho za nohy." Muži přenesli mrtvolu do velké koupelny. Šla jsem napřed a na postel ve svém pokoji hodila Dickeyovu zbraň, pouta a náprsní tašku. Janet sem přinesla i jeho čepici. Pospíšila jsem si do koupelny, stále neoblečená tak, jak jsem odešla. Naši muži sem právě dorazili s nákladem. Když jej házeli dolů, řekl Ian: "Marjo, nemusíš lézt dolů. Georges a já to zařídíme."
"Dobrá," souhlasila jsem. "Ale o umytí se postarám. Vím, co je potřeba udělat. Lepší bude, když to udělám já, a pak si rychle dám sprchu."
Ian vypadal zmateně, pak řekl: "Do kopru, ať zůstane špinavý."
"Dobrá, jak chceš. Ale nebudeš moci používat bazén, nebo se dostat ven a do Nory do té doby, než vyměníš vodu a celý bazén vydezinfikuješ a pořádně vydrhneš. Myslím, že umýt mrtvolu je rychlejší. Ledaže by..."
Právě vyšla Janet. "Janet, říkala jsi něco o tom, že se bazén dá vypustit do zásobní cisterny. Jak dlouho to trvá? Myslím celý cyklus, dovnitř a ven?"
"Asi tak hodinu. Je tam jenom malá pumpa."
"Iane, dokážu ho omýt za deset minut, jenom ho svlékni a strč pod sprchu. Ale co šaty? Můžeme je hodit dolů do sklepa, nebo je musíme nějak jinak zničit? Musíme je prohnat tunelem v bazénu?"
Šlo to rychle, protože Ian dobře spolupracoval a nechal, abych všechno řídila. Janet se také vysvlékla a trvala na tom, že mi bude pomáhat s mrtvolou, zatímco George hodil šaty do domácí prádelny a Ian zmizel v tunelu, aby tam něco připravil.
Nechtěla jsem připustit, aby mně Janet pomáhala, protože jsem měla za sebou trénink kontroly myšlení, a byla jsem si jistá, že ona ne. Ale ať už měla výcvik nebo ne, v každém případě byla houževnatá. Necouvla zpátky, pokud nebereme v úvahu její časté krčení nosem. A tak, protože mi pomáhala, jsme byly samozřejmě dříve hotovy. Georges přinesl zpátky šaty, už byly vyprané. Janet je dala do pytle z umělé hmoty a stlačila vzduchem. Ian se objevil nad hladinou, držel konec lana. Muži je omotali kolem podpaží mrtvoly a pak už to šlo ráz naráz.
Za dvacet minut jsme byli čistí a suší. V domě už po poručíkovi Dickeym nebyly vůbec žádné stopy. Janet přišla do "mého" pokoje ve chvíli, kdy jsem přemisťovala věci z Dickeyovy náprsní tašky do pásu na peníze z umělé hmoty, co mi předtím dala. Byly to peníze a dvě úvěrové karty, American Express a Maple Leaf. Odpustila si hloupé poznámky o olupování mrtvol. Tenkrát nebylo vůbec myslitelné, aby člověk neměl platnou úvěrovou kartu nebo aspoň hotovost.
Jan odešla z místnosti, rychle se vrátila a přinesla dvakrát tolik peněz, než jsem zachránila. Vzala jsem si je se slovy: "Víš, že nemám ani ponětí o tom, jak a kdy ti je vrátím."
"To samozřejmě vím. Marjo, jsem bohatá a už moji prarodiče nebyli chudáci. Nikdy jsem nebyla chudá. Koukni se, drahoušku ten chlapík na mě mířil bouchačkou. A ty jsi po něm skočila s holýma rukama. Jak se můžem mezi sebou za tohle vyrovnat? Oba mí manželé byli u toho, ale nakonec jsi ho musela sejmout ty."
"Tak to není, Janet. Nemysli si o nich nic zlého. Jednoduše nemají můj výcvik."
"No, mohla bych to brát i takhle. Někdy si spolu o tom popovídáme. Máš nějakou šanci, jak se dostat do Quebecu?"
"Jestli se Georges rozhodne odjet, tak mám. Vynikající."
"Myslela jsem si to." Nabídla mi ještě víc peněz. "Nemám doma víc quebeckých franků. To je všechno, co mám."
V tom okamžiku vstoupili muži. Zběžně jsem se podívala na prst, pak na zeď. "Čtyřicet sedm minut od té doby, co jsem ho zabila, takže tak plus minus hodina, co mluvil s ústředím. Georgi, zkusím pilotovat ten policejní energomobil, klíče mám u sebe. Ledaže bys jel se mnou a pilotoval ho ty. Jedeš? Nebo jsi se rozhodl zůstat a počkat, až se tě zase pokusí zatknout? Tak či onak jsem na odchodu..."
Janet řekla náhle: "Pojďme všichni."
Usmála jsem se na ni: "Prima."
Ian řekl: "Ty to chceš doopravdy udělat?"
"Já...?" Zastavila se a vypadala zničeně. "Vlastně nemohu. Kočičí máma a její koťata. Černá kráska a Démon. A Hvězda. A Ryzák. Samozřejmě, že to tady můžeme uzavřít. Je to odolné i proti zimě, i když poběží jenom jeden shipstone. Ale trvalo by to tak přinejmenším den nebo dva, než bychom to tady zařídili pro zbytek naší rodiny. Máme dokonce i jedno prase. Teď od nich nemohu odejít. Nemohu."
Na to se nedalo nic říct, takže jsem mlčela. Peklo až tam úplně dole je rezervováno pro ty, co se zbavují zvířecích mláďátek. Šéf říká, že jsem naivně sentimentální. Vím, že má naprostou pravdu. Vyšli jsme ven. Právě se začalo stmívat a já si náhle uvědomila, že do tohoto domu jsem vstoupila teprve ani ne před čtyřiadvaceti hodinami. Zdálo se mi, jako by to už bylo před měsícem. Panebože, ještě před čtyřiadvaceti hodinami jsem byla na Novém Zélandu... Což mi teď

přišlo absurdní.
Policejní vozidlo parkovalo v zelinářské zahradě, takže Janet použila slova, které bych od ní nikdy nečekala. Mělo běžný tvar rozpláclé ústřice, s antigravitačním zařízením, které není určeno pro vesmír, a velké bylo asi tak jako naše rodinná dodávka na Jižním ostrově. Ne, nebyla jsem z toho smutná. Janet a její muži a Betty a Freddie už nahradili v mém srdci skupinu Davidsonových. Přelétavá panička, to jsem já. teď jsem se ale velmi nutně potřebovala dostat zpátky k Šéfovi. Že by začala fungovat představa otce? Možná, ale já jsem se nikdy moc nezajímala o překonané teorie.
Ian řekl: "Předtím, než se odlepíš od Země, se pořádně podívám na tu kabinu. Jsi taková Mařenka, co se ztratí v lese, a najde perníkovou chaloupku. Mohla by ses zranit." Otevřel poklop a nasoukal se dovnitř. Za chvilku byl venku: "Když se rozhodneš, můžeš vyjet. Ale teď mě chvilku poslouchej. Je to označené vozidlo. Ačkoliv jsem ho nemohl najít, skoro určitě má aktivní světelný signál. Shipstone je nabitý na 31 procent, takže jestli jsi uvažovala o tom, že bys jela do Quebecu, tak na to rychle zapomeň. Bude sice hermeticky uzavřeno, ale v kabině nemusíš při letu nad dvanáct tisíc metrů udržovat tlak. Ale co je ze všeho nejhorší, terminál volá poručíka Dickeyho."
"Tak si ho nebudeme všímat."
"Zajisté, Georgi. Ale v důsledku loňského Ortegova procesu namontovali do policejních vozů balíčky, kterými se dá vozidlo zničit na dálku. Hledal jsem ho podle stop. Kdybych to našel, vyřadím ho z činnosti. Ale já ho nenašel. To ale neznamená, že tam není."
Pokrčila jsem rameny: "Iane, určité riziko bude vždycky. Z toho si zas tolik nedělám. Pokusím se toho vyvarovat. Ale pořád se té hromady cínu musíme nějak zbavit. Někam s tím doletět. Vypařit se odsud."
Ian řekl: "Ne tak zhurta, Marjo. Tyhle stroje jsou můj chleba. Tenhle... Ano! Má automatického pilota s antigravitací. Tak se trochu projedeme. Kam? Na východ? Předtím, než se dostanete do Quebecu, by to mohlo bouchnout... A oni by aspoň začali uvažovat, že míříš domů, Georgi, zatímco bys byl ukrytý v Noře."
"Iane, mně je to fuk. Nebudu se nikde ukrývat. Souhlasil jsem s tím, že odejdu, protože Marjorie potřebuje někoho, kdo by se o ni staral."
"Je pravděpodobné, že se ona postará o tebe. Viděl jsi, jak vymydlila tu krysu."
"To je pravda. Ale já jsem neříkal postaral se. Říkal jsem, že potřebuje někoho, kdo se o ni bude starat."
"To je totéž."
"S tím bych nesouhlasil. Jdeme na věc?"
Usekla jsem debatu slovy: "Iane, je tam dost energie, aby se to dostalo někam na jih od Impéria?"
"Ano, ale není to bezpečné."
"To nevadí. Nařiď to ve směru na jih a na co největší výšku. Možná, že ho sestřelí vaši pohraničníci. Možná, že až v Impériu. Možná, že z toho vyvázne, a nakonec ho odpálí na dálku. Anebo mu dojde šťáva a zřítí se z té hrozné výšky. Tak jako tak se ho zbavíme."
"Provedu." Ian opět skočil dovnitř, něco rychle kutil na palubě a vozidlo se dalo do pohybu. Vyskočil věn a spadl přitom ze tří, čtyř metrů. Podala jsem mu ruku. "Jsi v pořádku?"
"Cítím se fajn. Koukněte se, jak si uhání!"
Policejní vůz rychle mizel nad námi a směřoval na jih. Náhle vyplul ze sílícího šera do posledních slunečních paprsků a byl velmi jasně vidět. Zmenšoval se a byl pryč.
XIV.
Byli jsme zpátky v kuchyni, koutkem oka sledovali terminál, pozorně pokukovali jeden po druhém a po whisky se sodou, kterou nám Ian servíroval, a debatovali o čemkoliv, jenom ne o tom, co budeme teď dělat. Ian říkal:
"Marjo, když budeš sedět a ani nedutat, tahle blbá doba přejde a budeš se moci pohodlně dostat domů. Kdyby tady bylo nějaké další vzrůšo, můžeš se potopit dolů do Nory. V nejhorším v ní musíš nějakou chvilku zůstat. Georges zatím může malovat tvé akty, jak mu poručila Betty. Dobrý, Georgi?"
"To by bylo pro mě to největší potěšení."
"V pořádku, Marjo?"
"Iane, jestliže řeknu svému Šéfovi, že jsem se nemohla dostat zpátky, protože uzavřeli pětadvacetikilometrový úsek hranice, nebude mi věřit." Mám mu říci, že jsem vycvičený bojový kurýr? Není to nutné. Nebo aspoň ne teď.
"Co tedy budeš dělat?"
"Myslím si, že jsem vám způsobila už tak dost potíží." Milý Iane, asi stále jsi v šoku z toho zabitého muže v tvém obývacím pokoji. Ačkoliv ses později sebral a choval se jako profík. Teď vím, kde máte nouzový východ. Když zítra ráno vstanete, možná, že tady už nebudu. Pak zapomeňte, že jsem se vám někdy pletla do života.
"Ne!"
"Janet, jakmile bude tahle mizérie za námi, zavolám ti. Když budeš chtít, jakmile budu mít dovolenou, vrátím se zpátky na návštěvu. Ale teď musím doopravdy odjet a začít zase pracovat. To je všechno, co jsem k tomu chtěla říci."
Janet jednoduše nechtěla ani slyšet o tom, že bych mohla vyrazit na cestu sama a prorazit přes hranice. Někoho, kdo by šel se mnou, jsem potřebovala asi tak jako had boty. Ale měla plán. Došla k závěru, že Georges a já bychom mohli cestovat na jejich pasy. Byla jsem totiž stejně velká jako ona a Georges si s Ianem co do výšky a váhy nezadali. Naše obličeje sice neodpovídaly, ale rozdíly nebyly zas tak velké... A kdo podrobně prohlíží fotografie v pasu?
"Mohli byste je použít a pak je poslat poštou zpátky... Ale to by nebyla ta nejschůdnější cesta. Mohli byste jet do Vancouveru, pak přejet jednoduše na turistickou kartu do Kalifornské konfederace - ale pod našimi jmény. Máte možnost jet celou cestu do Vancouveru na naše úvěrové karty. Jakmile překročíte kalifornské hranice, skoro určitě máte vyhráno. Marjo, tvá úvěrová karta by měla být v pořádku, nemusíš si dělat starosti, když se budeš chtít dovolat zaměstnavateli. A poldové se nepokusí internovat ani jednoho z vás. To je přeci taky pomoc, ne?"
"To ano," souhlasila jsem. "Myslím si, že finta s turistickými kartami je bezpečnější než kdybychom použili vaše pasy.

Bezpečnější pro všechny. Když se dostanu do místa, kde mi bude platit úvěrová karta, bude po problému."
"Mohla bych si na vás vybrat hotové peníze a už se nikdy nenechat nachytat, že budu mimo domov bez dostatku peněz na hotovosti. Penězi podplatíte cokoliv a kohokoliv. Zvláště v Kalifornii, zatímco v Britské Kanadě jsou úředníci někdy vyvedeni z míry, když jste na ně jako med."
Dodala jsem: "V Bellinghamu na tom nemohu být hůř než tady. Na to, abych se pokusila přejít dokud je hezké počasí, mám celou cestu dolů do Republiky osamělé hvězdy. Mám na mysli Texas a Chicago."
"Podle toho, co jsme viděli ve zprávách, je tam všechno v pořádku," odpověděl Ian. "Mám to vyhledat v počítači?"
"Ano, udělej to, prosím tě, ještě než odjedu. Když to bude pravda, mohla bych jet přes Texas do Vickburgu. Vždycky můžu na druhém břehu řeky vyměnit hotovost, protože pašeráci tudy pravidelně přecházejí."
"Než odjedeme," opravil mě Georges jemně.
"Georgi, myslím si, že ta cesta je práce pro mě. Jediné, co můžeš udělat, je zmizet co nejdál od Québecu. Neříkal jsi, že máš v McGillu další pracoviště?"
"Milá paní, nestojím o to. Policie v mém pravém bydlišti nebude jiná. Takže raději pojedu s tebou. jakmile se dostaneme do washingtonské provincie Kalifornie, můžeš si změnit jméno z paní Tormeyové na paní Perreaultovou. Myslím si, že obě moje karty Maple Leaf a Crédit Quebec tady přijmou bez problémů."
Georgi, jsi galantní... Když zkusím táhnout s sebou poskoka, potřebuji někoho galantního asi tak jako vysoké oregonské holínky. A tak ho potáhnu s sebou bez ohledu na to, co Janet říká. Ani doma nebudu mít volno.
"Georgi, to zní přímo rozkošně. Nemohu ti poručit, abys zůstal doma. Ale musím ti říci, že jsem profesionální kurýr, který mnoho let cestoval sám po celé planetě, několikrát jsem byla v osadách ve vesmíru a na Měsíci. Na Mars a Ceres jsem se ještě nedostala, ale mohu tam na rozkaz jet kdykoli."
"Ty to říkáš tak, jako by bylo lepší, abych tě nedoprovázel."
"Ne, ne! Říkám pouze to, že když jsi se rozhodl jet se mnou, mohla to být jenom zdvořilost. Abychom měli oba radost. A musím dodat, že když se dostanu do Impéria, budu cestovat sama, protože to už budu zpátky ve službě."
Ian řekl: "Marjo, tak ať Georges jede s tebou až tam, kde tě nemohou uvěznit a kde platí tvoje úvěrové karty."
Janet dodala: "To je dost důležité. Uniknout možnosti, že tě zavřou. Marjo, můžeš čerpat mou Visa úvěrovou kartu, jak dlouho budeš chtít. Mezitím budu používat kartu Maple Leaf. Nezapomeň, že teď jsi Janet Parkerová."
"Parkerová?"
"Na kontě Visa mám dívčí jméno. Tady ji máš. Vezmi si ji." Vzala jsem ji a uvažovala, že ji použiji jenom tehdy, když se mi někdo bude dívat moc na prsty. Když to bude jen trochu možné, budu účtovat na zesnulého poručíka Dickeyho, jehož úvěrová karta bude platit určitě ještě pár dnů, možná týdnů. Pak jsme už jenom tak tlachali a nakonec jsem řekla: "Už jdu. Georgi, jdeš se mnou?"
Ian řekl: "Hele, dneska v noci ne, nejdřív ráno."
"Proč? Metro jezdí celou noc, nebo ne?" Samozřejmě, že jsem to věděla.
"Ano, ale na nejbližší stanici metra je to přes dvacet kiláků. A venku je tma jako v pytli."
Teď není čas na debaty o strašidlech.
"Iane, mohu jít pěšky třeba až do půlnoci. Jestliže kabina odjíždí přesně o půlnoci, mohu prakticky celou cestu do Bellinghamu prospat. Jestliže je hranice mezi Kalifornií a Impériem otevřená, podám hlášení svému Šéfovi už zítra ráno. Je to tak lepší, ne?"
Za pár minut jsme už všichni odjížděli lehkým krytým kočárem. Ian ze mě pochopitelně neměl radost, protože jsem nebyla ta sladká, povolná, přístupná bytost, kterým muži dávají přednost. Svou mrzutost však nedal najevo a když nás vysadili u Perimetra a McPhillipse naproti stanici metra, velmi sladce mě políbil. Georges a já jsme se vmáčkli do kabiny, která odjížděla ve 23.00, a celou cestu přes kontinent prostáli. Ale ve 22.00 tichomořského času, což je ve Winnipegu půlnoc, jsme byli ve Vancouveru, a jakmile jsme se dostali do raketoplánu směrem na Bellingham, vyzdvihli jsme si turistické karty, během jízdy je vyplnili a nechali je projít počítačem u východu. Když jsme za pár minut opouštěli raketoplán, stroj už je vyplivl natištěné. Operátorka dokonce ani nevzhlédla. Zamumlala něco jako "Pěkný pobyt!" a v klidu si dál četla.
V Bellinghamu má stanice spoje do Vancouveru a východ přímo do dolní chodby hotelu Hilton. Do očí nám okamžitě padl světelný nápis plující prostorem:

SNÍDANĚ V NAŠEM BARU
Bifteky - minutky - koktejly
Snídaně podáváme 24 hodin denně.

Georges řekl: "Paní Tormeyová, lásko má, zdá se mi, že jsme nějak zanedbali hlavní jídlo."
"Pane Tormeyi, v tom máte pravda. Zastřelíme si medvěda."
"Kuchyň v Konfederaci není ani exotická, ani rafinovaná. Ale ve své neopakovatelné drsnosti docela ujde, zvláště když nemáte příliš velký hlad. Už jsem tady jednou jedl. Nehledě na název, dostaneš tady solidní nabídku jídel. Ale až ti přinesou jídelní lístek a dovolíš mi, abych ti objednal, pak ti mohu s klidným svědomím zaručit, že docela určitě zaženeš hlad."
"Georgi, chci říct, Iane, jedla jsem polévku, co jsi uvařil. Můžeš pro mě objednávat všechno a kdykoli."
Byl to doopravdy bar bez stolů. Ale stoličky měly opěradla a byly polstrované, a když jste se na ně vyšvihli, neudeřili jste se do kolen. To je pohodlné. Jen co jsme dosedli, už jsme před sebou měli aperitivy z jablečné šťávy. Georges objednával pro oba, pak vyklouzl ze stoličky a šel směrem k recepci, kde něco vyťukával na automatu. Když se vrátil, řekl jen co dosedl: "Teď mě smíš oslovovat Georgi. A jsi paní Perreaultová! Právě tohle jsem ťukal do počítače."

Pozvedl Svůj aperitiv a řekl: "Santé, ma chére femme!"
Pozvedla jsem svůj pohár. "Merci. Et a la tienne mon cher mari." Šťáva byla jiskřivě studená a sladká jako náš cit. Ačkoliv jsem zatím nezamýšlela mít znovu manžela, Georges by jím mohl docela dobře být, ať už v žertu jako nyní nebo ve skutečnosti. Ale Janet mi ho dohodila až příliš snadno. Přinesli nám snídani:
- vychlazenou jablečnou šťávu Yakima
- jahody odrůdy Imperial Valley se šlehačkou
- "vejce na koňském hřbetu", což byla dvě vejce, volská oka jemně podlévaná na šťavnatém steaku tak křehkém, že se dal krájet vidličkou
- velké horké vdolečky s máslem, jemné máslo, šalvějový a jetelový med
- silná káva v nezvykle velkých šálcích.
Kávu, šťávu a vdolečky nám personál neustále doplňoval, ale novou porci steaku a vajec jsme už museli odmítnout. Hlučné prostředí a cesta, na kterou jsme se vydali, nepovzbuzovaly dvakrát konverzaci. Vzadu za barem byla pověšena obrazovka, sloužící jako vývěsní tabule. Každý inzerát na ní zůstal tak dlouho, aby se dal přečíst. Obvykle měl pořadové číslo, pod kterým se dal znova vyvolat na terminálech u každé barové židličky. Z dlouhé chvíle jsem při jídle četla.
Svobodná loď Jack Pot přijímá na burze pracovních sil ve Vegas nové členy posádky. Prémie pro válečné veterány.
Jak to, že si pirátská loď mohla dovolit dělat tak otevřeně reklamu? Dokonce ve Svobodném státě Vegas. Zdá se to k nevíře, ale bylo to tak.
Kuřte to, co kouřil Ježíš. Andělské marihuanové cigarety. Zaručeně nepodporují vznik rakoviny.
Rakovina mi nehrozila, ale dehet a nikotin, to není nic pro mě. Ústa ženy by měla zůstat sladká.
Bůh na tebe čeká v apartmá číslo 1208, Lewisův a Clarkův mrakodrap. Nedovol mu, aby si pro tebe přišel. Nelíbilo by se ti to.
Vůbec se mi to nelíbilo.
NUDÍTE SE?
Chystáme vůbec první večírek na panenské planetě typu T-13. Zaručujeme poměr pohlaví 50:40:10 plus minus dvě procenta.
Střední biologický věk 32 plus minus jeden rok. Nepožadujeme žádnou zkoušku temperamentu. Žádné poplatky - Žádné příspěvky - Žádná záchrana.
System Epausin Corporation Oddělení demografie a ekologie Luna City poštovní schránka DEMO nebo volejte číslo Tycho 800-2300
Vyvolala jsem si to zpátky a znovu přečetla. Jak bych se asi cítila, kdybych se pustila do šíření civilizace na nových planetách po boku kamarádů, lidí, kteří by asi nikdy neznali můj původ? Ani mé problémy. Zdokonalené vlastnosti by mi získaly respekt, což se o mých vrtoších říci nedalo. Samozřejmě, jestliže bych se s nimi nepochlubila sama.
"Georgi, prosím tě, podívej se na to."
"A na co?"
"Mohla by to být legrace, nemyslíš?"
"To ne! Marjorie, u planety v T-stupnici větší než číslo 8 jde vždycky o prémie v hotovosti, nákladné vybavení a vycvičené osadníky. Třináctka, to je exotická cesta k sebevraždě."
"No teda!"
"Přečti si tohle," nabídl mi:
W.K.: Sepiš si svou závěť. Máš jenom týden života. A.C.B.
Přečetla jsem si to. "Georgi, je to skutečně hrozba, že toho W. K. někdo zabije? Ve veřejném inzerátu? Kde by se to dalo zjistit?"
"Nevím. Možná nebude snadné se to domáknout. Divil bych se, když bychom tady zítra nečetli 'šest dnů', pak 'pět dnů'. Čeká snad W.K. na nějaký smrtící úder? Nebo je to nějaká reklama?"
"Nevím. Dala jsem si to do souvislosti s nepříjemnostmi, co jsme zažili."
"Georgi, je možné, že všechny tyhle výhrůžky jsou jen nějaký strašlivý žert?"
"Naznačuješ, že vlastně nikoho nezabili a že všechny zprávy byly zfalšované nebo novinářské kachny?"
"No, sama nevím, co tím vlastně naznačuju."
"Marjorie, to je tedy fór, když tři různé skupiny vyhlásí všechny právo na odpovědnost za tento svět, a proto si dvě z nich klidně dělají šprťouchlata z celé planety! Nemyslím, že zprávy o atentátech a zabíjení by byly dobrý šprým. Každá legrácka je určena pro konkrétní příležitost a konkrétní počet lidí. Tohleto je příliš velké a rozsáhlé na to, aby to byl fór. To všechno svědčí proti. Ještě kávu?"
"Děkuji, ne."
"Něco jiného?"
"Už nic. Ještě jeden vdoleček s medem a prasknu."
Zvenku to byly obyčejné dveře od hotelového pokoje číslo 2100. Jen co jsme se ocitli uvnitř, zeptala jsem se: "Georgi, proč?"
"Nevěsta by měla mít apartmá pro novomanželské radovánky."
"To je báječné. Marnotratné. Miloučké. Ale neměli bychom utrácet peníze. Už beztoho tě hodně stál ten piknik. Ale jestliže očekáváš, že se dnes večer budu chovat jako nevěsta, pak jsi mě neměl nacpávat "vejci na koňském hřbetě" a celým talířem vdolečků. Drahoušku, jsem přecpaná a bez půvabu a krásy."
"Jsi krásná a půvabná."
"Georgi, prosím tě, nehraj to na mě. Přistihl jsi mě, když jsem zabila Dickeyho. Víš, kdo jsem."

"Vím, že jsi sladká a statečná a galantní žena."
"Víš, co myslím. Jsi z profese. Odhalil jsi mě. Přistihl jsi mě."
"Máš mimořádné schopnosti. Viděl jsem to."
"Takže víš, co jsem zač. Přiznávám to. Už je to pár roků. Naučila jsem se to zastírat. Ale ten bastard neměl mířit bouchačkou na Janet!"
"Ne, to neměl. A za to, co jsi udělala, jsem ti nadosmrti dlužný."
"Myslíš? Ian je přesvědčen, že jsem ho neměla zabíjet."
"Ianova první reakce je vždycky trošku uhlazená. Pak ho to přejde. Ian je rozený pilot: myslí svaly. Ale, Marjorie..."
"Nejsem Marjorie."
"Co?"
"Teď už smíš znát moje pravé jméno. Mám na mysli jméno z dětského domova. Jsem Friday. Pochopitelně, že to není moje jediné jméno. Pokud je to nutné, používám některé ze svých úředních příjmení. Obvykle Jonesová. Ale Friday je mé jméno."
"Chceš, abych ti tak říkal?"
"No, myslím si, že ano. Tak mně říkají, když se nemusím skrývat a být inkognito. Když jsem mezi lidmi, kterým věřím. Dělám dobře, když ti věřím. Můžu?"
"Lichotí mi to a těší zároveň. Pokusím se tvou důvěru nezklamat. I tak jsem ti strašně dlužný."
"Jak to, Georgi?"
"Myslím, že je to jasné. Když jsem viděl, co Mel Dickey dělá, rozhodl jsem se hned se vzdát, abych neohrozil ostatní. Ale jakmile začal ohrožovat Janet tou stříkačkou, slíbil jsem si, že až budu později na svobodě, zabiju ho." Georges se maličko usmál. "Nestačil jsem nic víc, než si tohle slíbit. Vtom ses náhle objevila jako anděl pomsty a provedla to, co jsem měl v úmyslu. Takže jsem ti zavázán."
"Další vraždění?"
"Když to tak bereš, tak ano."
"To asi ne. Jak jsi sám říkal, mám mimořádně zdokonalené vlastnosti. Obvykle se o sebe postarám sama. Když je to nutné."
"Cokoli, co budeš chtít, pro tebe udělám, drahá Friday."
"K čertu, Georgi, nechci, aby ses cítil vůči mě jako dlužník. Svým způsobem mám Janet taky ráda. Ten bastard si sám zpečetil svůj osud, když ji ohrožoval zbraní. Nedělala jsem to pro tebe, udělala jsem to pro sebe. Takže mi nejsi za nic zavázán."
"Drahá Friday, jsi stejně k pomilování jako Janet. To už jsem zjistil."
"Tak proč si mě nevezmeš do postele a nenecháš, abych ti zaplatila v naturáliích? Vím, že nejsem člověk, a neočekávám, že mě budeš milovat jako svou manželku, která není umělá. Nebo že mě vůbec budeš mít někdy rád. Ale zdálo se mi, že se ti líbím a že se mnou nezacházíš jako moje novozélandská rodina Způsobem, jakým se většina lidí chová k umělým lidem. Udělám to, protože za to stojíš. Doopravdy to mohu udělat. Nemám sice potvrzení, že jsem prošla výcvikem děvky, ale výcvik to byl dobrý... Takže to zkusím."
"Miláčku! Kdo ti takhle zle ublížil?"
"Mně? Jsem v pořádku. Teď jsem ti jenom vysvětlovala, že vím, jak to na světě chodí. Nejsem dítě, které učily chodit chůvy. Umělý člověk nečeká od muže nějakou sentimentální lásku, oba to víme. Ty tomu rozumíš daleko víc než laik. Jsi od fochu. Vážím si tě a skutečně se mi líbíš. Jestliže mi dovolíš, abych se s tebou vyspala, budu se snažit tě pobavit, jak nejlépe to dovedu."
"Friday!"
"Ano, pane?"
"Nebudeš se mnou spát proto, abys mne pobavila."
Náhle jsem ucítila slzy. To se mi stává velmi zřídka. "Pane, je mi to líto," řekla jsem mu zkroušeně. "Nechtěla jsem vás urazit. Neměla jsem v úmyslu být tak troufalá."
"Zatraceně, NECH TOHO!"
"Pane?"
"Přestaň mi říkat pane. Přestaň se chovat jako otrokyně. Říkej mi Georgi a tykej mi. Jestliže cítíš, že bys mi mohla jako předtím říkat drahoušku nebo miláčku, prosím tě, oslovuj mě tak. Nebo mně nadávej, jednej se mnou jako se svým přítelem. Tohle dělení na lidi a ty ostatní vymysleli nevzdělaní neodborníci. Každý z profese ví, že je to vlastně nesmysl. Máš lidské geny. Vybrané co nejpečlivěji. Snad právě tohle způsobilo, že jsi superčlověk. Nemůžeš přece nebýt člověkem. Jsi plodná?"
"No, reverzibilně sterilní."
"Lokálně tě umrtvím a za deset minut tohle můžu změnit. Pak bych tě mohl oplodnit. Má být naše dítě člověk nebo ne? Nebo napůl člověk?"
"No... člověk."
"Můžeš na to vsadit krk, že bude! Vždycky, když žena porodí dítě, je to člověk. Nikdy na to nezapomeň!"
"Ach,... nezapomenu." Cítila jsem podivné chvění, tam někde dole ve mně. Sex, ale nikdy předtím jsem nic podobného necítila. Protože se pářím jako kočka. "Georgi? Ty to chceš udělat? Oplodnit mě?" Vypadal velmi vyplašeně. Pak se pohnul směrem ke mně, kde jsem seděla, sklonil se ke mně, objal mě a políbil. V desetibodové stupnici bych to ocenila tak na osm a půl bodu. Možná devět. V šatech a ve svislé poloze to asi nešlo udělat líp. Pak mě zvedl, přešel ke křeslu, posadil si mě na klín a začal nedbale a jemně svlékat. Janet mě předtím navlékla do svých šatů. Pochopitelně, že jsem měla na sebe mnohem víc pěkných věcí než tenhle námořnický oblek. Můj superskin, nedávno vypraný Janet, zůstal v

lodním vaku.
Georges řekl, jakmile mi všechno rozepnul: "Těchto deset minut bychom měli strávit v mé laboratoři a pak asi za měsíc bych tě teprve směl oplodnit. Tenhle postup by zabránil tomu, aby ti narostlo břicho... Protože tohle znamení působí na chlapy jako španělské mušky na býka. Takže bych tě uchránil před tvou pošetilostí. Místo toho tě vezmu do postele a pokusím se tě pobavit... I když na to nemám žádné osvědčení. Ale nějak to promyslíme, milá Friday." Vyzdvihl mě a pustil poslední kousek mého oděvu na zem. "Vypadáš dobře a hezky voníš. Chceš jít první do koupelny? Potřebuju sprchu."
"No, raději bych šla jako druhá, protože chci, aby mi to trvalo docela dlouho."
Trvalo mi to dlouho. Když jsem říkala, že jsem doslova přecpaná, nedělala jsem si legraci. Jsem zkušená cestovatelka, kterou jen tak něco nerozhází. Ale celý den jsme nic nejedli. A ta mohutná "snídaně" o půlnoci, to mě trochu vyhodilo z denního rytmu. Když začínám cítit na prsou a na břichu tlak, je nejvyšší čas zbavit se toho nafouknutí.
Za dvě hodiny jsem opouštěla koupelnu umytá, bez pocitu nacpání, s vyčištěnými zuby a čerstvým dechem. Cítila jsem se v takové formě a pohodě, jako nikdy v celém životě. Žádný parfém. Nejenže na ně nejsem, ale i když o tom neví, muži dávají přednost svůdnosti ženy než nějakému afrodisiaku. Ale vyčichlé nemají zrovna tak rádi.
Georges byl v posteli, na sobě přehoz. Hluboce spal. Jak jsem si všimla, nestačil ani spustit baldachýn. S nesmírnou opatrností jsem se vmáčkla dovnitř a neprobudila ho. Doopravdy jsem nebyla zklamaná, protože si sama nezakládám na tom, že jsem sexbomba. Cítila jsem šťastnou jistotu, že mě vzbudí a budu svěží. To bude pro oba dva lepší. I já jsem měla za sebou perný den.
XV.
Rozhodla jsem se správně.
Nechci vzít Georga Janet... Ale už se těším na návštěvy a když se někdy rozhodne změnit mou sterilitu, tak jak se to dělá kočkám, mohu bez problémů v sobě nosit Georgovo dítě. Nevím, proč to Janet už tak neudělala.
Probudila jsem se příjemnou vůní. Georges vykládal výtah z kuchyně : "Máš jednadvacet vteřin na to, abys vstala a umyla se," řekl. "Protože právě se podává polévka. Uprostřed noci jsi měla stejně vydatnou snídani, takže teď se zase dosyta nasvačíš."
Předpokládám, že není asi zrovna moc dobré snídat pravé kraby, ale já je mám ráda, takže jsem je neodmítla. Dala jsem přednost nastrouhanému banánu a ovesným vločkám se smetanou, které se úplně vyrovnaly snídani, a k tomu byly opékané suchary a míchaný zelený salát. Potom jsem do sebe natankovala cikorkovou kávu vylepšenou skleničkou Korbelova francouzského koňaku. Georges byl zamilovaný prostopášník a náruživý gurmán a mistr šéfkuchař a jemný léčitel, kterému umělý člověk uvěří, že je člověk, a když není, tak že se vlastně dohromady nic neděje.
Dotaz: Proč jsou všichni tři členové této rodiny tak štíhlí? Jsem si jistá, že nedrží dietu a ani neprovádějí žádná masochistická cvičení. Kdysi mně jeden terapeut řekl, že každý by měl provádět všechna tělesná cvičení v posteli. Je to možné? Tak to byly dobré zprávy. A teď ty špatné...
Mezinárodní pásmo bylo uzavřeno. Bylo sice možné dostat se přes Portland do Deseretu, ale neměla jsem záruku, že metro na trase Salt Lake City - Omaha - Gary bude fungovat. Jak se zdálo, tak jediná velká mezinárodní trasa, na níž ještě jezdily kabiny, byla San Diego - Dallas - Vicksburg - Atlanta. San Diego nepředstavovalo žádný problém, protože metro jezdilo z Bellinghamu do La Jolly. Ale Vicksburg není v Chicagském impériu. Je to říční přístav, z něhož se můžete dostat do Impéria, pokud máte peníze a jste tvrdohlaví.
Zkoušela jsem zavolat Šéfovi. Asi čtyřicet minut jsem poslouchala umělý hlas, podobný tomu, jakým lidé jednají s osobami našeho druhu. Kdo jenom přišel na nápad naprogramovat do počítačů takovou slušnost? Když slyšíte strojový hlas jak říká: "Děkujeme, že čekáte v pořadí," tak poprvé vás to uklidní. Ale třikrát po sobě, to už si připomenete, že telefonujete, a čtyřicet minut takového podfuku, aniž byste aspoň na chvilku uslyšeli lidský hlas, to abyste měli trpělivost indických mudrců.
Terminál nikdy nepřipustil, že by se do Impéria nedalo dovolat. Ta zatracená digitální pohroma nebyla naprogramována tak, aby říkala ne, ale aby byla slušná. Po určitém počtu marných pokusů se na obrazovce objevil nápis "SESTRO, ZAVĚS. UŽ JSI VYČERPALA SVÉ POŘADÍ."
Pak jsem se zkoušela dovolat na poštu v Bellinghamu, abych se zeptala na spojení do Impéria. Mohla jsem napsat na papír jakýkoliv vzkaz a podat ho jako balík, ale nikoli dálkovým přenosem nebo kabelogramem nebo nějak elektronicky. Dostalo se mi miloučké přednášky o tom, že je pro mě výhodnější posílat blahopřání k vánocům co nejdříve. Protože vánoce už byly půl roku za námi, nezdálo se mi to nějak naléhavé.
Zkoušela jsem to znova. Byla jsem vyhubována za to, že ne vždy dávám na dopis nálepku se svou zpáteční adresou a používám směrová čísla.
Zkusila jsem to potřetí a ozvala se Macyho služba zákazníkům a hlas: "Všichni ti, co nám pomáhají, jsou bohužel v tuto chvíli zaneprázdněni. Děkujemevámzatožečekáte."
Nečekala jsem. Neměla jsem v úmyslu posílat nějaké dopisy. Nebo takhle složitě telefonovat. Chtěla jsem podat hlášení Šéfovi osobně. Proto jsem potřebovala peníze v hotovosti. Ten útočně zdvořilý terminál přiznal, že místní úřadovna MasterCard je v bellinghamském hlavním úřadu společnosti Trans AmericaCorporation. Tak jsem vytočila číslo a ozval se sladký hlas na magnetofonové pásce. Tentokrát to byl ale.lidský hlas: "Děkujeme vám, že voláte MasterCard. V zájmu co největší účinnosti a co nejlepšího uspokojení miliónů našich zákazníků byly úřadovny ve všech okresech Kalifornské konfederace navzájem propojeny s ústředím v San Jose. Abychom vám mohli rychle vyhovět, prosíme, používejte bezplatný signál na zadní straně vaší úvěrové karty společnosti MasterCard." Sladký hlas mně popsal cestu k baru "Pod stromy". Rychle jsem jej vypnula.
Moje MasterCard karta, vystavená v Saint Louis, neměla bezplatný signál, ale jen signál pro Imperial Bank v Saint Louis. Takže jsem zkusila vytočit číslo, ale předem jsem si nedělala příliš velké naděje na úspěch.

Ozvala se Modlitba na knoflík.
Zatímco mě počítač poučoval o pokoře, Georges četl olympijské vydání Los Angeles Times. A čekal na mě, aby přestal lelkovat. Vzdala jsem to a zeptala se: "Georgi, co píší v ranním vydání nového o stavu ohrožení?"
"O jakém stavu ohrožení?"
"Cože? Chtěla jsem říct, promiň?"
"Friday, má lásko, jediný stav ohrožení, zmiňovaný v těhle novinách, je nebezpečí pro vymírající druh Rhus diversiloba, na nějž upozorňuje Sierra Club. Plánují dlouhodobou demonstraci se střídajícími se účastníky proti firmě Dow Chemicals. Jinak je na západní frontě klid."
Svraštila jsem čelo a usilovně přemýšlela. "Georgi, moc toho o kalifornské politice nevím..."
"Drahoušku, o kalifornské politice toho nikdo moc neví, kalifornské politiky nevyjímaje."
"... ale zdá se mi, že ve zprávách byla zmínka o možná dvanácti velkých atentátech a vraždách v Konfederaci. Cožpak to všechno byl žert?" Zamyslela jsem se a počítala časová pásma. Jak je to dlouho? Třicet pět hodin?
"Našel jsem úmrtní oznámení několika prominentních žen a mužů, které předevčírem v noci zmiňovali ve zprávách... Ale ne jako oběti vražd. Jeden případ je údajně nešťastná náhoda při manipulaci se střelnou zbraní. Další oficiálně zemřel po vyčerpávající vleklé nemoci. Jiní se stali obětí neočekávaného selhání soukromého vozidla a ministryně spravedlnosti a generální prokurátorka Konfederace v jedné osobě nařídila vyšetřování. Ale teď se mi zdá, že sama ministryně spravedlnosti byla zavražděna."
"Georgi, co se to děje?"
"Friday, já nevím. Ale domnívám se, že by bylo riskantní po tom podrobně pátrat."
"No, nehodlám po tom pátrat. Politika mě nezajímá a nikdy nezajímala. Chci se co nejrychleji dostat do Impéria. Ale protože hranice je uzavřena bez ohledu na to, co píše L. A. Times, potřebuji k tomu peníze v hotovosti. Příčí se mi pouštět Janet žilou používáním její Visa úvěrové karty. Možná už budu moci uplatnit svou vlastní, ale musím se dostat do San Jose. Když budu mít štěstí. I tak asi budou mít řeči. Chceš jít se mnou do San Jose nebo zpátky k Jan a Ianovi?"
"Má milá paní, chci tě věrně sledovat jako ohař. Ale ukaž mi cestu do San Jose. Proč se bráníš tomu, abys mě vzala do Impéria? Cožpak není možné, aby tvůj zaměstnavatel nevyužil můj talent v různých oborech? Z důvodů, které oba známe, se teď nemůžeme do Manitoby vrátit."
"Georgi, problém není v tom, že bych ti bránila, abys se mnou jel. Ale hranice je uzavřena... Takže ze sebe udělám drákulu a pokusím se protáhnout nějakou skulinou. Nebo tak nějak podobně nesmyslně. Jsem na to vycvičená, ale mohu to udělat pouze, když budu sama. Jsi od fochu, můžeš to pochopit. Nevíme ale, co se přesně v Impériu děje, ve zprávách ukázali, že je to tam drsné. A přímo v Impériu můžu kmitat, abych zůstala naživu. A taky na tohle jsem vycvičená."
"A máš zdokonalené mimořádné schopnosti. Ty já nemám. Ano, to chápu."
"Georgi! Drahoušku, nechtěla jsem se dotknout tvých citů. Podívej se, až podám zprávu, zavolám ti. Sem nebo k tobě domů, nebo kamkoli budeš chtít. Jestliže pro tebe nebude překročení hranice nebezpečné, budu to vědět."
Georges žádá Šéfa o práci? Nemožné! Nebo že by ano? Šéf by možná mohl použít služeb zkušeného genetického inženýra. Když na to přijde, neměla jsem žádnou představu o tom, co nebo koho Šéf potřebuje kromě malého úseku, kde jsem pracovala.
"Vážně chceš navštívit mého Šéfa a zeptat se ho na práci? Co mu mám říci?"
Georges nasadil svůj jemný úsměv, aby zakryl to, že přemýšlí, stejně jako já, když přitom používám obličej, co mám na fotografii v pase.
"Jak to mohu vědět? Všechno, co vím o tvém zaměstnavateli, je, že nejsi ochotna o něm mluvit a že si může dovolit tě využívat pro sebe jako poslíčka. Ale Friday, dokážu určit mnohem přesněji než ty, kolik kapitálu musel investovat na tvoje zkonstruování, tvou výchovu i tvůj výcvik... A proto i jakou cenu musel tvůj zaměstnavatel zaplatit za tvou smlouvu..."
"Nemám žádnou smlouvu. Jsem svobodná osoba."
"Takže to ho stojí ještě víc. Nevadí, drahoušku. Přestanu hádat. Jestli to myslím vážně? Člověk by se kolikrát divil, co dokáže za hranicemi svých možností. Vybavím tě svým životopisem. Jestliže bude tvého zaměstnavatele cokoli zajímat, bezpochyby se o mně dozví. A teď o penězích. Nemusíš si dělat starosti s tím, že bys Janet pouštěla žilou. Peníze pro ni nic neznamenají. Ale já tě mohu velice ochotně zásobit jakýmkoliv obnosem v hotovosti, který potřebuješ. Použijeme mou vlastní úvěrovou kartu. Už jsem si zařídil, že moje úvěrové karty proplácejí bez ohledu na politické potíže. Použil jsem Crédit Quebec na zaplacení naší půlnoční snídaně, v hotelu jsem platil American Express, na zaplacení naší vydatné svačiny stačil Maple Leaf. Tak mám tři platné karty a všechny jsou psány na mě." Usmál se na mě. "Takže mně pouštěj žilou, děvče."
"Ale já ti nechci pouštět žilou víc než Janet. Podívej, můžeme v San Jose zkusit moje úvěrové karty. Jestliže to nevyjde, ráda si od tebe půjčím... A mohu ti vrátit peníze, jakmile podám hlášení."
Nebo by byl Georges ochotný pro mě riskovat podvod s úvěrovou kartou poručíka Dickeyho? Pro ženu je pekelně těžké získat peníze v hotovosti na mužskou kartu. Zaplatit za něco tím, že kartu strčíte do otvoru automatu, to je jedna věc. Ale použít kartu na to, abyste z někoho vytáhli peníze v hotovosti, to je úplně něco jiného. To je docela jiná káva!
"Proč mluvíš o vrácení peněz? Jsem přece navždy tvým dlužníkem."
Dělala jsem ze sebe hloupou: "Opravdu se cítíš, že mi něco dlužíš? Právě za poslední noc?"
"Ano. To bylo přiměřené."
Zalapala jsem po dechu.
Odpověděl bez úsměvu: "Byla bys raději, kdybych řekl, že mi to nestačilo?"
To už jsem po dechu nelapala.

"Georgi, sundej si šaty. Pomiluju se s tebou a pak tě docela pomalu zabiju. Nakonec tě vymačkám a roztrhám na tři kousky. Stačilo? Nestačilo!"
Usmál se a začal se rozepínat.
Řekla jsem: "Hele, nech toho, a líbej mě. Pak pojedeme do San Jose. Nestačilo. Jaká jsem?"

Z Bellinghamu do San Jose to trvalo skoro tak dlouho jako z Winnipegu do Vancouveru, ale teď jsme seděli. Nouzově jsme přistáli mezi druhou a třetí odpoledne. Se zájmem jsem se rozhlížela kolem sebe, protože jsem nikdy předtím nenavštívila hlavní město Konfederace.
Všimla jsem si ohromného množství energomobilů, poletujících jako mouchy po celé ploše. Většina z nich byly taxíky. Neznám žádné jiné moderní město, které dovolí do takové míry zamořit svůj vzdušný prostor. Ulice byly přecpány dvoukolovými kočáry s kozlíkem vzadu a každou ulici ohraničovaly chodníky. Nicméně všude kolem sebe jste viděli shluky a návaly vozidel. Připomínalo mně to cyklisty v Kantonu.
Druhá věc, které jsem si všimla už na první pohled, bylo to, jak na vás San Jose působí. Nebylo to velké město. Teď už chápu klasický výrok: "Je tisíc vesnic, které hledají nějaké město."
Nezdálo se, že by San Jose mělo nějaký zvláštní statut kromě toho, že se tady dělala politika. Ale Kalifornií hýbe politika víc než kteroukoli jinou zemí, co znám. Neomezovaná, nestydatá demokracie bez bázně a hany. Samozřejmě, že na demokracii narazíte na mnoha jiných místech. Na Novém Zélandě praktikují její slabší odvar. Ale jenom v Kalifornii můžete nalézt čistou, surovou, dvěstěstupňovou, neředěnou a nevybledlou demokracii.
Volební právo začíná ve věku, kdy občan je dost velký na to, aby zatahal za řídící páku energomobilu, aniž by mu pomáhala chůva. Notáři mají odpor zbavit volebního práva občana, dokud nemohou odpřisáhnout na základě potvrzení, že byl zpopelněn. To druhé jsem si plně neuvědomovala, dokud jsem neviděla v reportáži z voleb, že nebožtíci v urnovém háji Prehoda Pines Panence Park vytvořili tři volební okrsky a za každého z nich volil někdo v zastoupení. "Smrti, nebuď pyšná!"
Nemohla jsem to plně ocenit, protože jsem byla už dospělá žena, když jsem se seznámila s demokracií, dokonce jen v její mírnější otupené podobě. S demokracií je pravděpodobně všechno v pořádku, když je podávána ve skromných dávkách. Britští Kanaďané ji dostávají zředěnou a zdá se, že tam to dělají správně. Ale v Kalifornii je jí každý neustále opilý. Zdá se, že nemine dne, aby někde neprobíhaly volby, a jak už jsem řekla, v každém volebním okrsku aspoň jednou za měsíc někdo někoho nebo něco volí.
Předpokládám, že si to mohou dovolit. Od Britské Kanady až po Mexické království mají lahodné podnebí a patří jim mnoho nejbohatších farem, a to i v celosvětovém měřítku. Jejich druhý oblíbený sport, sex, ve své syrové podobě nestojí skoro nic. Stejně jako marihuana je volně všude dostupný. To šetří čas a energii na opravdový kalifornský sport: probírání a přetřásání politiky.
Volí kohokoli od okrskových četníků až po Předsedu Konfederace. Ale většinu z nich nevolí na dlouho. Například se předpokládá, že Předseda bude ve funkci pouze jedno šestileté období. Ale z devíti posledních Předsedů jenom dva úřadovali celé funkční období. Ostatní byli odvoláni, s výjimkou jednoho, který byl lynčován. V mnoha případech činovník odstoupí už v okamžiku, kdy se teprve sbírají podpisy na první petici pro jeho odvolání. Bere se to jako vyslovení nedůvěry.
Ale Kaliforňané se ve volbách nijak neomezují, stejně tak jako v odvolávání, obviňování a někdy i lynčování celé té spousty činovníků. Mají přímou legislativu. Při každých volbách najdete na hlasovacích lístcích více navrhovaných zákonů než kandidátů. Provinční a národní poslance drží na uzdě. Jsem přesvědčena, že typický kalifornský zákonodárce stáhne zpět návrh zákona když ho dokážete přesvědčit, že pí nemůže být rovno třem, bez ohledu na to, kolik lidí ho volilo. Ale legislativa obyčejných venkovanů není nijak omezována.
Například před třemi lety si venkovští ekonomové všimli, že absolventi vysokých škol vydělávají v průměru o třicet procent více než jejich spoluobčané bez akademického bakalářského titulu. Takové nedemokratické podmínky jsou prokletím pro záměrně pěstovanou představu o Kalifornii, kalifornském snu, a tak velmi rychle vznikla občanská iniciativa pro příští volby, byl schválen určitý výnos a všichni Kaliforňané, maturanti nebo ti, kterým bylo právě osmnáct, od té doby dostávají titul bakaláře.
Dědečkovská formulace datovala toto dobrodiní zpětně o osm let. Výnos parádně zapracoval: Nositelé bakalářského titulu už dál neměli žádnou nedemokratickou výhodu. Při dalších volbách byla dědečkovská klauzule rozšířena na posledních dvacet let a vzniklo silné hnutí, aby se tahle laskavost vztahovala na všechny občany.
Hlas lidu, hlas boží. Nevidím na tom nic špatného. Mírná nařízení nic nestojí a každý je hned šťastnější, i když pár lidí z toho rozbolí hlava.
Asi ve tři hodiny odpoledne jsme se, Georges a já, pomalu procházeli na jižní straně náměstí National Plaza před Předsedovým palácem, kde sídlila hlavní úřadovna MasterCard. Georges mi zrovna vykládal, že by neviděl nic špatného na tom, kdybych ho požádala, abychom se zastavili u Burger Kinga na zákusek místo menšího oběda. Podle jeho mínění tady dělají obří hamburgery ze špičkové náhražky svíčkové pečeně a čokoládového sladu s minimálním množstvím křídy. Je to asi jediný kalifornský příspěvek do mezinárodní kuchyně specialit. Souhlasila jsem s ním, zatímco jsem si jemně říhla. Skupina žena mužů, tak dvanáct, dvacet lidí, právě scházela dolů po velkých schodech před palácem a Georges začal švihat, aby se jim vyhnul. Všimla jsem si mužíka uprostřed skupiny s čelenkou z orlích per, poznala ihned jeho mnohokrát fotografovaný obličej a zachytila Georga jednou rukou.
A koutkem oka jsem zahlédla postavu vycházející zpoza sloupu nahoře na schodech.
To ve mně spustilo reakci. Přitlačila jsem Předsedu na schody, srazila přitom pár chlapíků z jeho doprovodu a skočila k onomu sloupu.
Muže, co se za něj ukryl, jsem nezabila, jenom jsem mu zlomila ruku, v níž držel zbraň, a pak ho kopla dost vysoko, když

zkoušel utéci. Neměla jsem naspěch jako den předtím. Poté, co jsem vyřadila terč, který nechtěně představoval Předseda Konfederace, jsem měla čas si uvědomit, že atentátník, pokud zůstane naživu, může být klíčem ke gangu stojícím v pozadí za celým tím nesmyslným vražděním. Předseda by opravdu neměl nosit tak nápadnou pokrývku hlavy.
Neměla jsem čas si uvědomit něco jiného, co bych měla udělat, když mě dva policisté chytli za ruce. Pak mi to došlo a cítila jsem se opravdu otráveně. Vybavilo se mi laskavé pohrdání v Šéfově hlase, kdybych se mu musela přiznat, že jsem se sama nechala zatknout na veřejnosti. Na okamžik jsem zauvažovala, že se vyprostím a zmizím z dohledu. Bylo to možné, protože jeden policista měl jasně vyšší tlak a ten druhý byl starší muž s kovovými obroučkami brýlí.
Na to už bylo příliš pozdě. Kdybych se teď naplno rozběhla, skoro určitě bych unikla a na prvním nebo druhém náměstí se zamíchala do davu a byla fuč. Ale tihle panáčkové by možná zranili půltucet okolostojících, kdyby se mě pokoušeli čapnout za křídlo. To nejsou profesionálové! Proč tahle palácová stráž svého šéfa vůbec nechránila? Místo toho to nechali na mně. Chlapík, skrývající se za sloupem, ne, nic takového se od atentátu na Huey Longa nestalo.
Proč jsem se nestarala o svoje a nenechala vraha vypálit na Předsedu Konfederace v jeho přihlouplém klobouku? Protože jsem byla vycvičená jenom na obranný způsob boje, jednala jsem instinktivně. Neměla jsem žádný zájem s někým bojovat, nemám to ráda. - A právě to se stalo.
Neměla jsem čas, abych uvažovala o výhodách toho, když si.člověk hledí svého, protože Georges si hleděl mě. Mluví obvykle bez přízvuku, takže to vypadá poněkud nabubřele a vznešeně, a angličtinu Britských Kanaďanů umí výborně. Teď ale brebtal cosi nesouvislého francouzsky a pokoušel se ode mě odlepit ty dva pretoriány.
Chlapík v brýlích mě nechal, abych se levou paží natahovala po Georgovi, takže jsem ho rýpla loktem akorát pod prsní kost. Zkřivil se bolestí a šel k zemi. Druhý mě stále držel za pravé rameno, takže jsem ho zasáhla na stejné místo třemi prsty levačky, načež vyjekl a následoval svého kolegu. Oba zvraceli. To všechno se stalo mnohem rychleji, než to stačíte říci: Ti blbci mě chňapli, Georges zasahoval, byla jsem volná. Dvě vteřiny? Ať už to trvalo jakkoli dlouho, atentátník zmizel a s ním i jeho zbraň.
I přesto že jsem Georga táhla s sebou, asi bychom jim byli zmizeli. Uvědomila jsem si, že Georges se vlastně rozhodl za mě. Držel mě za pravý loket a pevně strkal směrem k hlavnímu vchodu paláce, právě za tu řadu sloupů. Jakmile jsme vstoupili do rotundy, pustil mě a měkce řekl: "Drahoušku, kráčej pomalu, potichu, potichu. Zavěs se do mě."
Zavěsila jsem se do něj. Rotunda byla pěkně nacpaná, ale bez vzruchu. Nic nenasvědčovalo tomu, že o pár metrů dál podnikli pokus zabít vůdce národa. Zpovědnice lemující rotundu byly v provozu, zvláště ty s okénky pro podávání sázenek. Přímo po naší levici nějaká mladá žena prodávala losy. Nebo spíš byla po ruce, kdybyste si je chtěli koupit. Teď právě neměla zákazníky, a tak sledovala na obrazovce seriál financovaný výrobci pracích prostředků.
Georges se obrátil a zastavili jsme se u jejího stánku. Aniž vzhlédla, řekla: "Teď došlo k výbuchu stanice. Za chvilinku se vám budu věnovat. Vyberte si kolem mě. Buďte mými hosty."
Kolem stánku opravdu byly girlandy losů. Georges si je začal prohlížet. A tak jsem také projevila velký zájem. Zabíjeli jsme čas. Chvilku potom, co začaly zprávy ze světa obchodu, mladá žena zeslabila zvuk a obrátila se na nás.
"Díky, že jste počkali," řekla s příjemným úsměvem. "Nikdy si nenechám ujít Nářky jedné ženy, zvláště teď, když Mindy Lou je opět těhotná a strýček Ben zas kolem toho vyvádí. Sledujete taky seriály, miláčku?"
Přiznala jsem, že mám na to jen málokdy čas. Vždycky mi do toho něco vleze.
"To je špatné. Seriály jsou velmi výchovné. Vezměte si takového Tima, to je můj spolubydlící, ten se nedívá na nic jiného než na sport. Takže ty fajnovější věci v životě ho ani nenapadnou. Koukněte se jen na tuhle krizi v životě Mindy Lou. Strýc Ben ji jasně omezuje a trestá jenom proto, že mu neřekla, kdo jí to udělal. Myslíte si, že to Tima zajímá? Že se o to stará? Vůbec ne! Ani Tim, ani strýc Ben si nejsou vědomi, že Mindy Lou to nemůže říci, protože se to stalo na tajné poradě politických vůdců volebního okrsku. V jakém znamení jste se narodila?"
Mohla bych na tuto otázku odpovědět nějakou připravenou frází. Lidé se na to vždycky ptají. Ale když jste se nenarodili, tak se takovým věcem raději vyhýbáte. Vylovila jsem v paměti jedno datum a vypálila ho na ni. "Narodila jsem se 23. dubna." To je datum narození Shakespeara. Nějak mi to uvízlo v paměti.
"No ne! Mám pro vás los." Naklonila se přes májovou výzdobu, našla los a ukázala mně číslo. "Vidíte to? Jdete náhodou kolem a já to pro vás mám! To je váš den." Vyndala los. "Dvacet bruinů."
Nabídla jsem jí jeden britskokanadský dolar.
"Nemůžu vám to rozměnit," odpověděla.
"Nechte si to pro štěstí."
Podala mi los a vzala si dolar. "Jste skutečně formát, drahoušku. Až si půjdete pro výhru, stavte se, a dáme si skleničku. Pane, už jste našel, co se vám líbí?"
"Ještě ne. Narodil jsem se devátý den devátého měsíce devátého roku devátého desetiletí. Půjde s tím něco udělat?"
"Hohoho, to je ale hrůzostrašná kombinace! Můžu to zkusit... A jestliže nemohu, nic vám neprodám."
Prohrabávala hromady a haldy papíru a broukala si přitom něco pro sebe. Strčila hlavu pod pult a za chvilku se vynořila. Byla rudá ve tváři, ale s triumfálním výrazem držela v ruce los. "Mám to! Koukněte se, pane! Mrkněte se na to."
Podívali jsme se: 8109999.
"Dělá to na mě dojem," řekl Georges.
"Dělá dojem? Jste boháč. Tady jsou vaše čtyři devítky. Teď sečtěte zbylé jednotky. Zase devět. Vydělte to zbylými jednotkami. zase devět. Sečtěte poslední čtyři. 36. Je tady devět na druhou, dvakrát tolik devítek a zas to dá čtyři devítky. Sečtěte to všechno najednou a máte pět devítek. Dejte pryč celkový součet a zůstanou vám čtyři devítky. Ať to vezmete z kterékoli strany, vždycky dostanete datum narození. Co byste chtěl ještě víc? Nějaké tanečnice?"
"Kolik jsem vám dlužen?"

"To je zvlášť hezké číslo. Za dvacet bruinů takové neseženete. Ale takhle... Proč už přede mnou nesázíte hromady peněz, dokud se usmívám?"
"To se ještě uvidí. Asi z toho nic nebude. A pak, usmíváte se, ale nesmála jste se, když jste měla, takže klidně popadnu peníze a odejdu. Nebo ne?"
"Můžu vás zavolat zpátky."
"Ne. Jestliže byste mi nenabídla pevně stanovenou cenu, nenechal bych vás to uhádat, když jsem vám předtím dal férovou nabídku."
"Jste neoblomný zákazník. Ale jinak sekáč."
Všude kolem nás najednou začali vyvolávači křičet: "Ať žije Předseda!" A hned potom "Zlatý medvěd napořád!"
Nějaká mladá žena zajásala. "Počkat! Příliš brzy." Shluk lidí vcházel dovnitř minul rotundu a směřoval dolů po hlavním schodišti. Všimla jsem si čelenky z orlích per, trčící uprostřed hloučku, ale to už byl Předseda Konfederace tak těsně obklopen svými strážci, že by to případný atentátník neměl vůbec jednoduché.
A opět jsme slyšeli prodavačku losů jak říká: "Bylo to rychlé. Sotva před patnácti minutami tady šel v čele davu. Když právě scházel dolů k posluchačům, tak proč neposlal někoho dopředu místo sebe? Tenhle rámus, to není nic dobrého pro kšeft. Dobrá, sekáči, už jste si spočítal, kolik mi zaplatíte, abyste se stal boháčem?"
"Ale ano." Georges vyndal všechny tři dolary a položil je na pult. Podíval se na ženu.
Asi dvacet vteřin se upřeně dívali na sebe, pak řekla prodavačka losů otráveně: "Pořád se usmívám. Hádám, že to beru." Sebrala jednou rukou peníze, druhou podala Georgovi los. "Vsadím se, že bych z vás mohla vytřískat ještě jeden dolar."
"Rychle na to zapomeneme, že?"
"Dvakrát víc nebo nic?"
"S vašimi kartami?" zeptal se jemně Georges.
"Sekáči, děláte ze mě starou bábu. Běžte někam jinam, než si to rozmyslím."
"Odpočívárna?"
"Dolů chodbou po mé levé ruce." Dodala: "Držte se plánků."
Když jsme kráčeli směrem k odpočívárně, řekl mi Georges tiše francouzsky, že kolem nás šli četníci. Zatímco jsme smlouvali, vešli do odpočívárny, vyšli ven zpátky do rotundy a dolů po hlavním schodišti.
Přerušila jsem ho také francouzsky. Řekla jsem mu, že to vím, ale že tohle místo určitě střeží Oči, Uši... Takže si to povíme později.
Nekárala jsem ho. Dva uniformovaní strážci, ne ti dva, co měli problémy se žaludkem, se nám přilepili na paty, spěchali kolem nás a vstoupili do odpočívárny před námi. Mělo to svůj důvod. Amatér se často pokouší ukryt ve veřejně přístupné odpočívárně. Vyšli ven a proběhli kolem, dovnitř do paláce. Georges klidně nakupoval losy, zatímco stráž, co nás hledala, šmírovala kolem. Dvakrát. Obdivuhodné. Jako profesionál.
Ale nechtěla jsem mu to hned říkat. Nějaká osoba neurčitého pohlaví prodávala lístky do odpočívárny. Zeptala jsem se jí, nebo ho, kde je dámská úpravna. Po pečlivém průzkumu jsem zjistila, že to bude nejspíš žena, protože pánský nátělník jí zakrýval buď vycpávky v podprsence nebo malé bradavky. S opovržením odpověděla: "Jste praštěná? Zkoušíte to, co? Měla bych poslat pro poldy." Pak se na mě podívala pozorněji. "Jste cizinka?"
Přisvědčila jsem. "V pořádku. Takhle tady nemluvte. Lidé to nemají rádi. Tady jsme demokrati, víte? Ženský a chlapi používají stejný hydrant. Takže si kupte lístek nebo mi tady neblokujte turniket."
Georges koupil dva lístky pro oba. Vešli jsme dovnitř. Napravo od nás byla řada otevřených kabin. Nad nimi se vznášel holografický nápis: TOTO ZAŘÍZENÍ PRO VÁS ZADARMO PROVOZUJE KALIFORNSKÁ KONFEDERACE. PRO VAŠE ZDRAVI A POHODLÍ. JOHN "VÁLEČNÝ KŘIKLOUN" TUMBRIL, PŘEDSEDA KONFEDERACE.
Nad nápisem se vznášel holografický portrét Předsedy v životní velikosti. Za otevřenými kabinami byly placené kabiny se vchody zakrytými závěsy. Po naší levici stál stánek s novinami a drobným galanterním zbožím, kde prodávala osoba velmi určitého pohlaví, mohutná lesbička. Georges se u něj zastavil a překvapil mě tím, že koupil nějakou kosmetiku a flakón levné voňavky. Pak požádal o lístek do převlékací kabiny, někam úplně dozadu.
"Jeden lístek?" dívala se na něj přísně. Georges přisvědčil. Pokrčila pysky: "Nezbedové! Žádné techtle mechtle, cvoci jedni."
Goerges neodpověděl. Britskokanadský dolar se přesunul z jeho ruky do její a zmizel. Řekla velmi měkce: "Nebuďte tam dlouho a když zabzučím bzučákem, hned se chovejte slušně. Číslo sedm, vzadu vpravo."
Šli jsme k číslu sedm, k nejvzdálenější převlékárně, a vešli dovnitř. Georges zatáhl závěsy, připnul je k sobě napevno, pak spláchl záchod, pustil studenou a nechal ji odtékat. Mluvil opět francouzsky. Řekl mně, že asi změníme svůj vzhled. Ale nebudeme se maskovat, takže, drahoušku, svlékni si šaty, co máš na sobě a vezmi si oblek ze svého námořnického vaku.
Vysvětlil mi to podrobněji a pletl přitom francouzštinu a angličtinu. Čas od času propláchl umyvadlo. Oblékla jsem si ten skandální superskinový oblek, nalíčila se víc než obvykle a pokoušela se vypadat jako slavná Kurva z Babylónu nebo jí podobné.
"Vím, že to není tvá profese, děvče, ale pokus se o to."
"Pokusím se, abych byla na odpovídající úrovni."
"No né!"
"A sám si chceš vzít Janetiny šaty? Nemyslím si, že ti padnou."
"Ne, ne. Nebudu to protahovat. Tak švihej."
"Promiň."
"Neobleču si ženské šaty. Jednoduše se budu snažit, abych vypadal zženštile."

"Nevěřím, že to vyjde. V pořádku, zkusme to."
Se mnou nebylo moc práce. Chvilku jsem pracovala na opileckém pohledu, co mívá Ian. K tomu více líčení než obvykle, líčil mě Georges. Zdálo se mně, že toho o těchto věcech ví víc než já. Bylo to cítit z toho, jak to dělal. Jakmile jsme byli venku, přidala jsem k tomu chování tak-teď jsme přišli-a-procházíme-se.
Georges na sebe nanesl poněkud více make-upu, než vyplácal na mě, k tomu ten hnusný parfém (nezeptal se mě, jestli se vůbec nosí) a na krk si dal křiklavě oranžový šátek, co nosím místo pásku. Vyfoukala jsem mu vlasy a nastříkala lakem, takže zůstaly natupírované. To bylo všecko. A k tomu změna v chování a způsobech.
Pořád vypadal jako Georges, ale už nepřipomínal toho mužného šviháka, který mě tak báječně vyčerpal předešlou noc.
Zabalila jsem si zpátky svůj lodní pytel a odešli jsme. Stará losice u novinového stánku vytřeštila oči a když mě uviděla, zalapala po dechu. Ale neřekla nic, protože muž, povalující se naproti stánku, namířil na Georga prst a řekl: "Vy, Předseda vás chce." Pak dodal pro sebe: "Nevěřím tomu."
Georges se zastavil a rozhodil bezmocně rukama. "Jémine! To je určitě nějaký omyl."
Poskok si vsunul do úst párátko a začal ho cucat. Odpověděl: "Taky si to myslím, občane, ale nahlas to říkat nebudu, a vy taky ne. Půjdete se mnou. Vy ne, sestro."
Georges řekl: "Bez mé drahé sestry nikam nepůjdu. Tak jdeme!"
Ta kráva mu odpověděla: "Morrie, může tady počkat. Drahoušku, pojď sem ke mně a sedni si."
Georges co nejnenápadněji zavrtěl hlavou směrem ke mně. Ale nebylo to třeba. Jestliže bych zůstala, buď by mě mohla vzít rovnou zpátky do převlékárny, nebo bych ji musela nacpat do koše na smetí. Klidně se s vámi vsadím, o co chcete, že by se o něco pokusila. Během služby jsem takové nesmysly snášela bez potíží. Nevypadala tak nepříjemně jako Rocky Rockford, ale lákavě taky ne. Když se ke mně obrátí štěstí čelem, bude to s kýmkoli, kdo se mi líbí a koho si vážím.
Přitiskla jsem se těsněji k Georgovi a vzala ho za rameno. "Od té doby, co mi naše máma na smrtelné posteli řekla, abych se o něj postarala, jsme nebyli nikdy jeden bez druhého." A dodala jsem:
"Tak jdeme," zatímco jsem se divila tomu, že tahle fráze může znamenat vlastně cokoliv. Oba jsme ohrnovali rty a tvářili se neústupně..
Muž zvaný Morrie se na mě podíval, pak zpátky na Georga a povzdechl si: "K čertu! Tak se k nám přidej. Ale drž klapačku a nemíchej se do ničeho."
Asi po šesti kontrolách, kdy se pokusili na každé z nich mě setřást, jsme byli uvedeni do přijímací místnosti. Můj první dojem z Předsedy Konfederace Johna Tumbrila byl, že je vyšší, než jsem si myslela. Pak jsem si uvědomila, že ten rozdíl má na svědomí to, že nemá svou pokrývku hlavy. Připadal mi ještě tuctovější než na obrázcích, karikaturách anebo na obrazovce televize. A toho názoru jsem se už nezbavila. Tak jako mnozí jiní politici před ním, Tumbril proměnil svou napadnou ošklivost na politický kapitál.
Je tuctovost nezbytná pro hlavu státu? Když se podíváme maličko do historie, nemohla jsem najít hezkého muže, který by se velmi angažoval v politice a dotáhl to daleko, pokud nebudeme brát v úvahu Alexandra Velikého, který se rychle dostal do špice. Ale jeho otec byl král.
Možná, že "válečný křikloun" Tumbril vypadá jako žába, která se pokouší být ropuchou, a právě v tom dělá chybu.
Předseda se rozerval: "Co tady dělá ona?"
Georges řekl rychle: "Pane, musím si co nejrozhodněji stěžovat. Ten muž... Ten muž," a ukázal na žvýkače párátek "se pokoušel oddělit mě od mé drahé sestřičky. Měl by být potrestán!"
Tumbril se podíval na Morrieho, pak na mě a zase zpátky na povaleče. "Udělal jsi to?"
Morrie tvrdil, že ne, a i kdyby, tak by to udělal jen proto, že se domnívá, že to nařídil Tumbril a v žádném případě si nemyslel...
"Ty nemáš co myslet," přikázal Tumbril. "Pak si o tom popovídáme. Ale proč ji necháte stát? Dejte sem křeslo! Nebo si všechno tady musím dělat sám?"
Jakmile jsem si sedla, Předseda zase věnoval svou pozornost Georgovi. "To byla odvážná věc, co jste udělal dneska. Ano, pane, to byla velmi odvážná věc. Velký národ Kalifornie je pyšný, že vychoval syna, jako jste vy. Jak se jmenujete?"
Georges mu to řekl.
"Payrolle je hrdé kalifornské jméno. Jedno z těch, co prosvěcují naši vznešenou historii, od rančerů, kteří se zbavili španělského jha, po odvážné vlastence, co svrhli nadvládu Wall Streetu. Myslíte si, že bych vám mohl říkat Georgi?"
"Samozřejmě."
"A vy mi můžete říkat Válečný křikloune. To je pro náš velký národ opravdu mimořádná pocta, Georgi. My všichni jsme si přece rovni."
Náhle jsem řekla: "Platí to i pro umělé lidi, pane Předsedo?"
"Cože?"
"Ptala jsem se na umělé lidi, takové, co dělají v Berkeley a v Davisu. Jsou si také rovni?"
"No,... slečinko, doopravdy byste neměla přerušovat rozhovor starších vážených osob. Ale k odpovědi na vaši otázku: Jak mohu uplatňovat lidskou demokracii na zrůdy, které nejsou lidmi? Nebo očekáváte, že kočka bude volit? Nebo Fordův energomobil? Vyjádřete se."
"Ne, ale..."
"Tak vidíte. Všichni jsou si rovni a každý může volit. Ale musíte to mít nalajnováno. Odsud posud. A teď držte ústa, hrome, a přestaňte vyrušovat, když se spolu baví zkušenější. Georgi, co jste udělal dneska, no, když to nemehlo právě ohrožovalo můj život? Neuspěl a nikdy na to nezapomeňte. Nemohl jste se zachovat lépe. Přesně v duchu hrdinských tradic naší velké Kalifornské Konfederace. Jsem na vás pyšný."

Tumbril vstal a vyšel zpoza svého stolu, založil ruce z. zády a chodil sem a tam. teď jsem uviděla, proč se mi předtím zdál vyšší.
U stolu používal zřejmě nějaký druh vysokého křesla nebo možná rampy. Když stál bez šidítka, byl mi po ramena. Zdálo se, že při procházení přemýšlí.
"Georgi, vždycky se v mé oficiální rodině najde místo pro muže, který prokázal pořádnou porci odvahy. Kdo ví, možná že přijde den, kdybyste mě mohl zachránit před uvězněním ze strany těch, co mají v úmyslu mně vážně škodit. Myslím tím cizí agitátory. Z oddaných kalifornských vlastenců nemám strach. Za to, co jsem pro ně udělal, když jsem se dostal na Oktagon, mě všichni milují. Ale ostatní země na nás žárlí, závidí nám naše bohatství a svobodu a demokratický životní styl a někdy jejich doutnající nenávist vybuchne v podobě násilí."
Stál s hlavou na okamžik skloněnou, v uctivém zbožňování něčeho Velkého. "Cena privilegia někomu sloužit," řekl slavnostně, "musí být zaplacena, ale s veškerou pokorou a radostí. Georgi, řekněte mi kdybyste byl vyzván, abyste učinil nejvyšší možnou oběť, aby hlava vaší země mohla žít, zaváhal byste?"
"To není moc pravděpodobné," odpověděl Georges.
"Cože?"
"Dobrá, když volím, což není často, obvykle volím reunionisty. Ale současný ministerský předseda je revanšista. Pochybuji, že by mě chtěl."
"U všech čertů, o čem to mluvíte?"
Georges řekl s neobvyklou jemností: "Je suis Québecois, M. le chef d'état. Jsem z Montrealu."
XVI.
Za pět minut jsme byli znova na ulici. Chvilku se zdálo, že nás pověsí nebo zastřelí, nebo přinejmenším zavřou do nejhlubšího žaláře za zločin, že nejsme Kaliforňané. Ale nakonec převládl mírnější názor, protože hlavní právní poradce Předsedu přesvědčil, že je lepší nás pustit, než riskovat nějaké soudní přelíčení nebo dokonce poplach v parlamentu. Quebecký konzul by sice mohl spolupracovat, ale koupit všechny jeho lidi by bylo příšerně drahé.
Takhle přesně se sice nevyjádřil, ale nevěděl, že ho slyším. O tom, že mám zdokonalený sluch, jsem se nezmiňovala ani před Georgem. Předsedův hlavní poradce šeptal něco o potížích, které měly s tou malou mexickou panenkou, kdy si všichni ostatní mexikánští umaštěnci udělali na tomhle příběhu závratnou kariéru. Nemůžeme si dovolit žádný podobný zmatek. Měl byste to zabalit, Předsedo. Zakrátko vypadnou...
A tak jsme opustili palác a zahnuli si to k hlavní kalifornské úřadovně Master Card. Přišli jsme tam s pětapadesáti minutami zpoždění a ztratili dalších deset minut, když jsme se zbavovali falešných podob v odpočívárně budovy Kalifornské Obchodní Kreditní. Odpočívárna neměla žádné omezení, ale nebyla ani nějak zvlášť lákavá. U vchodu jsme neplatili žádný poplatek a kabinky měly další dveře. Ženy používaly jednu stranu a muži druhou, kde byly svislé vany. Jediné místo, kde se všichni míchali, představovala prostřední místnost, vybavená umyvadly a zrcadly. Dokonce i tady měly ženy tendenci stát na jedné straně a muži na druhé. Společná umývárna mě do rozpaků nepřiváděla, koneckonců, byla jsem vychovávána v dětském domově, ale všimla jsem si, že když muži a ženy dostanou šanci se oddělit, tak se hned oddělí.
Georges vypadal bez toho nestydatého nalíčení o dost lépe. Umyl si vlasy a ulízal si je. Křiklavý šátek jsem schovala do svého lodního vaku. Řekl mi: "Hádám, že jsem se choval dost přihlouple, když jsem se pokoušel z nás udělat jiné lidi."
Rychle jsem se rozhlédla kolem. Nikdo nablízku a z trubek automatického větrání se ozýval silný hluk. "Nemyslím si to. Dokonce jsem přesvědčena, že za šest týdnů by z tebe mohl být opravdový profík."
"Profík v čem?"
"No, třeba jako soukromý detektiv, u Pinkertona. Nebo..." Někdo vešel dovnitř. "Později to probereme, Tak či tak, získali jsme dva losy."
"To ano. Kdy je tah?"
Vytáhla jsem ten můj, podívala se na něj. "Hrome, dneska! Dneska odpoledne! Nebo jsem ztratila pojem o čase?"
"Ne," řekl Georges a pokukoval na můj los. "Je to fakt dneska. Uděláme nejlépe, když za hodinu budeme u nějakého terminálu."
"Není třeba," řekla jsem mu. "Nemám štěstí v kartách, nemám štěstí v kostkách, nemám štěstí v loterii. Když si koupím hru ESO, v krabičce nikdy není žádná výhra."
"Tak či tak se na terminál dívat budeme, Kassandro."
"Dobrá. Kdy je tvoje losování?"
Vyndal svůj los a prohlédl si ho.
"Hele, to je stejný tah!" Vykřikla jsem. "Teď máme o důvod víc se dívat!"
Georges se stále pozorně díval na svůj los. "Friday, podívej se na tohle!" Přejel palcem přes nátisk. Písmena zůstala ostrá, ale pořadové číslo se značně rozmazalo. "Dobrá, dobrá. Jak dlouho měla naše přítelkyně hlavu pod pultem, než tenhle los jakoby našla?"
"Nevím. Nanejvýš minutu."
"Dost dlouho, to je jasné."
"Chceš ho vrátit?"
"Já? Friday, proč bych to dělal? Taková zručnost si zaslouží naopak bouřlivý potlesk. Ale svůj velký talent promrhává. Pojďme nahoru po schodech, chceš přece to řízení s MasterCard skončit před losováním loterie."
Znova jsem se dočasně stala Marjorií Baldwinovou. Chtěli jsme mluvit s "naším" panem Chambersem v hlavní úřadovně kalifornského MasterCard. Pan Chambers byl maximálně sympatický: pohostinný, společenský, přátelský, a jak se zdálo, opravdový muž. Vizitka na jeho stole nám prozradila, že je viceprezidentem pro záležitosti klientů.

Po několika minutách mi začínalo být jasné, že náplní jeho úřadu je říkat ne a jeho největší talent je říkat ne co nejvlídněji, mnoha přátelskými slovy, takže si klient ani nevšimne, že vlastně neuspěl.
Za prvé, prosím, slečno Baldwinová, pochopte, že kalifornský MasterCard a MasterCard Chicagského Impéria jsou dvě různé společnosti a vy s námi nemáte žádnou smlouvu. To je nám samozřejmě líto. Je pravda, že jako výraz laskavosti a reciprocity obyčejně proplácíme úvěrové karty, které vydali oni, a oni na oplátku naše. Ale je mi skutečně líto, že musím říci, že právě teď, a to právě teď zdůrazňuji, Impérium přerušilo spojení. A jak se zdá, je to nanejvýš podivné, že dneska dokonce neoznámili kurs pro směnu bruinu a koruny... Takže jak máme proplatit úvěrovou kartu z Impéria, i kdybychom chtěli a byli ochotni to udělat... Třeba později. Ale chtěli bychom vám zpříjemnit pobyt u nás, a co je důležité, tak úplně nakonec: Co pro vás můžeme ještě udělat?
Zeptala jsem se ho, kdy si myslí, že pomine stav ohrožení. Pan Chambers vypadal zaraženě: "Stav ohrožení? Jaký stav ohrožení, slečno Baldwinová? Možná, že je v Impériu, protože uzavřeli své hranice. Ale tady určitě ne! Rozhlédněte se kolem sebe. Viděla jste někdy zemi, z níž tak sálá mír a blahobyt?" Dala jsem mu za pravdu a zdvihla se protože, jak se zdálo, nebylo o čem dál diskutovat.
"Děkuji vám, pane Chambersi, byl jste strašně laskavý."
"Potěšení je na mé straně, slečno Baldwinová, a na straně MasterCard. A nezapomeňte, že pro vás udělám skutečně všechno, co budu moci. Od toho jsem tady."
"Děkuji, budu si to pamatovat. Ááá, je tady někde v budově veřejný terminál? Dneska jsem si koupila los a tak to uteklo, že losování je za chvilku."
Zeširoka se usmál: "Má drahá slečno Baldwinová, jsem moc rád, že jste se zeptala! Hned na tomto poschodí máme velkou zasedací místnost a každou středu odpoledne před tahem se všechno zastaví a celé naše osazenstvo, nebo přinejmenším ti, co si koupili los, protože účast není povinná, my všichni se sem namačkáme a sledujeme losování. J. B., to je prezident naší firmy a zároveň výkonný ředitel, starý J. B. rozhodl, že bude lepší to udělat takhle, než mít v budově sázkaře plížící se do umýváren a tajně hledající terminál. Je to lepší kvůli morálce. Když někdo z našich lidí vyhraje první, dostane fantastický dort se svíčkami jako kdyby měl narozeniny, dar samotného starého J. B. Ten přijde na oslavu a se šťastným výhercem kousek dortu snů."
"To vypadá, jako kdybyste byli dobrá parta."
"Taky že jsme. Jsme jediná finanční instituce, kde neuslyšíte o počítačových zlodějinách, krádeži software nebo používání viru. Našeho starého mají všichni rádi." Rychle se podíval na prst. "Pojďme do zasedačky."
Pan Chambers nás usadil do sedadel pro velmi důležité osoby, osobně nám došel pro kávu, a pak se sám rozhodl a sedl si taky. Všichni jsme začali sledovat losování.
Obrazovka terminálu zabírala téměř celou zadní stěnu místnosti. Seděli jsme asi hodinu, kdy se losovaly malé ceny a konferenciér si vyměňoval se svým pomocníkem vrcholně srandovní vtipy, většinou o fyzické přitažlivosti dívek, které tahaly kousky papíru z otevřené mísy. Byly jasně vybrány právě pro tuto fyzickou přitažlivost, všechny byly fakt kočky. Tohle spolu s neochotou nosit nějaký kostým, kterou dávaly okatě najevo, zaručovalo publiku, že nebudou nic skrývat. Pokaždé se jedna z nich zhoupla v ramenou a v bocích a vytáhla šťastné číslo. Přitom byla zásadně oblečena jenom do pásky na oči. Takhle to vypadá jako příjemná práce, ale studio před tím musí být vytopeno.
Z přední řady se náhle ozval hlasitý šum. Nějaká úřednice MasterCard vyhrála 1000 bruinů. Chambers se široce usmíval: "Nestává se to často, ale teď o tom každý bude několik dnů hovořit. Půjdeme? Ne. Vy ještě pořád máte los, který by mohl vyhrát, že? No, ale není pravděpodobné, že by tohle světlo bliklo dvakrát."
Nakonec jsme za fanfár získali týdenní velkou výhru. Byla to "obrovská, nejvyšší, celokalifornská supervýhra!!!" Dívka s husími prsíčky vytáhla nejdříve dvě čestné ceny, roční zásobu piva značky Ukiah Gold v levných sudech a oběd s velkou hvězdou zábavy Bobbym "Bruttem" Pizarem.
Pak vylosovala poslední šťastný los: konferenciér přečetl číslo, a to se za chvilku objevilo na světelné tabuli nad jeho hlavou.
"Pane Zet! Už se přihlásil vlastník tohoto losu?"
"Okamžíček,... Ne, ještě ne."
"Tak leda máme Popelku! Máme neznámého vítěze! Někdo v naší velké a báječné Konfederaci je bohatší o dvě stě tisíc bruinů. Dívá se teď to dítě štěstěny? Ozve se nám on nebo ona a dovolí nám, abychom mu dali hobla ještě před tím, než tenhleten program skončí? Nebo se vzbudí až zítra ráno a dozví se, že je boháč? Lidi, tady je to číslo! Bude tady svítit až do konce programu a pak ho budou opakovat v dalších zprávách, dokud se miláček štěstěny nepřihlásí o výhru. A teď vzkaz..."
"Friday," zašeptal Georges. "Ukaž mi náš los."
"To není potřeba, Georgi," odpověděla jsem mu šeptem. "Je to on, určitě."
Pan Chambers se postavil. "A je po šou. Hezké, že někdo z naší malé rodinky zase něco vyhrál. Jsme rádi, že jste byli našimi hosty, slečno Baldwinová a pane Karo... A neváhejte mi zavolat, kdybychom vám mohli pomoci."
"Pane Chambersi," zeptala jsem se. "Může pro mě MasterCard vyzvednout tohle? Nechci to dělat osobně."
Pan Chambers je příjemný muž, ale pomalu mu to zapaluje. Musel si třikrát porovnat číslo na mém losu s číslem stále svítícím na obrazovce, než tomu mohl uvěřit. Pak ho zase Georges musel zastavit, když chtěl běžet do všech světových stran zavolat fotografa a zavolat do ústředí Národní loterie. A právě v tom mu Georges zabránil, protože já sama bych to asi udělala drsněji. Velcí chlapi, co neposlouchají moje námitky, mě dokáží vytočit.
"Pane Chambersi," řekl Georges. "Neslyšel jste ji? Nechce to udělat osobně. Bez zbytečné publicity."
"Cože? Ale výherci jsou vždycky ve zprávách, to už je takový zvyk. Chvilku se kvůli tomu budete zlobit, protože... Pamatujete si na tu dívku, co vyhrála před vámi? Zrovna teď se asi fotografuje s J. B. a se svým dortem. Pojďme znovu do jeho pracovny a..."

"Georgi," řekla jsem, "American Express."
Georges není pomalý a já přitom nemohla pomýšlet, že si ho vezmu, kdyby mu Janet někdy dala kopačky. "Pane Chambersi," řekl rychle, "jaká je adresa hlavní úřadovny American Express v San Jose?"
Chambers přestal vyšilovat. "Co jste to říkal?"
"Můžete nám říci adresu American Expressu? Slečna Baldwinová si výhru na svůj los vyzdvihne raději tam. Zavolám tam dopředu a ujistím se, že plně chápou, že bankovní tajemství klienta je nutné ctít."
"Ale tohle mi přece nemůžete udělat. Vyhrála to tady."
"Můžeme, a taky to uděláme. Nevyhrála to tady. Jednoduše se to seběhlo tak, že tady byla, když se losovalo. Prosím, nepleťte se do toho. Odcházíme."
Pak jsme to museli všechno znova předvést před J. B. Byl to důstojný starý páprda s cigárem na jedné straně úst a s přilepeným kusem bílého zmrzlinového dortu na horním rtu. Nebyl ani pomalý, ani hloupý, ale choval se tak, jak si sám přál, a Georges se musel docela hlasitě zmínit o American Express, aby si vštípil do hlavy, že bezpodmínečně trvám na tom, že kolem toho nebude vůbec žádná publicita (Šéf by omdlel!) a že asi raději půjdeme k vekslákům v Rialto, než abychom se bavili s jeho firmou. "Ale slečna Bulgrinová je klientkou MasterCard."
"Ne," odporovala jsem. "Myslela jsem si to, ale pan Chambers mi odmítl proplatit můj úvěr. Takže si zřídím konto u American Expressu. A bez fotografování."
Chambers vysvětlil, že moje úvěrová karta byla vydána Imperial Bank Saint Louis.
"Ústav s tou nejlepší pověstí. Chambersi, vydejte jí jinou kartu. U nás. A hned. A vyzvedněte jí výhru v loterii."
Podíval se na mě a vyndal z úst cigáro.
"Žádná publicita. Operace klientů MasterCard jsou vždy důvěrné. Spokojená, slečno Walgreenová?"
"Úplně, pane."
"Chambersi, zařiďte to."
"Ano, pane. Nějaké omezení na úvěr, pane?"
"V jakém rozsahu úvěr požadujete paní Belgiumová? Snad bych se mohl zeptat na koruny... Kolik máte u našich kolegů v Saint Louis?"
"Ukládám zlato, pane. Můj účet je vždy stanoven v prutech neraženého mincovního kovu a jen malá část v korunách. Mají pro zákazníky se zlatem oba přepočty. Můžeme se takhle domluvit? Víte, nejsem zvyklá myslet v bruinech. Pořád jsem někde na cestách, takže je pro mě snazší myslet v gramech zlata." To bylo skoro neférové, zmiňovat se o zlatě před bankéřem v zemi s měkkými devizami. Zkalilo to jeho myšlení.
"Přejete si platit ve zlatě?"
"Jestliže smím, vystavené směnky na gramy, tři devítky, Ceres and South Africa Acceptances, pobočka v Luna City. Stačí to? Obvykle platím čtvrtletně, víte, pořád jsem na cestách, ale mohu dát pokyny CSAA, aby platili měsíčně. Kdyby to nebylo z nějakého důvodu pohodlné čtvrtletně."
"Čtvrtletně úplně vyhovuje." Samozřejmě, že ano, když neprojevíte zájem, budete bez peněz.
"Nyní omezení úvěru. Opravdu, pane, nerada ukládám příliš mnoho ze svých financí v jedné bance v jediném státě. Přijměte nanejvýš tak třicet kilo."
"Jestliže je to vaše přání, slečno Bedlamová, kdybyste si kdykoliv přála je zvýšit, tak nám dejte vědět," dodal.
"Chambersi, zařiďte to."
Tak jsme šli zpátky do stejné kanceláře, kde mi předtím bylo řečeno, že můj úvěr nevyhovuje. Pan Chambers mi nabídl formulář. "Pomohu vám jej vyplnit, slečno."
Rychle jsem na něj mrkla. Jména rodičů. Jména prarodičů. Místo a datum narození. Adresy včetně čísel ulice za posledních patnáct let. Současný zaměstnavatel. Předcházející zaměstnavatel. Důvod změny zaměstnavatele. Současný plat. Bankovní konta. Tři ručitelé, kteří vás znají nejméně deset let. Byl jste někdy v bankrotu, nebo jste byl žalován a nedobrovolně na vás nasazen státní dohled? Nebo jste byl ředitel či odpovědný činitel při obchodu, smlouvách, nebo ve společnosti, která byla reorganizována podle paragrafu 13 občanského zákoníku číslo 97 Kalifornské konfederace? Byl jste někdy trestán...
"Friday. Ne."
"Taky si myslím." Vstala jsem.
Georges řekl: "Sbohem, pane Chambersi."
"Něco je špatně?"
"Ale ano. Váš zaměstnavatel vám nařídil, abyste vystavil slečně Baldwinové úvěrovou kartu na zlato s omezením třicet kilogramů čistého zlata. Neřekl vám, abyste ji podroboval nějakému vlezlému testu."
"Ale tohle je běžný požadavek..."
"To nevadí. Teď řekněte J. B., že jste to znova zpackal." Náš pan Chambers lehce zezelenal. "Prosím, sedněte si." Za deset minut jsme odcházeli se značkovou barevnou kartou na zlato, platnou kdekoli, jak jsme aspoň doufali. Při směně jsem uvedla číslo mé poštovní schránky v Saint Louis, adresu nejbližších příbuzných (Janet) a číslo mého účtu v Luna City s písemnými pokyny pro šek CSAA společnost s ručením omezeným, čtvrtletně na můj dluh. Měla jsem také slušný balík bruinů a další koruny a výhru na svůj los.
Opustili jsme budovu, přešli za roh na National Plaza, našli lavičku a sedli si na ni. Bylo právě šest večer. Vál příjemný chládek ale slunce bylo stále vysoko nad Santacruzským pohořím.
Georges se zeptal: "Drahá Friday, jaká jsou tvá přání?"
"Na chvilku si tady sednout a srovnat si to všechno v hlavě. Pak bych ti měla koupit nějaké pití. Vyhrála jsem v loterii, to musíme zapít. Přinejmenším."
"Přinejmenším," souhlasil. "Vyhrála jsi dvě stě tisíc bruinů za dvacet..."

"Za jeden dolar," souhlasila jsem. "Přihrála jsem jí malý veksl."
"Skoro přesně. Vyhrála jsi asi osm tisíc dolarů."
"Sedmdesát čtyři stovek a sedm dolarů a pár centů."
"Štěstí nemáš, ale zato máš úctyhodnou sumu peněz."
"Docela úctyhodnou," souhlasila jsem. "Zvlášť pro ženu, která začala tento den tím, že byla závislá na laskavosti svých přátel. Ledaže bych něco dostala na úvěr za mé odpovídající chování minulou noc."
"Můj bratr Ian by při téhle poznámce ohrnul rty. I když sedmdesát čtyři stovek je úctyhodná suma, na mě mnohem víc zapůsobilo, že jsi neměla žádné jmění kromě losů loterie a přesvědčila jsi nejkonzervativnější bankovní firmu na úvěry, aby ti zřídili otevřený účet řádově v miliónech dolarů, a to ve zlatě. Jak jsi to dokázala, drahoušku? Nikdy jsi jim přeci nevyhrožovala. Ani jsi nezvýšila hlas."
"Ale Georgi, tys je zpracoval tak, že mi vystavili úvěrovou kartu."
"To si nemyslím. No, zkusil jsem se vrátit k té naší hře, ale ty jsi podnítila každý krok."
"Nemyslím jen ten hrůzný dotazník. Ty jsi mě z toho dostal."
"Ne, ten hrozný osel tě neměl co podrobovat nějakým otázkám. Jeho šéf mu předtím poručil, aby vystavil kartu."
"Ty jsi mě zachránil. Už jsem skoro ztrácela nervy. Georgi, milý Georgi. Vím, že jsem ti říkala, že tě nesmím zneklidňovat tím, co dělám. A já se o to doopravdy pokouším. Ale tváří v tvář formuláři, kde požadují vědět všechno o mých rodičích a prarodičích, to je děsivé!"
"Nečekám, že se spravíš za jednu noc. Budeme na tom dělat dál. Určitě jsi neztratila nervy při tom, kolik máš požádat jako úvěr."
"No. Jednou někdo říkal," - byl to Šéf - "že je mnohem snazší si půjčit milión než někomu půjčit pětku. Takže když se mě zeptali, zmínila jsem se o tom. Ne celý milión britskokanadských dolarů. 964 tisíc, asi tak."
"Nehodlám si hrát se slovíčky. Když jsme získali těch devět set tisíc, úplně mi došel kyslík. Mimochodem, víš, kolik bere vysokoškolský profesor?"
"Co na tom? Z téhle profese vím, že úspěšný návrh nového živého artefakta může hodit milióny. Dokonce milióny gramů, spíš než dolarů. Neměl jsi nikdy žádný úspěšný návrh? Nebo to je drzá otázka?"
"Obrať list. Kde budeme spát dneska v noci?"
"Můžeme být za čtyřicet minut v San Diegu. Nebo v Las Vegas za třicet pět. Obojí má své výhody i nevýhody, když se chceme dostat do Impéria. Georgi, teď, když už mám dost peněz, musím podat hlášení. Bez ohledu na to, kolik fanatiků právě podniká atentát na vedoucí činitele. Ale dávám ti čestné slovo, že jak budu mít volno na pár dnů, hned navštívím Winnipeg."
"Pořád se ještě nemůžu vrátit do Winnipegu."
"Nebo tě přijedu navštívit do Montrealu. Podívej se, drahoušku, vyměnili jsme si všechny adresy, co máme. Vidíš, že tě nehodlám ztratit. Nejenže jsi mě přesvědčil, že jsem člověk, ale řekl jsi mi, že se lidem po všech stránkách plně vyrovnám, že jsem plně odpovídající. Jsi dost dobrý pro mou morálku. Teď si vyber: Buď jet do San Diega a mluvit španělskou angličtinou, nebo do Vegas a koukat se na hezké nahé paničky."

XVII.

Byli jsme dva a motali se ve Vicksburgu. Texasko-chicagské hranice byly z obou stran zavřené, a navíc po celé délce. Rozhodla jsem se, že to zkusím přes řeku. Samozřejmě, že Vicksburg je pořád ještě Texas, ale pro mě to byl především velký říční přístav vedle Impéria. Místo, s nímž jsem v duchu počítala. Zvláště, když se tady vesele pašuje oběma směry.
Stejně jako dávná antická Galie je i Vicksburg rozdělen do tří částí. Dolní město, přístav hned u vody občas zaplavovaný, a horní město, ležící na příkrém svahu o sto metrů výše. To se ještě dělí na staré a nové. Staré město obklopuje bojiště z války, na niž se už dávno zapomnělo. Ale ne ve Vicksburgu! Toto bojiště je pro rodáky posvátné a nic se na něm nesmí stavět, takže nové město vyrostlo až za touto svatou půdou a se starým městem je těsně spojeno systémem tunelů a metra. Horní město je napojeno na dolní četnými pohyblivými schody a lanovkami, které sahají až po městské hradby.
Pro mě bylo horní město místem, kde se dá přenocovat. Vrazili jsme do místního Hiltonu. Bylo to dvojče toho v Bellinghamu, které v suterénu mělo i naprosto stejné snídaně v baru. Práci jsem měla ale dole na řece. Vzpomínám na to jako na šťastné časy, protože Georges věděl, že ho nenechám, aby šel dál se mnou, a už jsme se o tom víc nebavili. Samozřejmě, že jsem mu nedovolila, aby chodil se mnou do dolního města. Upozornila jsem ho, že se jednoho dne nemusím vrátit a zastavit se, abych mu nechala v záznamníku našeho hotelu nějakou zprávu. Jestliže nastane okamžik jít do akce, půjdu.
Dolní vicksburgské město je bujaré, hříšné místo, úplné hnojiště. Policie se za denního světla tady pohybuje jenom ve dvojicích, v noci odtud sami odjíždějí. Je to město podvodníků, kurev, pašeráků, pouličních rváčů, obchodníků s drogami i ve velkém, povalečů, pasáků, profesionálních intrikánů, nájemných žoldáků, zběhů, překupníků kradeného zboží, žebráků, andělíčkářů, otrokářů, žhářů, vyvrhelů, prostě lidí na okraji společnosti. Všech těch malých a velkých podfukářů. Zkrátka tihle všichni mu dělají reklamu. Je to báječné místo a buďte ujištěni že tady dřív či později projdete nějakou tou krevní zkouškou.
Je to jediné místo, aspoň pokud vím, kde živý artefakt poznamenaný svým návrhem, třeba čtyři ruce, žádné nohy, oči naspodu lebky, prostě jakkoli, může vejít nebo se došourat až do baru, koupit si pivo a absolutně nikdo nebude věnovat pozornost ani jemu, ani tomu, jak vypadá. Pokud jde o existence mého druhu, to, že jste umělí, tady neznamená vůbec nic. A to nejen ve společnosti, kde si 95 procent usedlíků nikdy netroufne vstoupit na pohyblivé schody, vedoucí do města tam dole.
Byla jsem v pokušení tady zůstat. Od všech těchto vyděděnců jsem cítila něco přívětivého a přátelského a nikdo z nich

na vás neukazoval prstem. Kdybych neměla Šéfa a Georga a neznala ještě lepší místa, asi bych se v dolním Vicksburgu usadila a hledala nějakou tu habaďůru vyhovující mému talentu.
"Ale slíbil jsem vytrvat. A budu muset ujít míle a míle cest, než si budu moci spočinout." Básník Robert Frost věděl, proč má člověk trvat na tom jít dál, když už by raději všechno zabalil. Byla jsem oblečena jako voják po práci, nakupující za slušný žold získaný při odvodu. Často jsem navštěvovala dolní město a sháněla kapitána říčního člunu, ochotného propašovat živý kontraband. Malý provoz na řece mě trošku zklamal. Z Impéria nepřišly žádné nové zprávy a dolů po řece nevyplouvaly žádné čluny, takže velmi málo kapitánů nebo lodníků bylo ochotných vůbec riskovat přeplout řeku. Takže jsem posedávala po barech ve městě u řeky, popíjela malé pivo a špicovala uši, abych byla připravena zaplatit mastnou cenu za jízdenku přes řeku.
Uvažovala jsem, že si dám inzerát. Sledovala jsem rubriku "Příležitostné inzeráty", které byly ještě podstatně otevřenější než ty, kterých jsem si všimla v Kalifornii. Bylo jasné, že pokud se omezíte na dolní město, je vám dovoleno úplně vše.

Nenávidíte svou rodinu?
Jste unaveni, vyčerpáni, znuděni?
Je váš manžel nebo manželka nižších kvalit, takříkajíc šunt?
NECHTE NA NÁS, ABYCHOM PRO VÁS PŘIPRAVILI NOVÉHO (MU)ŽE(NU)!!!!! Úprava podle přání - Přeorientování na jiné pohlaví - Přestěhování - Změna pohlaví - Diskrétní práce, alkohol v ceně Konzultujte s doktorem Frankem Franksteinem Bar a gril U Sama Měkejše.

Bylo to poprvé, co jsem viděla křiklavou reklamu na vraždu na objednávku. Nebo jsem to špatně pochopila?

Máte nějaký PROBLÉM?
Nic není zakázáno - tohle asi neděláte. To je způsob, kterým to uděláte.
Máme nejobratnější pokoutní advokáty v celém státě. LOOPHOLES. Společnost s ručením omezeným. (Zvláštní ceny pro staré mládence.)
Volejte LEV 10101.

K tomu jen připomenu, že LEV je písmenkový kód přidělovaný pouze domácnostem v dolním městě.

Umělci, akciová společnost Dokumenty všech druhů, převodní smlouvy, peníze všech národů, diplomy, rodné listy, identifikační karty, pasy, fotografie, obchodní povolení, oddací listy, úvěrové karty, hologramy, zvukové a obrazové záznamy, prominutí trestu, závěti, pečetě, otisky prstů.
Za veškerou práci ručíme se zárukou pojištěnou u Lloyda - LEV 10111.

Tyhle služby jsou určitě k mání v každém větším městě, ale málokdy se takhle veřejně a otevřeně inzerují. Stejně jako záruka, tomu jsem jednoduše nevěřila. Rozhodla jsem se, že nebudu dávat inzerát, protože pochybuji, že by mně veřejnost mohla pomoci ve věci která nezbytně musela zůstat utajená. Musela jsem dál spoléhat na hokynáře, majitele člunů a bordeldámy. Ale abych našla něco užitečného pro sebe, pokračovala jsem dál v prohlížení inzerátů... A to už jsem se dívala na ty, co pravděpodobně nikdy nevyužiju, ale co mě začaly zajímat. Ztuhla jsem a ukázala to Georgovi.

"A co tohle, Georgi?"
"To první, co jsme viděli, dávalo W. K. jenom týden. Už uplynul víc než týden, a teď má deset dnů. Když to tak půjde dál, dožije se W.K. strašně vysokého věku."
"Sám tomu nevěříš."
"Ne, lásko moje, nevěřím. Je to šifra."
"Jaká šifra?"
"Ta nejjednodušší, a proto také těžko odhalitelná. První inzerát sdělil osobě nebo osobám, kterých se to týká, že mají provést úkol číslo 7, nebo čekat na číslo 7, anebo jim jednoduše připomněl něco, co znají právě pod sedmičkou. Teď jde o číslo 10. Ale význam číslic nemůžeš odhalit ani statistickou analýzou. Protože takovou šifru můžeš kdykoliv změnit, a my bychom museli hledat další vhodný statistický systém. To je šifra pro blbečky, Friday. A šifru pro blbečky nemůže nikdo odhalit, jestliže její uživatel má dobrý čich na to, aby ji nepoužíval moc často."
"Georgi, to vypadá, jako bys dělal na vojenských šifrách, anebo přímo šifroval zprávy."
"To jsem dělal. Ale tam jsem se to nenaučil. Analýza nejobtížnějších šifer, o kterou jsem se kdy pokoušel, pokračuje dosud a nikdy nebude ukončena, je vysvětlení genetického kódu živé hmoty. To je vůbec ta největší šifra pro blbečky. Ale už byla miliónkrát opakovaná, takže nakonec smysl všech těch nesmyslných slabik zřejmě rozluštíme. Odpusť, že ty o voze, a já o koze."
"Blbost, začala jsem s tím sama. Dá se nějak uhodnout, co znamená to A.C.B.?"
"Ne." Tu noc atentátníci udeřili podruhé. Přesně podle stanoveného plánu. Nemohu říci, jestli to spolu souviselo.

Udeřili skoro na hodinu přesně, devátý den po svém prvním útoku. Podle termínu jsme nepoznali, jaká skupina byla za všechno zodpovědná, protože se shodoval s předpověďmi jak takzvané Rady pro přežití, tak jejich rivalů Stimulátorů, zatímco andělé Páně nikdy nezveřejnili prognózu možného úderu.

První a druhá vlna teroru se lišily. Zkoušeli jsme vydedukovat něco právě z těchto rozdílů. Takže jsme se o tom s Georgem bavili, až když se k nám dostaly zprávy.

a) Z Chicagského impéria nepřišly vůbec žádné zprávy. Žádná změna, protože z Impéria od té úvodní reportáže o vraždění demokratů nepronikly vůbec žádné zprávy... Celý týden nikdo ani nepípl. A to mě velice zneklidňovalo.
b) Pokud jde o druhý útok, neměli jsme žádné zprávy z Kalifornské konfederace. Pár hodin po úvodní zprávě o druhé vlně vraždění vysílala Kalifornská konfederace jenom běžné všední zprávy. Předseda "válečný křikloun" Tumbril jmenoval na doporučení svých lékařů tříčlennou nástupní výkonnou vládu se zplnomocněním vládnout národu a sám se má údajně podrobit dlouho odkládanému lékařskému zákroku. Za tímto účelem odešel na své soukromé sídlo, Orlí hnízdo, v Tahoe. Oběžníky a zprávy budou vydávány v San Jose, ale ne v Tahoe.
c) Georges a já jsme se shodli na nejpravděpodobnějším, podle nás skoro jistém vysvětlení. Lékařský zákrok byla finta vyvolávající teď tolik potřebný soucit, aby "válečný křikloun" neupadl v zapomnění. Regenti budou vydávat oficiální, cenzurované zprávy a mezitím upevní svou moc.
d) Už podruhé chyběly zprávy z vesmíru.
e) Kanton a Mandžusko neoznámily žádný útok. Oprava: Do Vicksburgu v Texasu o tom nedorazily žádné zprávy.
f) Pokud jsem mohla říci po pečlivém proškrtávání seznamu, teroristé jinak zaútočili proti všem ostatním národům. Ale můj výčet byl děravý. Ze čtyř set "národů" v OSN některé připravovaly zprávy jenom za zcela mimořádných okolností. Nevím, co se dělo ve Walesu a na Normandských ostrovech, ve Svazijsku, v Nepálu nebo na Ostrově prince Eduarda. Nemůžu vědět, proč se někdo, kdo nežije na žádném z těchto míst, nemohl postarat o to, aby svět získal zprávy právě odsud. Přinejmenším tři stovky z těchto takzvaných suverénních států, které hlasují v OSN, jsou nuly, a jsou tady jen proto, aby platily příspěvky. Jsou důležité jenom pro sebe, o tom není pochyb, ale z geopolitického hlediska nemohou mít vůbec žádný význam. Nicméně ve všech hlavních zemích, s výjimkou výše uvedených, teroristé zaútočili, a tyto útoky se dostaly do zpráv. Samozřejmě s výjimkou států, kde zpravodajství úplně podléhalo cenzuře.
g) Většina útoků skončila neúspěchem. Mezi první a druhou vlnou byly nápadné rozdíly. Před deseti dny většina atentátníků zabila své oběti a vyvázla. Teď to bylo přesně obráceně. Většina terčů přežila, většina atentátníků zahynula. Pár jich bylo chyceno a jen velmi málo, opravdu velmi málo, uniklo.

Tahle poslední skutečnost potvrdila, že Šéf netahal za nitky atentátníků.
Proč to říkám? Protože pro toho, kdo to měl celé na starosti, byla druhá vlna vysloveně pohromou. Terénní operativci, dokonce i obyčejní vojáci, jsou drazí. Proto se k takovým účelům nepoužívají. Přitom cvičený atentátník stojí nejméně desetkrát tolik co obyčejný voják. Nikdo od něj nečeká, že by se nechal sám zabít, svatá ty dobroto, že ne! Očekává se, že provede vraždu a bez nejmenšího škrábnutí se vypaří.
Ale ať už tuhle šou rozehrál kdokoli, za jednu noc přišel na buben.
Diletant. Proto to nemohl být Šéf.
Ale stejně jsem pořád nemohla přijít na to, kdo stojí za celým tím pozdvižením, protože jsem za boha nevykoumala, kdo z toho má prospěch. Dřívější názor, že jeden z unitárních národů to všechno zaplatil, už nemohl déle obstát. Nemohla jsem si totiž nadále představovat, že by nějaký velký unitární národ, například Interworld, najal profesionály, co byli po ruce, a ne ty nejlepší.
Ale ještě méně pravděpodobná byla představa, že by některý teritoriální národ plánoval tak groteskní pokus o dobytí světa.
Pro skupinu fanatiků jako jsou andělé Páně nebo Stimulátoři to bylo příliš velké sousto. Navíc celá ta záležitost vypadala jako dílo fanatiků: žádná logika, žádný pragmatismus.
Ve hvězdách přece nestojí psáno, že vždycky pochopím, o co jde... Banalita, kterou si velmi často uvědomuju. To zatraceně mrzí.

Další ráno po druhém útoku vicksburgské dolní město bzučelo vzrušením. Vstoupila jsem do salónu, abych si prověřila jistého důležitého lodníka, když vtom se ke mně přitočil lanař: "Dobré zprávy," řekl mladík šeptem, jako kdybychom byli v base. "Ráchelini Jezdci hledají lidi. Nakázala mi, abych to řekl zvláště vám."
"Na tom aby si vůl udělal doktorát," odpověděla jsem uhlazeně. "Ráchel mě nezná a já neznám Ráchel."
"A co odměna pro pátrače?"
"Jak ti mám věřit a vyplatit ti odměnu?"
"Koukněte se, šéfko," trval na svém. "Dneska jsem ještě nic nejed. Tak hned pojďte se mnou, když se vám to nebude líbil, tak to nemusíte brát. Je to jen přes ulici."
Vypadal hubeně, ale to mohl být důsledek jeho věku, onoho náhlého trysku v adolescenci. Dolní město nebylo místo, kde by člověk hladověl. Ale překupník se právě v tomto okamžiku rozhodl po něm vyjet: "Vypadni, Prcku! Přestaň votravovat zákazníky! Chceš si vykoledovat jednu do zubů?"
"To je v pořádku, Frede," vložila jsem se do toho. "Hned si to ověřím." Hodila jsem na barový pult šek, aniž bych chtěla nazpět drobné. "Pojď, Prcku!"
Nakonec se ukázalo, že Ráchelina náborová kancelář je podstatně dál než přes ulici a další dva náboráři se pokusili mě od Prcka odtrhnout, ještě než jsme tam dorazili. Ale neměli šanci, protože jsem chtěla za každou cenu vidět, že touhle ubohý mladíček dostane svůj bakšiš.
Seržantka ve verbířské kanceláři mi připomínala tu starou losici, co měla živnost v odpočívárně paláce v San Jose. Podívala se na mě a řekla: "Tohle není tábor pro kurvy, holčičko. Ale nechoď pryč a smíš si koupit něco k pití."
"Vyplať lanaře," řekla jsem.

"Za co?" odpověděla. "Leonarde, přece jsem ti říkala, abys nebral žádné povaleče. Teď stepuj zpátky a švihej."
Prošla jsem napříč místností a pevně ji chytla za zápěstí levé ruky. V pravačce se jí s naprostým klidem objevil nůž. Takže jsem změnila scénář, vzala jí nůž a hodila ho na lavici před ní, zatímco jsem ji stiskla za levačku trošičku nepříjemněji. "Můžeš ho vyplatit jednou rukou?" zeptala jsem se. "Nebo ti mám trošku zlámat prsty?"
"Bez problémů," odpověděla a už se nebránila. "Tady, Leonarde," sáhla do zásuvky a podala mu dvě texaské pětky. Shrábnul je a vypařil se.
Povolila jsem tlak na její prsty. "To je všecko co zaplatíš? Každému verbíři na ulici co je dnes na lovu?"
"Dostane svůj podíl, jen co podepíšeš," odpověděla. "Protože já neplatím, dokud není ruka v rukávě. Ale vyplouvám, i kdyby padaly trakaře. Teď už bys mě možná mohla pustit. Potřebuji připravit naše papíry."
Nechala jsem její prsty na pokoji. Zcela nečekaně se objevil v její ruce nůž a pohnul se směrem ke mně. Okamžitě jsem zlomila čepel a teprve potom jsem jí ho dala zpátky do ruky. "Prosím tě, znova už to nedělej," řekla jsem. "Fakt tě o to prosím. A měla bys používat lepší ocel. Tohleto určitě není solingenská."
"Srazím ti cenu té čepele z tvé odměny, drahoušku," odpověděla naprosto nevzrušeně. "Už jsem měla pro tebe palubní knížku, hned jak jsi vešla do dveří. Spustíme to? Nebo toho necháme?"
Nevěřila jsem jí, ale přizpůsobila jsem se jejím záměrům. "Žádné hrátky, seržo. Jaká jsou pravidla hry? Tvůj lanař mi je řekl jen tak na půl huby."
"Káva a koláče a všechno podle stupnice cechu. Teda odměna bude podle pravidel cechu. Devadesát dní na přání společnosti se protáhne o dalších devadesát dnů."
"Rekruty ve městě přičleníš do cechu a jede se půl na půl." To bylo rýpnutí do žeber a atmosféra poněkud zhoustla. Pokrčila rameny. "Pokud to tak má být, budem o to bojovat. Jaké zbraně ovládáš? Nenajímám žádné nehotové brance. A dneska už vůbec ne."
"Můžu tě vyučit jakékoli zbrani, na kterou si jen vzpomeneš. Kdy bude akce? Kdo začíná?"
"Hm, přituhuje. Zkoušíš se najmout jako instruktor výcviku? O ty nemám zájem."
Zeptala jsem se: "Kde se jde do akce? Jedem přes řeku?"
"Ještě jsme tě nenajali a už chceš důvěrné informace."
"Jsem připravena za ně zaplatit." Vyndala jsem padesát texaských hvězd po pětkách a položila je před ni. "Kde je akce, seržo? Koupím ti dobrý nůž místo té uhlíkové oceli, co jsem ti zničila."
"Jsi umělý člověk."
"To sem nepleť. Jednoduše chci vědět, zda jedem přes řeku. Řekněme do Saint Louis."
"Podepíšeš to jako seržant-instruktor."
"Co? K čertu že ne! Jako důstojník štábu." Asi jsem to neměla říkat, nebo aspoň to nevybalovat tak brzo. Zatímco v celé Šéfově partě byly hodnosti nejasné, v oboru, kde jsem pracovala, jsem byla vyšší důstojník a přijímala rozkazy jen a jen od Šéfa. Potvrzovala to skutečnost, že pro každého jsem byla slečna Friday, ale pro Šéfa jenom pokud bych si řekla o neúřední oslovování. Dokonce ani doktor Krasny mi tak neříkal, dokud jsem ho o to nepožádala. Nikdy jsem o své skutečné hodnosti moc nepřemýšlela, protože tak či tak jsem neměla žádné podřízené. Ani formálně. Řekněme techniky. Nikdy jsem žádného technika v Šéfově partě neviděla. Musela bych být jedním z těch malých kamínků spojujících mužstvo a velící důstojníky, tedy vyšší důstojník-specialista, pokud si byrokraticky potrpíte na přesné hodnosti.
"Dobrá, povídali, že mu hráli. Jestliže chceš tenhle post, vyjednej si to s plukovnicí Ráchel sama. Ne se mnou. Očekávám ji kolem jedné odpoledne."
Zvedla jsem peníze, dokonce s nimi trošku zaklepala, položila je zpátky na stůl, ale tentokrát blíž ke mně. "Tak si trošku popovídáme, než dorazí. Každá parta ve městě zrovna dneska verbuje. To by měl být docela dobrý důvod, abyste si mě najali spíš než někoho jiného. Očekává se na řece akce nebo ne? A jak to bude daleko? Budeme bojovat proti opravdovým profíkům? Nebo místním křupanům? Nebo snad proti šaškům z města? Bude to normální bitva? Nebo jen útok a rychle pryč, nebo obojí? Tak spusť, seržantko."
Neodpověděla, ani se nepohnula. Na peníze se vůbec nepodívala. Za chvíli jsem vyndala dalších deset hvězd a položila je vedle té padesátky... a čekala.
Rozšířily se jí nozdry, ale po penězích nesáhla. Za pár vteřin jsem přidala další texaskou pětku.
Řekla chraptivě: "Dej mi ty nesmysly pryč z vočí. Někdo sem může přijít."
Zvedla jsem je a dala jí je.
"Díky, slečinko," odpověděla a schovala je. "Vykoumala jsem, že jedem po řece aspoň do Saint Louis."
"Proti komu bojujeme?"
"Dobrá... pořád to opakuješ, takže ti to nebudu zatloukat. Co mám s tebou, ksakru, dělat? Zabít tě a dát tě do konzervy pro kočky? Nesmíme bojovat. S největší pravděpodobností v bitevní vřavě vůbec nebudem. Všichni budeme tělesná stráž nového Předsedy. Chci říct nejnovějšího. Je to ještě úplně horká zpráva."
To je teda bomba! "Zajímavé. Proč ostatní party ve městě shánějí jako diví rekruty? Copak si nový Předseda najímá kohokoliv? Zrovna do své palácové gardy?"
"Slečno, kéž bych to věděla. Kéž bych to všechno věděla!"
"Možná, že si to zkusím zjistit sama. Kolik mám na to času? Kdy se naloďujeme?" Rychle jsem se opravila. "A naloďujeme se vůbec? Myslím, že plukovnice Ráchel má k dispozici nějaké energomobily."
"No..., proklatě, to toho čekáš tolik za všivých sedmdesát hvězd?"
Promýšlela jsem si to. Nechtěla jsem utrácet peníze, ale potřebovala jsem být v obraze. Pašeráci by se nevydali na reku s oddílem vojáků. Alespoň ne tento týden. Potřebovala jsem se pohybovat v normálním provozu.
Ale ne jako důstojník! Prořekla jsem se. Vyndala jsem další dvě pětky a pohrávala si s nimi. "Seržante, ty sama jedeš

přes řeku?"
Zamžourala na bankovky. Jednu z nich jsem před ní ukápla. "V tom se nemohu mýlit, drahouši. Hned jak zavřu tenhle kancl, jsem velitelka čety."
Upustila jsem tu další. Přidala se k svému papírovému dvojčeti. Řekla jsem: "Seržante, když počkám a budu mluvit s tvou plukovnicí, a když mě najme, budu osobní pobočník nebo provianťák a výstrojář, nebo něco nudného na tenhle způsob? Nepotřebuju peníze, ale nechci se nudit. Chci mít dovolenou. Můžeš použít vycvičeného vojína? Mohla bych být mimořádně povýšena na kaprála nebo dokonce četaře, jakmile by ses sžila se svými rekruty a koukla se, kde potřebuješ ucpat díry."
Vypadala zatrpkle. "Milionáře ve své četě nepotřebuju." Najednou mně jí bylo líto. Žádný seržant nechce ve své jednotce degradovaného důstojníka. "Nechci si hrát na milionáře. Prostě chci být jedním vojákem z jednotky. Jestliže mi nevěříš, strč mě do nějaké jiné čety."
To vzala. "Měla bych ti nechat prohlédnout hlavu. Ne. Dám tě tam, kde bych tě mohla mít na očích." Sáhla do zásuvky a vytáhla formulář nadepsaný Vymezení smlouvy. "Přečti si to. Podepiš. Pak tě vezmu pod přísahu. Nějaký otázky?"
Prohlédla jsem si to. Většina z toho byly běžné věci kolem výstroje a výzbroje, výplaty peněz a nemocenského, normách cechu a prémiích. Ale mezi řádky se dalo vycítit právo odložit výplatu žoldu na desátý den po odvodu. To je pochopitelné. Brala jsem to jako záruku, že doopravdy půjde do tuhého, a to hned. A po řece. Pomyšlení, že narazí na podvodníky se smlouvami, je noční můra, ničící spánek každého pokladníka žoldáckých jednotek. Dneska, když jsou všichni rekruti profesionálové, je klidně možné, že nějaký veterán podepíše pět, šest smluv, od všech zaměstnavatelů vybere žold, a namíří si to někam do banánové republiky. Pokud mu to smlouva vysloveně nezakáže. Závazek zněl na plukovnici Ráchel Danversovou osobně, v případě její smrti nebo neschopnosti na právní nástupce. Smlouva požadovala po odvedení plnit její rozkazy, rozkazy jejích důstojníků a důstojníků bez důstojnického patentu. Souhlasila jsem s tím, že budu bojovat statečně a věrně a nebudu prosit o milost, budu bojovat podle mezinárodního práva a válečných zvyklostí.
Každá věta byla tak neurčitě formulována, že byste na její rozluštění potřebovali četu těch nejlepších advokátů z Philadephie, kteří by s tím stejně nic nezmohli, protože všechno se dá vykládat různě. Zejména to, kdy vás mohou střelit do zad.
Jak už se zmiňovala seržantka, doba trvání smlouvy byla devadesát dní, na přání plukovnice prodloužitelná o devadesát dní, samozřejmě, že za žold navíc. O dalším prodloužení tady už nebylo vůbec nic, takže jsem se u toho trošku zdržela. Že by zrovna smlouva o tělesné ochraně politika mohla trvat jen šest měsíců a pak být zrušena?
Buď verbující seržantka lhala, nebo jí lhal někdo jiný a ona nebyla dost bystrá na to, aby tenhle nelogický fakt odhalila. Nevadí, neměla jsem důvod dělat si z ní šprťouchlata. Sáhla jsem po peru. "Mám teď navštívit vojenského lékaře?"
"Jsi v tom?"
"Co ještě?"
Podepsala jsem a pak řekla: "Jsem," a rychle prolétla přísahu následující za smlouvou.
Pokukovala na můj podpis. "Jonesová. Co znamená to F?"
"Friday."
"To je hloupé jméno. Ve službě jsi Jonesová. Mimo službu jsi Joneska."
"Jak si přeješ, seržantko. Jsem teď ve službě nebo mimo ni?"
"Za chviličku budeš mimo službu. Tady je rozkaz pro tebe. Spodní část Shrimp Alley je skladiště, je tam napsáno WOO FONG A LEVY BROTHERS, papírnictví. Buď tam ve čtrnáct nula nula připravena k odjezdu. Použij zadní dveře. Teď máš volno na vyřízení osobních záležitostí. Můžeš komukoli říci o našem odvodu, ale pod hrozbou disciplinárního řízení se ti přísně zakazuje shánět informace o práci, na kterou jsi najata." To poslední četla tak rychle, jako by lámala rekordy v rychlosti čtení. "Potřebuješ peníze na sváču? Ne. Jsem si jistá, že ne. To je všechno, Jonesko. Jsem ráda, že tě máme na palubě. Bude to dobrá práce."
Přitáhla si mě k sobě. Přistoupila jsem k ní. Položila mi ruce kolem boků a usmála se na mě. Rozhodla jsem se v duchu, že není čas na to, abych si proti sobě popudila velitelku čety. Na oplátku jsem se na ni usmála, sklonila se a políbila ji. Nebylo to vůbec špatné. Měla sladký dech.
XVIII.
Výletní loď Skip to M'lou byla skutečně jako z časů Marka Twaina. Měla daleko fantastičtější dopravní možnosti, než jaké jsem očekávala - tři paluby pro pasažéry, čtyři Shipstoneovy pohonné jednotky, dvě pro každou z dvojice posádek. Ale byla naložená po okraj a zdálo se mi, že by ji ostřejší větřík potopil. Přitom jsme nebyli jedinou lodní posádkou; Myrtle T. Handshaw, která byla o několik délek před námi, brázdila řeku rychlostí přibližně dvaceti uzlů. Přemýšlela jsem o skrytých zádrhelích celé akce a doufala, že se radar nebo sonar o ně postará.
Na palubě Myrtle byli hrdinové od Alamo, jako byla plukovnice Ráchel, která velela oběma bojovým jednotkám a to bylo všechno, co jsem potřebovala, abych si definitivně potvrdila své podezření. Nadutá garda není královskou stráží. Plukovnice Ráchel očekávala akci v terénu. Možná, že se budeme muset vylodit pod palbou.
Dosud nám nevydali zbraně a nováčci byli pořád v civilu. Ukazovalo to na to, že naše plukovnice nečekala akci okamžitě, což souhlasilo s předpovědí seržantky Gummové, že pojedeme nahoru proti proudu, přinejmenším až k Saint Louis. Potom, kdy se zmínila o tom, že budeme dělat tělesnou stráž novému předsedovi, je zřejmé, že pojedeme až do hlavního města.
Kdyby byl nový předseda skutečně v sídle vlády. Kdyby Mary Gummová věděla, o čem mluví, kdyby někdo neobrátil loď, když jsem se nedívala... Aspoň tak mi to připadalo. Příliš mnoho kdyby, Friday, a o to méně skutečných údajů. Jediné, co jsem doopravdy věděla, bylo to, že tato loď by měla asi teď vplouvat do Impéria. Ve skutečnosti jsem ani nevěděla, na jaké straně hranice jsme a jak bych to měla oznámit Šéfovi.

Ale moc mi to nevadilo. V příštích několika dnech, až budeme blízko Šéfova sídla, se od Rácheliných Jezdců neformálně zdejchnu. Pokud možno ještě před akcí. Měla jsem možnost si na tuto organizaci udělat svůj názor a byla jsem si jistá, že nebudeme připraveni k boji dříve než po šesti týdnech tvrdého polního výcviku pod pevným a krutým seržantčiným vedením. Příliš mnoho nováčků, nedostatek zkušených kádrů, znáte to.
O všech nováčcích se předpokládalo, že to jsou veteráni. Ale bylo mi jasný, že někteří z nich jsou farmářské holky, které utekly z domu, často tak patnáctileté. Na svůj věk velké, a, a jak se říká, tedy i dost staré. Aby se z vás stal dobrý voják, k tomu vám nestačí jen šedesát kilo.
Vzít takový oddíl do akce, to by byla hotová sebevražda. Ale toho jsem se nebála. Teď jsem měla břicho plné fazolí a usídlila jsem se na zádi lodi, opřená zády o naviják. Radovala jsem se ze západu slunce a zažívala svoje první jídlo v roli vojáka (pokud to tak mohu říci). Spokojeně jsem rozjímala nad tím, že někdy právě teď Slap to M'Lou vplouvá, nebo by měla vplouvat, do Chicagského impéria.
Hlas za mnou řekl: "Schováváš se, pěšáku?"
Poznala jsem ten hlas a otočila hlavu: "Proč, seržantko, jak něco takového vůbec můžete říct?"
"Jednoduše, zrovna jsem si položila otázku, kam bych asi šla, kdybych se chtěla ulejvat - a našla jsem tu vás. Zapomeňte na to, Jonesko. Už jste se ubytovala?"
Neubytovala, přestože možností bylo moc, ale všechny špatné. Většina vojáků se sice ubytovala v reprezentačních kajutách, ale po čtyřech v dvoulůžkových pokojích, pro třech v jednolůžkových. Náš oddíl pěchoty, spolu s dalším, měl spát v salonu. Neviděla jsem žádnou výhodu v tom, že budu sedět u kapitánova stolu, a tak jsem se rvačky o místo nezúčastnila.
Seržantka Gummová přikývla. "Dobrá, až si vyzvednete přikrývku, nepoužijte ji jen na hlídku. Někdo by ji ukradl. Na zádi, na levoboku, naproti vedle spižírny, je stevardova representační kajuta, ta je moje. Je pro jednu osobu, ale je v ní široký kavalec. Hoďte si tam pokrývku. Je to, sakra, pohodlnější než spát na palubě."
"To je od vás nesmírně milé, seržantko." (Jak se z toho jen dostanu? Nebo to je nabídka, kterou nemůžu odmítnout?)
"Říkej mi seržo a když budeme sami, můžeš mi říkat Mary. Jak jsi říkala, že se jmenuješ křestním jménem?"
"Friday."
"Friday. Je docela roztomilé, když o tom přestaneš přemýšlet. Dobrá, Friday. Uvidíme se někdy kolem večeře." Dívali jsme se, jak poslední červený proužek slunce zmizel za zádí lodi. Loď plula na jih, jedním z nekonečných labyrintů řeky.
"Vypadá to, jako by to mělo užuž zasyčet a vytvořit oblak páry."
"Máte básnického ducha, seržo."
"Často mě napadlo, že bych ho mohla mít. Myslím tím, že bych mohla psát poezii. Taky tě něco napadlo? Teď, při zatmění lodi?"
"Zákaz svícení venku, zákaz kouření. Uvnitř lodi žádné světlo, kromě plně uzavřeného prostoru. Ti, kteří spáchají přestupek, budou při východu slunce zastřeleni. Moc se mě to netýká, seržo, protože nekouřím."
"Malá oprava. Ti, kteří se dopustí přestupku, nebudou zastřeleni, ale budou prosit boha, aby byli zastřeleni. Vůbec nekouříš, miláčku? Dokonce ani přítelkyni?"
(Vzdej se, Friday!). "Nejde o opravdový výhul, jenom o přátelské kouření," pokračovala.
"Tak takhle to je. Zatím mi to ještě neleze na palici, ale příležitostný šluk s přítelkyní, když mají obě dobrou náladu, to je sladká věc. A ty taky." Poklekla na záď vedle mne a objala mne.
"Seržo, vlastně Mary. Prosím, ne. Ještě není úplná tma. Někdo nás uvidí."
"Kdo by do toho strkal nos?"
"Já. Dělá mi to starosti. Kazí mi to náladu."
"V týhle partě to překonáš. Jsi panna, miláčku? Myslím s děvčaty."
"Prosím tě, Mary, nevyptávej se mě a nech mě odejít. Lituji, ale znervózňuje mně to. Myslím tady, víš. Protože zpoza rohu tohoto přístřešku může kdokoliv vyjít."
Popadla dech a vstávala. "Je to fakt roztomilý, že jsi tak stydlivá. Tak jo. Dostala jsem nějaký prima pitivo. Schovávám si je pro zvláštní..."
Obloha se rozzářila oslňujícím světlem, nakonec se ozvalo ohlušující prásk! a v místě, kde byla Myrtle, se obloha zaplnila třískami. "Ježíši Kriste."
"Umíš plavat, Mary?"
"Ne."
"Skoč za mnou, udržím tě nad hladinou." Skočila jsem přes levobok tak daleko, jak to jen šlo. Abych se odtamtud dostala, udělala jsem pár velkých temp a obrátila se na záda. Hlava Mary Gummové se rýsovala proti obloze.
Bylo to naposledy, co jsem ji viděla. V tom okamžiku Skip to M'Lou vylétla do povětří.

Na tomhle úseku Mississippi jsou na východě útesy. Západní břeh řeky je jednoduše vyvýšená zem. Ve vzdálenosti deseti nebo patnácti kilometrů odtud nebyla jasně ohraničená. Poloha řeky mezi těmito dvěma břehy může být věcí názoru. Protože řeka posunuje řečiště a překrucuje vlastnická práva, bývá to záležitost spíše pro právníky.
Řeka ubíhá všemi směry a je stejně pravděpodobné, že teče na jih, tak jako na sever. No, víc než pravděpodobné. Při západu slunce tekla na západ; Skip, mířící proti proudu, měla západ slunce za zádí. Ale zatímco slunce zapadalo, loď se stočila nalevo, tak jak se řečiště točilo na sever. Všimla jsem si červeného a oranžového západu slunce stáčejícího se na levobok.
Proto jsem skákala z levoboku. Když jsem dopadla do vody, první, co mě napadlo, bylo doplavat co nejdál. Dál jsem se měla přesvědčit, jestli mě Mary následuje. Ve skutečnosti jsem to od ní nečekala, protože (a toho jsem si všimla už dřív), většina lidí se tak rychle nerozhoduje.

V duchu jsem ji pořád viděla, jak na mě z paluby zírá. Pak to podruhé bouchlo a bylo už příliš pozdě. Pocítila jsem svým způsobem krátkou lítost. I když byla trochu nepoctivá, celkem byla Mary fajn. Hned nato jsem ji vymazala ze své mysli. Měla jsem jiné starosti.
Mou první starostí bylo si dávat pozor, aby mě nezasáhly trosky. Ponořila jsem se a zůstala pod vodou. Zadržela jsem dech a ačkoliv to vůbec nemám ráda, vydržela jsem tam dole deset minut. Když už jsem se málem zadusila, vynořila jsem se.
Bylo už pozdě, úplně tma. Zdálo se mi, že už tu žádné plovoucí trosky nejsou.
Možná, že ve vodě byli další trosečníci. Ale nikoho jsem neslyšela a ani nepociťovala nutnost se pokoušet někoho hledat. Ještě tak Mary, ale to nebylo možné, protože jsem nebyla dobře vybavena, abych někoho zachraňovala, dokonce ani sama sebe.
Rozhlédla jsem se kolem sebe. Kousky toho, co zbylo, se rýsovaly v západu slunce a plavaly tím směrem. Za chvíli se mi ztratily z očí, otočila jsem se na záda a pátrala po obloze. Cáry mraků a žádný měsíc. Zjistila jsem polohu Velkého a Malého vozu a Polárky. A hned jsem věděla, kde je sever. Potom jsem si upravila kurs, takže jsem plavala k západu.
Zůstala jsem ležet na zádech, protože jestliže se uvolníte, můžete tak plavat neomezeně dlouho. Klidně dva roky.
Nemáte žádné problémy s dechem a když jste unaveni, můžete zůstat klidně ležet a chytat lelky, dokud si neodpočinete.
Nespěchala jsem. Chtěla jsem se jenom dostat do Impéria na straně Arkansasu.
Ovšemže, ze sakra pochopitelných důvodů, jsem nechtěla plavat do Texasu.
Zkuste si v noci přesně navigovat, bez mapy, v řece široké pár kilometrů, zvlášť když chcete k západnímu pobřeží, které nevidíte, aniž by vás to unášelo na jih.
Nemožné? Když se Mississippi kroutí jako had s přelámanou páteří? Ale nemožné, to není slovo, které by se mohlo použít ve spojení s Mississippi. Existuje na ní jedno místo, kde můžete uskutečnit tři krátké přesuny v celkové délce kratší než devadesát metrů, plavat po proudu přes dva záhyby řeky, celkem kolem třiceti kilometrů... a skončit více než sto kilometrů proti proudu.
Neměla jsem mapu, neviděla jsem cíl - věděla jsem jenom, že se musím dát směrem na západ a že se nesmím pustit na jih. Tak jsem to také udělala. Zůstala jsem ležet na zádech a kontrolovala hvězdy, abych si zachovala západní směr. Neměla jsem možnost zjistit, jak moc mě může proud unášet jižním směrem kromě jistoty, že se řeka po určité době otočí na jih. Plavání západním směrem by mě mělo zanést až ke břehům Arkansasu.
Nakonec se mi to podařilo. Za hodinu - nebo za dvě? Zkrátka, uteklo hodně vody a Vega byla vysoko na východě, ale měla ještě daleko k zenitu. Uvědomila jsem si, že po levé straně se přede mnou náhle vynořil břeh. Zkontrolovala jsem si západní směr, trochu ho poopravila a plavala dál. Za chvíli jsem se praštila do hlavy o kládu, co byla za mnou, popadla ji a vysoukala se na ni. Potom jsem se protahovala na břeh přes miliony dalších klád.
Vydrápat se na břeh nebyl problém, protože tady byl vysoký jenom asi půl metru. Jediným nebezpečím bylo husté bahno, které se mi bořilo pod nohama. Zvládla jsem to, zastavila se a rozhlédla.
Kolem dokola byla pořád inkoustová čerň s hvězdami, které byly v té tmě jediným světlem. Rozeznat hladkou čerň vody od syté černé barvy křoví za mnou bylo možné pouze podle slabého odlesku hvězd na vodě. Světové strany? Polárka teď byla zakrytá mrakem, ale Velký vůz mi napověděl, kde by mohla být a potvrzovala to Spica, zářící na jihu, a Antares na jihovýchodě.
Orientace pomocí hvězd mi napověděla, že západ se zařezává přímo do hustého černého křoví.
Měla jsem jedinou možnost dostat se zpět do vody a držet se řeky.... a skončit až někdy zítra ve Vicksburgu.
Ne, díky. Namířila jsem si to do buše. Několik dalších hodin teď ve vyprávění vynechám. Možná že to nebyla nejdelší noc v mém životě, ale byla jistě nejponuřejší. Na zeměkouli určitě existují hlubší a nebezpečnější džungle než křoví v nížině na dolním toku Mississippi. Ale pustit se do ní se mi moc nechtělo, zvláště ne bez mačety. Neměla jsem dokonce ani skautský nůž.
Strávila jsem většinu času tím, že jsem se vracela a znovu se musela rozhodovat. Ne, tam ne - a co teď, jak by se to dalo obejít? - Ne, ne po jižní straně! - Dalo by se to obejít severní stranou? Moje cesta byla zakroucená jako samotná řeka a postupovala jsem snad nanejvýš kilometr za hodinu. Možná že přeháním, mohlo to být ještě méně. Většinu času jsem potřebovala na to, abych se zorientovala, což bylo nutné každých pár metrů.
Mouchy, moskyti, komáři, hemžící se hmyz, jaký jsem nikdy neviděla. Dvakrát se mi pod nohy dostali hadi, kteří mohli být pěkně jedovatí, ale neměla jsem čas to podrobně zkoumat. A nekonečné množství vyplašených ptáků mi s rozličnějšími pokřiky často vzlétalo skoro do obličeje. Lekali jsme se vzájemně. Pod nohama jsem většinou měla bahno a vždycky něco, o co se dalo zakopnout, uhodit do kotníků nebo do holeně nebo do obojího.
Třikrát, čtyřikrát jsem se dostala k tekoucí vodě. Držela jsem se stále západním směrem a když voda byla dost hluboká, plavala jsem. Většinou jsem narazila na slepé bažinaté rameno řeky, ale v jednom úseku se zdálo, že jsem se dostala do proudu a že by to mohlo být boční řečiště Mississippi. Jednou kolem mě proplulo něco velikého. Velký sumec? Neříká se o nich, že zůstávají u dna? Aligátor? Ale tady by snad žádní neměli být. Snad to byla lochnesská příšera na výletě. Pořádně jsem to neviděla, ale jednoduše vycítila a z vody mě vyhnala hrůza. Asi tak osm set let poté, co se potopila Skip a Myrtle, nastal soumrak.
Asi kilometr na západ ode mě se objevil vysoký břeh Arkansasu. Měla jsem triumfální pocit vítězství. A cítila jsem taky hlad, vyčerpání, špínu, pokousání hmyzem a téměř nesnesitelnou žízeň.

Za pět hodin jsem už byla hostem pana Asy Huntera, cestujícím na jeho valníčku značky Studebaker, který byl zapřažený do páru pěkných mezků. Blížili jsme se k městečku zvanému Eudora. Stále jsem se ještě nevyspala, ale měla jsem všechno ostatní - vodu, jídlo a možnost se umýt. Paní Hunterová se kolem mě motala, půjčila mi hřeben a dala mi snídani. Smažená vejce, domácí uzenou slaninu, kukuřičný chléb, mléko, sirup, scezenou přírodní kávu. Abyste

vychutnali sytost kuchyně paní Hunterové, doporučuji vám plavat celou noc a střídavě se brodit v bažinatém dnu Kalné řeky. Hotový pokrm bohů!
Jedla jsem v jejím županu, protože trvala na tom, že mi vypere moji ucouranou kombinézu. Uschla právě ve chvíli, kdy jsem se chystala k odchodu a vypadala jsem téměř důstojně.
Nenabídla jsem Hunterovým, že jim zaplatím. Ještě najdete lidi, kteří mají velmi málo, ale jsou bohatí svým duchem a přirozenou úctou. Jejich pohostinnost a dobročinnost není na prodej. Pomalu se učím tenhle lidský znak rozpoznat. U Hunterových byl jasný.
Přejeli jsme Macon Bayou a potom cesta slepě ústila do poněkud širší silnice. Pan Hunter zastavil své mezky, slezl dolů a obešel dodávku na mou stranu. "Slečno, budu moc rád, když si vystoupíte tady."
Přijala jsem jeho ruku a nechala ho, aby mi pomohl dolů. "Něco v nepořádku, pane Huntere? Dotkla jsem se vás?"
Odpověděl pomalu: "Ne, slečno, vůbec ne." Divil se. "Vyprávěla jste nám, jak vaši rybářskou loď prorazila kláda."
"Ano."
"Klády v řece jsou velmi nebezpečné." Odmlčel se. "Včera večer za soumraku se na řece přihodilo něco nečekaného. Dva velké výbuchy někde kolem kentucké zátoky. Dvě strašné pecky. Viděli a slyšeli jsme to z domu."
Opět se odmlčel. Neříkala jsem nic. Vysvětlení mé přítomnosti a žalostného stavu bylo přinejmenším chatrné. Létající talíř by byl stejně dobrým vysvětlením.
Pan Hunter pokračoval. "Žena a já jsme nikdy neměli co do činění s policií Impéria. Ani o to nestojíme. Takže pokud by vám nevadilo jít kousek doleva po silnici, přijdete do Eudory. A já otočím naše spřežení a pojedeme zpátky."
"Dobře, pane Huntere. Kéž bych se jen mohla vám a vaší ženě odměnit."
"Můžete."
"Ano?" (Chce mě snad požádat o peníze? Ne!)
"Někdy potkáte někoho, kdo bude potřebovat pomoc. Pomozte mu a vzpomeňte si na nás."
"Udělám to. Určitě to udělám."
"Ale nemusíte se obtěžovat nám o tom napsat. Lidé, kteří dostávají poštu, přitahují pozornost. Netoužíme po tom, aby si nás všimli."
"Dobře. Ale neudělám to jen jednou, ale vícekrát, a budu myslet na vás."
"Tak je to nejlepší. Čiň dobro a dobrem se ti odměním, slečno. Paní Hunterová mi řekla, že se za vás bude modlit."
Zamlžily se mi oči tak náhle, že jsem neviděla. "Prosím, řekněte jí, že si na ni vzpomenu při svých modlitbách. Na vás na oba." (Nikdy v životě jsem se nemodlila, ale kvůli Hunterovým bych to udělala.)
"Děkuji mnohokrát. Řeknu jí to, slečno. Dám vám radu a neberte ji ve zlém."
"Ráda si nechám od vás poradit."
"Plánujete se zastavit v Eudoře?"
"Ne, musím se dát na sever."
"Tak to je dobře. V Eudoře je policejní stanice a několik obchodů. Lake Village je odtud dál, ale je tam zastávka energomobilních autobusů firmy Greyhound. Je to asi 12 kilometrů po silnici, vpravo. Pokud to stačíte do oběda, mohla byste chytit polední autobus. Ale je to zatraceně daleko a je pořádný horko."
"Chci to zvládnout a zvládnu to."
"Greyhound vás doveze do Pine Bluff, dokonce až do Little Rocku. Ale autobus stojí peníze."
"Pane Huntere, jste více než laskavý, mám u sebe kreditní kartu. Za autobus mohu zaplatit." I když potom, co jsem plavala a brodila se bahnem, jsem nevypadala moc dobře, moje kreditní karty, osobní průkazy, pas a peníze v hotovosti byly ve vodotěsném pásku, který mi kdysi dávno dala Janet. Všechno je netknuté. Jednou jí o tom povím.
"Dobře. Napadla mě ještě jedna věc, kterou vám raději hned řeknu. Tady se lidé většinou do ničeho nepletou. Jestliže nastoupíte rovnou do Greyhoundu, těch pár zvědavců nebude mít žádnou záminku vás obtěžovat. Bude to tak asi lepší. Dobrá. Na shledanou a hodně štěstí."
Rozloučila jsem se s ním a vydala se na cestu. Chtěla jsem ho políbit na rozloučenou, ale copak smí cizí žena políbit takového muže, jako je pan Hunter?
Chytila jsem polední spoj a ve 12.52 jsem byla v Little Rocku. Do kabiny severního expresu začali lidi nastupovat právě v okamžiku, když jsem se dostala do podzemky. V Saint Louis jsem byla za dvacet jedna minut. Z budky terminálu ve stanici podzemky jsem zavolala Šéfovo kontaktní číslo, abych zařídila svůj přesun na velitelství.
Hlas odpověděl. "Volací kód, který jste použila, nefunguje. Nepřerušujte spojení a operátor..." Praštila jsem sluchátkem a rychle odešla.
Několik minut jsem stála v podzemním městě, chodila nazdařbůh a předstírala, že se dívám do výkladních skříní, ale neustále jsem zachovávala vzdálenost mezi mnou a zastávkou podzemky.
V nákupním středisku jsem našla veřejný terminál a pokusila jsem se znovu vyťukat volací kód. Když se ozval hlas: "Volací kód ne..." praštila jsem sluchátkem, ale hlas pokračoval. Sklonila jsem hlavu, poklesla na kolena, vylezla z kabiny a vyrazila směrem doprava. Byla jsem nápadná, což nenávidím, ale možná, že jsem se vyhnula tomu, aby mě terminál vyfotografoval. To by byla katastrofa.
Chvilku jsem se procházela v davu. Když jsem si byla dostatečně jistá že mě nikdo nesleduje, sešla jsem o poschodí níž, vstoupila do městské dopravní sítě a dala se směrem do východního Saint Louis. Měla jsem ještě nouzové volací číslo pro případ nejvyššího ohrožení, ale nechtěla jsem ho použít, aniž bych se na to pořádně připravila.
Šéfovo nové podzemní velitelství bylo vzdálené přesně šedesát minut, ale nevěděla jsem, kterým směrem. Myslím tím, že když jsem odjížděla z ošetřovny na zotavenou, trvala cesta energomobilem přesně šedesát minut. Když jsem se vracela, trvalo to šedesát minut. Když jsem jela na dovolenou a chtěla stihnout kabinu do Winnipegu, vysadili mě v Kansas City přesně za šedesát minut. A cestující v energomobilu neměli možnost vidět něco venku.

S pomocí geometrie, zeměpisu a nejjednodušších znalostí toho, co energomobil dokáže, jsem došla k závěru, že Šéfovo velitelství muselo být někde v okolí Des Moines. Ale "někde" v tomto případě představovalo poloměr přinejmenším sto kilometrů. Neměla jsem představu, kde přesně. Netušila jsem ani, kdo z nás to opravdu věděl. Potřebovala jsem to vědět, ale pokoušet se uhodnout, jak o tom Šéf rozhodl, by bylo ztrátou času.
Ve východní části Saint Louis jsem si v obchodě s módními novinkami koupila lehký plášť s čepicí a latexovou masku. Vybrala jsem si takovou, která nebyla směšná. Pak jsem si dala záležet, abych si terminál zvolila úplně náhodně.
Měla jsem silný, ale nikoliv přesvědčivý dojem, že Šéfa opět napadnou a tentokrát zničí. Jediným důvodem, proč jsem nepodlehla panice, bylo to, že jsem vycvičená nezmatkovat, dokud nebude po akci.
S maskou na obličeji a čepicí na hlavě jsem vyťukala nouzové volací číslo. Výsledek byl stejný a terminál zase nešlo vypnout. Otočila jsem se zády k přenosovému zařízení, strhla masku a hodila ji na zem. Pomalu jsem odtud vypochodovala za roh, za chůze jsem si svlékla plášť, složila ho, nacpala do popelnice a šla jsem zpátky k Saint Louis, kde, drzá jako opice, jsem použila svou kreditní kartu z Imperial Bank, abych zaplatila jízdné podzemkou do Kansas City. Před hodinou jsem ji v Little Rocku použila bez váhání, ale tehdy jsem neměla žádné podezření, že se Šéfovi něco stalo. Ve skutečnosti jsem byla "nábožně" ("nábožně" = absolutní víra bez důkazu) přesvědčená, že se Šéfovi nic stát nemůže.
Ale teď jsem byla nucena uvažovat o možnosti, že se Šéfovi opravdu něco stalo. To znamenalo, že i moje kreditní karta ze Saint Louis (založená na Šéfově úvěru, nikoliv na mém vlastním) mohla jít kdykoli do hajzlu. Kdybych ji zastrčila při placení do automatu, mohla být spálena destrukčním bleskem, jakmile by přístroj poznal její číslo.
Za patnáct minut jsem byla o čtyři sta kilometrů dál, v Kansas City. Vůbec jsem neopustila stanici podzemky. Zavolala jsem si z informací, jak mají službu v podzemce na trase Kansas City-Omaha-Sioux Falls-Fargo-Winnipeg a bylo mi řečeno, že na hranici do Pembiny je non-stop služba, za hranicí žádná. Za 56 minut jsem byla na britskokanadské hranici, přesně na jih od Winnipegu. Stále ještě bylo chvilku po poledni. Před deseti hodinami jsem se odlepila ode dna Mississippi a byla dost lehkomyslně zvědava, jestli už jsem v Impériu nebo jestli mě to unáší zpátky do Texasu.
Měla jsem dokonce ještě větší strach, abych se dostala z Impéria, než když jsem sem chtěla proniknout. Zatím se mi dařilo zachovat si minimální náskok před policií Impéria, ale už jsem nepochybovala o tom, že se mnou chtějí mluvit. Nechtěla jsem si s nimi povídat, protože jsem slyšela, jak vyslýchají. Frajeři, kteří mě už letos měli v prádle, nebyli žádné měkkoty. Ale o policii Impéria se říkalo, že oběti doslova vypálí mozek.
XIX.
O čtrnáct hodin později jsem byla jen o dvacet pět kilometrů na východ od místa, kde jsem opustila podzemku. Hodinu mi zabral nákup, další hodinu jídlo, přes dvě hodiny jsem strávila v přátelské konsultaci s řemeslníkem, šest hodin božským spánkem a skoro čtyři hodiny opatrným pochodem směrem na východ. Šla jsem podél hraničního plotu, aniž bych se dostala do jeho blízkosti. Ale teď už byl soumrak a já jsem se přiblížila až těsně k plotu a snažila se vypadat jako znuděný opravář.
Pembina je jenom vesnice. Abych vyhledala řemeslníka, musela jsem jet zpátky do Farga místní kabinou. Řemeslník, jakého jsem potřebovala, měl být jako ti z vicksburgské firmy "Umělci, s. r.o." Ale takoví podnikatelé si v Impériu nedávají inzeráty. Než jsem ho našla, stálo mě to dost času i peněz, protože jsem musela opatrně podplácet spoustu lidí. Sídlil dole ve městě, blízko hlavního bulváru a Universitní třídy. Ale jeho kancelář nebyla tak nápadná jako jiné běžné obchody. Normálně byste si jí vůbec nevšimli.
Měla jsem na sobě stále ještě bledě modrou neodymovou kombinézu jako v okamžiku, kdy jsem vyskočila ze Skip to M'Lou. Nebyl v tom žádný sentiment, ale zkrátka proto, že jednodílný modrý oblek z hrubé tkaniny se nejvíce podobá mezinárodnímu oblečení pro obě pohlaví, jaké dostanete všude. Seženo se dokonce i na L-5 nebo v Luna City, kde se nosí spíš monokiny. Přidejte k tomu šátek a máte oblečení, jaké si elegantní žena oblékne na nákupy. Vezměte si aktovku a jste váženým obchodníkem. Dejte si na zem před sebe starý klobouk a je to havelok žebráka. Protože se těžko špiní, snadno se vyčistí, nemačká se a téměř nikdy ho nesvlékáte. Je to ideální oblečení pro kurýra, který si nepřeje být moc nápadný, nemá čas nazbyt, ani s sebou netahá žádná zavazadla na oblečení.
K tomuhle obleku jsem si přidala mastnou čepici s připíchnutým odznakem "své" firmy, ošuntělý opasek se starým, ale solidním nářadím, popruh přes rameno s vázacím drátem a soupravu hořáků na jeho instalaci.
Všechno, co jsem měla na sobě včetně rukavic, bylo značně obnošené. V pravé boční kapse uzavřené zipem jsem měla starou koženou náprsní tašku s doklady na jméno "Hannah Jensenová" z Moorheadu. Ošuntělý novinový ústřižek říkal, že jsem hlavní vlajkonoš na středoškolských sportovních hrách. Ušpiněná legitimace Červeného kříže uváděla mou krevní skupinu jako 0 Rh+ sub 2 (což doopravdy souhlasí) a připisovala mi k dobru, že jsem obdržela cenu za časté odběry krve. Ale datum ukazovalo, že jsem v posledním půlroce dárcovství trošku zanedbávala.
Další všední drobnosti vypovídaly o Hannah Jensenové víc. Byla dokonce držitelkou Visa karty vydané spořitelnou Moorhead and Loan Company, ale na této položce jsem Šéfovi ušetřila více než tisíc korun. Protože jsem nečekala, že ji použiju, chyběl na ní neviditelný magnetický podpis, bez kterého je kreditní karta jen pouhým kouskem umělé hmoty.
Bylo právě plné světlo a odhadla jsem, že mám maximálně tři hodiny na to, abych se dostala za plot. Protože pak začne pracovat skutečná údržba plotu a já se příliš bála, abych někoho z nich nepotkala. Potom měla Hannah Jensenová zmizet... a možná znovu vyplavat na povrch k večeru před úplným vrcholem akce. Dnes jsem měla přijít na buben.
Peníze na hotovosti jsem už utratila. Pravda, stále jsem měla svou kreditní kartu z Impéria, ale jsem mimořádně podezíravá k těm automatickým elektronickým čmuchalům. Třikrát jsem volala Šéfa, pokaždé se stejnou kartou. Nespustila jsem nějaký podprogram, podle kterého mě mohli identifikovat? Zdálo se mi, že jsem stačila okamžitě poté odjet podzemkou..., ale skutečně jsem unikla všem elektronickým pastem? Nevěděla jsem to a nechtěla to zjišťovat. Jednoduše jsem se chtěla dostat za tento plot.
Obcházela jsem kolem a odolávala silnému pokušení zbaběle utéci. Chtěla jsem najít místo, kde bych mohla rozříznout

plot, aniž by mě viděli, i přesto, že pozemek byl sežehnut asi padesát metrů na každé straně plotu.
Musela jsem se s tím vyrovnat. Přála jsem si nalézt úsek, oddělený od sežehnutého pásu stromy a křovím, tak jako bývají řady živých plotů v Normandii.
V Minnesotě nejsou normandské řady živých plotů.
V Severní Minnesotě většinou vůbec nejsou stromy. Nebo alespoň ne na tom úseku hranice, kde jsem teď byla.
Bedlivě jsem pozorovala kousek plotu a zkoušela jsem si říkat, že široká oblast otevřeného prostoru, kde nikoho nevidíte, je docela dobrá pro to, co chci udělat. Náhle se v dohledu na západě objevil policejní energomobil, křižující pomalu podél plotu. Přátelsky jsem jim zamávala a plahočila jsem se směrem na východ.
Objeli to dokola, vrátili se zpět a usadili se asi padesát metrů ode mne. Otočila jsem se a šla jsem jim naproti. Dorazila jsem k vozu v okamžiku, kdy největší fešák vystoupil, následovaný svým řidičem. Podle jejich uniforem (do prdele!) jsem viděla, že to nejsou příslušníci minnesotské provinční policie, ale té z Impéria.
Fešák mi řekl: "Co tady děláš tak časně?"
Tón jeho hlasu byl agresivní. Odpověděla jsem mu podobně. "Pracovala jsem do té doby, než jste mě vyrušili."
"Kecáš. Neděláš až do osmi nula nula."
Odpověděla jsem. "Vzpamatujte se, vazoune. To bylo minulý týden. teď už mám šichty dvě, od nevidím do nevidím. Šichty se mění v poledne, druhá začíná, když už nemůžeš. Prostě od nevidím do nevidím."
"Nikdo nás na to neupozornil."
"Chcete, aby vám dispečer osobně napsal dopis? Řekněte mi číslo vašeho služebního odznaku a já mu povím, co jste řekl."
"Do toho ti nic není. Byl bych raději, kdybys utekla, než abych se na tebe musel dívat."
"Pokračuj. Mám volno... zatím mi vysvětli, proč nebyl tenhleten úsek udržovaný."
"Zavři hubu." Začali lézt dovnitř.
"Má někdo z vás šluka?" zeptala jsem se.
Řidič řekl: "Ve službě nehulíme a ty bys taky neměla."
"Vlezdoprdelko," odpověděla jsem vlídně.
Chtěl něco odseknout, ale fešák přibouchl víko a vzlétli přímo nad mou hlavou, takže jsem se musela skrčit. Myslím si, že mě neměli v lásce.
Šla jsem zpátky k plotu, přičemž jsem docházela k názoru, že Hannah Jensenová nebyla žádná dáma. Neměla ale důvod být hrubá na poliše jenom proto, že jsou nepopsatelně vulgární. Dokonce i černé vdovy, vši a hyeny se musí živit, ačkoliv jsem nikdy nevěděla proč.
Usoudila jsem, že moje plány nebyly dobře promyšlené. Šéf by je nikdy neschválil. Rozříznutí plotu za plného denního světla bylo příliš podezřelé. Lepší je najít si úkryt, schovat se až do tmy a potom se sem vrátit zpátky. Nebo strávit noc plánem číslo dvě. Zkontrolovat, zda je možné jít pod plotem, řekou Roseau.
Nebyla jsem takový blázen, abych se rozhodla pro plán číslo dvě. Dolní tok Mississippí byl dost teplý, ale tyhlety severní proudy by studily i mrtvolu. Brr! Jen jako poslední šance.
A teď si vybrat kousek plotu a přesně se rozhodnout, jak ho rozříznout. Potom se pokusit najít nějaké stromy, zahrabat se do hromady listí a počkat do tmy. Předem si promyslet každý pohyb, abyste pak prošli plotem jako čůrek sněhem.
Právě jsem překonávala malý pahorek a ocitla se tváří v tvář jinému údržbáři, hotovému Rabovi. Jsi-li na pochybách, zaútoč. "Co tady proboha děláte, člověče?"
"Jdu kolem plotu. Svého úseku plotu. Co tu děláte vy, sestro?"
"Do boha! Nejsem tvoje sestra. Jsi buď na špatném úseku nebo na špatné šichtě."
Jen tak tak jsem si všimla, že ten dobře oblečený chlapík má vysílačku. Dobrá, nebudu dlouho sama. Pořád se učím.
"Hergot," odpověděl. "Podle nového rozvrhu pracuju od soumraku, končím v poledne. Chyba nebude asi ve mně. To sis špatně přečetla rozpis. Raději tam zavolám."
"Udělej to," řekla jsem a šla k němu. Váhal. "Na druhou stranu, možná..." Neváhala jsem.
Nezabiju každého, kdo má jiný názor, a nerada bych, aby kdokoliv, kdo čte tyto paměti, si myslel něco jiného. Zranila jsem ho jenom lehce, trochu jsem ho uspala. Přiznám se, že to bylo docela rychle.
Vázacím drátem jsem mu svázala ruce i nohy. Kdybych měla nějakou širší náplast, ucpala bych mu ústa. Měla jsem jen dvoucentimetrovou impregnovanou pásku a než abych mu bránila ječet jako když ho na nože berou, přitahoval mě víc plot. Pustila jsem se do toho.
Autogen na opravu plotu ho i rozřízne. Ale já jsem měla ještě lepší. Koupila jsem si ho pod pultem ve Fargu, i když byl určen na jiný druh plotu. Byl to spíš laser, řezající ocel, než acetylénový hořák, na jaký vypadal. V mžiku jsem měla dostatečně velký otvor tak akorát pro Friday. Zastavilo mě zvolání.
"Hej, vezmi mě s sebou!"
Váhala jsem. Vytrvale říkal, že toužil právě tak jako já odejít od těch zatracených poldů. "Rozvaž mě!"
To, co jsem udělala pak, by byla schopná provést jen bláznivá Lotova žena. Chňapla jsem po noži na opasku, rozřízla mu drát na zápěstí a na kotnících. Proskočil otvorem, který jsem prořízla, a začal utíkat. Nečekala jsem na to; abych viděla, jestli projde nebo ne.
Asi půl kilometru ode mne směrem na sever byl řídký remízek stromů. Jako o rekord jsem se vydala tím směrem. Těžký opasek s nářadím mě ohrožoval. Shodila jsem ho, aniž bych zpomalila. Za chvíli jsem smetla z hlavy čepici a Hannah Jensenová se propadla do nenávratna, zatímco autogen, rukavice a dráty na opravu zůstaly v Impériu. Vše, co z ní zbylo, byla náprsní taška, kterou bych jinak zahodila, kdybych tolik nespěchala.
V pohodě jsem se dostala mezi stromy. Vrátila jsem se a našla si místo na pozorování stopy, kterou jsem za sebou zanechala. Měla jsem totiž nepříjemný pocit, že mě někdo sleduje.

Můj bývalý zajatec byl asi v polovině cesty od plotu ke stromům... a dva energomobily si to mířily rovnou k němu. Ten, který byl blíž, měl na sobě velký javorový list Britské Kanady. Nemohla jsem vidět označení na druhém, protože mířil přímo ke mně, když přelétal mezinárodní hranici.
Vůz britskokanadské policie přistával. Zdálo se, že můj někdejší host kapituluje bez námitek. To bylo rozumné, protože energomobil z Impéria se dotkl země hned poté, přinejmenším dvě stě metrů na území Britské Kanady. Ano, byla to policie Impéria, dost možná vůz, který mě zastavil.
Nejsem odborník na mezinárodní právo. Ale jsem si jistá, že války začínají i pro menší záminky. Zatajila jsem dech a našpicovala uši, jak to jenom šlo, a poslouchala jsem.
Mezi policisty obou států nebyli odborníci na mezinárodní právo. Diskuse byla hlučná, ale nesouvislá. Ti z Impéria požadovali vydání uprchlíka a vyhrožovali, že jinak po něm dál půjdou. Desátník Mountie trval na tom (korektně, jak se mi zdálo), že taková výhrůžka je použitelná pouze v případě zločinců chycených při činu. V tomto případě bylo jediným "zločinem" proniknutí na území Britské Kanady mimo celnici, což není v pravomoci policie Impéria.
"Odjeďte s tou herkou z území Britské Kanady!"
Poldové z Impéria se ani nepohnuli, což Mountieho naštvalo. Přibouchl víko a do tlampače řekl: "Zatýkám vás pro porušení britskokanadského vzdušného a pozemního prostoru. Vyjděte a vzdejte se. Nepokoušejte se utéct."
Hned nato vůz poldů z Impéria vzlétnul. Dal se na ústup přes hranici - a pak někam zmizel. Přesně toho chtěl Mountie dosáhnout. Byla jsem velmi potichu, protože teď budou mít čas se mi věnovat.
Nepochybovala jsem, že můj společník na útěku mi splatí svůj dluh. Nehledali mě. Určitě mě viděl utíkat do lesů. Ale je nepravděpodobné, že mě hoši z kanadské jízdní viděli. Rozříznutí plotu bezpochyby rozezvučelo poplašně zařízení na policejních stanicích na obou stranách hranice. Bude to běžné zařízení, které dokonce najde přesně místo narušení plotu.A proto jsem ve svých plánech počítala s tím, že musím jednat rychle.
Ale určit, kolik lidí prošlo plotem, to by byl jiný problém. Nikoliv neřešitelný, ale stálo by to tolik, že by se to jednoduše nevyplatilo. Mohlo se stát, že mě můj bezejmenný společník nepřásknul. Nikdo mě nehledal. Časem přiletěl britskokanadský vůz se skupinou opravářů. Viděla jsem je, jak zdvihli opasek s nástroji, který jsem v blízkosti plotu odhodila. Poté, co odjeli, se na straně Impéria ukázala jiná parta řemeslníků. Prohlédli si opravu a odešli.
Byla jsem trochu zvědavá, co se stalo s opaskem s nářadím. Když na to zpětně pomyslím, nevybavuji si, že bych podobný viděla u svého bývalého zajatce v okamžiku, když se vzdával. Usoudila jsem, že si sundal svůj pásek, aby se dostal skrz plot. Otvor byl sotva tak pro Friday. Muselo mu to dát pořádně zabrat.
Rekonstrukce: Britští Kanaďané uviděli jeden opasek na své straně, poldové z Impéria uviděli druhý na své straně. Pokud můj zajatec držel hubu, žádná ze obou stran neměla důvod se domnívat, že otvorem prošel více než jeden dělňas. Myslím, že to od něj bylo docela slušné. Někteří muži by byli naštvaní, kvůli tomu kousku drátu, kterým jsem ho musela spoutat.
V těch tmavých lesích jsem zůstala až do tmy, celých třináct nudných hodin. Nechtěla jsem, aby mě někdo viděl, dokud se nedostanu k Janet (a s trochou štěstí i k Ianovi). Ilegální přistěhovalec pochopitelně netouží po publicitě. Byl to dlouhý den, ale můj duchovní otec mě trénoval, jak překonat hlad, žízeň a nudu, když je nutné zůstat vzhůru, zticha a pozorná.
Vyrazila jsem za úplné tmy. Znala jsem terén tak dobře, jak to jen bylo možné z map, které jsem pozorně prostudovala před necelými dvěma týdny v Janetině domě. Úkol přede mnou nebyl ani složitý, ani těžký: ujít do úsvitu přibližně sto deset kilometrů a nevzbudit sebemenší pozornost.
Cesta byla jednoduchá. Musela jsem jít trochu na východ, abych se dostala k celnici na silnici, vedoucí z Lancasteru v Impériu do La Rochelle v Britské Kanadě. To se dá lehce najít. Jít severně na okraj Winnipegu, dát se vlevo kolem města a vybrat si severojižní cestu k přístavu. Stonewall se sídlem Tormeyových byl pro mě coby kamenem dohodil.
To, co se týkalo poslední, nejobtížnější části cesty, jsem neznala jenom z map. Projela jsem ji přece v lehkém kočáře, aniž by mě při tom něco rušilo, když opomenu tlachání přátel.
Právě svítalo, když jsem zahlédla venkovní vrata Tormeyových. Byla jsem unavená, ale jinak v kondici. V průběhu předchozích čtyřiadvaceti hodin jsem rutinně dodržovala rytmus chůze-klus-běh-chůze-klus-běh, jak to bylo nutné. Dá se to vydržet celou noc. Měla jsem dost poraněné nohy a velikou žízeň. Se šťastnou úlevou jsem zazvonila.
A okamžitě jsem uslyšela: "Mluví kapitán Ian Tormey. Zde je záznamník. Tento dům je chráněn bezpečnostní službou winnipegských Werwolfů. Najal jsem si tuto firmu proto, že má dobrou pověst a ne proto, že střílejí od boku. Ve službě jsou horliví, ale při ochraně svých klientů zachovávají diskrétnost. Hovory do tohoto domu nebudou spojovány, ale pošta, která sem dojde, bude odeslána za mnou. Děkuji za poslech."
Já děkuji tobě, Iane! Sakra, sakra, a zase sakra! Věděla jsem, že po nich nemohu chtít, aby zůstali doma... ale nikdy jsem si nepřipustila myšlenku, že by doma být nemohli. Zase mě to sebralo, ta ztráta novozélandské rodiny, k tomu všemu Šéf zmizel a možná, že je mrtev. Sídlo Tormeyových bylo pro mě "domovem" a Janet matkou, kterou jsem nikdy neměla. Přála jsem si, abych byla zpět na farmě Hunterových, zahrnutá dojemnou laskavou péčí a ochranou paní Hunterové. Kéž bych byla ve Vicksburgu a snášela své odcizení dohromady s Georgem.
Mezitím začalo slunce stoupat po své dráze, silnice se brzy začaly zaplňovat a já jsem byla ilegálním vetřelcem, co nemá téměř žádné britskokanadskě dolary. Nutně jsem potřebovala, aby mě nikdo neviděl, nesebral a nevyslýchal, a trpěla jsem závratí z únavy, nedostatku spánku, hladu a žízně.
Ale nemusela jsem se složitě rozhodovat, protože okolnosti mi žádný výběr nedaly. Musela jsem zase do nory jako zvíře, a rychle, než se silnice zaplní dopravou.
V okolí Winnipegu lesy běžně nerostou, ale vzpomněla jsem si na pár hektarů divokého, tmavého porostu. Nacházel se někde vlevo od hlavní silnice, více či méně za sídlem Tormeyových. Byla to hrbolatá půda pod nízkým kopcem, na kterém stavěla Janet. A tak jsem se vydala tímto směrem, přitom jsem potkala jednu dodávku s mlékem, ale žádné další

vozidlo.
Hned naproti křovinatému porostu jsem zahnula ze silnice doleva. Půda pod nohama byla velmi hrbolatá, hotová série roklí. Šla jsem "brázdami", ale brzy jsem se setkala s něčím, co bylo dokonce ještě příjemnější než stromy. Byl to malý potůček, tak úzký, že jsem do něj mohla vstoupit.
Což jsem taky udělala, ale ještě před tím jsem se z něho napila. Byl vůbec čistý? I kdyby byl kontaminovaný, nevěnovala jsem tomu pozornost. Moje "genetická výbava" mě chrání před většinou infekcí. Voda chutnala zdravě, vypila jsem docela dost a cítila se fyzicky mnohem lépe. Ale bolest v mém srdci neustala.
Šla jsem hlouběji do křovinatého porostu a hledala místo, kde bych se mohla nejenom ukrýt, ale kde bych to mohla risknout a vyspat se. Šest hodin spánku předevčírem se zdálo být příšerně dávno. Problém s úkrytem v divočině, ale přitom v takové blízkostí velkého města, spočívá v tom, že je dost pravděpodobné, že sem přijde trempovat oddíl skautů a šlápne vám do obličeje. A tak jsem se hnala za místem, které by bylo nejenom zalesněné, ale i nepřístupné.
Našla jsem ho. Docela příkrý pruh nahoru po jedné straně průrvy, úplně nepřístupný díky trnitému křoví, které jsem našla po hmatu.
Trnité křoví?
Trvalo mi asi deset minut, než jsem to našla, protože to vypadalo jako holá tvář bludného valounu, zanechaného tu z dob, kdy tuhle zem plenily ledové kry. Ale když jsem se na to podívala zblízka, vůbec to nevypadalo jako malá skála.
Ještě déle mi trvalo, než jsem strčila prsty do mezery a vyšplhala se nahoru snadno, i když jsem přitom občas balancovala. Vklouzla jsem rychle dovnitř a nechala to zapadnout zpátky - a v tmavém úkrytu jsem nalezla tato krutá slova: SOUKROMÉ VLASTNICTVÍ - VSTUP ZAKÁZÁN.
Byla jsem docela potichu a přemýšlela. Janet mi řekla, že spínač, který zneškodnil tuhle pekelně nastraženou léčku, byl "ukrytý nedaleko uvnitř".
Co znamená "nedaleko"? A jak ukrytý?
Byl ukrytý dostatečně dobře jednoduše proto, že samotné místo bylo tmavé jako inkoust, vyjma těch zlověstných září cích písmen. Dalo by se to taky přečíst jako "Zanechte nadějí, kdokoliv vstupujete."
Friday, vytáhni svůj kapesní autogen, napájený vlastní Shipstoneovou energetickou jednotkou s nízkou životností, a hledej. Ale nechoď příliš daleko!
V pytli, který jsem zanechala na Skip to M'Lou, byl opravdu autogen. Možná, že dokonce svítil a bavil ryby na dně Mississippi. A věděla jsem, že další autogeny byly nahromaděny přímo pod tímto černým tunelem.
A já jsem neměla dokonce ani sirky.
Kdybych měla nějakého skautíka, mohla bych si udělat oheň třením jeho nohou o sebe. Zavři hubu, Friday! Sklouzla jsem dolů na podlahu a trochu si poplakala.
Potom jsem se natáhla na tu tvrdou, studenou, ale pro mě příjemnou a jemnou betonovou podlahu a usnula jsem.
XX.
Probudila jsem se mnohem později a podlaha byla skutečně tvrdá a studená. Ale báječně jsem si odpočinula a tak mi to nevadilo. Vstala jsem, protáhla se a uvědomila si, že mám jenom hlad a už vůbec nepomyslela na to, že bych byla v beznadějné situaci.
Tunel byl velmi dobře osvětlen. Zářící nápis mě upozorňoval, abych nechodila dál, ale tunel už dál tmavý nebyl. Zdálo se, že intenzita osvětlení je přibližně stejná jako v dobře osvětleném obývacím pokoji. Rozhlédla jsem se po zdroji světla.
Pak mi začal mozek znovu pracovat. Jediné světlo vycházelo ze svítícího nápisu. Zatímco jsem spala, oči se mi přizpůsobily. Pochopila jsem, že také lidé mají s tímto jevem zkušenosti, ale na nižší úrovni.
Začala jsem pátrat po vypínači.
Zastavila jsem se a začala uvažovat. Je to těžší než používat svaly, ale i když je to složitější činnost, spotřebuje se při ní méně kalorií. Je to jediná věc, která nás odlišuje od opic. Ale jenom částečně. Kdybych byla skrytým vypínačem, kde bych asi byla umístěna?
A teď to důležité. Tenhle vypínač musí být dobře skryt, aby vytočil vetřelce, ale přesto musí zachránit životy Janet a jejích manželů. O čem to svědčí?
Neměl by být příliš vysoko, aby na něho mohla Janet dosáhnout; a proto bych na něho měla dosáhnout i já. Měl by být proto k dosažení i potmě, neboť jsme asi tak obě stejně vysoké. Takže na vypínač bych měla dosáhnout bez použití stoličky.
Ta pohybující se, svítící písmena byla asi tři metry od vnitřních dveří. Vypínač nemůže být příliš daleko, protože Janet mi řekla, že druhé varování, které slibovalo smrt, přijde zblízka a zevnitř. "Pár metrů," řekla. A "pár" zřídka bývá víc než deset.
Janet by nemohla úkryt vypínač tak důkladně, aby si jeden z jejích manželů, který se vyhýbá životu mezi ostatními, musel přesně pamatovat jeho polohu. Abyste jej nalezli, mělo by vám stačit vědět, kde je. Ale každý vetřelec, který by nevěděl, kde je, by si ho přesto neměl všimnout.
Posunula jsem se dál do tunelu, zastavila se u svítícího nápisu a rozhlédla se. Světlo varovného nápisu mi umožnilo podívat se okolo, ale malá část oblouku tunelu zůstala neosvětlená. Dokonce i mé oči, přivyklé tmě, nemohly zaostřit strop přímo nad nápisem.
Sáhla jsem tam nahoru prsty a nahmatala strop v místech, kde by neměl být. Narazila jsem na něco, co po hmatu vypadalo jako tlačítko, pravděpodobně konec solenoidu. Stiskla jsem.
Varovný signál zhasl, stropní osvětlení se rozzářilo a osvětlilo další část tunelu.
Zmražené jídlo a vybavení k jeho přípravě, velké ručníky a tekoucí teplá a studená voda a terminál v Noře, ze kterého jsem se mohla informovat a získat přehled událostí minulých dnů... knihy a hudba, peníze v hotovosti uložené v Noře,

použitelné v případě ohrožení, zbraně a pohonné jednotky firmy Shipstone, střelivo a všechny druhy oblečení, které mi padlo, protože sedělo i Janet a hodiny v terminálu, z nichž jsem zjistila, že jsem prospala třináct hodin, dřív než mě probudila tvrdá betonová "postel", a pohodlné lůžko, které mě vybízelo, abych v něm po koupeli dospala noc a také utišila svůj hlad po novinkách..., pocit celkového bezpečí, umožňující se uklidnit, dokud nebudu muset zase rozumem potlačovat svoje skutečné pocity, aby...

Jak jsem se dozvěděla ze zpráv, Britská Kanada oznámila, že stav ohrožení se mění na stav "omezené pohotovosti". Hranice s Impériem zůstávala nadále uzavřena. Quebecká hranice byla stále pečlivě hlídána, ale pro obchod v mezích zákona udělovali povolení. Jedinou rozepří mezi oběma národy zůstávala otázka, jak velké reparace by měl Quebec platit a co se teď uznává jako vojenský útok, který byl způsobený buď chybou nebo nedbalostí.

Stav pohotovosti stále platil, ale přes 90% zajatých obyvatel Quebecu a asi 20% z Impéria bylo propuštěno na čestné slovo. Bezpochyby jsem udělala dobře, že jsem unikla, protože jsem byla navýsost podezřelá osoba.

Vypadalo to, že by se Georges mohl vrátit domů, kdykoliv si bude přát. Nebo existovaly nějaké čachry, kterým jsem nerozuměla?

Rada pro přežití slíbila, že třetí kolo "vzdělávacího" kursu zabíjení bude za deset dní plus minus dva dny od toho posledního. Den na to se Stimulátoři připojili svým prohlášením, v němž neuznávají tzv. Radu pro přežití. Andělé Páně v té době nezveřejnili žádné prohlášení, nebo alespoň Britskokanadská Informační Síť nic nevydala.

Udělala jsem si předběžný závěr: Stimulátoři byli pitomou organizací, samá propaganda, žádná činnost. Andělé Páně byli mrtví nebo na útěku. Rada pro přežití si s převahou prosadila svou, že zaplatí více amatérských poskoků, které ve většině marných pokusů klidně obětuje. Ale to byl pouze dohad, učiněný ve spěchu. Kdyby se třetí kolo útoků změnilo na profesionálně vedené, což jsem neočekávala, měla jsem dost času na to, abych se přesvědčila, jestli je to pravda nebo ne.

Stále jsem nemohla vypátrat, kdo stojí v pozadí téhle pitomé teroristické vlády. Nemohl to být (jasně jsem to cítila) teritoriální národ. Ačkoliv mi to nedávalo smysl, mohl by to být mnohonárodnostní stát nebo konsorcium. Dokonce to mohli být zámožní jedinci, co mají piliny v hlavě.

Po "záchraně" jsem taky vyťukala jednotlivá hesla "Impérium", "Mississippi" a "Vicksburg", samostatně, po dvojicích a v trojici. Stále negativní. Co se stalo mně a několika stovkám ostatních, nějakým způsobem zamlčeli. Nebo to byla jenom taková banalita?

Dříve než jsem odešla, napsala jsem Janet vzkaz, jaké oblečení a kolik britskokanadských dolarů jsem si vzala a připojila i částku, kterou mi dala už dříve. A podrobně jsem jí vypsala, co všechno jsem platila její VISA kartou: jednu jízdenku za kabinu Winnipeg - Vancouver, jednu letenku raketoplánem z Vancouveru do Bellinghamu a od té doby nic.

(Nebo jsem měla zaplatit jízdné do San Jose její úvěrovou kartou, když Georges začal být panovačný? Moje peníze z běžného účtu byly na dně Mississippi.)

Vzala jsem si z Janetiných peněz takovou částku, která mi stačila na to, abych se dostala z Britské Kanady. Byla jsem v silném pokušení nechat tam i její VISA kartu se vzkazem. Kreditní karta je ale zrádná věc, kousek levné plastické hmoty, která může mít stejnou cenu jako velká hromada zlatých prutů. Bylo na mně, abych ji zachránila za jakoukoliv cenu, dokud ji nebudu moci vrátit Janet do rukou. Tak to bylo poctivé.

Úvěrová karta je obojek kolem vašeho krku. Ve světě úvěrových karet nemá nikdo žádné soukromí... a může ho ochránit jen s největším úsilím a právnickými kličkami. Kromě toho, uvědomuje si někdo vůbec, co udělá počítačová síť, když se strčí kreditní karta do úvěrového automatu? Já ne. Cítím se mnohem jistěji s opravdovými penězi. Nikdy jsem neslyšela o někom, kdo by uspěl v diskusi s počítačem.

Zdá se mi, že úvěrové karty jsou prokletí. Ale já nejsem člověk a asi mi chybí lidský pohled na věc. Stejně jako na celou řadu jiných věcí.

Druhý den ráno jsem se vydala na cestu, oblečená do krásného šedomodrého kalhotového kostýmu s vestou (určitě Janet velmi slušel a cítila jsem se v něm velmi dobře, i když jsem neměla možnost se podívat do zrcadla). Chtěla jsem si najmout v nedalekém Stonewallu nějaký dopravní prostředek; měla jsem na výběr koňský omnibus nebo energomobil Kanadských železnic. Oba odjížděly od stanice podzemní dráhy Perimeter a McPhilips, kde jsme s Georgem začali naše neformální líbánky. Ačkoliv mám raději koně, zvolila jsem rychlejší způsob přepravy.

Po příjezdu do města jsem neměla čas si vyzvednout svá zavazadla. Stále byly uloženy na stanici. Bylo možné si je vyzvednout z tranzitní celnice bez toho, abych byla označena za vetřelce z Impéria? Rozhodla jsem se vyžádat si je z území mimo Britskou Kanadu. Kromě toho zavazadla byla zabalena na Novém Zélandě. Jestliže jsem bez nich vydržela tak dlouho, mohla jsem žít bez nich i nadále. Kolik lidí zemřelo, protože nechtělo opustit svoje zavazadla?

Mám středně schopného anděla strážného, který mi sedí na rameni. Vždyť je to několik dní, co jsme s Georgem přišli až k turniketu, vsunuli bez mrknutí oka do automatu Janetinu a Ianovu úvěrovou kartu a svištěli do Vancouveru.

Ačkoliv byla kabina obsazena, zjistila jsem při průchodu turnikety, že je tam Kanadská turistická cestovní kancelář. Byla plná lidí a tak jsem se nemusela obávat přítomných zevlounů, kteří budou sledovat, co dělám. Počkala jsem v rohu, dokud jsem se neuklidnila. Jeden automat byl volný, posadila jsem se k němu a vyťukala své přání koupit jízdenku do Vancouveru a pak vsunula Janetinu kreditní kartu.

Ten den můj anděl strážný při mně stál; rychle jsem ji vytáhla a rozhlédla se. Doufala jsem, že nikdo neucítil zápach pálící se plastické hmoty. Svižným tempem jsem se vztyčenou hlavou opustila místnost.

U turniketů, kde jsem požádala o lístek do Vancouveru, studoval nějaký muž za přepážkou pilně sportovní stránku Winnipeg Free Press. Sklopil noviny a zblízka se na mě zadíval. "Proč nepoužijete jako všichni svou úvěrovou kartu?"

"Můžete mi prodat lístek? Dá se platit penězi?"

"O to tady nejde."

"Takže je to na mně. Prosím vás, prodejte mi lístek. Jak je napsáno na oznámení nad vaší hlavou. Řekněte mi své jméno

a číslo hodin." Podala jsem mu požadovanou částku.
"Tady máte lístek," ignoroval mou žádost, aby se mi identifikoval. Přešla jsem jeho neochotu vyhovět předpisům. Neměla jsem v úmyslu stěžovat si jeho nadřízeným. Jednoduše jsem chtěla, aby si všiml, že se mi nechce použít kreditní kartu.
Kabina byla plná, ale nemusela jsem stát. Galahad, jak vystřižený z minulého století, si stoupl a nabídl mi místo. Byl mladý a nevypadal špatně a určitě byl galantní, když mě tak dobře ohodnotil jako ženu.
Přijala jsem to s úsměvem a on si stoupl nade mne. Abych mu laskavost oplatila, naklonila jsem se trochu dopředu a nechala ho nakouknout do výstřihu. Mladého Lochinvara to uspokojilo a zíral na mne po celou dobu jízdy. Nestálo mě to nic a ani mě to neobtěžovalo. Uvítala jsem jeho zájem i to, že mi poskytl trochu pohodlí. Když máte stát při prudkém kolébání kabiny, šedesát minut je dlouhá doba.
Jakmile jsme vystoupili ve Vancouveru, zeptal se mě, jestli mám nějaký plán, kam chci na oběd. Kdybych neměla, zná opravdu dobrou restauraci Bayshore Inn. Nebo kdybych měla ráda japonskou nebo čínskou kuchyni...
Řekla jsem mu, že je mi líto, ale musím být do oběda v Bellinghamu. Místo toho, aby se zatvářil rozmrzele, obličej se mu rozzářil. "To je šťastná náhoda! Jedu také do Bellinghamu, ale myslel jsem si, že budu muset počkat až do odpoledne. Můžeme se spolu naobědvat v Bellinghamu. Platí?"
(Neexistuje něco v mezinárodním právu o překračování mezinárodních hranic z nemorálních důvodů? Ale může být přímočaré namlouvání toho mladého muže hodnoceno jako "nemorální"? Umělý člověk nikdy nepochopí sexuální kodex normálních lidí. Můžeme udělat jen to, že se ho naučíme nazpaměť a budeme se snažit vyhnout se obtížím. Ale není to jednoduché, lidský sexuální kodex je pokřiven jako špagety na talíři.)
Protože pokus zbavit se ho nevyšel, byla jsem přinucena rychle se rozhodnout, jestli na něho budu hrubá nebo s ním půjdu. Vynadala jsem si: Friday, jsi už velká holka, to přece víš. Jestli nezamýšlíš dát mu naději dostat tě do postele, mělas mu to říct už tehdy, když ti nabídl svoje místo ve Winnipegu.
Pokusila jsem se ještě jednou. "Platí," odpověděla jsem, "když mi dovolíte, abych zaplatila účet, a bez komentářů." Z mé strany to byl špinavý trik, jak jsme oba věděli, protože když mě nechá zaplatit za oběd, ztratí své zásluhy za to, že stál hodinu v otřásající se kabině. Ale buranský lidský kodex sexu mu nedovolí, aby na svou investici uplatňoval nárok; jeho galantnost jsem mohla považovat za nezištné rytířství, za něž se neočekává žádná odměna.
Který špinavý, patolízalský, lstivý darebák zavedl tenhle lidský kodex sexu?
"Dobře," odpověděl.
Spolkla jsem svůj údiv. "Takže žádné pozdější hádky? Bude to opravdu na můj šek?"
"Bez debat," souhlasil. "Zřejmě nechcete být zavázaná za oběd, ačkoliv jsem vás pozval, a proto bych měl mít právo hostitele. Nejsem si vědom, že jsem udělal něco znepokojivého, ale v tom případě nebudu na vás naléhat. V přízemí je Mc Donald a až dorazíme do Bellinghamu, dám si Big Mac hamburgera a colu. Vy to zaplatíte. Pak můžeme být přáteli."
Odpověděla jsem, "Jmenuji se Marjorie Baldwinová. A vy?"
"Jsem Trevor Andrews, Marjorie."
"Trevor. To je hezké jméno. Trevore, jste špinavý, podlý, lstivý a opovrženíhodný tvor. Takže mě vezmete do nejlepší restaurace v Bellinghamu, nabídnete mi jemný likér a jídlo hodné labužníků a zaplatíte šek. Dám vám příležitost, abyste mohl uskutečnit, co jste si naplánoval. Ale nemyslím si, že mě dostanete do postele, nemám chuť být přívětivá."
Byla to lež. Chtěla jsem být přívětivá a velmi svůdná. Ovládl mou povýšenost, jako kdyby o ní věděl. Právě tak jako já jsem byla přesvědčena o jeho náklonnosti ke mně. Opravdový přirozený muž nemůže přejít bez povšimnutí okolo umělé ženy, která si je vědoma toho, že je žena. Přišla jsem na to, když jsem začala být ženou. Ale nikdy jsem nebyla poctěna přízní mužů. Většinou jsem napodobovala chování lidských žen tak, že jsem předstírala, že jsem se urazila. Nedělala jsem to často a snažila jsem se tomu vyhnout, nejsem přesvědčivá herečka.
Z Vicksburgu do Winnipegu jsem nepocítila žádné sexuální nutkání. Ale po dvou prospaných nocích, horké koupeli se spoustou mýdla a hromadě jídla jsem se cítila jako znovuzrozená. A tak proč jsem lhala tomu neškodnému cizinci?
"Neškodnému?" Ano, nemám pro to žádný rozumný důvod. Krátce řečeno, z lékařského hlediska jsem sterilní. Nejsem náchylná ani na nachlazení a jsem zvláště imunní k čtyřem nejrozšířenějším pohlavním chorobám. Už v dětském domově jsem byla vychovávána k tomu, abych stavěla soulož do jedné řady s jídlem, pitím, dýcháním, spánkem, hraním, mluvením a mazlením, tedy s příjemnými nezbytnostmi, které zpříjemňují život a činí jej šťastným, místo aby ho ztěžovaly.
Lhala jsem mu, protože zákon lidí v tomto stadiu lež očekává. Vypadala jsem jako člověk a po pravdě řečeno, nepokoušela jsem se být sama sebou.
Blýskl po mně očima. "Myslíte si, že do vás investuji zbytečně?"
"Obávám se, že ano. Promiňte."
"Mýlíte se. Nikdy se nepokouším dostat ženu do postele. Jestliže ona chce mít něco se mnou, najde nějaký způsob, jak mi to sdělit. Jestliže ale nechce, pak bych z toho neměl žádný požitek. Teda vypadáte, jako by vás tohle sdělení nepřesvědčilo a že to nestojí ani za dobrý oběd, kde bychom jen seděli a já se na vás díval, zatímco vy byste říkala něco bezvýznamného."
"Něco bezvýznamného! V tom případě by to musela být velmi dobrá restaurace. Pojďte, ať chytneme raketoplán."
Myslela jsem si, že se budu muset u přepážek na příjezdu dohadovat.
Dříve než si celník ověřil Trevorovu turistickou kartu, pečlivě si prohlédl jeho dokumenty. Pak se letmo podíval na mou úvěrovou kartu od MasterCard ze San Jose a řekl mi, abych šla dál. Čekala jsem na Trevora hned za přepážkou a podívala jsem se na nápis SNÍDANĚ V NAŠEM BARU a najednou jsem měla pocit, že jsem to už někde někdy předtím viděla.
Trevor se ke mně připojil. "Kdybych viděl," řekl smutně, "vaši zlatou kartu, kterou jste teď ukázala, nenabízel bych vám

zaplacení oběda. Jste bohatá dědička."
"Podívejte se, vážený pane," odpověděla jsem, "obchod je obchod. Řekl jste mi, že stojí za to jen sedět a rozplývat se nade mnou. I přes moje 'brebentění'. Jsem ochotna spolupracovat a porozepnout si trochu výstřih. O jeden knoflík, možná o dva. Ale nenechám vás se z toho oběda vyvléknout. Dokonce i bohatá dědička tu a tam ráda vykazuje zisk."
"Bóže, jaká škoda a hanba!"
"Přestaňte si stěžovat. Kde je ta výborná restaurace?"
"Dobrá, Marjorie, teď se musím přiznat, že v tomto blýskavém velkoměstě neznám žádné restaurace. Byla byste tak laskavá a řekla mi, které restauraci zde dáváte přednost?"
"Trevore, váš způsob svádění je hrozný."
"Přesně to samé říká moje manželka."
"Myslela jsem si to. Máte takový bezbranný pohled. Vyndejte její fotku. Vrátím se za chvíli; chci najít místo, kde budeme jíst."
Našla jsem mezi raketoplány celníka a poprosila jsem ho o název nejlepší restaurace. Vypadal zamyšleně. "Tady to není Paříž, víte."
"Všimla jsem si."
"Nebo dokonce New Orleans. Kdybych byl vámi, šel bych do restaurace hotelu Hilton."
Poděkovala jsem mu a vrátila se k Trevorovi. "Budeme obědvat v restauraci o dvě patra výše. Pokud nechcete vyslat někam své zvědy. Teď mi ukažte její fotografii."
Ukázal mi malou fotografii. Prohlédla jsem si ji pečlivě a obdivně hvízdla. Blondýny mě přitahovaly. Když jsem byla malá, myslela jsem si, že když si je umyju, můžu mít takovou barvu vlasů. "Trevore, s takovou ženou doma, proč se zajímáte o osamělé ženy na ulici?"
"Jste osamělá?"
"Přestaňte zkoušet měnit námět rozhovoru."
"Marjorie, určitě byste nevěřila, že vy a já si budeme takhle nevázaně povídat. Pojďme nahoru do restaurace, dřív než se všechno martini vypaří."
Oběd byl dobrý, ale Trevor neměl Georgovu představivost, znalosti vaření a schopnost nahnat vrchnímu číšníkovi strach. Bez Georgovy představivosti to bylo jídlo klasické severoamerická kuchyně, totéž co dostanete v Bellinghamu i ve Vicksburgu.
Zabrala jsem se do svých myšlenek. Když jsem zjistila, že Janetina kreditní karta je neplatná, rozčílilo mě to víc než hrozné zklamání, že jsem Janet a Iana nenašla doma. Měla Janet nějaké potíže? Byla mrtvá?
I Trevor ztratil něco ze svého nadšení, které měl, když se hra teprve rozbíhala. Místo aby mě smyslně okukoval, zabral se také do vlastních myšlenek. Proč najednou taková změna v chování? Způsobila to má prosba, aby mi ukázal obrázek své ženy? Přinutila jsem ho, aby si to uvědomil? Zdá se mi, že se muži takovým lovem nezaměstnávají, dokud se nenasytí svou ženou nebo ženami, a pak mohou obšírně vyprávět detaily z domova, jak jsou unaveni věčným brebentěním svých protějšků. Jako Ian. Neočekávám, že muž bude "chránit mou pověst", protože pokud vím, nikdy to nedělá. Jestliže nechci, aby v posteli diskutoval o tom, že jsem sladká, ale neohrabaná, jediným řešením je vstát z postele s ním.
Ostatně, Trevor se zmiňoval o své ženě první, že ano? Teď si vlastně vzpomínám, ano, zmiňoval.
Po obědě se poněkud polepšil. Řekla jsem mu, aby se sem vrátil, až bude mít po obchodním jednání. Abych měla pohodlí jako v soukromí, nahlásila jsem se jako host, když budu telefonovat přes satelit (to byla pravda). A možná, že zůstanu přes noc (také pravda). A aby mně zatelefonoval, že se můžeme setkat v jídelně (částečná pravda - byla jsem tak osamělá a trápilo mě, aby mě nepodezříval, že mu naznačuji, aby přišel nahoru rovnou).
Odpověděl, "Zavolám nejdříve, jestli toho obchodního partnera vůbec seženu, ale v každém případě přijdu nahoru rovnou. Není potřeba tu cestu vážit nadvakrát. Ale nechám nahoru poslat bublinky, neponesu je."
"Zadržte," řekla jsem, "zatím jste mi nevnutil své hanebné záměry. Jediné, co jsem vám mohla slíbit, byla příležitost předvést svou obchodnickou výmluvnost. V jídelně. Ne v mé ložnici."
"Marjorie, jste bezcitná žena."
"Ne, jste drsný muž. Vím, co dělám." Najednou se mi vybavilo něco, co mi řekl a co už jsem věděla. "Co si myslíte o umělých lidech? Chtěl byste, aby si vaše sestra vzala takového člověka?"
"Znáte někoho, kdo by to byl ochoten udělat? Ségra po tom trochu touží, ale nemůže si dovolit, aby byla jiná."
"Nesnažte se vytáčet. Vzal byste si mě?"
"Co by tomu řekli sousedé? Marjorie, jak víte, nemůžu. Viděla jste obrázek mé ženy. U umělých žen se předpokládá, že budou velmi dobré manželky, svisle i vodorovně."
"Myslíte konkubíny. Není nezbytné se s nimi ženit. Trevore, nejen že byste si žádnou nevzal, ale dokonce o nich nic nevíte, jen pouze mýty... nebo byste neřekl "artefakt", když jde o umělého člověka?"
"Jsem podlý, pokrytecký a zavrženíhodný. Zneužil jsem ten výraz, abyste mě nepodezřívala, že jsem takový."
"Bla, bla! Nejste, to bych poznala. A mimochodem pravděpodobně byste šel do postele s někým, o kom by se vám ani nesnilo, že byste si ho mohl vzít. Je to bezvýznamný rozhovor, odložme ho. Potřebuji asi dvě hodiny. Ať vás nepřekvapí, když můj terminál v pokoji bude obsazen. Nahrajte vzkaz a pohodlně se usaďte s dobrým nápojem, budu dole, jak nejdříve to půjde."
Zvedla jsem se od stolu a odešla nahoru. Ne do svatebního apartmá, v nepřítomnosti Georgea by mě tu tahle milá výstřednost rmoutila, ale do velkého pěkného pokoje s dobrou širokou postelí a luxusem, který se mi nabízel. Měla jsem vážné podezření, že Trevorova rezervovanost (téměř uctivost) zapříčinila, že se do toho zamotal. Taková obtížná veš!

Pustila jsem tyhle myšlenky z hlavy a začala pracovat. Zavolala jsem do Hiltonu ve Vicksburgu. Ne, pan a paní Perraultovi se odhlásili. Ne, nenechali žádnou budoucí adresu. Promiňte!
Takže jsem prominula, ten syntetický počítačový hlas nebyl příjemný. Zavolala jsem na McGillovu universitu do Montrealu a promrhala dvacet minut, abych se "dověděla", že ano, dr. Perrault byl vedoucí vědecký pracovník této university, ale teď je na universitě v Manitobě. Jedinou novou skutečností bylo, že počítač v Montrealu s lehkostí slučoval angličtinu a francouzštinu a vždy odpovídal jazykem, ve kterém jste se ho ptali. Velmi chytré, tyto elektronické vymoženosti jsou podle mého mínění až příliš chytré.
Zkusila jsem Janetino (Ianovo) číslo do Winnipegu, dozvěděla jsem se, že jejich terminál byl na jejich žádost vypnut. Byla jsem zvědavá, proč jsem dokázala na terminálu v Noře chytit zprávy. Znamenalo "mimo provoz" pouze "nepřijmuté hovory"? Bylo to takové tajemství, že by mohlo být tajné nebo supertajné?
ANZAC ve Winnipegu mě vyhodil z počítačové sítě pro cestující veřejnost ještě předtím, než jsem zachytila lidský hlas, který by připustil, že kapitán Tormey je mimo domov z důvodu ohrožení a přerušení letů na Nový Zéland.
Ianův kód do Aucklandu odpovídal pouze hudbou a přivítáním, abych svůj vzkaz zaznamenala, což nebylo žádné překvapení, protože Ian by tam určitě nebyl, dokud znovu neobnoví semibalistické lety. Ale myslela jsem si že bych mohla zastihnout Betty nebo Freddieho anebo oba dva.
Jak se ale dostanu na Nový Zéland, když jsou semibalistické rakety mimo provoz? Na mořském koníkovi se jet nedá, je moc malý. A tyhle velké nákladní lodě poháněné Shipstoneovými bateriemi už vozí pasažéry? Nemyslela jsem si vůbec, že by měly kajuty. Neslyšela jsem vlastně někde, že některé z nich dokonce nemají ani posádku?
Věřila jsem si, že mám lepší a detailnější znalosti o tom, jak cestovat, než mají profesionální agenti cestovních kanceláří, protože jako kurýr jsem se pohybovala takovými způsoby, které turisté použít nemohou a normální obchodní cestující o nich nevědí.
Rozčililo mě poznání, že jsem vlastně nikdy nepřemýšlela o tom, jak přelstít osud, když jsou semibalistiky mimo provoz. Ale určitě nějaký způsob existuje, vždycky existuje nějaký způsob. Uložila jsem si to v paměti jako problém, který budu řešit, ale později.
Zavolala jsem na universitu v Sydney, hovořila s počítačem, ale nakonec jsem dostala lidský hlas, který připustil, že zná profesora Farnese, ale že je na dovolené. Ne, žádný telefonní kód ani adresu nenechal - pardon. Snad by mi mohla pomoci služba zákazníkům.
Počítač informační služby v Sydney vypadal opuštěně, protože byl ochotný se mnou nekonečně klábosit o čemkoliv, ale přiznal, že v jeho síti jsou pouze Federico nebo Elisabeth Farneseovi. Poslouchala jsem reklamní kecy o největším mostě na světě (což není pravda) a o největší opeře světa (což pravda je), pak přišli na řadu protinožci. Váhavě jsem ho vypnula; přátelský počítač s australským přízvukem je lepší společnost než většina lidí, ať už opravdových nebo mého druhu.
Potom jsem vyřídila jednu věc, o které jsem doufala, že jsem schopná vynechat: Christchurch. Možná, že vedení Šéfovy organizace se na mě zeptalo u mé bývalé rodiny, když už mě vystěhovali. Jestli to vůbec bylo vystěhování a ne úplná katastrofa. Pořád tady byla velmi malá možnost, že Ian, neschopný mi poslat do Impéria ani zprávičku, by ji poslal do mého bývalého domova v naději, že bude opětována. Vybavilo se mi, že jsem mu dala svoje číslo do Christchurchu, když mi dával svoje do svého aucklandského bytu. Takže jsem volala do svého někdejšího domova...
...a dostala jsem šok, jako když stoupáte na schod, který tam ale není. "Služba na terminálu, který voláte, je odpojena. V nouzi, prosím, volejte Christchurch..." a následný kód byl, jak jsem poznala, Brianova kancelář.
Uvědomila jsem si, že musím udělat korekci časových pásem, abych nedostávala neustále chybná hlášení. Tady bylo odpoledne, právě krátce po třetí, takže na Novém Zélandě bylo zítra ráno krátce po desáté, nejpravděpodobnější čas, kdy by Brian měl být u sebe. Vyťukala jsem jeho kód, za pár vteřin dostala satelitní linku a pak se přistihla, že zírám do jeho udivené tváře. "Marjorie!"
"Ano," souhlasila jsem. "Marjorie. Jak se máš?"
"Proč mi voláš?"
Řekla jsem: "Briane, prosím tě! Byli jsme spolu sedm let; nemůžeme se bavit spolu přinejmenším zdvořile?"
"Promiň. Co pro tebe můžu udělat?"
"Je mi líto, že tě vytrhuju od práce, ale volala jsem domů a zjistila jsem, že terminál je mimo provoz. Briane, určitě ze zpráv víš, že spojení s Chicagským impériem bylo stavem ohrožení přerušeno. Atentáty. Sdělovací prostředky tomu říkají Krvavý čtvrtek. A v důsledku toho jsem v Kalifornii. Nikdy jsem na svou adresu do Impéria nedojela. Můžeš mi říct, jestli mám poštu nebo nějaké vzkazy, které mi mohly přijít? Chápej, nic jsem nedostala."
"Skutečně ti nemůžu nic říct. Promiň."
"Nemůžeš mi ani říct, jestli jste museli něco za mnou poslat? Potřebuju aspoň vědět, jaký vzkaz byl za mnou odeslán, abych ho mohla vypátrat."
"Nech mě přemýšlet. Snad by to mohly být všechny ty peníze které jsi vybrala - ne, ty sis vzala směnku na ně s sebou."
"Jaké peníze?"
"Žádala jsi přece, abychom ti vrátili peníze - nebo rozpoutáš veřejný skandál. Něco přes sedmdesát tisíc dolaru, Marjorie. Jsem překvapen, že máš drzost se ukazovat..., když tvoje nevychovanost, lži a chladná chamtivost rozbily naši rodinu."
"Briane, co to, prokristapána, říkáš? Nelhala jsem nikomu, nemyslím si, že jsem nevychovaná a nevzala jsem rodině ani halíř. 'Rozbila rodinu', jak? Byla jsem z rodiny vykopnuta a vypakována, všechno během chvilky. Já jsem určitě 'rodinu nerozbila'. Vysvětli mi to."
Brian mi to chladně vysvětlil do všech smutných podrobností. Samozřejmě, že podle něho moje nevychovanost

pramenila z mých lží. Snažila jsem se mu připomenout, jak jsem mu dokázala, že jsem se polepšila. Mávnul nad tím rukou. To, co se vybavovalo mně a co se vybavovalo jemu, pochopitelně vůbec nebylo totéž. Co se týče peněz, tak taky lžu; viděl stvrzenku s mým podpisem.
Přerušila jsem ho a řekla mu, že každý můj podpis na obdobném potvrzení musí být padělek, protože jsem neobdržela jediný dolar.
"Obviňuješ Anitu z podvodu. To je tvoje doposud nejtroufalejší lež."
"Já neobviňuju Anitu z ničeho. Ale já jsem od rodiny nedostala žádné peníze."
Obviňovala jsem Anitu a oba jsme to věděli. A možná jsem obviňovala také Briana. Vybavilo se mi najednou, že Vickie povídala o tom, že Anitě se bradavky zvětšují pouze díky tučným kreditním částkám... a umlčela jsem ji, aby nebyla jízlivá. Ale od ostatních jsem slyšela narážky, že Anita je v posteli frigidní - věc, kterou umělý člověk nemůže pochopit. Když jsem se dívala nazpátek, skutečně se zdálo možné, že její celková náruživost se soustředila na rodinu, finanční úspěch, veřejnou prestiž, moc ve společnosti.
Pokud je to tak, určitě mě nenávidí. Nerozbila jsem rodinu, ale zdálo se, že moje vyhnání bylo první kamínek v lavině. Takřka okamžitě poté, co jsem odjela, odletěla Vickie do Nuku'alofa a dala pokyn advokátovi, aby zažádal o rozvod a finanční vypořádání. Poté Douglas a Lispeth opustili Christchurch, oženili a povdávali se každý zvlášť, a navštěvovali svou společenskou třídu.
Malá ukázka pohodlí. Dozvěděla jsem se od Briana, že hlasování proti mně nebylo šest:nula, ale sedm:nula. Nějaké zlepšení? Ano. Anita zařídila, že hlasování musí proběhnout pouze mezi podílníky. Hlavní akcionáři, konkrétně Brian, Bertie a Anita, hlasovali první, což znamenalo sedm hlasů proti mně, jasná většina na to, abych byla odstavena - a hned poté se Doug, Vickie a Lispeth zdrželi hlasování.
A taky ještě jedna malá ukázka pohodlí. Oni se Anitě nevzepřeli, nepokusili se ji zastavit, dokonce mě ani nevarovali před tím, co už bylo v pohybu. Zdrželi se hlasování... a pak se ocitli mimo a nechali si dál poroučet.
Zeptala jsem se Briana na děti - stroze odpověděl, že už se o ně nemusím starat. Potom řekl, že má moc práce a že se musí odpojit, ale zdržela jsem ho ještě jednou otázkou: Co se stalo s kočkami?
Vypadalo to, že co chvíli exploduje. "Marjorie, jsi naprosto bezcitná? Způsobila jsi mnoho bolesti, fakticky skutečnou tragédii, a ty se zajímáš o něco tak triviálního, jako jsou kočky?"
Potlačovala jsem vztek. "Já to fakticky chci vědět, Briane."
"Mám dojem, že je poslali do útulku. Nebo možná na lékařskou fakultu. Nashle! Prosím tě, už mi znovu nevolej."
"Na medicínu" - Pana Podnožku uvázali k chirurgickému stolu, zatímco se nějaký medik na něm učil zacházet se skalpelem? Nejsem vegetariánkou a nehodlám se dohadovat o používání zvířat v oblasti vědy a výuky. Ale, když už se to musí dělat, drahý Bože, ať už jsi kdekoliv, nedopusť, ať se to děje zvířatům, která byla chována tak, aby si myslela, že jsou lidmi!
Útulek nebo medicína. Pan Podnožka a mladší kočky už jsou určitě mrtvé. Pokud by semibalistiky fungovaly, asi bych riskovala návrat do Britské Kanady, abych chytila příští trajekt na Nový Zéland v zoufalé naději zachránit svého starého přítele. Ale bez moderního způsobu dopravy byl Auckland mnohem dál než Luna City. A ani zoufalá naděje... zahloubala jsem se do svých myšlenek a nemohla jsem se vytrhnout ze svého rozjímání... a přišlo mi, že se mi právě otírá o nohu Pan Podnožka.
Na terminálu zablikalo červené světlo. Podívala jsem se na hodiny a všimla si, že je okolo druhé. Domyslela jsem si: tohle světlo byl takřka určitě Trevor.

Takže, dej se do kupy, Friday. Protři si oči studenou vodou, sejdi dolů a nech ho, aby tě zkoušel přesvědčovat. Nebo mu snad řekneš, aby přišel nahoru, a vezmeš ho rovnou do postele? To první, to je ono, Určitě necítíš dráždivost téhle minuty... ale zabořit svou tvář do příjemně teplého ramene a nechat se unášet svými pocity, až se budeš cítit žádostivá? Tohle znáš. Ženské slzy jsou prý pro většinu mužů účinné afrodisiakum a tvoje zkušenost tomu dává za pravdu. Skrytý sadismus? Mužnost? Kdo se o to stará? Ale funguje to.
Pozvi ho nahoru. Nech si poslat nějaký likér. Možná si obtáhni rty rtěnkou, abys vypadala sexy. Ne, do háje s rtěnkou, stejně by dlouho nevydržela. Pozvi ho nahoru, vezmi si ho do postele. Vzchop se, sakra už, abys povzbudila i jeho. Dej mu všechno, co máš.
Vyladila jsem úsměv na tváři a odpověděla jsem terminálu.
A náhle jsem mluvila s hlasem hotelového robota: "Obdrželi jsme pro vás kytici květů. Smím vám ji poslat nahoru?"
"Jistě." (Ať už je to cokoliv od kohokoliv, náruč květů je lepší než plesknutí mokrou rybou přes břicho.)
Krátce zabručel jídelní výtah. Šla jsem k němu a převzala květinovou zásilku tak velkou, že jsem ji položila na podlahu, abych ji rozbalila.
Tmavočervené růže s dlouhými stonky. Rozhodla jsem se poskytnout Trevorovi ještě hezčí chvíle, než dokázala Kleopatra ve svých nejlepších okamžicích.
Poté, co jsem si tohle přiznala, jsem otevřela obálku, která přišla s růžemi. Očekávala jsem krátký vzkaz, snad něco ve stylu, abych předvedla reklamu na pohovku nebo něco takového.
Ne, žádná zprávička, ale hotový dopis:

Drahá Marjorie, doufám, že tyhle růže budou přinejmenším stejně tak vítané, jako bych býval já.
["- bych býval já"? Co, u čerta?]
Musím přiznat, že jsem odjel pryč. Něco, co vyplulo napovrch, mě donutilo uznat, že musím upustit od svých pokusů vnucovat vám svou společnost.
Nejsem ženatý. Nevím, kdo bude ta vyvolená; fotografie je jen rekvizita. Jak jste zdůraznila, nejsem vhodný typ pro

manželství. Jsem umělý člověk, drahá lady. "Má matka je zkumavka, skalpel je můj otec." Takže bych určitě neprošel u normálních žen. Jsem pro lidi přijatelný, ano, ale raději jsem měl říct pravdu, než se pokoušet vás dostat - dřív než poznáte pravdu sama.
Takže vám to raději sděluji nyní, než abych vás zranil později.
Pochopitelně se nejmenuji Andrews, protože osoby jako já nemají rodinu a tudíž ani jméno.
Nemohu si pomoct, kéž byste vy sama byla taky umělý člověk. Jste fakticky sladká (a výjimečně sexy) a vaše snaha tlachat o záležitostech jako jsou umělí lidé, kterým nerozumíte, nebude vaše chyba. Připomínáte mi jednu malou fenku foxteriéra, kterou jsem jednou měl. Byla rozkošná a velmi srdečná, ale vždy ochotná se rvát sama s celým světem, pokud to ten den měla na programu. Uznávám, že mám rád psy a kočky více než většinu lidí; nikdy nedrželi proti mně proto, že nejsem člověk.

Ať vás ty růže potěší

Trevor

Utřela jsem si slzy, vysmrkala nos a sešla rychle dolů, prošla halou a barem o patro níž k terminálu raketoplánů a zastavila se u turniketů vedoucích k startujícím modulům... Stála jsem tam a čekala a čekala a čekala ještě více a nějaký policista si mě začal všímat, až ke mně přišel a ptal se, co chci a zdali potřebuju pomoc.
Řekla jsem mu pravdu nebo kus z ní a on mě nechal být. Čekala jsem a čekala a on se na mě celou dobu díval. Pak mě zase obešel a řekl: "Podívej se, pokud tady chceš ještě lelkovat, budu tě muset požádat o průkaz a lékařské vysvědčení a seberu tě, když jenom něco z toho nebude v pořádku. Nechci to udělat, mám doma dceru v tvém věku a rád bych si myslel, že nějaký polda by jí taky dal šanci. Jinak by ses neměla trápit; každý z tvé tváře vyčte, že nejsi dost tvrdá."
Uvažovala jsem, že mu ukážu zlatou kreditní kartu - pochybuju, že obyčejný chodec někde na ulici u sebe nosí zlatou kreditní kartu. Ten start chudák si skutečně myslel, že se o mě postará a já už jsem za jeden den pokořila tolik lidí, že jsem mu raději poděkovala a vyšla nahoru do pokoje.
Lidé jsou si tak sebejistí tím, že vždycky poznají umělého člověka - bla, bla! My se neumíme poznat ani navzájem
Trevor je jediný muž, kterého jsem kdy potkala a kterého bych si mohla vzít s naprosto čistým svědomím - a já ho vyštvala pryč!
Ale on byl příliš citlivý!
Kdo je příliš citlivý? Ty, Friday.
Čert to vem, většina lidí náš druh diskriminuje. Kopej psa dostatečně dlouho a naučí se hezky skákat. Jen se podívej na mou sladkou novozélandskou rodinu, na ty práskače. Anita se pravděpodobně cítila spokojena sama se sebou, když mě podvedla. Vždyť nejsem člověk.
Skóre za ten den: Lidi 9 - Friday 0. Kde je Janet?
XXI.
Dala jsem si krátkého šlofíka, kterého jsem strávila v aukční síni bloku. Čekala jsem, až budu prodána. Vstávala jsem... vstávala jsem, protože potencionální kupci trvali na tom, abych ukázala zuby. Jednoho jsem kousla a vyvolávač mi dal pocítit chuť biče. To mě probudilo. Bellingham Hilton vypadal zatraceně dobře.
První, co jsem udělala, bylo to, že jsem si zatelefonovala. Ostatní hovory jsem musela odložit. I tenhle hovor stál dost. Kdyby můj poslední rozhovor nebyl zaplacený, vůbec bych nevolala. A kromě toho nerada volám na Měsíc. Časový rozdíl mě rozčiluje.
Takže jsem volala do Ceres and South Africa Acceptances, Šéfovým bankéřům - nebo někomu z nich. Někomu, kdo se stará o mou kreditní kartu a platí moje účty.
Po obvyklém dohadování se syntetickým hlasem, který se zdál schválně podrážděný, jsem konečně sehnala lidskou bytost, nádhernou ženskou, která byla jasně najata (aspoň se mi zdálo) jako dekorativní recepční - šestky nahoře bez jsou mnohem účinnější než podprda na dvojkách. Řekla jsem jí, že bych ráda hovořila s jedním z bankovních úředníků.
"Hovoříte s jedním z vicepresidentů," odpověděla. "Podařilo se vám přesvědčit náš počítač, že potřebujete pomoc odpovědného úředníka. Je to fakt umění, protože tenhle počítač je totiž dost umíněný. Čím vám můžu pomoci?"
Vyprávěla jsem jí část svého, tolik nepravděpodobného příběhu. "A tak trvalo pár týdnů, než jsem se dostala do Impéria; a když se mi to podařilo, všechna moje spojení byla k ničemu. Nemá pro mě vaše banka už jiná telefonní čísla nebo adresy?"
"Podíváme se. Jak se jmenuje společnost, pro kterou pracujete?"
"Má několik jmen. Jedno je System Enterprises."
"Jak se jmenuje váš zaměstnavatel?"
"Nemá žádné jméno. Je přestárlý, zavalitý, jednooký, poněkud zchromlý a prochází se s dvěma kovovými berlemi. Stačí to?"
"Uvidíme. Říkala jste mi, že jsme vám vrátili vaši úvěrovou kartu MasterCard prostřednictvím Imperial Bank v Saint Louis. Řekněte mi číslo karty, ale pomalu."
Přečetla jsem ho. "Chcete ji ofotit?"
"Ne. Řekněte mi datum narození."
"Tisíc šedesát šest."
"Čtrnáct set devadesát dva," odpověděla.
"Čtyři tisíce čtyři před Kristem," souhlasila jsem.
"Sedmnáct set sedmdesát šest," rychle oplatila.

"Dva tisíce dvanáct," odvětila jsem.
"Máte příšerný smysl pro humor, slečno Baldwinová. V pořádku, řekněme, že jste to vy. Ale pokud to nejste, uzavřu s vámi malou sázku, že příští kontrolu nepřežijete. O panu Dvouberlákovi se říká, že je nezáživný. Poznamenejte si tenhle volací kód. Pak mi ho přečtěte nazpátek."
Udělala jsem to.
Za hodinu jsem se procházela podél Paláce konfederace v San Jose, zase jsem zamířila k budově Kalifornské Obchodní Kreditní (KOK). Bez ohledu na to, že se teď tady nikdo nepokoušel o atentát, pevně jsem se rozhodla nevystavovat se nějakým potyčkám před palácem. Myslela jsem na to, že jsem na přesně stejném místě, kde jsem stála, je to možný, před dvěma týdny? Jestli by mě tahle přestupní stanice poslala do Vicksburgu, rozčílila bych se doběla.
Moje schůzka v budově KOK nebyla u společnosti MasterCard, ale u právnické firmy na jiném patře. Té, které jsem volala z Bellinghamu, jen co jsem dostala z Měsíce její terminálový kód. Právě jsem zahýbala za roh budovy, když mi hlas téměř v mém uchu řekl: "Slečno Friday."
Rychle jsem se rozhlédla. Nějaká žena v taxíkářské uniformě.
Podívala jsem se znovu. "Goldie!"
"Přejete si taxi, slečno? Přes Plazza a dolů ulicí. Tady nás nenechají sedět na bobku."
Přejeli jsme spolu náměstí. Začala jsem tlachat, překypujíc nadšením. Goldie na mě sykla: "Zkuste se, prosím, chovat jako cestující v taxíku, slečno Friday. Šéf po nás chce, abychom byly nenápadné."
"A proto mi říkáš slečno?"
"Je to lepší. Teď je velmi tuhá disciplína. To, že jsem vás vzala, je speciálně povoleno a nikdy bych za to nedostala peníze, kdybych nebyla schopna potichu uskutečnit tohle setkání."
"Dobrá, v pořádku. Už mi neříkej slečno, když nemusíš. Jéminkote, Goldie, miláčku. Jsem tak šťastná, že tě vidím, až bych brečela."
"Já taky. Zvlášť, když toto pondělí oznámili, že jsi mrtvá. Doopravdy jsem brečela. A pár dalších taky."
"Mrtvá? Já? Nebyla jsem ani hrobníkovi na dohled, natož vůbec mrtvá. Nebyla jsem v sebemenším nebezpečí. Jen jsem se ztratila. A teď už jsem zase nalezená."
"To jsem ráda."
Za deset minut jsem byla uvedena do Šéfovy pracovny. "Friday se hlásí, pane," řekla jsem.
"Jdeš pozdě."
"Absolvovala jsem vyhlídkovou trasu, pane. Nahoru po Mississippi výletní lodí."
"Slyšel jsem. Zdá se, že jsi jediná, kdo přežil. Měl jsem na mysli, že dneska jdeš pozdě. Hranici do Kalifornie jsi překračovala ve dvanáct nula pět. Teď je sedmnáct dvacet dva."
"K čertu, Šéfe, měla jsem problémy."
"Předpokládá se, že kurýři si s problémy poradí a že jsou schopni se rychle přesunovat. Za jakýchkoliv podmínek."
"Hrome, Šéfe, nebyla to moje vina, nebyla jsem kurýr, byla jsem jen na dovolené. A vy nemáte nic jiného na starost než mě setřít. Kdybyste neodjel, aniž jste mě upozornil, neměla bych sebemenší těžkosti. Před dvěma týdny jsem tady byla, v San Jose. Kousek odtud, co by kamenem dohodil."
"Před třinácti dny."
"Šéfe, jste puntičkář jen proto, abyste nemusel připustit, že to byla vaše chyba, a ne moje."
"Dobrá, přijmu svůj podíl viny, když se dál nebudeme chytat za pysky a přestaneme ztrácet čas. Abych ti dal vědět, rozjel jsem nevídanou akci. Mnohem větší než obvyklé varování odesílané druhým oddělením a nikoliv vedením. Lituji toho, že tenhle speciální pokus nevyšel. Friday, co musím udělat, abych ti dokázal, že jsi zcela jedinečná a nenahraditelná pro tuto organizaci? V předtuše událostí nazývaných Krvavý čtvrtek..."
"Šéfe, my jsme v tom byli?" byla jsem šokovaná.
"Jak tě vůbec mohlo napadnout něco tak zvráceného? Naši zpravodajci to předpokládali - částečně z dat, které jsi doručila z L-5 - a začali jsme včas, aspoň se zdálo, připravovat preventivní opatření. I proti naší nejpesimističtější prognóze podnikli první útoky mnohem dříve. Když začal Krvavý čtvrtek, právě jsme stěhovali dokumenty. Museli jsme si prorazit cestu přes hranice. Úplatky, nikoliv silou. Oznámení o změně adresy a volacího kódu vyšlo už dříve, ale neplatilo, dokud jsme byli tady. Když bylo naše počítačové centrum znovu uvedeno do provozu, byl jsem upozorněn, že jsi nepodala obvyklé hlášení."
"Sakra, prima důvod pro to, že jsem nic nedostala."
"Prosím tě. Po tom, co jsi se neohlásila, jsem se pokoušel volat ti domů na Nový Zéland. Možná jsi informovaná, že satelitní služby byly přerušeny."
"Slyšela jsem."
"Přesně. Hovor jsem dostal snad o dvaatřicet hodin později. Mluvil jsem s paní Davidsonovou, ženou kolem čtyřicítky, poněkud svérázného vystupování. Zkušená válečnice ve vaší S-skupině?"
"Ano, Anita. Jak vysoká vykonavatelka vůle Páně, tak Pánova holka pro všechno."
"To je přesně ten dojem, který jsem získal. A získal jsem také dojem, že jsi se stala persona non grata."
"Jsem si jistá, že to byl víc než dojem. Pokračujte, Šéfe, co asi musela ta stará čarodějnice o mně vyprávět?"
"Vlastně nic. Utekla jsi náhle od rodiny. No, nenechala jsi žádnou budoucí adresu ani volací kód. Ne, nepřijímá pro tebe žádné zprávy a ani je nedává dál, kdyby nějaké přišly. Má moc práce; Marjorie nás opustila v hrozné bryndě. Nashle."
"Šéfe, měla moji adresu do Impéria. Měla taky adresu do Luna City na Ceres and South Africa, protože jsem pro ni prováděla jejich prostřednictvím svoje měsíční platby."
"Mohl bych se na to podívat. Můj novozélandský zástupce" - poprvé, co jsem oněm slyšela - "pro mě získal obchodní adresu staršího manžela vaší S-skupiny, Briana Davidsona. Byl zdvořilejší a v něčem i nápomocnější. Od něho jsme se

dozvěděli, jakou loď jsi použila z Christchurchu a to nás dovedlo k seznamu cestujících semibalistické rakety, kterou jsi letěla z Aucklandu do Winnipegu. Tam jsme tě nakrátko ztratili, dokud můj agent nezjistil, že jsi odešla z přístavu ve společnosti kapitána semibalistické rakety. Když jsme ho dostihli - kapitána Tormeye - byl ochoten nám pomoci, ale ty jsi už byla pryč. Jsem rád, že můžu říct, že jsme se kapitánu Tormeyovi mohli hned odvděčit. Místní informátor nám umožnil mu dát echo, že on a jeho paní mají být sebráni místní policií."
"Proboha! Proč?"
"Z formálního důvodu. Obvinili je, že poskytli během vyhlášeného stavu ohrožení přístřeší nepřátelskému cizinci a neoznámili to. Ale ve skutečnosti se úřad provinční policie ve Winnipegu nezajímá o tebe nebo o dr. Perraulta. Je to záminka, aby sebrali Tormeyovi. Jsou hledáni pro mnohem vážnější obvinění, které naplnilo skutkovou podstatu údajného trestného činu. Nějaký poručík Melvin Dickey není k mání. Poslední stopa po něm je jeho ústní prohlášení, že odchází z policejního velitelství a že se chystá v domě kapitána Tormeye sebrat dr. Perraulta. Policie má podezření na nějaký fígl."
"Ale to přece není důkaz proti Jan a Ianovi Tormeyovým!"
"Ne, není. Ale je to důvod, proč má provinční policie v úmyslu je zadržovat pro méně důležité obvinění. Je za tím mnohem víc. Energomobil poručíka Dickeye se zřítil v Impériu blízko Farga. Nikdo v něm nebyl. Policii to tak rozčílilo, že ohledává vrak jen z důvodu otisků prstů. Možná, že to dělají právě v tomhle okamžiku, protože asi před hodinou zpravodajský deník hlásil, že společná hranice mezi Chicagským impériem a Britskou Kanadou byla znovu otevřena."
"Bože můj!"
"Přeber si to sama. Při kontrole toho energomobilu tam skutečně byly otisky prstů které nepatřily poručíku Dickeyovi. Shodovaly se s otisky kapitána Tormeye ze seznamu ANZAC Skyways. Povšimni si času, kterého jsem použil: byly tam takové otisky, a už tam nejsou. Friday, ačkoliv bylo moudré přemístit naše centrum mimo Impérium, jsme tak po mnoha letech bez příslušných kontaktů. A bez agentů. Takže teď nejsou na vraku žádné otisky, které by patřily kapitánu Tormeyovi, ale je jich na něm dost od jiných lidí. Živých i mrtvých."
"Šéfe, můžu vám zlíbat nohy?"
"Drž jazyk za zuby. Nedělal jsem to proto, abych vytočil policii Britské Kanady. Můj polní agent ve Winnipegu je klinický psycholog. Jeho profesionální názor je ten, že buď kapitán Tormey nebo jeho žena mohli zabíjet v sebeobraně. Ale musely by to být skutečně mimořádné podmínky, aby jeden z nich zabil policistu. Dr. Perraulta popisoval jako člověka, který má nižší dispozice, pokud jde o násilné řešení problému."
"Já jsem ho zabila."
"Tohle mi došlo. Žádné jiné vysvětlení totiž neodpovídá předloženým faktům. Chceš se o tom ještě bavit? Máš chuť to probírat?"
"No, snad ani ne. Zabila jsem ho, protože ohrožoval Janet, Janet Tormeyovou, bouchačkou. Kéž bych ho mohla jen zneškodnit, měla jsem čas, abych mu jednu ubalila. Ale já se rozhodla ho zabít, a tak jsem to udělala."
"Byl bych - a budu - dost zklamaný, kdybys ještě někdy jen tak zranila policistu. Zraněný policajt je mnohem nebezpečnější než postřelený lev. Zrekonstruoval jsem si toho víc, než jak jsi popsala, a došlo mi, že sis chránila dr.Perraulta... protože se ti zdálo, že by mohl být přijatelný náhradní manžel."
"Jasně, že by mohl. Ale ten polda byl bláznivý hlupák, který ohrožoval Janetin život, a to mě donutilo si na něho vyšlápnout! Šéfe, dokud se tohle nepřihodilo, nevěděla jsem, že miluju Janet. Nevěděla jsem, že bych mohla tak intenzívně milovat nějakou ženu. Vy víte mnohem víc než já o tom, jak jsem byla stvořena nebo co v sobě skrývám. Mám snad pomotané žlázy?"
"Vím toho o tobě docela dost, ale nebudu s tebou o tom diskutovat. Nemusíš to vůbec vědět. Tvoje žlázy nejsou víc pomíchané než u jiných zdravých lidí - nemáš nadbytečný Y-chromozom, což je specifické. Všechny normální lidské bytosti mají svým způsobem zpřeházené žlázy. Rasa se dělí na dvě části; na ty, kdo tohle vědí, a na ty, kdo nikoliv. A přestaň už s těmi hloupými řečmi. Tahle nemoc přísluší géniům."
"Takže já jsem teď génius. Prokristapána, Šéfe, to snad ne."
"Nebuď drzá. Jsi supergénius, ale ještě máš před sebou dlouhou cestu na to, abys využila svůj potenciál. Géniové a supergéniové si vždycky vytvářejí vlastní názory na sex, stejně jako na všechno ostatní; nepřijímají otrocky hloupé zvyky ostatních, méně důležitých lidí. Vraťme se k naší záležitosti. Je možné, že to tělo najdou?"
"Vsadila bych se, že je dost velká naděje, že ne."
"Máš ještě něco, co bychom měli probrat?"
"Myslím, že ne."
"Potom já už taky nechci nic vědět a počítám, že Tormeyovi se můžou bezpečně vrátit domů, jakmile policie přijde na to, že nemůže zajistit corpus delicti. Pokud corpus delicti nevyžaduje mrtvolu, obvinit někoho z vraždy je nesmírně obtížné. Jestli je zavřeli, dobrý právník by je měl z toho vysekat za pět minut - a oni by měli mít dobrého právníka, to tě ujišťuju. Můžeš mít radost z toho, že jsi jim pomohla při útěku ze země."
"Já?"
"Ty a dr. Perrault. Opouštěli jste Britskou Kanadu jako kapitán Tormey s manželkou, použili jste jejich úvěrové karty a vyplnili jste žádost o turistickou kartu jejich jménem. Vy dva jste vypustili stopu, která "dokázala", že Tormeyovi uprchli ze země okamžitě po zmizení poručíka Dickeye. Tohle fungovalo tak dobře, že policie promarnila několik dní, kdy zkoušela vystopovat podezřelé v Kalifornské konfederaci - a svádělа svoje nezdary na kolegy v Konfederaci. Jsem překvapen, že Tormeyovi nebyli zatčeni ve svém vlastním domě, protože můj agent neměl žádné potíže tam s nimi pohovořit."
"Šéfe, zmínil váš agent ve Winnipegu moje jméno? Mám tím na mysli jméno Marjorie Baldwinová."
"Ano. Bez tvého jména a tvé fotografie by ho paní Tormeyová nikdy nevpustila dovnitř. Bez Tormeyových bych

neměl nutné informace, abych zachytil tvoji poněkud stále mizející stopu. Užitek z toho měly obě strany. Pomohli ti zmizet; my jsme pomohli zmizet jim, poté, co jsem jim řekl - poté, co jim můj agent řekl - že po nich jdou. Příjemné ukončení."
"Jak jste je dostal ven?"
"Friday, chceš to opravdu vědět?"
"No, radši ne." (Kdy se to dozvím? Kdyby si Šéf přál odkrýt karty, byl by mi řekl: "Podřekneš se, a celá loď jde ke dnu". A to on zas ne.)
Šéf vyšel zpoza svého stolu... šokoval mě. Normálně se moc nepohybuje a v jeho staré pracovně byl na stole všudypřítomný čajový servis. Teď se vyvalil. Žádné kovové berle. Elektrické kolečkové křeslo. Dojel k bočnímu stolku a začal se přehrabovat v nádobí na čaj.
Stoupla jsem si. "Smím nalít?"
"Díky, Friday. Ano." Opustil servírovací stolek a doroloval nazpátek na své místo za pracovním stolem. Převzala jsem to za něho a tak jsem stála zády k němu - což bylo to, co jsem právě teď potřebovala.
Neměla bych být šokována, když se mrzák rozhodne vyměnit berle za elektrické kolečkové křeslo. Je to jednoduché. S výjimkou toho, že jde o Šéfa. Kdyby se Egypťané v Gize jednoho rána probudili a nalezli rozsvíceno okolo pyramid a Sfingu s novým nosem, nebyli by více šokováni, než jsem byla já. O některých věcech - a některých lidech - se vůbec nepředpokládá, že by se měnili.
Poté jsem mu servírovala čaj - teplé mléko, dvě kostky - a nalila jsem i sobě, posadila jsem se zpátky a byla zase klidná.
Šéf používá nejnovější technologie, ale má zcela nemoderní zvyky. Nikdy jsem neviděla, že by požádal ženu, aby na něho počkala, ale jestliže je nějaká žena přítomna a nabízí se nalít čaj, je úplně jisté, že to milostivě přijme a změní takový "společenský přestupek" v malou slavnost.
Dokud jsme nedopili šálek, tlachali jsme o všem možném. Znovu jsem mu dolila, ale sama jsem si už nic nevzala. Všechno to shrnul. "Friday, tolikrát jsi změnila jména a úvěrové karty, že jsme byli neustále o jeden krok za tebou. Možná jsme tě neměli stopovat do Vicksburgu. Ačkoliv nebývá mým zvykem se plést do práce svému agentovi, mohl jsem ti možná rozmluvit úmysl plavit se po řece - protože jsem věděl, že tahle expedice byla určena k záhubě -"
"Šéfe, co to bylo za expedici? Nikdy jsem nevěřila báchorkám."
"Ve státním zájmu. Malá špinavost. Impérium mělo během dvou týdnů tři ministerské předsedy... a ten současný není lepší a velmi pravděpodobně dlouho nevydrží. Friday, dobře fungující tyranie je pro mou práci lepší než jakákoliv forma svobodné demokracie. Ale dobře fungující tyranie je většinou stejně tak vzácná jako dobře fungující demokracie. Když to shrnu - ztratila ses nám ve Vicksburgu, protože jsi se pohybovala bez obav. Nalodili vás na vojenskou kocábku, jako vystřiženou z komické opery, a vypluli jste dřív, než se můj agent ve Vicksburgu dozvěděl, že jsi vstoupila do armády. Tím mě rozčílil. Tak hodně, že jsem ho dosud nepotrestal. Musím počkat."
"Nemáte důvod ho trestat, Šéfe. Pohybovala jsem se velmi rychle. Kdyby mi nezačal dýchal na krk - čehož si všimnu a hned beru roha - mohl se mě udržet."
"Ano, ano, znám tvoji taktiku. Ale umíš si představit, jak jsem byl pochopitelně otrávený, když mi hlásili, že náš člověk ve Vicksburgu tě má právě teď fyzicky pod dohledem... a o dvacet čtyři hodin později mi hlásí, že jsi mrtvá."
"Možná ano, možná ne. Nějaký člověk se mi taky přilepil na paty, přijel prý letos do Nairobi dřív než já - dýchal mi vyloženě na záda a to bylo jeho poslední nadechnutí. Jestli mě necháte zase sledovat, lépe varujte své agenty."
"Já tě obyčejně nenechávám sledovat, Friday. Kontroly u turniketů pracují lépe, aspoň co se týče tvého sledování. Naštěstí pro nás pro všechny nejsi mrtvá. I když terminály všech mých donašečů v Saint Louis vláda odposlouchávala, přece jen od nich dostávám určité užitečné informace. Když se kdosi pokoušel hlásit třikrát, nikdy se to nepodařilo, domyslil jsem si, že to musíš být ty. Takže jsem s určitostí věděl, že jsi dojela do Farga a sehnala agenta."
"Ve Fargu? Uměleckého padělatele?"
Šéf předstíral že nic neslyšel. "Friday, musíš zpátky do práce. Dokonči hlášení. A to stručně."
"Ano, pane. Opustila jsem tu výletní loď, když jsme vpluli do Impéria, pokračovala do Saint Louis, nalezla váš nahraný telefonní kód, odjela a navštívila Fargo, jak jste poznamenal, přešla hranice do Britské Kanady dvacet šest kilásků východně od Pembiny, projela Vancouverem a dnes dolů do Bellinghamu, a pak jsem se hlásila tady vám."
"Nějaké problémy?"
"Ne, pane."
"Něco nového z profesionálního hlediska?"
"Ne, pane."
"Co nejdříve nahraj na magnetofonový pásek detailní zprávu pro naše analytické oddělení. Uvolni se, aby jsi neprozradila to, co bys neměla. Někdy v příštích dvou nebo třech týdnech pro tebe pošlu. Hned zítra ráno začneš chodit do školy. Devět nula nula."
"Fiiií?"
"Nechrochtej. Na mladou ženu se to nehodí. Friday, tvá práce byla úspěšná, ale je na čase nastoupit na skutečnou profesionální dráhu. Asi už bych ti měl říct tvou skutečnou profesi. Jsi hrozný ignorant. Tohle změníme. Zítra v devět hodin."
"Ano, pane." (Ignorant, hé? Arogantní starej bastarde. Jémine, ale jak jsem ráda, že jsem ho viděla. Ale to kolečkové křeslo mě užíralo.)
XXII.
Pajaro Sands býval lázeňský přímořský hotel. Je to nic moc místo v Montereyské zátoce mimo dosah nic moc města Watsonville. Watsonville je jedním z těch velkých přístavů světa odkud se exportuje ropa a má šarm studených lívanců bez sirupu. Nejbližší povyražení je v kasinech a oplzlých hotýlcích Carmelu, ve městě asi padesát kilometrů

odtud. Já ale nehazarduju a o nájemný sex se nezajímám, i když v Kalifornii jsou k mání exotické kousky. Pár lidí z Šéfova štábu nedalo na Carmel dopustit, přestože tam neexistuje žádné přímé spojení. Protože to je dost daleko, jet tam na koni jinak než na celý víkend by nemělo význam. Pokud jde o vlastnictví energomobilu, je Kalifornie dost liberální, přesto Šéf nespouštěl svůj energomobil jinak než kvůli byznysu.
Proto byly velkým povyražením v Pajaro Sands přírodní atrakce, způsobující jeho rozkvět, a to surfování, písek a slunce. Dokud jsem v tom nezískala zručnost, surfování mne bavilo. Pak už mě nudilo. Chodívala jsem se každý den trochu opalovat, zaplavat si a pokukovala jsem po velkých tankerech napájejících se u ropných mol. S pobavením jsem zjistila, že hlídka na palubě každé lodi se často na mě upřeně dívá dalekohledem.
Nikdo z nás se nenudil, protože jsme měli celodenní službu u terminálů. Lidi si dneska tak zvyknou na počítačovou síť, že snadno zapomenou na to, jakým oknem do světa může být - to se týká i mě samotné. Někdo může absolvovat pouze určitý dílčí kurs užívání terminálu - na placení účtů, na telefonování, na poslech zpravodajských relací - a přitom nevědět nic o jeho dalším mnohonásobném užití. Pokud je předplatitel ochoten platit za služby, pak většinou za něco, co může dělat na terminálu, který je dosažitelný, jak se říká, z postele.
Živá hudba? Mohla bych se napojit na koncert přenášený dnes večer živě z Berkeley. Koncert, hraný před deseti lety v Londýně, je právě tak "živý" jako tento, uváděný v dnešním programu. Elektrony se o to postarají. Jak se jednou data jakéhokoliv druhu dostanou do sítě, čas se zastaví. Vše, co je nutné, je uloženo tak, že všechna nekonečná bohatství minulosti jsou kdykoli dostupná.
Šéf mě poslal do školy na počítačové terminály a měla jsem mnohem více možností než někdo, kdo měl v minulosti příležitost být studentem v Oxfordu, na Sorbonně či v Heidelbergu.
Za prvé mi nepřipadalo, že chodím do školy. Prvního dne při snídani mi bylo řečeno, abych se hlásila u šéfa knihovny. Byl to starý, otcovsky vypadající dobrák, profesor Perry, kterého jsem prvně potkala v průběhu základních cvičení. Zdálo se, že pospíchá - pochopitelně, protože Šéfova knihovna byla pravděpodobně nejobjemnější a nejsložitější věc, která byla zaslána z Impéria do Pajaro Sands. Než se všechno vytřídí, měl profesor Perry před sebou nepochybně práci na celé týdny - a mezitím jak Šéf očekával, všechno by mělo být naprosto perfektní. Práci komplikovala skutečnost, že Šéf výstředně trval na knihách místo toho, aby všechno bylo na kazetách, mikrofiších a disketách.
Když jsem se mu hlásila Perry ustrašeně vzhlédla pak pohledem zajel ke konzoli nad jedním rohem. "Slečno Friday, proč se neposadíte támhle?"
"Co mám dělat?"
"Cože? Těžko říct. Bezpochyby si o tom ještě popovídáme. Hm mám teď strašně práce a navíc hrozně málo lidí. A co takhle se seznámit s vybavením tak, že budete studovat něco, co sama chcete?"
Nebylo tu žádné kdovíjaké vybavení, s výjimkou zvláštních kláves umožňujících přímý vstup do několika velkých knihoven jako třeba na Harvard, do Washingtonovy knihovny (Spojené Atlantické) a do Britského muzea bez toho, že bylo nutné kontaktovat živé lidi nebo použít běžnou síť- plus unikátní zdroj pro vstup do Šéfovy knihovny umístěné vlastně hned vedle mé místnosti. Mohla jsem si pročítat jeho "papírové" knihy a nebo když jsem chtěla, na obrazovce terminálu jsem si mohla obracet stránky pomocí klávesnice a nemusela si vytáhnout jediný svazek z dusíkem chráněného prostředí knihovny.
Toho rána jsem rychlým listováním procházela seznam knih Universitní knihovny v Tulane (jedné z nejlepších v Texasu) a hledala jsem něco o historii Old Vicksburgu, když jsem náhodou narazila na odkaz o spektrálních typech hvězd a zjistila jsem, že mě to chytilo. Nevybavuji si, proč tam byl takový odkaz, ale ty se objevují z nejnepravděpodobnějších důvodů.
Ještě jsem pořád četla o vývoji hvězd, když mi Perry navrhl, abychom se šli naobědvat.
Šli jsme, ale nejdřív jsem si udělala pár poznámek k matematickým disciplínám, které jsem chtěla studovat. Astrofyzika je fascinující - ale musí se s ní mluvit jejím jazykem.
To odpoledne jsem se vrátila k Old Vicksburgu a pod čarou byla poznámka o Show Boat, muzikálu týkající se té éry - a pak jsem strávila zbytek dne prohlížením a poslouchánímuzikálů z Broadwaye z doby těch šťastných dní, než se Severoamerická federace rozpadla na kousky. To nemůžou psát hudbu jako tu dnešní? Tihle lidé ale museli být legrační. Proto jsem si to určitě přehrála - přehrála jsem si Show Boat, The Student Prince a My Fair Lady jedno po druhém a přišlo mi zbytečné si pouštět ještě něco dalšího. Tak tohle že se chystá do škol?
Další den jsem se rozhodla pustit se do seriózního studia odborných předmětů, ve kterých jsem byla slabá, protože jsem jasně cítila, že je mi vychovatelé (ať už to bude kdokoliv) zařadí do mých osnov, a to pak nebudu mít čas už vůbec na své vlastní zájmy. Už dřívější výcvik v Šéfově partě mě naučil, že den by měl mít dvacet šest hodin. Ale u snídaně se mě přítelkyně Anna zeptala: "Friday, co mi můžeš říct o vlivu Ludvíka XI. na francouzskou lyrickou poezii?"
Mrkla jsem na ni. "To mě zkoušíš? Ludvík XI., to mi zní asi jako sejra. Jediná francouzská báseň, kterou si mohu vybavit, je 'Mademoiselle z Armentieres'. Jestli ti to ovšem stačí."
"Profesor Perry říkal, že jsi člověk, kterého se můžu zeptat."
"Tahal tě za nohu." Když jsem přišla do knihovny, papá Perry vzhlédl od své konzole. Řekla jsem: "Dobré ráno, prý jste Anně říkal, aby se mne zeptala na vliv Ludvíka.XI. na francouzské verše."
"Ano, ano, jistě. Nevadilo by ti, kdybys mě teď nezatěžovala? Tenhle kousek programování je velmi choulostivý." Pohlédl zpět a vyřadil mě ze svého světa.
Zničená a naštvaná jsem se napíchla na Ludvíka XI. Za dvě hodiny jsem si vyšla na vzduch. Nedozvěděla jsem se nic o poezii - dokonce jsem ani nemohla říct, jestli Král Pavouk rýmoval "ton con" se "c'est bon" anebo jestli dokonce byl mecenášem umění. Dozvěděla jsem se ale hodně o politice v patnáctém století. Násilí. Dělala jsem to vlastně jen útržkovitě, ale byla jsem u vytržení jako Alenka v říši divů.
Zbytek dne jsem strávila napojená na francouzskou lyrickou poezii od roku 1450. Spadla jsem do pěkné bryndy.

Francouzština se hodí pro lyrickou poezii mnohem více než angličtina - to chápe Edgar Allan Poe, který z malé zvukomalebnosti angličtiny důsledně vymačkal všechnu její krásu. Němčina se nehodí k lyrice, takže překlady vám znějí v uších sladčeji než německé originály. Tohle není chyba Goetha nebo Heineho; je to nedostatek odporného jazyka. Španělština je tak muzikální, že "práškové mýdlo" ve španělštině je pro ucho lahodnější než nejlepší volný verš v angličtině. Španělština je tak nádherná, že spousta básní v ní zní nejlépe, i když posluchač nerozumí jejímu významu. Nikdy jsem nezjistila, jaký vliv, pokud nějaký vůbec existoval, měl Ludvík XI. na poezii.
Jednoho rána jsem našla "svou" konzoli obsazenou. Pohlédla jsem tázavě na šéfa knihovny. Zase vypadal zničeně.
"Ano, ano je tu dnes nabito. Hm, slečno Friday, nepoužívala byste počítač ve vašem pokoji? Má stejné přídavné možnosti a pokud budete potřebovat se mnou něco konzultovat, klidně přepněte na místní sedmičku a na váš podpisový kód a já budu instruovat počítač, aby vás upřednostňoval. Spokojena?"
"Úplně." Souhlasila jsem. Měla jsem ráda příjemnou útulnost studovny, ale ve svém vlastním pokoji jsem si mohla odložit oblečení bez pocitu, že mě papá Perry otravuje. "Co bych měla dneska studovat?"
"Bože. To neexistuje nějaká věc, která vás zajímá a zaslouží si další výzkum? A nemám rád, když někdo ruší muže číslo jedna."
Šla jsem do svého pokoje a pokračovala ve studiu francouzské historie od Ludvíka XI. a ta mě zavedla do nových kolonií za Atlantik, do ekonomie a přivedla mě k Adamu Smithovi a odtud k politickým vědám. Uzavřela jsem to tím, že i Aristoteles měl své dobré dny, ale že Platon byl domýšlivý podvodník a to vedlo k trojímu zvolání jídelnou týkající se večerního přídělu jídla a následovala.Goldina hrozba, že mě přitáhne dolů za pačesy.
Seběhla jsem dolů, bosá a ještě si zapínající zip na kombinéze. Anna se ptala, co jsem dělala tak naléhavého, že zapomenu na jídlo. "Většinou samé věci, které bys od Friday nečekala." Ona, Goldie, a já jsme obvykle jedly spolu, s mužskou společností i bez ní - starousedlíci ve vedení byly klubisti, bratrstva, prostě hlučné splolečnosti, ale asi dva tucty z nich byly mí přátelé z kategorie "přátelé na polibek".
"Proper můj mozek," řekla jsem, "probírej například největší světové autority."
"A autority v čem?" zeptala se Goldie.
"V čemkoli. Ptej se. Na jednoduché otázky odpovídám hned, na složitější zítra."
"Zkus to," řekla Anna. "Kolik andělů se vejde na špičku jehly?"
"Tak ta je jednoduchá. Změř andělské prdele. Změř špičku jehly. Poděl A lomeno B. Číselná odpověď je jasná. Úloha pro studentíka."
"Podivuhodně chytré. Jak zní potlesk jednorukého?"
"Ještě lehčí. Pomocí nejbližšího terminálu zapni magnetofon. Zatleskej jednou rukou. A přehraj si výsledek."
"Vyzkoušej ji ty, Goldie. Vždyť už jí maso."
"Kolik obyvatel má San Jose?"
"Ouha, tohle je těžké. Zítra podám zprávu."
Tohle pohrávání pokračovalo více než měsíc, než mi v hlavě uvízla skutečnost, že mne někdo (Šéf, pochopitelně) fakticky zkoušel donutit, abych se stala 'Největší světovou osobnosti' já sama.
Kdysi skutečně existoval člověk známý jako "největší světová osobnost". Narazila jsem na něho, když jsem se snažila protlouct se jednou z řady těch hloupých otázek, které ke mně přicházely z jakýchsi pitomých zdrojů. Takové jako například: Nastav svůj počítač na "research". Napoj se na klíčová slova jdoucí postupně v pořadí "kultura Severní Ameriky", "anglicky mluvící", "polovina 20. století", "komici", "největší světová autorita". Odpověď, kterou můžeš očekávat, je "profesor Irwin Corey." A poznáte jeho každodenní nadčasový humor.
Mezitím jsem byla vykrmována jako štrasburgská husa. Nicméně to bylo šťastné období. Často, i když zase ne tak moc, mě zval jeden z mých opravdových přátel sdílet s ním postel. Nevybavuji si, že bych to někdy přijala. Schůzky se obyčejně domlouvaly během odpoledního slunění. Ale protože ve vedení byl každý tak civilizovaný - byli sladcí skrz naskrz - bylo možné odpovědět, "Sorry, Terence si řekl první. Snad zítra? Ne? Oukej, takže snad někdy brzy" - a nemít přitom výčitky.
Jeden pomaleji chápající z S-skupiny, ke které jsem patřívala, mi prozradil, že mezi muži o tom existovala nějaká dohoda, jejíž obsah mi ale nevysvětlili.
Pitomých otázek přibývalo. Právě jsem si myslela, že se seznamuji s podrobnostmi týkající se keramiky dynastie Ming, když se na mém terminálu objevila zprávička, že někdo z personálu chce znát vztah mezi mužskými vousy, ženskými sukněmi a cenou zlata. Přestala jsem být zvědavá na tyhle hlouposti. Co se týče Šéfa, může se dít leccos, ale tohle se mi zdálo superpitomé. Proč by měl nějaký takový vztah existovat? Mužské vousy mne nezajímaly; lechtají a často jsou špinavé. Co se týče ženských sukní, věděla jsem o nich ještě méně. Prakticky nikdy jsem je nenosila. Dámské kostýmy mohou být hezoučké, ale jsou při cestování nepraktické a už třikrát nebo čtyřikrát jsem se v nich mohla málem zabít - a když jsem doma, co je špatného na tom, být jen tak? Pokud to místní zvyky dovolí.
Ale já jsem se naučila neignorovat otázky jenom proto, že jsou to zřejmé nesmysly. Pustila jsem se do toho tak, že jsem si vyvolala veškerá data, která jsem mohla, včetně připojení nejnepravděpodobnějších asociačních řetězců. Pak jsem řekla počítači, aby shrnul podle kategorií do tabulek všechny získané údaje.
Ksakru, stejně jsem nezačala nacházet žádné spojení! Protože jsem měla k dispozici dost údajů, bylo mi jasné, že jediný způsob, jak bych je mohla všechny vidět, je příkaz počítači, aby nakreslil a zobrazil trojrozměrný graf - a ten vypadal tak slibně, že jsem počítači dala příkaz, aby ho převedl do holografické formy a v barvě. Nádherné! Nevěděla jsem, proč tyto tři proměnné spolu pasovaly, ale bylo to tak. Strávila jsem zbytek toho dne změnami škál, X proti Y proti Z v různých kombinacích - zvětšováním, zmenšováním, otáčením, hledáním vedlejších cyklických vztahů vedle zřejmých vztahů celkových... a zaznamenala jsem dvojitý sinusoidální hrb, který se udržoval v obraze, jak jsem otáčela holografickým obrazem - a najednou, sama nevím proč, jsem se rozhodla odečíst od něho křivku dvojité slunečné

skvrny.
Heuréka! Stejně přesné a jisté jako váza éry Ming! Před večeři jsem měla rovnici, právě na jeden řádek, obsahující všechna ta pitomá data. Dalších pět dní jsem strávila protahováním se u terminálu, pak jsem se napojila na personálního šéfa a nahrála tam jednořádkovou rovnici, plus definice proměnných. Nepřidala jsem žádný komentář, žádnou diskusi. Chtěla jsem donutit vtipálka bez tváře, aby mne požádal o názor.
Zpátky jsem dostala stejnou odpověď - žádnou.
Téměř celý den jsem si pohrávala, čekala jsem a zkoušela jsem si sama, jak bych mohla znovu dostat skupinový obraz z jakéhokoliv roku, ačkoli jsem si prohlížela pouze mužské tváře a ženské nohy, udělat bližší odhad pohybu ceny zlata (dolů nebo nahoru), časový údaj vztažený k cyklu dvojitých slunečních skvrn a - zkrátka co nejpřekvapivěji odhadnout, zda se tím politická scéna rozpadala nebo konsolidovala.
Můj terminál zašuměl. Žádná tvář. Žádné poklepání po zádech. Jenom se objevila výzva: "Operativci vyžadují okamžitou hlubokou analýzu pravděpodobnosti, zda epidemie moru v šestém, čtrnáctém a sedmnáctém století byly výsledkem politického spiknutí."
Fíí! Už jsem viděla ledacos, ale to tady ještě nebylo.
No, tak dobrá. Otázka to byla dost složitá. Než bych ji prostudovala, byla bych možná dost dlouho sama. Ale pasovala mi; možnosti hlavního počítače, který byl začleněn do celosvětové výzkumné sítě, mne přitahovaly. Cítila jsem se jako dávný mořeplavec před vyplutím.
Začala jsem se sestavováním seznamu řady možných subjektů získaných volnou asociací: mor, epidemiologie, blechy, krysy, Daniel Defoe, Isaac Newton, spiknutí, Guy Fawkes, osvícenci starodávné rituály, svobodní zednáři, Kennedy, Oswald, John Wilkes Booth, Pearl Harbor, přívrženci hnutí za mužská práva, španělská chřipka, regulace škůdců atd.
Za tři dny byl můj seznam možných příbuzných subjektů desetkrát delší.
Za týden jsem už věděla, že lidský život není dostatečně dlouhý na to, abych prostudovala do hloubky celý seznam. Ale bylo mi řečeno, ať se do toho okamžitě pustím, takže jsem s tím začala. Ale o příkazu "okamžitě" jsem si myslela své. Klidně bych svědomitě studovala minimálně padesát hodin za týden, ale kdy a jak bych si určila sama a bez jakéhokoli biflování a tvrdého donucování. Nikdo ale nepřišel, aby mi vysvětlil, proč bych měla pracovat více nebo nějak jinak. Tak přešlo několik týdnu.
Uprostřed noci mě vzbudil terminál - předběhl budík, který jsem jako obvykle vypnula, než jsem šla spát (sama, a nevybavuji si proč). Ospale jsem odpověděla. "Dobrá, dobrá! Tak mluv, nějak bude."
Žádný obraz. Jen Šéfův hlas řekl, "Friday, kdy se objeví příští velká epidemie černého moru?"
Odpověděla jsem, "Za tři roky. V dubnu. Začne v Bombaji a rozšíří se najednou po celém světě. Opustí planetu při prvním možném transportu!"
"Díky. Dobrou noc."
Položila jsem si hlavu na polštář a odebrala se zpátky do svých snů.
Jako obvykle jsem vstávala v sedm nula nula a zatímco jsem se dostávala do použitelného stavu přemýšlela jsem o tom, jestli jsem skutečně slyšela v noci Šéfův hlas a jestli jsem mu skutečně dala tu absurdní odpověď.
Takže, Friday, nabij kanón a otevři třináctou komnatu. Napojila jsem se na "lokální jedničku". "Tady je Friday, Šéfe. Co týče toho, co jsem vám řekla v noci, tak předstírám šílenství."
"Nesmysl. Stav se v deset patnáct."
Byla jsem naštvaná, že mám trávit příští tři hodiny čekáním na ortel. Ale byla jsem hluboce přesvědčena, že nikdo by neměl opustit tento svět, ani v případě jeho konce, bez vydatné snídaně... a svoje rozhodnutí jsem hned realizovala, protože speciálně to ráno byly čerstvé fíky se smetanou, haše z hovězí konzervy se ztracenými vejci, anglické vdolečky s pomerančovou marmeládou. Čerstvé mléko. Káva z kolumbijských velehor. To mi tak zvedlo náladu, že jsem strávila hodinu hledáním matematického vztahu mezi historií moru a datem, které jsem prorokovala svou spánkem zamlženou myslí. Nenašla jsem ho, ale začínal se rýsovat nějaký tvar křivky, když mě terminál varoval, že ho do tří minut zničím.
Ostříhat si vlasy a vyholit si krk na popravu jsem už nestihla, ale přesto jsem byla připravena na nejhorší. Vydala Visem se na kobereček. "Friday se hlásí, pane."
"Posaď se. Proč Bombaj? Já bych myslel, že Kalkata by mohla být pravděpodobnější centrum."
"To by možná mohlo mít něco společného s dlouhodobými předpověďmi počasí a monzuny. Blechy nemohou přežít horké, suché počasí. Osmdesát procent biomasy blešího těla je voda a když obsah vody klesne pod šedesát, blecha umírá. Takže horké a suché počasí zastaví epidemii. Ale, Šéfe, celá ta věc je nesmysl. Vzbudil jste mne uprostřed noci a pitomě se mě zeptal a já vám stejně pitomě odpověděla, aniž se fakticky probudila. Pravděpodobně jsem to vypálila ze snu. Já už mám z Černé smrti noční můry. Epidemie, která začala v Bombaji v roce 1896, byla opravdu strašlivá."
"Nebyla tak hrozná jako její hongkongská fáze o tři roky později. Friday, analytická sekce operačního oddělení tvrdí, že další epidemie moru nezačne dřív než o rok později, než jsi předpověděla. A ne v Bombaji, ale v Jakartě a v Ho Či Minově městě.
"To je absurdní!" Náhle jsem se zastavila. "Omlouvám se, pane, vsadím se, že už mám zase noční můru. Šéfe, nemůžu studovat něco příjemnějšího než blechy a krysy a černý mor? Ničí mi to spaní."
"Můžeš. Stejně jsi studiem moru..."
"Hurááá!"
"...nedosáhla nic jiného, než že sis pouze rozšířila svou intelektuálskou zvědavost, která způsobuje, že už v tom máš jasno. Tu věc teď dostane operační. Ale další akce bude vycházet z tvé předpovědi, a nikoliv z té matematických analytiků."
"Musím to zopakovat. Má předpověď je nesmysl."
"Friday, tvou největší slabinou je, že nevěříš své pravdě. Nevypadali bychom blbě, kdybychom záviseli na

profesionálních analyticích a neštěstí nastalo o rok dříve, jak jsi předpověděla? Katastrofa. Ale začít s ochrannými opatřeními o rok dřív nemůže být na škodu."
"A chystáme se to zastavit?" Lidé bojují s krysami a blechami od nepaměti. Tak dlouho, že krysy a blechy jsou stále krok před námi.
"Nebesa, ne. Ale za prvé, nepodepíšu smlouvu, kterou nemohu splnit; tahle je přesně taková. Za druhé, takový úkol by pro tuhle organizaci byl příliš velké sousto. Za třetí, z přísně lidského hlediska, jakýkoli pokus zastavit procesy, jimiž se přelidněná města sama regulují, není laskavost. Mor je odporná smrt, ale rychlá. Vyhladovění je taky hnusná smrt... ale velmi pomalá."
Šéf udělal grimasu a pak pokračoval. "Tahle organizace bude mít sama co dělat s kontrolou bakterie Pasteurella pestis, zvláště potom, co opustila tuto planetu. Jak bychom zvládli ještě tohle? Jen mi odpověz."
Směšné! Každé ministerstvo zdravotnictví by mělo tváří tvář takovéto otázce ustavit studijní tým soutěžící o modrou stuhu prvenství, trvat na dostatečném výzkumném fondu, plánu, na rozumném čase - pěti nebo více let - na řádný vědecký výzkum. Odpověděla jsem okamžitě. "Vyhodit je do povětří."
"Co, osady ve vesmíru? To vypadá na drastické řešení."
"Ne, blechy přece. Ve světových válkách dvacátého století kdosi objevil, že je možné vybít blechy a vši tím, že je vezmete do velké výšky. Explodují, úplně je to roztrhá. Asi v pěti kilometrech, jak si vybavuji, ale dá se to ověřit pokusem. Přemýšlela jsem o tom, protože jsem si všimla, že Beanstalk na Mount Kenya je nad kritickou výškou - a dneska prakticky všechen vesmírný provoz začíná na Beanstalku. Pak je tu jednoduchá metoda tepla a sucha - funguje, ale ne tak rychle. Ale klíč k tomu, Šéfe, je nepřipustit absolutně žádnou výjimku. Jenom jediný případ diplomatické imunity nebo jedna důležitá osoba by narušily zaběhnutý systém a máte to. Jeden pejsek. Jeden pískomil. Jedna lodní zásilka laboratorních myší. Kdyby to nabralo plicní formu, L-5 by bylo za týden město duchů. Nebo Luna City."
"Kdybych pro tebe neměl další práci, nechal bych tě na tom vyřádit. A co krysy?"
"Nechci další práci, mám toho už takhle dost. Šéfe, zabít krysu není problém. Nacpete ji do pytle. Mlátíte sekerou do pytle. Pak ji zastřelíte. Pak ji utopíte. Zapálíte pytel. Mezitím její kámoška vrhla další mláďata a máte teď namísto jedné celý tucet krys. Šéfe, jediné, co jsme vždycky byli schopni s krysami podniknout, je bojovat s nimi nerozhodně. Nikdy nezvítězíme. A pokud toho na chvíli necháme, krysy zase budou mít náskok." Dodala jsem kysele. "Myslím, že jsme dvojky." Tenhle problém moru mne ničil.
"Vysvětli mi to."
"Když to Homo sapiens udělá - a on se neustále snaží vybít sám sebe - jsou tu krysy, které jsou připraveny zaujmout jeho místo."
"Kecy. Nesmysl vypadlý ze změklého mozku. Friday, jsi ustrašená, že by lidstvo mělo vymřít. Celé generace jsme měli prostředky spáchat racionální sebevraždu a tyto prostředky byly a jsou nadále v řadě rukou. Ale neudělali jsme to. Za druhé, aby nás krysy nahradily, musely by jim narůst abnormálně větší lebky, muselo by se jim vyvinout k tomu odpovídající tělo, musely by se naučit chodit po dvou, musely by jim přeměnit přední tlapy na jemné manipulační orgány a narůst více šedé kůry mozkové, aby tohle všechno mohly řídit. Aby jiné plemeno nahradilo člověka, musí se stát opět člověkem. Zapomeň na to. Ještě než opustíš tenhle námět, jaké závěry jsi dosáhla, co se týče teorie spiknutí?"
"Ta představa je hloupost. Specifikoval jste šesté, čtrnácté a sedmnácté století... a to znamená plachetnice nebo karavany a žádné znalosti bakteriologie. Tak tady máme zlověstného dr. Fu Manchu se svými úkryty; ve kterých odchoval milion krys, zamořených blechami. To je snadné. Krysy a blechy jsou infikovány bacilem - což je dokonce možné i bez teorie. Ale jak se strefit do cílového města? Lodí? Za pár dní milion krys pojde a tak by zbývala posádka. Dokonce ještě těžší je to udělat po souši. Vytvořit takovou konspirační práci v té době by vyžadovalo moderní vědu a pořádný stroj času. Šéfe, kdo vymyslel tuhle pitomou otázku?"
"Já."
"Myslela jsem si, že to popoháníte vy. Proč?"
"Přinutilo tě to prostudovat problém do mnohem větší hloubky, než bys byla jinak ochotna, že ano?"
"Úúh... Strávila jsem mnohem více času studiem odpovídající politické historie než studiem nemoci samotné. Asi ano."
"To víš, že ano."
"Jasně, že ano. Šéfe, o žádném jiném zvířeti neexistuje tak dobrá dokumentace. Ale někdy to bývá tak dobře zdokumentováno, až si fakta navzájem odporují. Ale když se takové spiknutí odehrálo dávno před námi, o generaci nebo více, není možné se dobrat pravdy. Slyšel jste o muži jménem John F. Kennedy?"
"Ano. Šéf státu v polovině dvacátého století ve federaci, která zaujímala plochu mezi Kanadou - Britskou Kanadou a Qeubecem - a Mexickým královstvím. Byl zavražděn."
"Jo, to je ten muž. Zabitý před stovkami svědků a každá maličkost byla před, během a poté důkladně zdokumentována. A celá tahle hora důkazů dochází k jedinému závěru: nikdo neví, kdo na něho střílel, kolik jich střílelo; kolikrát na něho stříleli, kdo to udělal, proč to udělal a kdo byl zapleten do spiknutí, pokud to spiknutí vůbec bylo. Dokonce nemůžeme říci, jestli scénář vraždy byl zahraniční nebo domácí. Šéfe, pokud není možné rozmotat takový zřejmý a tak důkladně prozkoumaný případ, jaká je šance do detailu poznat spiknutí proti Gaiu Juliu Ceasarovi? A co Guy Fawkes a londýnský parlament r. 1605? Po pravdě řečeno, někteří lidé, kteří se považují za špičkové spisovatele, nalézají v historických knihách jenom oficiální verze. A ty obvykle nejsou méně poctivé než autobiografie."
"Friday, autobiografie je obvykle poctivá."
"Che! Šéfe, a jinak to myslíte všechno vážně?"
"Tak to taky je. Životopis je obvykle poctivý, ale nikdy není pravdivý."
"Uniká mi smysl."
"Přemýšlej o tom, Friday, nemůžu s tebou trávit dneska tolik času. Vykládáš toho příliš moc a přeskakuješ z jednoho do

druhého. Když mluvím, drž jazyk na uzdě. Stárneš. Tvoje reflexy jsou bezpochyby maličko pomalejší. Nebudu zase riskovat, že v terénu..."
"Já si nestěžuju."
"Zmlkni. Nesmíš být jak korouhvička na věži. Měla bys trávit méně času za stolem a více cvičit. Jednoho dne ti tvoje zdokonalené reflexy zase zachrání život. A možná i životy jiných. Mezitím si můžeš rozmyslet, jak si budeš muset utvářet svůj život bez cizí pomoci. Měla bys odejít z téhle planety; tady už pro tebe nic není. Balkanizací Severní Ameriky skončila poslední šance na odvrácení rozpadu renesanční civilizace. Tak bys měla přemýšlet o možnostech na jiných planetách. Nejenom ve sluneční soustavě, ale i kdekoliv jinde - od planet 'nesmírně primitivních až po dokonale vyvinuté. Zjisti si cenu a výhody cestování ke každé z nich. Budeš potřebovat peníze. Chceš, aby moji agenti dali dohromady peníze, o které tě podvedli na Novém Zélandě?"
"Jak to víte, že mě ošidili?"
"Ale jdi! Nejsme už děti."
"Úh, smím si to rozmyslet?"
"Ano. Co se týče tvého přesídlení, doporučuji ti, aby ses nestěhovala na planetu Olympu. Jinak nemám žádnou jinou konkrétní představu, než se někam přestěhovat. Když jsem byl mladší, myslel jsem si, že můžu změnit tenhle svět. Teď už si to delší dobu nemyslím, ale z citových důvodů musím pokračovat v akci. Ale ty jsi mladá a díky svému unikátnímu genetickému původu nemáš na tuhle planetu a na tuhle část lidstva žádné velké citové vazby. Dokud ze sebe nesetřeseš své sentimentální vazby na Nový Zéland, nemá cenu se o tom zmiňovat."
"Nesetřásala jsem to. Nakopali mě do prdele."
"Dobrá. Zatímco se budeš rozhodovat, podívej se na Benjamina Franklina, a pak mi řekni - ne, zeptej se sama sebe, zda jsi za svůj rozmar nezaplatila příliš mnoho. Už je toho dost. Mám pro tebe dvě pověření: prostuduj koncern Shipstone, včetně jeho propojení ven. Za druhé, příště, až tě uvidím, chci, abys mi řekla přesně, jak rozpoznat nakaženou kulturu. To je vše."
Šéf se začal věnovat svému počítači, takže jsem se zvedla. Ale nechtěla jsem se smířit s tak strohým propuštěním, protože jsem neměla žádnou možnost se ho zeptat na pár důležitých věcí. "Šéfe. Nemám žádné jiné povinnosti? Jenom tu náhodnou studii, která nikam nevede?"
"Někam vede. Ano, máš povinnosti. Za prvé, studovat. Za druhé, když jsi o půlnoci vzbuzena - nebo zastavena na chodbě - odpovídat na pitomé otázky."
"Jenom tohle?"
"Co chceš? Anděle a trumpety?"
"Hm... jak mám říkat tomu, co dělám? Kdysi jsem byla kurýr. Co jsem teď? Dvorní šašek?"
"Friday, rozvíjíš si byrokratické myšlení. 'Co dělám?' Dobrá. Jsi intuitivní analytička, odpovědná pouze mně. Ale tohle povolání přináší s sebou i zákaz. Máš zakázáno diskutovat s jakýmkoliv členem analytické sekce o čemkoli vážnějším než jsou karty. Spi s nimi, pokud chceš - vím, že to děláš, ve dvou případech - ale omez svou konverzaci pouze na nejnutnější banality."
"Šéfe, přála bych si, abyste trávil pod mou postelí méně času."
"Je to v zájmu ochrany organizace. Friday, jseš si dobře vědoma, že dnešní nepřítomnost Očí a Uší znamená jenom to, že nejsou vidět. Můžeš si být jistá, že pokud jde o ochranu organizace, nemám na tom nejmenší vinu."
"Bezesporu jste bez viny. Šéfe, odpovězte mi ještě na jednu otázku. Kdo stojí za Krvavým čtvrtkem? Třetí vlna byla naprosté fiasko. Bude i čtvrtá? Jak to s tím vším vlastně je?"
"Zkus na to přijít sama. Kdybych ti to řekl, neuvěříš mi. A nějak jednoduše ti to říct nemůžu. Prostuduj si to pořádně a někdy v noci - až budeš spát sama - se tě zeptám. Odpovíš a pak to teprve budeš doopravdy vědět."
"Proboha. A už víte, kdy budu spát sama?"
"Už jo." Dodal: "Odchod," a odvrátil se.
XXIII.
Jakmile jsem opustila svatyni bohů, běžela jsem ke Goldie. Byla jsem mrzutá a chtělo se mi do hafan. Ale nechtěla jsem být podrážděná na Goldie. Šéf! Čert aby ho spral. Povýšený, arogantní vejtaha! Šla jsem do svého pokoje a zasedla k práci, abych přestala pěnit.
Nejprve jsem se napíchla na názvy a adresy všech firem Shipstoneova koncernu. Mezitím, co se tiskly, jsem se zeptala na jeho historii. Počítač vypsal dvě, oficiální historii společnosti, spojenou se životopisem Daniela Shipstonea, a neoficiální historii nazvanou pod čarou "vyhrabávání skandálů a praní špinavého prádla". Potom mašinka navrhla několik dalších zdrojů informací.
Řekla jsem terminálu, aby vytiskl obě knihy, a zeptala se ho, zda ostatní prameny mají 4 tisíce slov nebo méně, jestli mají stručné souhrny nebo ne. Pak jsem přehlédla seznam firem koncernu:

Daniel Shipstone Estate, Inc.	Shipstone Nikdy-Nikdy
	Shipstone L - 4
Výzkumné Laboratoře Muriel Shipstoneovy	Shipstone L - 5
Shipstone Tempe	Shipstone Stacionární
Shiptone Gobi	Shipstone Tycho
Shipstone Aden	Shipstone Ares
Shipstone Sahara	Shipstone Hluboké Vody
Shipstone Africa	Shipstone Unlimited, Ltd.
	Sears Montgomery, Inc.

Shipstone Údolí Smrti
Shipstone Kartko
Coca Cola Holdingová Společnost
Dopravní společnost Interworld
Mimosystémová Koloniální Společnost
Přírodní rezervace Wolf
Prometheova Nadace
Škola pro postižené děti
Billyho Shipstonea Jack a Beanstalk
Ano Nuevo - Útočiště divoké zvěře
Shipstoneovo Muzeum a Škola Creek

Podívala jsem se na seznam bez velkého nadšení. Věděla jsem, že Shipstoneův koncern musí být velký - kdo by neměl po ruce aspoň půltuctu Shipstoneových pohonných jednotek? Ale teď se mi zdálo, že studium toho monstra by byla záležitost na celý život. A navíc jsem neměla tak velký zájem o Shipstoneovy podniky.
Právě jsem chtěla píchnout do toho vosího hnízda, když se u mne zastavila Goldie a řekla, že je čas to dneska zabalit.
"A mám pokyn dohlédnout na to, abys netrávila u počítače víc než osm hodin denně a aby sis vybírala každý týden celý víkend volna."
"Ach tak. Ten tyranizující starej bastard."
Vystartovaly jsme do jídelny.
"Friday..."
"Ano, Goldie?"
"Máš pořád dojem, že boss je nabručenej a někdy nesnesitelnej?"
"Oprava: On je vždycky nesnesitelnej.
"Hm, ano. Ale možná nevíš, že má neustálé bolesti." Dodala: "Dlouho už nemůže brát léky bez toho, aby je zvládal kontrolovat."
Procházely jsme se v tichosti, zatímco já jsem tuhle skutečnost přežvykovala a trávila. "Goldie? A co mu vlastně je?"
"Nic, fakticky. Řekla bych, že se těší dobrému zdraví... na svůj věk."
"Kolik mu je?"
"Nevím. Z toho, co jsem slyšela, vím, že mu je přes stovku. Ale kolik přesně, těžko říct."
"No ne! Goldie, když jsem nastupovala, nemohlo mu být víc než sedmdesát. Sice používal berle, ale byl velice čilý. Byl čiperný jako málokdo."
"Jo... to není důležité. Ale možná si vzpomínáš, že byl zraněný. Když je na tebe sprostý, určitě se mu ozývá bolest. Má totiž o tobě vysoké mínění."
"Co tě přivedlo k tomu názoru?"
"Hm... už jsem toho se svým pacientem namluvila až dost. Pojďme se najíst."
Při studiu Shipstoneovy společnosti jsem se ani nepokoušela studovat samotnou rodinu Shipstoneů. Způsob - a to jediný možný - jak je studovat, by bylo se vrátit zpátky do školy, získat doktorát ve fyzice, přidat několik intenzivních doktorandských stáží jak v problematice tuhé fáze, tak plasmy, dostat místo u jedné ze Shipstoneových společností a tak jim vyjádřit svou loajalitu. Tím se člověk dostane do poslední dlouhé části vnitřního cyklu firmy, která řídí výrobu a její kvalitu.
Protože by to zabralo zhruba dvacet let, měla jsem začít, když jsem byla v pubertě. Proto jsem usoudila, že Šéf neměl v úmyslu to udělat zrovna takhle.
Dovolila bych si citovat z oficiální neboli propagandistické historie:
Prometheus, stručný životopis a krátké shrnutí bezpříkladných objevů prof. dr. ing. Daniela Shipstonea, doktora věd, a jeho dobročinného systému, který založil.
- Takže mladý Daniel Shipstone si jednou uvědomil, že problémem není ani tak nedostatek energie, jako její přenos. Energie je všude - ve slunečním záření, větru, v horských potocích, ve všech druzích teplotních gradientů všude kolem nás, v uhlí, ropě, v radioaktivních rudách, v zelených rostlinách. Zvláště energie v hlubinách oceánů a ve vnějším kosmickém prostoru je pro nás využitelná v množství daleko větším, než si lidská fantazie dokáže představit.
Ti, kteří mluvili o "nedostatku energie" a o "ochraně energie", jednoduše nepochopili situaci. Obloha byla "razantní energetický déšť"; a jediné, co potřebovala, byl kbelík, ve kterém je možno ho nosit.
Díky odvaze své oddané ženy Muriel (rozené Greentreeové), která se vrátila zpátky do práce, aby živila rodinu, odešel mladý Shipstone od General Atomics a stal se nejameričtějším bájným hrdinou, suterénním vynálezcem. Po sedmi hubených letech postavil vlastníma rukama první Shipstoneovu továrnu. Přišel na to, že...
To, na co přišel, byl způsob, jak uložit spoustu kilowatthodin do tak malého prostoru a malé hmoty, o kterém ostatní inženýři jenom snili. A nazvat to "vylepšená zásobníková baterie", což tehdy skutečně udělal, je stejně směšné jako nazvat vodíkovou pumu "vylepšenou bouchací kuličkou". Dosáhl naprosté destrukce největšího průmyslového odvětví západního světa (vyjma organizovaného náboženství).
O tom, co se stalo dále, musím citovat z oné skandalizované historie a dalších nezávislých zdrojů, protože vůbec nevěřím předkládaným sladkým řečičkám z oficiální verze historie společnosti. Fiktivní záznam řeči připisované Muriel Shipstoneové:
"Danny, chlapče, nechystáš si patentovat tu serepatičku? Co by ti to hodilo? Nanejvýš sedmnáct let zisku... a už vůbec nic ve zbývajících třech čtvrtinách světa. Kdybys to udělal nebo to jen zkusil, Edisonova, P.G. a Standardní by tě natáhly na nařízeních a souborech zákonů a vykládaly by o porušení zákona a já nevím, o čem všem. Ale sám jsi říkal, že můžeš položit jeden ze svých nápadů na stůl pracovny nejlepšího výzkumného týmu G.A. a nejlepší, co jsou

schopni udělat, je to roztavit, a nejhorší, že by se vyhodili do povětří sami. To jsi říkal. Myslel jsi to tak?"
"Jasně. Když nevědí, jak uvádím..."
"Huš! Nechci to vědět. I stěny mají uši. Žádná fantastická prohlášení nebudou; jednoduše začneme vyrábět. Kdekoliv, kde je levná energie. A kde to je?"
Autor skandálního svazku pěkně tepal do "bezohledného tvrdého monopolu" Shipstoneovy společnosti tím, že se jakoby zastával nejzákladnějších potřeb "všech malých lidí ze všech koutů světa". Já jsem se na to těmahle očima dívat nemohla. Vždyť když něco bývalo vzácné a drahé a Shipstone a jeho společnosti z toho udělali levnou a příjemnou záležitost - to že je "bezohledné" a "kruté"?
Shipstoneovy společnosti nemají monopol na energii. Nemají ve vlastnictví uhlí, ropu, uran nebo vodní energii. Pronajímají mnoho, mnoho hektarů pouštní půdy... ale mnohem více pouští neplodí díky slunci, jehož Shipstoneův trust využívá. Stejně jako ve vesmíru, kde nezachytíme ani jedno procento všeho slunečního záření, které bez užitku prochází oběžnou drahou Měsíce. Není to možné hned z několika milionů důvodů. Můžete si je spočítat sami; přesto nikdy tomu, co vám vyjde, neuvěříte.
Takže jaký je jejich zločin? Dvojnásobný: a) Shipstoneovy společnosti jsou vinny tím, že zásobují lidskou populaci energií za ceny nižší než jejich konkurence; b) Jasně si nedemokraticky přísně střeží své průmyslové tajemství pouze pro sebe.
A to je v očích řady lidí hlavní prohřešek. Můj terminál vyhrabal hodně novinových úvodníků o "právu lidí vědět", jiné o "drzosti gigantických monopolů" a další ukázky takového "spravedlivého rozhořčeni'.
V pořádku, Shipstoneův trust je mamut, protože zásobuje levnou energií miliardy lidí, kteří chtějí levný elektrický proud a každý rok ho chtějí víc a víc. Ale to není monopol, protože nevlastní žádnou energii; balí ji a přepravují k lidem, kteří ji chtějí. Tyto miliardy zákazníků by mohly nechat Shipstoneovy zbankrotovat prakticky přes noc, kdyby se vrátily ke starým metodám - spalovalo by se uhlí, dřevo, ropa, uran, elektrický proud by se přepravoval pomocí rozvětvených rozvodů měděnými a hliníkovými dráty a zároveň dlouhými vlaky vagonů s uhlím a cisteren s ropou.
Ale nikdo, kam se můj terminál mohl dostat, se nechtěl vracet ke starým špatným dnům, kdy krajina byla nekonečně znetvořena a vzduch byl přesycen smradem, karcinogeny a sazemi, omezenci byli postrašeni jadernou energií a veškerá energie byla vzácná a drahá. Ne, nikdo nechtěl staré zlé časy - dokonce nejradikálnější z odpůrců chtějí levnou a výhodnou elektřinu... teď ale chtějí, aby Shipstoneovy společnosti odešly a ztratily se.
"Právo lidí vědět" - právo lidí vědět co? Daniel Shipstone, který se jako první vyzbrojil velkými znalostmi vyšší matematiky a fyziky, pronikl do jejich základů a mlčky sedm hubených a smutných let trpěl, se naučil aplikovat přírodní zákon, což mu pak umožnilo vybudovat Shipstoneovy společnosti.
Kdokoliv z "lidí" mohl klidně udělat to, co on - vždyť si dokonce nenechal vystavit ani patent. Tyto přírodní zákony jsou přece volně dostupné každému, včetně neandrtálců, choulících se chladem a zabíjejících blechy.
V tomto případě problém "práva lidí vědět" silně připomíná "právo" každého být klavírním virtuosem - ale bez toho, aby cvičil.
Ale já jsem zaujatá, nejsem člověk a nikdy jsem neměla žádná práva.
Ať už dám přednost nasládlé verzi společnosti nebo neoficiální vitriolové verzi, základní fakta o Danielu Shipstoneovi a Shipstoneově korporaci jsou dobře známá a mimo jakýchkoliv pochybností. Když jsem se začala prohrabávat vlastnictvím, managementem a řízením, překvapil a šokoval mě jeden poznatek.
Poprvé jsem byla udivena už z toho základního seznamu. Uviděla jsem totiž, jaké společnosti byly v seznamu jako součásti Shipstoneovy korporace, přestože neměly "Shipstone" ve svém názvu. Jestliže to chybí u Coly... se Shipstoneovými je ale sranda.
Ian mi vyprávěl, že Inteworld nařídil zničení Acapulca - to znamená, že trusty Daniela Shipstonea nařídily zabít čtvrt milionu nevinných lidí? Jsou to ti samí lidé, kteří tryskem staví po celém světě nejlepší nemocnice nebo školy pro postižené děti? A Sears Montgomery, proboha, sama vlastním jejich nějaké kmenové akcie. A podílím se tak vlastně na vyvraždění Acapulca?
Naprogramovala jsem stroj tak, aby zobrazil, jak představenstva společností v rámci Shipstoneovy korporace do sebe zapadají a jaké ředitelství v ostatních společnostech bylo v držení ředitelů Shipstoneových společností. Výsledky mě tak překvapily, že jsem požádala počítač, aby vypsal seznam kmenového vlastnictví jednoho nebo více procent základního kapitálu ve všech Shipstoneových společnostech.
Příští tři dny jsem strávila probíráním, přeskupováním a hledáním lepších způsobů zobrazení dat, což přineslo odpověď na ty dvě předcházející otázky.
Nakonec jsem si vypsala tyto závěry: a) Shipstoneova korporace je všechno jedna společnost. Ale tváří se jako dvacet osm oddělených organizací. b) Ředitelé nebo akcionáři v Shipstoneově koncernu vlastní nebo kontrolují všechny velké a důležité věci ve všech hlavních teritoriálních národech v sluneční soustavě. c) Shipstone je možným zárodkem celoplanetární (nebo kosmické) vlády. Nemohla jsem z dat určit, zda to působí jako kontrola nebo ne, pokud se to tu vůbec projevovalo. Ale mohlo by to fungovat pomocí společností, o nichž veřejnost nevěděla, že patří k Shipstoneovu impériu. d) To mě vystrašilo.
Něco, čeho jsem si všimla ve spojení s jednou Shipstoneovou společností (Morganovou Spojenou), způsobilo, že jsem rozeběhla průzkum kreditních společností a bank. Nebyla jsem překvapena, ale zdrcena, když jsem poznala, že společnost, která se mi stará o úvěr (kalifornský MasterCard), byla pod vlivem stejné společnosti jako ta, která zaručuje platby (Ceres and South Africa). Podobně měly své stínové paralely Maple Leaf, Visa, Credit Quebec či ostatní. Tohle není nic nového. Pokud si dobře pamatuju, prohlašovali to už i peněžní teoretici. Ale praštilo mě, když jsem viděla vzájemnou propojenost jejich představenstev s vlastníky.
Nato jsem se impulsivně zeptala počítače: "Kdo tě vlastní?" Zpátky jsem dostala: "Nemít program."

Zopakovala jsem to, přibližujíc se co nejopatrněji jeho jazyku. Počítač, dostupný tímto terminálem, byl stroj, který značně slevoval z nároků kladených na operátora a byl nezvykle vnímavý. Obyčejně mu něco jako neformální programování nevadilo. Ale existují omezení, která můžete při kladení ústních otázek počítači očekávat. Instinktivní otázky, jako je tato, by se měly klást sémanticky přesně.
Znovu: "Nemít program."
Rozhodla jsem se ho ošálit. Zeptala jsem se ho následující otázkou, která byla vytvořena krok za krokem přesně v souladu s jazykem počítače, počítačovou gramatikou, počítačovým protokolem: "Kdo vlastní informačně-procesní síť, která má terminály v celé Britské Kanadě?"
Odpověď se ukázala a několikrát probleskla, než zmizela - a smazala se bez mého příkazu: "Požadovaná data nejsou v mé paměťové bance."
To mě poděsilo. Na den jsem s tím praštila a šla si zaplavat. Tuhle noc se mi moc zachtělo vyspat se s přítelem, a vůbec nečekat, až mě o to požádá. Nebyla jsem supernadržená, byla jsem superopuštěná. Pokušitel dobře věděl, proč chci blízko sebe teplé živé tělo, které by mě "ochránilo" před inteligentním strojem, co mi odmítal odpovědět, kdo nebo co ho vlastní.
Během snídaně příštího rána mi Šéf poslal vzkaz, abych ho navštívila v deset nula nula. Asi abych podala zprávu. Zase nějakou mystifikaci, protože podle mého názoru jsem neměla dost času na to, abych dala dohromady své dva úkoly: Shipstone a příznaky nakažené kultury.
Ale když psem vešla, podal mi šéf dopis, takový staromódní, zapečetěný v obálce a osobně odeslaný, tak akorát do sběru.
Poznala jsem, komu jsem ho posílala - Janet a Ianovi. Ale byla jsem překvapena, že ho vidím v Šéfových rukou, protože zpáteční adresa na něm bylo pouze telefonní číslo. Podívala jsem se a uviděla, že adresa byla přepsána na právnickou firmu v San Jose, kterou jsem uváděla jako spojení, abych našla Šéfa.
"Můžeš mi to dát zpátky a já to pošlu kapitánu Tormeyovi... když vím, kde je."
"Aha, když tedy víte, kde jsou Tormeyovi, napíšu zcela jiný dopis. Tenhle je už zbytečný."
"To si zaslouží pochvalu."
"Četl jste ho?" (Zatraceně, Šéfe!)
"Čtu všechno, co má být doručeno kapitánu a paní Tormeyovým - a dr. Perraultovi. Na jejich žádost."
"Chápu." (Zatraceně, nikdo mi to neřekl!) "Napsala jsem to tak, jak to je, falešné jméno a prostě všechno, protože policie ve Winnipegu to mohla otevřít."
"A nepochybně otevřela. Myslím si, že jsi to zamaskovala přiměřeně. Lituju, že jsem tě neinformoval, že všechna pošta pro ně by měla jít přese mne. Friday, nevím, kde jsou Tormeyovi... Mám určitou možnost se s nimi spojit, ale můžu ji použít jen jednou. Když policie proti nim vystřílí všechno střelivo. Čekal jsem to už před pár týdny. Zatím se to nestalo. Z toho usuzuji, že policie ve Winnipegu chce uvalit na Tormeyovi vazbu v souvislosti se zmizením poručíka Dickeye. Jako kdyby šlo o vraždu. Zeptal bych se znovu: Mohou to tělo nalézt?"
Usilovně jsem přemýšlela a snažila si představit "nejhorší variantu". Kdyby se už policie nastěhovala do domu, co by našli?
"Šéfe, byla policie už vevnitř?"
"Určitě. Prohledali ho den po tom, co majitelé odjeli."
"V tom případě policie nenašla tělo toho rána, kdy jsem se tu hlásila. Kdyby ho našli nebo ho mohli najít někdy potom, věděl byste to?"
"Myslím, že je to dost pravděpodobné. Moje spojení na policejní velitelství nemůžu označit za přímo skvělá, ale nejvíc platím za nejčerstvější informace."
"Nevíte, co se stalo se zvířectvem? Čtyři koně, kočka a pět koťat, prase a možná ještě další zvířata?"
"Friday, a co tvoje intuice?"
"Šéfe, nevím, jak je to tělo schované. Ale Janet, paní Tormeyová, je architektka, která se specializuje na dvojitou aktivní ochranu budov. Asi by mi neříkala o svých zvířatech, kdyby si myslela, že existuje sebemenší možnost, aby tělo bylo nalezeno."
Šéf si udělal poznámku. "Probereme to později. Jaké jsou příznaky nakažené kultury?"
"Šéfe, prokristapána. Ještě se stále prokousávám Shipstoneovým koncernem."
"Nikdy ho nepoznáš celý. Proto jsem ti dal dva úkoly najednou, aby sis mohla odpočinout při změně tématu. Nevyprávěj mi, že ti nedalo, aby sis nepromyslela i to druhé."
"Promyslela, ale to je všechno, co jsem udělala. Četla jsem Gibbona a studovala francouzskou revoluci. Také Smithovo Z Yalu na dno propasti."
"Velmi doktrinářské pojednání. Přečti si také Pennovy Poslední dny sladké zemi svobody."
"Ano, pane. Už jsem si začala dělat čárky. Je to zlé znamení, když lidé určité země přestanou cítit se svou zemí a začnou se ztotožňovat s nějakou skupinou. S rasovou skupinou. Nebo s náboženstvím. Nebo s jazykem. S něčím, co už není veškerá populace."
"Velmi zlé znamení. Partikularismus. Jednou to bylo považováno za španělskou neřest, ale může tím být zasažena jakákoliv země."
"Španělsko doopravdy neznám. Jedním ze symptomů bude nadvláda mužů nad ženami. Domnívám se, že by to mohlo být naopak, ale zatím jsem na to v žádné historii, kterou jsem slyšela, nenarazila. Proč, Šéfe?"
"Zpovídám já tebe, tak pokračuj."
"Už dlouho slýchávám o tom, že předtím, než může přijít revoluce, obyvatelstvo musí ztratit obavy z policie i ze soudů."
"Základy. A dál?"

"Jo... je důležité, aby byly vysoké daně, a stejné je to s inflací měny a s poměrem produktivních lidí k těm na veřejné výplatní listině. Ale to je stará písnička. Každý ví, že jestliže příjmy a výdaje nejsou v určité rovnováze, je stát v úpadku. A to přesto, že existuje nekonečná řada pokusů to odstranit legislativně. Ale já jsem začala hledat náznaky, nazývané symptomy mizerného roku. Věděl jste například, že je tady nezákonné být nahý mimo svůj vlastní dům? Dokonce i ve svém vlastním domě, pokud vás někdo může vidět?"
"Bojím se, že je poněkud obtížné to prosadit. Vidíš v tom nějaké důležité hledisko?"
"Aha, neprosadí se to. Ale taky to nemůže být zrušeno. Konfederace je přecpána takovými zákony. Zdálo se mi, že jakýkoliv zákon, který se neprosadí a nemůže být prosazen, slábne jako všechny ostatní zákony. Šéfe, věděl jste, že Kalifornská konfederace si vydržuje kurvy?"
"Nevšiml jsem si toho. Z jakého důvodu? Pro své ozbrojené síly? Pro obyvatele věznic? Nebo pro veřejnou potřebu? Uznávám, že mě to poněkud překvapilo."
"No, takhle to vůbec není. Vláda je platí za to, že oficiálně nikomu nedají. Jen zkuste úplně zrušit tenhle trh. Jsou cvičeny, přezkušovány - a shromažďovány do zásoby. Jenomže to nefunguje. Tyhle "přebytečné umělkyně" vycucávají státní subvence... pak se jdou přímo na ulici prodávat. Těžko předpokládat, že to dělají jen tak pro zábavu, takže to naboural trh s nepodporovanými děvkami. A tak unie prostitutek, která původní legislativu finančně podporovala, nyní zkouší vypracovat systém kupónů, který by měl ucpat mezery v subvenčním zákoně. To taky nebude fungovat."
"Proč to nebude fungovat, Friday?"
"Šéfe, zákony, které ruší to, co je zaběhnuté, nikdy nejsou účinné. Přesně tohle říkal Král-Bič. Jistě to znáte."
"Chtěl jsem se ujistit, že to víš i ty."
"Myslím, že jste mě urazil. V Kalifornské konfederaci je protizákonné odmítnout úvěr osobě jenom proto, že tato osoba zbankrotovala. Úvěr je občanské právo."
"Mám za to, že to nefunguje. Ale co se děje, když neuposlechneš?"
"To jsem ještě nevypátrala, Šéfe. Ale myslím, že nýmand by byl při pokusu podplatit soud v nevýhodě. Uvedu jen jasné příznaky nakažené kultury: Násilí. Přepady. Odstřelování ze zálohy. Žhářství. Bombové útoky. Terorismus ve všech podobách. Samozřejmě výtržnictví. Ale bojím se, že malé projevy násilí, které útočí na lidi den za dnem, poškozují kulturu dokonce více, než výtržnictví, která vzplanou a pak utichnou. Mám dojem, že je to všechno. Aha, branná povinnost, otroctví, despotický nátlak všeho druhu a uvěznění bez možnosti kauce a bez okamžitého výslechu - ale tyhle věci jsou zřejmé. Všechny dějinné epochy je mají na seznamu."
"Friday, myslím, že jsi postihla všechny nejvíc alarmující příznaky."
"Já? A nechystáte se mi něco povědět? Nebo budu muset dál tápat ve tmě?"
"Hm. Jednou ti to řeknu. Ale teď se vrať a pátrej po tom. Zkoušej to. Nakažené kultury vykazují soubor příznaků, právě takových, jaké jsi jmenovala... ale nějaké obarvování kultury, ať na růžovo nebo na černo, svědčí o lidské nevzdělanosti. O špatných mravech. O nedostatku soudnosti k ostatním v méně důležitých záležitostech. Ztráta slušnosti a dobrého vychování je mnohem důležitější než výtržnictví."
"Skutečně?"
"Pffí, měl jsem tě přinutit, aby ses k tomu dokopala sama. Pak bys to uznala. Tenhle symptom je zvlášť vážný, protože málokdo o něm uvažuje jako o příznacích špatného zdraví, ale jako o důkazu vlastní síly. Hledej to. Nastuduj to. Friday, už je příliš pozdě zachraňovat tuhle kulturu - tuto celosvětovou kulturu, ne jenom groteskní show tady v Kalifornii. Proto musíme už nyní připravovat kláštery pro nadcházející Dobu temna. Elektronické záznamy jsou příliš křehké. Musíme mít zase knihy ze stabilizovaného inkoustu a trvanlivého papíru. Ale ani tohle nemusí stačit. Zdroje pro příští renesanci mohou možná přijít z oblohy." Šéf se zastavil a těžce dýchal. "Friday..."
"Ano, pane?"
"Pamatuj si tohle jméno a adresu." Jeho ruce se pohnuly k řídícímu stolu. Odpověď se objevila na obrazovce nad ním. Zapamatovala jsem si ji.
"Máš ji?"
"Ano, pane."
"Mám ji pro jistotu opakovat?"
"Ne, pane."
"Jseš si jistá?"
"Když chcete, tak ji opakujte, pane."
"Hm. Friday, byla bys tak laskavá a udělala mi předtím, než půjdeš, hrníček čaje? Zjišťuji, že se mi dneska nějak klepou ruce."
"S potěšením, pane."
XXIV.
Ani Goldie, ani Anna se příštího dne u snídaně neukázaly. Jedla jsem sama a proto pěkně rychle. U jídla lelkuju pouze tehdy, když mám společnost. Právě jsem dojídala a vstávala od stolu, když se v dorozumívacím systému ozval Annin hlas.
"Pozor, prosím. Mou smutnou povinností je vám oznámit, že během noci umřel náš Šéf. Na jeho přání nebude žádný vzpomínkový obřad. Tělo bylo spáleno. V devět nula nula bude ve velké zasedací místnosti setkání, týkající se likvidace záležitostí společnosti. Žádám každého, aby byl na určeném místě včas."
Čas do srazu jsem proplakala. Proč? Předpokládám, že díky vlastnímu pocitu provinění. Jsem si jista, že by si Šéf pomyslel to samé. Necítil by se provinile sám za sebe ani za mne. Často mně za sebelítost vynadal. Sebelítost, řekl by, je zlozvyk, který tě nejvíc demoralizuje.

V duchu jsem se mu omluvila. Vždycky jsem se s ním tak trochu dohadovala a ohlédnu-li se zpět, tak dokonce i tehdy, když zrušil moje smlouvy a udělal ze mě svobodného člověka, i když jsem předtím od něho utekla. Poznala jsem, že lituju každé chvíle, kdy jsem na něj byla hubatá a častovala ho různými "pěknými" jmény.
Připomněla jsem si, že by mě Šéf neměl tak rád, kdybych se mu chtěla vlichotit a chovala se poníženě, bez vlastního názoru. Musel být takový, jaký byl a já musela být taková, jaká jsem byla. Žili jsme v těsném kontaktu, který nikdy, opravdu ani jednou, nepřipustil dokonce ani stisk rukou. A to je, Friday, co říci. Nikdy jsem se nezajímala o to, abych se, co se týká mužských, musela hlídat.
Jsem zvědava, jestli před lety, když jsem prvně přišla dělat pod jeho vedením, věděl, jak rychle bych šplhala do jeho klínu, kdyby mi to naznačil. Asi to věděl. A asi to tak bude, protože i přesto, že jsem nikdy nestiskla jeho ruku, byl jediným otcem, kterého jsem kdy měla.
Velká zasedačka byla přeplněna. Polovinu přítomných jsem nikdy u jídla neviděla a pár tváří jsem neznala vůbec. Usoudila jsem, že těch pár bylo narychlo povoláno a že byli připraveni opět rychle odjet. U stolu v přední části místnosti seděla Anna s úplně neznámou ženskou. Měla hrozivě velké fascikly papíru a potřeby, co mívají sekretářky. Ona neznámá byla žena asi tak stejně stará jako Anna, ale s přísným kantorským pohledem namísto hřejivého Annina.
Dvě vteřiny po deváté neznámá hlasitě promluvila: "Ticho, prosím! Jmenuji se Rhoda Wainwrightová. Jsem výkonná místopředsedkyně této společnosti a právní vykonavatelka po zesnulém dr. Baldwinovi. Takže tímto jsem nyní předsedkyní a pokladníkem pro účely likvidace našich záležitostí. Je vám jistě známo, že každý z vás byl ke společnosti vázán osobní dohodou s dr. Baldwinem..."
Podepisovala jsem někdy takovou smlouvu? To "po zesnulém dr. Baldwinovi" mě překvapilo. Bylo to jeho skutečné jméno? Jak je možné, že Šéfovo jméno souhlasí s tím, co jsem nejčastěji používala v terénu? Zvolil ho on? Bylo to už asi velmi dávno.
"...proto jste nyní všichni volnými agenty. Jste elitní personál a dr. Baldwin předvídal, že každá volná společnost v Severní Americe by si přála posílení z našich řad, proto vás svou smrtí propustil. V každé z malých konferenčních místností a v hale jsou agenti lanaři. Jak budeme vyvolávat vaše jména, vystupte kupředu, obdržíte a podepíšete svůj spis. Pak si ho hned zkontrolujte, ale nezůstávejte, opakuji nezůstávejte stát u tohoto stolu a nepouštějte se do diskuse. Nato si musíte počkat, dokud všichni ostatní neobdrží svůj balíček na rozloučenou. Prosím, berte na mě ohled. Byla jsem celou noc vzhůru..."
Hned se dát najmout další volnou společností? Musela jsem to udělat? Byla jsem tak na mizině? Asi ano, s výjimkou toho co bylo utraceno z těch dvě stě tisíc bruinů, které jsem vyhrála v té pitomé loterii - a většinu z nich jsem asi dlužila Janet na její Visa kartu. Řekněme, že jsem vyhrála 230,4 gramů čistého zlata uložených na Master Card jako 200000 bruinů, ale úrokovaných jako zlato při tehdejším denním kursu. Už jsem si vybrala třicet pět gramů zlata v hotovosti a musím taky přičíst svoje další účty, jeden přes Imperial Bank v Saint Louis. Janet jsem dlužila peníze na hotovosti i na kreditní Visa kartě. A Georges mě měl nechat zaplatit polovinu...
Někdo vyvolal moje jméno.
Byla to Rhoda Wainwrightová a vypadala rozzlobeně. "Dávejte, prosím, pozor, slečno Friday. Tady je váš spis a zde podepište, že jste ho přijala. Pak si stoupněte stranou, abyste si vše zkontrolovala."
Vzhlédla jsem od potvrzení. "Podepíšu, až to zkontroluju."
"Slečno Friday! Zdržujete ostatní."
"Stoupnu si stranou. Podepíšu, až si ověřím, že spis souhlasí se seznamem na stvrzence."
Anna řekla konejšivě: "Je to v pořádku, Friday. Kontrolovala jsem to."
"Díky. Ale budu s tím zacházet právě tak, jako ty zacházíš s označenými dokumenty - podívat se a orazítkovat."
Wainwrightová, ta ženská jedna, byla připravena mě usmažit na oleji. Postavila jsem se o pár metrů stranou a začala kontrolovat balíček slušné velikosti: tři pasy na tři jména, kolekce osobních dokladů a návrh smlouvy pro "Marjorii Friday Baldwinovou" sepsanou pro Ceres and South Africa Acceptances v Luna City na sumu 0,999 gramů zlata. To mě zneklidnilo, ale ne natolik jako další položka: dokumenty Hartleye M. Baldwina a Emmy Baldwinové o adopci děvčete Friday Jonesové, přejmenované na Marjorii Friday Baldwinovou, vystavené v Baltimoru, stát Maryland, Atlantická unie. Nic o Landsteinerově dětském domově nebo Universitě Johna Hopkinse, ale bylo tam datum shodné se dnem, kdy jsem opouštěla Landsteinerův děcák.
A také dva rodné listy : jeden byl vystaven na Marjorie Baldwinovou, narozenou v Seattlu, a jeden byl pro Friday Baldwinovou, narozené Emmě Baldwinové v Bostonu, v Atlantické unii.
Měla jsem jistotu, že všechny dokumenty byly zvukové a na každý se dalo spolehnout. Šéf nikdy nedělal věci poloviční. "Souhlasí, Anno" a podepsala jsem.
Anna ode mne přijala stvrzenku a tiše dodala: "Zastav se pak u mě."
"Platí. Kde?"
"Uvidíme se u Goldie."
"Slečno Friday! Vaši kreditní kartu, prosím!" Zase Wainwrightová.
"Aha." Dobře, jasně, po Šéfově odchodu a rozpuštění společnosti bych nemohla užívat nadále svou Saint Louiskou kreditní kartu. "Tady ji máte."
Sáhla pro ni. Zastavila jsem se. "Okamžik, prosím. Co s ní chcete dělat?"
"Potom, co zkontroluju čísla, spálím ji spolu s kartami ostatních."
"Slečno Wainwrightová, když už se mám vzdát kreditní karty - já to udělám, nic proti tomu - tak ať je znehodnocena přímo přede mnou."
"Jste hrozně únavná! Věříte vůbec někomu?"
"Ne."

"Pak musíte počkat tady, dokud všechny nevyřídíme."
"No; mám dojem, že nemusím." Vím že MasterCard of California používá skelný laminát. Myslím, že jejich karty jsou tuhé, jak kreditní karty musí být. Byla jsem opatrná, abych jí neukázala, co neměla vidět. Ne proto, že by to bylo důležité, ale protože to není slušné. Tohle byla zvláštní okolnost. Přetrhla jsem kartu vedví a podala jí zbytky. "Sériové číslo si můžete ještě zjistit."
"Jistě!" Zaznělo to tak otráveně, že jsem to vycítila. Otočila jsem se a měla v úmyslu odejít. Chňapla po mně, "Slečno Friday! Vaše další karta, prosím!"
"Jaká karta?" Divila bych se, kdyby někdo z mých přátel nebyl tak náhle zaskočen touto naprostou nutností moderního života, platnou kreditní kartou, že by odešel jen tak se smlouvou a pár drobnými v kapse. Cítila jsem, že tohle Šéf nenaplánoval.
"MasterCard... of... California, slečno Friday, založená v San Jose. Odevzdejte ji."
"S touto kartou nemá společnost nic co do činění. Tenhle úvěr jsem si zřídila sama."
"Obávám se, že tomu těžko uvěřím. Váš úvěr na ní je garantován společností Ceres and South Africa - takže se dá říct, že společností, jejíž záležitosti jsou nyní likvidovány. Odevzdejte tu kartu."
"Mýlíte se, slečno radová. Dokud se platby provádějí přes Ceres, úvěr v ní vedený je můj vlastní. A vůbec to není vaše záležitost."
"Brzy poznáte, čí je to záležitost. Vaše konto bude zrušeno."
"Na vaše vlastní riziko, slečno radová. Jestli toužíte po soudní při, pak skončíte pořádně oškubaná. Líp si prověřte fakta." Otočila jsem se, neschopná říct vzteky jediné slovo. Rozčílila mě tak, že jsem na okamžik necítila ani smutek nad Šéfovou smrtí.
Rozhlédla jsem se a zjistila, že Goldie už byla vyřízena. Seděla a čekala. Zachytila jsem její pohled. Poklepala na prázdnou židli vedle sebe. Přisedla jsem. "Anna mi říkala, abych se u tebe zastavila."
"Jasně. Rezervovala jsem v Cabaña Hyatt v San Jose pokoj pro Annu a pro mě a řekla jim, že možná budeme tři. Nechceš jet s námi?"
"Už teď, tak brzy? Máš zbaleno?" Co bych si musela zapakovat? Moc ne, moje zavazadla z Nového Zélandu byla zatím v celním uzávěru v přístavu ve Winnipegu. Měla jsem podezření, že policie ve Winnipegu je určitě označila - a tak tam zůstanou, dokud Janet a Ian nebudou omilostněni. "Původně jsem tu chtěla zůstat přes noc, ale fakticky jsem o tom vlastně nepřemýšlela."
"Dneska v noci tu může spát kdokoliv, ale není to vůbec žádná výhra. Styl práce - nový styl práce - si žádá udělat všechno ještě dneska. Oběd bude poslední jídlo, které se bude podávat. Pokud tu někdo zůstane i na večeři, dostane studený sendvič. A přespat do snídaně by mohl jen pitomec."
"Krindapána! To nevypadá, že by to Šéf plánoval."
"To ne. To tahle ženská - Mistr měl dohodu se starším partnerem firmy, který ale před šesti týdny umřel. Ale to nevadí, zvedáme se. Pojedeš s námi?"
"Předpokládám, že ano. Ano. Ale radši bych se šla nejdříve podívat za těmi naháněči. Budu potřebovat práci."
"Nedělej to."
"Proč ne, Goldie?"
"Taky si hledám práci. Ale Anna mě varovala. Dneska všichni rekruti mají dohodu s La Wainwrightovými. Pokud je někdo z nich trochu dobrý, můžeme se s nimi dostat do kontaktu v Las Vegas ve zprostředkovatelně práce... a vůbec se nesvěřovat do péče tohohle ňafajícího drahouška. Já vím, co chci - být vrchní sestrou v polní nemocnici v nějaké prvotřídní partě. A všechny nejlepší party jsou v Las Vegas."
"Vsadím se, že tohle je to místo, na které bych se měla taky podívat, Goldie. Doposud jsem se nikdy o flek ucházet nemusela. Jsem trochu zmatená."
"Zvládneš to."
O tři hodiny později, po uspěchaném obědě; jsme byly v San Jose. Dva energomobily pendlovaly mezi Pajaro Sands a Národním náměstím. Wainwrightová se nás zbavila tak rychle, jak to jen šlo. Viděla jsem velké povozy bez postranic, každý tažený šesti koňmi. Byly naloženy a papá Perry vypadal že spěchá. Byla jsem zvědavá, co se stalo s Šéfovou knihovnou - a pocítila jsem trochu zvláštní sobecký smutek, že už nikdy nebudu mít takovou neomezenou možnost krmit Slůně. Nikdy nebudu velký myslitel, ale jsem zvědavá na všechno a terminál napíchnutý přímo na všechny nejlepší světové knihovny bude luxus nad moje možnosti.
Když jsem uviděla, co nakládali, najednou jsem zpanikařila. "Anno, kdo byla Šéfova sekretářka?"
"Neměl žádnou. Několikrát jsem mu pomáhala, když potřeboval nějakou extra pomocnou ruku. Ale to bylo zřídka kdy."
"Měl adresu na moje přátele Iana a Janet Tormeyovi. Co se s ní tak mohlo stát?"
"Pokud to není v tomhle" - a vyndala z kabelky obálku a podala mi ji - "tak je to fuč... splnila jsem jeho příkaz, abych přišla k jeho osobnímu terminálu a abych vyťukala jistý program jakmile bude oznámeno, že je mrtev. Ačkoliv mi to neřekl, vím, že to byl mazací příkaz. Všechna osobní data, co měl v paměťové bance, byla vymazána. Byla tahle záležitost osobní?"
"Velmi osobní."
"Tak je to pryč. Přesto to tady máš."
Podívala jsem se, co mi podala: zapečetěná obálka pouze s nápisem "Friday". Anna dodala: "Tohle by mělo být v tvém balíčku, ale stopila jsem to a dala stranou. Ta nosatá čůza četla všechno, co se jí dostalo do rukou. Věděla jsem, že je to soukromé od pana Dvouberláka - měla bych teď říct od dr. Baldwina - pro tebe. Nechtěla jsem jí to nechat." Anna si povzdechla. "Pracovala jsem s ní celou noc. Nezabila jsem ji. A nevím, proč jsem to neudělala."
Goldie řekla: "Museli jsme jí podepsat ty smlouvy."

Vezl nás jeden z úředníků, Burton McNye - tichý muž, který zřídkakdy vyjadřoval své názory. Teď ale promluvil. "Lituji, že jste se tak ponížily. Podívejte se na mě; nemám na hotovosti nic. Vždycky jsem používal na všechno kreditní kartu. Tahle špinavá gaunerka by mi nedala ani můj poslední šek, dokud jsem neodevzdal svou úvěrovou kartu. Co se stane se smlouvou s Lunar Bank? Můžu si ji nechat proplatit v hotovosti nebo ji jednoduše vezmou jako raritu a zařadí do sbírky? Dneska budu možná spát na náměstí."
"Pane McNye..."
"Ano, slečno Friday?"
"Neříkejte mi 'slečno' Friday. Jenom Friday."
"Takže já jsem Burt."
"Fajn, Burte. Mám pár bruinů na hotovosti a kreditní kartu, na kterou Wainwrightová sáhnout nemůže, i když to zkoušela. Kolik potřebuješ?"
Zasmál se, natáhl ruku a poplácal mě po koleně. "Všechno to hezké, co jsem o tobě slyšel, je pravda. Díky, drahá, ale já si poradím. Nejdřív tohle vezmu do Bank of America. Když mi to neproplatí, snad mi poukážou nějaký obnos jako zálohu. A když nic nevyjde, půjdu do její kanceláře v budově KOK, Kalifornské obchodní kreditní, natáhnu se na její stůl a řeknu, že je na ní, aby mi sehnala postel. Sakra, Šéf by měl vidět, že teď každý z nás má jen pár stovek. Udělala to, aby nás donutila podepsat to jejím kamarádíčkům, ani bych se tomu nedivil. Jestli ztropí jakýkoliv povyk, pozná, že si vzpomenu na věci, které mě učili už na základní škole."
Odpověděla jsem: "Burte, do právníků se nepouštěj holýma rukama. S právníkem můžeš bojovat jen tehdy, když budeš mít jiného mazanějšího právníka. Podívej, budeme v Cabaně. Jestli si nebudeš moci nechat proplatit tu smlouvu, tak radši přijmi mou nabídku. Nebude mi to dělat potíže."
"Díky, Friday. Ale stejně ji hodlám uškrtit, pokud se nechá."
Ukázalo se, že pokoj, který Goldie rezervovala, bylo malé apartmá s velkou vanou a obývací pokoj s gaučem, který se dal roztáhnout na dvojlůžko. Posadila jsem se na gauč, abych si přečetla Šéfův dopis, zatímco Anna a Goldie se šly vykoupat. Když vyšly, vstala jsem a sama použila koupelnu. Při mém příchodu byly ve velké posteli a slyšitelně spaly - není divu. Obě byly při nervově vyčerpávající činnosti celou noc vzhůru. Zůstala jsem velmi tiše a posadila se, abych si přečetla ten dopis:

Drahá Friday,
Protože tohle je moje poslední možnost, jak s tebou komunikovat, musím ti říci věci, které jsem ti nebyl schopen sdělit, dokud jsem byl naživu jako tvůj zaměstnavatel.
Tvoje adopce: nevzpomínáš si na ni, protože tak neproběhla. Poznáš, že všechny záznamy jsou legální, v pořádku. Jsi opravdu moje schovanka. Emma Baldwinová je stejně reálná jako tvoji rodiče v Seattlu. Měla bys být opatrná jenom na jednu jedinou věc. Vystupuj vždycky pouze jako jediná osoba. Vždyť v téhle profesi jsi šla už mockrát po tenkém ledě. Zajisti si, abys byla přítomna nebo se nechala zastupovat při čtení mé poslední vůle. Protože jsem občan Měsíce, (Fíí?) odehraje se to okamžitě po mé smrti v Luna City. Měsíční republika nemá ta zpoždění advokátních služeb jako ve většině pozemských zemích. Zavolej Fonga, Tomosawu, Rotschilda. Kancelář Fonga a Finnegana do Luna City. Příliš se ale neraduj; moje závěť ti nepřinese tolik, aby sis nemusela vydělávat na živobytí.
Tvůj původ: vždycky jsi na to byla zvědavá a nechápu proč. Protože tvá genetická výbava byla shromážděna z mnoha zdrojů a protože všechny záznamy byly zničeny, mohu ti něco málo říci. Zmíním jenom dva zdroje tvých genů, na něž bys mohla být hrdá: dvojice, v dějinách známá jako pan a paní Greenovi. Mají památník v kráteru blízko Luna City. Ale nestojí to ani za to jet tam na výlet, protože tam není nic víc k vidění. Jestli se v Luna City zeptáš u obchodní komory, která pečuje o tento památník, můžeš získat kazetu s objektivními informacemi o tom, co udělali. Až ji uslyšíš, poznáš, proč jsem ti říkal, abys změnila svůj názor na atentáty. Atentát je obvykle špinavý kšeft... kdy vznešení zabijáci mohou být hrdiny. Pusť si tu kazetu a udělej si závěr sama. Greenovi byli před mnoha lety mými kolegy. Protože jejich práce byla velmi nebezpečná, přesvědčil jsem oba, aby uložili do depositu svůj genetický materiál, čtyři vajíčka a zásobu spermatu. Když byli oba zabiti, zařídil jsem genetickou analýzu s cílem vytvořit po jejich smrti děti. Poznali jsme jen, že se k sobě nehodili; jednoduché oplodnění by zesílilo několik špatných vlastností. Když se začali vyrábět umělí lidé, použili jsme jejich geny odděleně. Jsi jediný úspěšný návrh. Ostatní pokusy na začlenění jejich genů buď nikam nevedly, nebo musely být zničeny. Dobrý genetický inženýr pracuje stejným způsobem jako dobrý fotograf: vyhazuje všechny výsledky, dokud nedostane perfektní. S využitím Greenových už další pokusy nebudou: Gailina vajíčka jsou pryč a Joeovo sperma je pravděpodobně už delší dobu neúčinné. Není možné přesně stanovit tvůj příbuzenský vztah k nim, je to něco mezi vnučkou a pravnučkou. Zbytek tvých genů pochází z řady zdrojů, ale můžeš být pyšná na skutečnost, že všechny tvoje geny byly pečlivě vybrány, aby se co nejvíce projevily nejlepší rysy Homo sapiens. Tohle je tvůj potenciál. Zda ho využiješ nebo ne, záleží na tobě.
Předtím, než byly tvoje záznamy zničeny, jsem jednou ze zvědavosti pročítal zdroje tvých genů. Takřka všechny si vybavuji a tady jsou:
Fin, Polynésan, americký Indián, Inuit, Dán, zrzavý Ir, Swazijec, Korejec, Němec, Hind, Angličan - a střípky a kousky odevšad, protože nikdo z nich není rasově čistý. Nikdy si nemůžeš dovolit být rasistkou; jinak by ses mlátila do svého vlastního ocasu! Tohle všechno znamená, že bez ohledu na zdroje byl na tvoji konstrukci vybrán ten nejlepší materiál. Je to učiněné štěstí. Proto vypadáš tak hezky.
["Hezky"! Šéfe, mám zrcadlo. Bylo možné, že si to opravdu myslel? Jasně, jsem fajn stavěná; a to je taky příčina, proč mám tak rušný život. Je to samozřejmě důsledek toho, že jsem byla plánována, a nikoli jen zrozena. Dobrá, je prima, že si skutečně myslel, že kdyby... ale je to jenom hra. A já jsem já.]
V jednom bodě ti dlužím vysvětlení, kdoví jestli ne omluvu. Uvažovali jsme o tom, že bys měla být vychovávána

předem vybranými rodiči jako jejich vlastní dítě. A ještě když jsi nevážila víc než pět kilo, poslali mě do vězení. Ačkoliv jsem byl schopen zmizet, nemohl jsem se na Zemi vrátit dřív než po Druhém atlantickém povstání. Vím, že důsledky téhle skutečnosti máš doposud v sobě. Doufám, že se někdy sama zbavíš svého strachu a uvěříš skutečným lidem. Nic z toho nemáš a ještě z toho budeš mít mindráky. Někdy a nějak musíš citově poznat to, co znáš rozumově; stejně jako ty jsou připoutáni ke Kolu osudu.
Co ti říci na konec téhle poslední zprávy? Touhle nešťastnou souhrou okolností přichází mé přiznání ve špatnou chvíli. Když tě teď opouštím, jsi příliš snadno zranitelná a příliš sentimentální. Drahá, musíš se naprosto sama vyléčit ze svého strachu, pocitu viny a studu. Myslím, že jsi vymýtila sebelítost (Zatraceně, že jo!) a pokud ne, budeš muset na tom pracovat. Myslím si, že jsi imunní vůči svodům náboženství. Jestli ale nejsi, nemohu ti pomoci nijak jinak, než tě odradit od získání návyku na drogy. Náboženství je někdy zdrojem štěstí a já bych nerad připravil kohokoliv o jeho štěstí. Pro slabého je náboženství značný luxus, ale ne pro silného - a ty silná jsi. Největší potíž náboženství - každého náboženství - spočívá v tom, že věřící, který přijal určitá tvrzení víry, je potom nemůže podložit důkazem. Člověk se smí těšit v teplém ohni víry anebo si vybrat život v bezútěšné nejistotě rozumu - ale nemůže mít oboje.
A teď poslední věc, kterou jsem ti chtěl pro vlastní uspokojení a pro svou vlastní pýchu sdělit. Jsem jeden z tvých "předků" - nikoliv hlavní, ale pár genetických informací v tobě ožilo. Nejsi tedy pouze moje schovanka, ale jsi částečně taky moje vlastní dcera. Jsem na tebe moc pyšný.
Dovol mi ukončit tato slova tím, že ti toto nemohu říci, dokud jsem naživu...
S láskou
Hartley M. Baldwin

Dala jsem dopis zpátky do obálky, stočila se do klubíčka a povolila uzdu tomu nejhoršímu zlozvyku, sebelítosti, a hned měla v očích pořádný příval slz. Nevidím na pláči nic zlého: promazává psychiku.
Dostalo mě to úplně z rovnováhy, vstala jsem, umyla si obličej a docházelo mi, jak moc hodně jsem truchlila nad Šéfem. Byla jsem ráda a polichocena tím, že mne adoptoval, ohřálo mě vědomí, že trošku z něho samotného bylo použito tvorbě mé maličkosti - i když pro mě byl jednou provždy
Šéf. Myslela jsem si, že se lítostí znovu rozpláču a očistím se. Kdybych s pláčem nepřestala, určitě by se na mě zlobil. Moje vyčerpané kámošky dosud vypadaly jako dřeva, a tak jsem zavřela dveře. S potěšením jsem konstatovala, že se neozval žádný zvuk. Posadila jsem se k terminálu, vsunula svoji kartu do slotu a vyťukala kód Fonga, Tomosawy a tak dále. Ale předtím jsem ho musela přes výměnnou službu získat a pak jsem mohla kódovat přímo; tak je to levnější.
Ženu, která mi odpověděla, jsem poznala. Nahoře bez je při zdejší gravitaci určitě lepší než podprsenka; kdybych žila v Luna City, taky bych si oblékala pouze monokini. A pěkně bombasticky. Se smaragdem na pupíku. "Promiňte," řekla jsem. "Nějak se mi podařilo vyťukat Ceres and South Africa, i když jsem měla v úmyslu vyťukat kód Fonga, Tomosawy, Rotschilda, Fonga a Finnegana. Takovéhle kousky vyvádím asi podvědomě. Je mi líto, že jsem vás obtěžovala a děkuji za vaši pomoc před několika měsíci."
"Ale, fíí!" odvětila. "Nevyťukala jste nic špatně. já jsem Gloria Tomosawová. Když dědeček Fong odešel do důchodu, jsem tel společník ve firmě Fong, Tomosawa atd. Ale to mi nebrání, abych nebyla i vicepresidentkou firmy Ceres and South Africa Acceptances; jsme zároveň právní oddělení banky. A jsem také předsedkyní firmy, což znamená, že s vámi budu vést jednání. Tady je to každému líto, jak se po zprávě o Baldwinově úmrtí dá čekat, a já doufám, že to s vámi příliš neotřáslo, slečno Baldwinová."
"Hej, dejte tam zpátečku a začněte znovu."
"Pardon. Když lidé obvykle volají na Měsíc, dělají to z mnoha důvodů co možná nejstručněji. Chcete, abych to všechno opakovala, větu za větou?"
"Ne. Myslím, že už jsem se přizpůsobila. Dr. Baldwin mi zanechal zprávičku, v níž se praví, že bych měla být přítomna čtení jeho závěti nebo alespoň tam být zastupována. Nemůžu se zúčastnit. Můžete mi poradit, jak získat v Luna City někoho, kdo by mne zastupoval, až se závěť bude číst?"
"Bude se číst, jakmile obdržíme oficiální úmrtní list z Kalifornské konfederace, což by mělo být co nevidět, protože náš zástupce v San Jose už zaplatil správní poplatek. Někoho na vaše zastupování - mohla bych to být já? Snad bych ještě měla říct, že dědeček Fong byl řadu let zmocněnec vašeho otce v Luna City... zdědila jsem po něm firmu a nyní, když váš otec umřel, zdědila jsem i vás. Pokud mi neřeknete něco jiného."
"Fakt byste to vzala? - slečno - paní Tomosawová - jste slečna nebo paní?"
"Asi bych měla být paní. A taky jsem. Mám syna tak starého, jako jste vy."
"To není možné!" (Tahle vítězka soutěže krásy, že je dvakrát starší než já?)
"Je to klidně možné. Tady v Luna City jsme všichni staromódní paďouři, ne jako vy v Kalifornii. Bereme se a máme děti a všechno pěkně po poradě. Neodvážila bych se být svobodnou matkou se synem tak vašeho věku, nikdo by mi nepomohl."
"Přemýšlím nad tím, že máte syna stejně starého jako jsem já. Přece nemůžete mít dítě ve věku okolo čtyř, pěti let."
Pobaveně se zasmála. "Říkáte miloučké věci. Proč sem nepřijedete a neprovdáte se za mého syna? Vždycky si přál dědičku."
"A já jsem dědička?"
Vystřízlivěla. "Hm. Dokud je váš otec oficiálně mrtev na Zemi a ne pro nás v Luna City, nemůžu na závěti rozlomit pečeť. Ale bude to co nevidět a nemá smysl, abyste sem znovu volala. Koncipovala jsem tu závěť. Kontrolovala jsem ji, když jsem ji dostala po úpravách nazpátek. Pak jsem ji zapečetila a uložila ji do svého sejfu. Takže vím, co v ní je. To, co teď říkám, byste se nejpozději večer stejně dozvěděla. Jste dědička, ale profesionální lovci věna vás pronásledovat nebudou. V hotovosti nedostanete ani ň. Místo toho má banka pokyny - a banka, to jsem já - aby vám přispívala na

cesty mimo Zemi. Když si zaskočíte na Měsíc, zaplatíme cestovné. Když se zastavíte na vzbouřené planetě, dáme vám skautský nůž a budeme se za vás modlit. Když si zajedete na nějaké velmi nákladné místo, jako Kaui nebo Ledňáček, naše firma vám zaplatí cestu a pomůže vám s počátečním kapitálem. Pokud nikdy neodjedete ze Země, vaše zůstatková konta propadají firmě na jiné účely. Ale abyste mohla vycestovat, je nutné, abyste alespoň napoprvé zavolala. Výjimka: Kdybyste se stěhovala do Olympie, budete si to platit sama. Firma nic nedá."
"Dr. Baldwin mi něco v tom smyslu říkal. Co je tak jedovatého na Olympu? Nevybavuju si žádnou osadu toho jména."
"Fakticky ne? Ne, vsadím se, že jste příliš mladá. Tam šli všichni tihle samozvaní supermani. Nemáme žádný důkaz, abychom vás před tím varovali; sdružení tam své lodě nevysílá. Drahá, nabíhá vám fantastický účet."
"Mám taky ten dojem. Kdybych musela volat znovu, stálo by mě to více. Co mi vadí nejvíc, je to, že musím platit za mrtvý čas rychlosti světla. Mohla byste si přesednout na svou druhou židli a být chvíli Ceres and South Africa? Nejspíš potřebuji právnickou radu."
"Sedím na obou židlích zároveň, takže spusťte. Ptejte se na cokoliv. Dnes je to zadarmo. Moje reklamní finta."
"Ne, za to, co dostanu, zaplatím."
"Zní to, jako by mluvil váš otec. Myslím, že vynalezl poctivost."
"Není mým skutečným otcem, to víte, a já jsem ho tak nikdy nebrala."
"Vím, drahá. Vytáhla jsem si o vás pár informací. Považoval vás za svou dceru. Byl na vás až nenormálně pyšný. Už když jste mi prvně volala, zajímala jsem se o vás, ale musela jsem vydržet být zticha o tom, co jsem věděla. Prohlédla jsem si vás. A co máte na srdci?"
Vysvětlila jsem ji potíže, které jsem měla s Wainwrightovou ohledně kreditní karty. Jistě, MasterCard of California mi dává úvěrový strop daleko za mými potřebami nebo aktivy. Ale je to vůbec její starost? Dokonce jsem ani nevyužila svou předběžnou zálohu a mám to vrátit i se svým odstupným. Dvě stě devadesát sedm celých tři gramu, prima.
"Rhoda Wainwrightová nestála jako právník nikdy ani za zlámanou grešli. Když umřel pan Esposito, váš otec měl změnit zastoupení. Samozřejmě, není to vůbec její starost, že MásterCard platí i pro vás a podle zákona nemá žádné právo se plést do záležitostí téhle banky. Slečno Baldwinová..."
"Říkejte mi Friday."
"Friday, tvůj zesnulý otec byl ředitelem této banky a současně je či vlastně byl hlavní podílník. Nedostaneš nic z jeho bohatství přímo. Mohla bys sice zpochybnit závěť a určitou dobu ji přehlížet a odmítat odpovídat na dotazy do té doby, než by bylo tvoje konto zmrazeno. Takže na to zapomeň. Teď je Pajaro Sands na zavření a potřebuju od tebe jinou adresu."
"Uh, právě teď jste vy jediná adresa, kterou mám."
"Aha. Dobře, dáš mi ji, jakmile ji budeš mít. Ale i jiní mají díky Rhodě Wainwrightové stejný problém. Také další by měli být zastupováni při čtení závěti. Měla jim dát vědět, ale nedala a oni opustili Pajaro Sands. Nevíš, kde můžu najít Annu Johansenovou? Nebo Sylvii Havenisleovou?"
"Znám ženu jménem Anna, která byla v Sands. Pracovala jako třídící a dokumentační úřednice. Druhé jméno neznám."
"To je určitě ta správná Anna. Mám ji tu v seznamu jako 'důvěryhodný úředník'. Havenisleová je rehabilitační sestra."
"Jé, obě jsou právě za dveřmi, na které koukám. Spí. Byly vzhůru celou noc. Smrt dr. Baldwina, to víte."
"To mám ale kliku. Až vstanou, řekni jim, že by se měly nechat dát zastupovat při čtení závěti. Ale nebuď je, můžu to dát do pořádku později. Tady nejsme všichni tak podráždění."
"Mohla byste je zastupovat?"
"Když to říkáš ty, tak ano. Ale ať mi stejně zavolají. Budu tak potřebovat jejich novou adresu. Kde jste teď?"
Řekla jsem ji to, rozloučily jsme se a vypnuly se navzájem. Pak jsem vydržela být dlouho zticha a nechala si hlavou procházet předešlé události. Ale Gloria Tomosawová mi to usnadnila. Mám podezření, že jsou dva druhy právníků: ti, kteří činí jiné lidi šťastnými na svůj vlastní úkor - a paraziti.
Klaksonek a červené světélko mě donutily jít zase k terminálu. Byl to Burt McNye. Řekla jsem mu, ať přijede sem, ale ať je jako myška. Políbila jsem ho, aniž jsem o tom přemýšlela. Pak jsem si vzpomněla, že nepatří mezi přátele, které líbávám. Nebo patří? Nevěděla jsem, zdali mě pomáhal zachraňovat před Majorem nebo ne - musím se ho zeptat.
"Žádný problém," řekl mi. "Bank of America to přijala jako vklad, ale přihráli mi pár set bruinů. Řekli mi, že smlouva na Tato může být zmrazena přes Luna City zhruba do čtyřiadvaceti hodin. Když se k tomu přičte dobré jméno našeho bývalého zaměstnavatele, vytáhli mě z bryndy. A tak mě nebudeš muset dnešní noc nechat spát u sebe."
"Předpokládáš, že se zaraduju. Burte, teď když jseš konečně solventní, můžeš mě vzít někam na večeři. Protože moje společnice jsou grogy. Snad dočista mrtvé. Chudinky ubohé byly vzhůru celou noc."
"Na večeři je příliš brzo."
Nebylo ale příliš brzo na to, co jsme prováděli dál. Neplánovala jsem to, ale Burt prohlásil, že on ano, už v energomobilu. Nevěřila jsem mu. Zeptala jsem se ho na tu noc na farmě. Jak jinak, byl členem bojového týmu. Prohlásil, že byl jen jako záloha. Nikdo si dosud nepřipustil, že tu noc dělali něco nebezpečného. Vybavuji si Šéfa, jak mi říkal, že pár lidí vybral jen proto, že mrtvoly protivníků tak často zase neuvidíte. Snad byl mezi nimi i Terence, který se ještě nemohl ani holit.
Neprotestoval, když jsem mu začala svlékat šaty.
Burt byl právě to, co jsem potřebovala. Stalo se toho strašně moc a já se cítila citově hrozně opotřebovaná. Sex je lepší uklidňovací prostředek než jakýkoliv lék a působí mnohem příznivěji na váš metabolismus. Nechápu, proč lidé dělají kolem sexu takové ciráty. Není to nic složitého. Prostě to je ta nejlepší věc v životě, dokonce lepší než jídlo.
V tomhle apartmá se do koupelny dalo dostat, aniž by bylo nutné projít přes ložnici. Ta ležela stranou pravděpodobně proto, že obývací pokoj mohl sloužit také jako druhá ložnice. Tak jsme toho každý využili a já odložila se slzami v očích superskinový trikot, na který jsem loni na jaře ulovila Iana. Došlo mi, že vlastně uléhám se sentimentální vzpomínkou

na Iana. Ale o Iana a Jan a taky o Georga jsem si starosti nedělala Byla jsem si jistá, že je najdu. I kdyby odešli z domova, přinejhorším bych je vystopovala prostřednictvím Betty a Freddieho.
Když jsem na Borta vykukovala z toho trikotu, vydával příslušné zvířecí zvuky. Nechala jsem ho, ať se podívá, zavrtěla jsem se a řekla mu, že právě proto jsem si ho koupila. Byla jsem kus, který se nemusí vůbec stydět za své ženství, a chtěla jsem mu poděkovat za to, co pro mě udělal. Měla jsem před tím nervy napjaté jak struny a teď jsem byla uvolněná. Abych ukázala svoje uspokojení, rozhodla jsem se ho pozvat na večeři.
Navrhl mi, abychom spolu zápasili. Neřekla jsem mu, že ve chvílích vášně musím být opatrná, abych nelámala mužům kosti. Jenom jsem se uchichtla. Vsadím se, že takové uchechtnutí na ženu mého věku vypadá hloupě, ale udělala jsem to - když jsem šťastná, hihňám se.
Dala jsem si pozor, abych nechala kámoškám vzkaz. Když jsme se poněkud opožděně dostali nazpátek, byly pryč, a tak jsme Burt a já šli spát. Probudila jsem se, když se Anna a Goldie po špičkách vracely z večeře. Ale hned jsem se rozhodla, že nebudu vstávat a naznačila jim, že je ještě sakra brzy.
Toho rána jsem se probudila o trochu později tím, že Anna stála nad námi a vůbec nevypadala šťastně. Popravdě řečeno, bylo to fakticky poprvé, kdy mi připadalo, že by Anna mohla nelibě nést to, že mě našla v posteli s mužským. Jasně jsem poznala, že se nad námi skláněla už delší dobu. Uklidnila se a já jsem přestala na ni myslet, asi tak jako myslíte na nedokončený byznys: čas od času bych to měla udělat, ale neudělám to. Ona i Goldie byly jednoduše mými kamarádkami, dávnými přítelkyněmi, které si navzájem věří.
Burt naříkavě řekl, "Nemrač se na mě, milá dámo. Přišel jsem jenom proto, abych se schoval před deštěm."
"Nemračila jsem se," odpověděla rozvážně, "jen jsem se pokoušela dostat se kolem rohu postele k terminálu, aniž bych vás dva vzbudila. Chci objednat snídani."
"Objednat pro nás pro všechny?" zeptala jsem se.
"Jistě. Co chcete?"
"Od všeho trochu a smažené brambory k tomu. Anno, miláčku, vždyť mne znáš - když to nebude mrtvé, zabiju si to sama a sním to syrové, včetně kostí a všeho ostatního."
"A to samé pro mě," souhlasil Burt.
"Jste dost hluční sousedi." Mezi dveřmi stála zívající Goldie. "Zpátky do postele, treperendy jedny." Pohlédla jsem na ni a došly mi dvě věci: nikdy předtím jsem si ji neprohlédla, ani na pláži. A za druhé, kdyby se Anna na mě zlobila, že jsem se vyspala s Burtem, asi bych jí to nevymluvila. Zato Goldie vypadala spíše až neslušně přesycená.
"Vypadá to na 'Šel pštros s pštrosicí...'," řekla Goldie. "A fakticky by to mělo být v uvozovkách, protože to nikdo neumí vyslovit nebo hláskovat. Ale není to tak těžký jazykolam jako je jméno paní Tomosawové - potom, co jsem snad čtyřikrát špatně vyslovila její jméno, požádala mě, abych ji říkala Gloria."
Dosnídali jsme a obě moje kamarádky si povídaly s Glorií, která jim přečetla závěť, a obě dvě (a k mému i svému překvapení také Burt) byly od nynějška o trochu bohatší a připravení odjet do Las Vegas. Tři z nás kvůli obstarání práce a Anna jednoduše proto, aby zůstala s námi, dokud neodletíme.
Anna se pak chystala do Alabamy. "Možná mě to flákání unaví. Ale slíbila jsem své dceři, že bych měla jít do důchodu a teď je přesně ten správný čas. Budu se muset znovu spřátelit se svými vnoučaty dřív, než vyrostou."
Anna, a babička? A pak, že někoho dobře znáte.
XXV.
Las Vegas je blázinec s přežitky minulosti.
Takové místo mě baví jen chvíli. Potom, co jsem viděla všechna show, se dostanu do stádu, kdy světel, hudby, hluku a frenetické aktivity mám tak akorát. Čtyři dny je dost.
Dorazili jsme do Vegas okolo desáté. Přestože každý z nás toho měl k zařizování vcelku dost, vyjeli jsme trochu pozdě. Všichni, ale zejména já, jsme si dávali do pořádku finanční záležitosti kolem Šéfovy závěti a já navíc i uložení svého odstupného na konto MasterCard. Už jsem s tím začala, ale náhle přestala, když pan Chambers řekl: "Přejete si provést příkaz tak, abychom zaplatili vaši daň z příjmu?"
Daň z příjmu? Co je to za špinavý návrh! Nemohla jsem uvěřit vlastním uším. "Co jste to říkal, pane Chambersi?"
"Daň z příjmu pro vaši Konfederaci. Pokud nás požádáte, abychom to vybavili - tady je formulář - naši experti to připraví, my to zaplatíme a srazíme vám to z konta a nebudete se muset o nic starat. Účtujeme jenom nominální poplatek. Jinak si to budete muset propočítat sama a zpracovat všechny ty formuláře. Sklapnete podpatky a zaplatíte to."
"Když jsem si u vás otvírala konto, nic takového jste neříkal."
"Ale to byla přeci výhra národní loterie. Ta byla vaše a naprosto osvobozená od daně - to je demokracie! Kromě toho v průběhu loterie dostává vláda výtěžek v určité výši."
"Chápu. Kolik si vláda odšmikne?"
"Tuhle otázku, slečno Baldwinová, byste měla adresovat spíše vládě, a ne mně. Kdybyste se tady dole jenom podepsala, zbytek vyplním."
"Moment. Kolik je 'nominální poplatek'? A jaká je daň?" Odešla jsem bez uložení svého odstupného a chudák pan Chambers se zase na mě zlobil. Přestože bruiny jsou tak inflační, že jich musíte mít pěknou hrst už když si chcete koupit jen Big Mac, nepovažuje tisíc bruinů za 'nominální - je to více než gram zlata, třicet sedm britskokanadských dolarů. Se svými osmi procenty daňové přirážky navrch by MasterCard dostával dost tučnou sumu na to, že jednal jako nastrčená loutka Konfederační služby doživotních důchodů.
Nebyla jsem si vůbec vědoma toho, že bych díky těmto podivným kalifornským zákonům dlužila nějaké daně z příjmu - většinu těch peněz jsem v Kalifornii nevydělala a nemůžu pochopit, jaký má vůbec Kalifornie nárok na daně z mého platu. Chtěla bych to konzultovat s dobrým zkušeným právníkem.

Šla jsem zpátky do Cabaña Hyatt. Goldie a Anna byly dosud venku, ale Burt byl uvnitř. Vyprávěla jsem mu o tom, co se stalo, protože jsem věděla, že studoval účetnictví a logiku.
"Je to diskutabilní," řekl, "všechny osobní pracovní smlouvy Předseda podepsal jako 'osvobozené od daně' a daný úplatek byl v Impériu dojednáván každý rok. V našem případě byl měl být úplatek zaplacen prostřednictvím pana Esposita - měl bych vlastně říci, prostřednictvím slečny Wainwrightové. Můžeš se jí zeptat."
"Do prasečího voka."
"Přesně. Měla informovat Důchodový úřad a po projednání zaplatit všechny daně, jestli mi rozumíš. Je ale možné, že sbírá jen smetanu a tohle nedělá, to nevím. Počkej - máš náhradní pas, že jo?"
"No jistě!"
"Potom ho tedy použij. Udělám to samé. Až budu vědět, kde budu dělat, pak si teprve převedu své peníze. Mezitím si je odskočím uložit na Měsíc."
"Ty, Berte, jsem si skoro jistá, že si Wainwrightová nechala vyhotovit seznam každého, kdo má náhradní pas. Chceš snad říct, že nás stejně nebudou u východu kontrolovat?"
"I kdyby si Wainwrightová nechala ten seznam udělat, tak co? V ruce se jí ani neohřeje. Pochybuje, že měla čas se s nimi o tom dohodnout. Takže zaplať jenom řádnou provizi, zvedni hlavu pěkně nahoru a pochodem vchod přes překážky."
Tomu jsem rozuměla. Byla jsem z té všivácké vyhlášky tak rozčilená, že jsem na moment přestala myslet jako kurýr. Hranici do státu Las Vegas jsme překročili u Suchého jezera Kabina zastavila jenom na dobu nutnou k získání výstupního razítka. Všichni jsme použili druhý pas s obvyklým všimným, vloženým dovnitř pasu. Bez problému. A taky nebylo potřeba žádné vstupní razítko, protože Svobodný stát Las Vegas vás nestraší celníky, naopak každého solventního návštěvníka vítá.
O deset minut později jsme zastavili v Dunes, ubytovali se takřka stejně jako v San Jose. Naše pokoje předcházela pověst 'apartmá orgií'. Nechápala jsem proč. Zrcadlo na stropě, aspirin a Alka-Seltzerova sůl v koupelně nejsou pro takové označení dostatečné argumenty. Můj instruktor ve vědách kurevnických by se tomu bezpochyby s despektem zasmál. Mám za to, že většina takových šmouh na kráse by neměla pro pokročilé posluchače zmíněného oboru dohromady žádné výhody. Slyšela jsem, že řada lidí žádný obdobný formální výcvik neabsolvuje... Ze zvědavosti mě často napadlo, kdo je zaučuje? Jejich rodiče? Není krvesmilstvo mezi normálními lidmi přísné tabu jen při diskusích, ale ne v praxi?
Doufám, že jednoho dne těmto věcem přijdu na kloub, ale nikdy jsem neznala někoho, koho bych se mohla zeptat. Snad mi to řekne Janet. Jednoho dne...
Dohodli jsme se, že se sejdeme u večeře, Burt a Anna pak šli do baru nebo do kasina, zatímco Goldie a já jsme si vyšly ven do Průmyslového parku. Burt měl v úmyslu získat zaměstnání, ale jak se vyjádřil, měl v úmyslu to šíleně, ale šíleně roztočit, než se, do pekla, usadí. Anna neřekla nic, ale myslím si, že taky chtěla vychutnat trochu života před tím, než převezme roli babičky v domácnosti. Pouze Goldie byla toho dne smrtelně vážná, aspoň co se týče shánění zaměstnání. Já jsem taky pomýšlela na to, že si najdu práci, to ano - ale měla jsem vlastní představu, co udělám jako první.
Chtěla jsem - vlastně takřka jistě - vycestovat. Šéf si myslel, že bych to měla udělat. A to byl dostatečný důvod. Ale kromě toho ta načatá studie, týkající se příznaků rozpadu kultury, mě přinutila přemýšlet o věcech, které jsem sice dlouho znala, ale nikdy neanalyzovala. Nikdy jsem nebyla kritická vůči kulturám, ve kterých jsem sama žila nebo jimiž jsem procházela. Pochopte mě, prosím, umělý člověk je neustále cizinec, ať je kdekoliv, bez ohledu na to, jak dlouho se tam zdržuje. Nemohla jsem vlastně nikdy mít žádnou vlast, tak proč bych o tom měla přemýšlet?
Ale když už jsem to pořádně studovala, viděla jsem, že tahle stará planeta je v politováníhodném stavu. Nový Zéland je příjemné a hezké místo, stejně jako Britská Kanada, ale právě tyhle dvě země vykazovaly hlavní znaky rozpadu: A dosud jsou obě dvě ty nejlepší z celé řady ostatních.
Ale nezabíhejme daleko. Změna planety je něco, co člověk nedělá dvakrát - zvlášť, když není pohádkově bohatý a to já nebyla. Měla jsem subvenci na jedno přesídlení... tak aby to čert spral, jestli si nevyberu správnou planetu. Potom, co prásknu do koní, už nebudu mít možnost opravy.
A kromě toho - kde je Janet?
Šéf měl na ni adresu nebo telefonní číslo. Já ne!
Šéf měl své ucho na velitelství policie ve Winnipegu. Já ne!
Šéf měl vlastní Pinkertonovu síť na celé planetě. Já ne! Mohla bych jim čas od času zavolat. Udělala bych to. Zastavila bych se v ANZACu a na universitě v Manitobě. Udělala bych to. Mohla bych zkontrolovat to číslo do Aucklandu a do biologického oddělení na universitě v Sydney. Udělala bych to...
Když ale nic nefunguje, co můžu dělat víc? Mohla bych jet do Sydney a zkusit z někoho vymámit adresu profesora Farnese nebo místo jeho dovolené. Ale tohle by nebylo zrovna příliš levné. Kdybych byla dřív nucena absolvovat podobné cesty, asi bych si vzala půjčku. Teď by to bylo obtížné a snad i nemožné. Výlet do Nového Jižního Walesu semibalistickou raketou by byl pro mě dost drahý. Snad bych mohla jet metrem anebo vznášedlem. Vždyť je to ze tří čtvrtin cesta kolem světa... ale tohle nebylo ani snadné ani levné.
Snad bych se mohla nechat najmout někde mimo San Francisco jako lodní děvka na nějakou kocábku. Bylo by to levné a snadné... ale časově náročné, i kdybych se plavila okolo Watsonville Shipstoneovým tankerem. Plachtami poháněná nákladní loď? Tak to ne.
Možná bych si radši mohla najmout Pinkertony v Sydney. Co si asi účtujou? Mohla bych si to dovolit?
Ani ne po šestatřiceti hodinách od Šéfovy smrti jsem si natloukla nos na tom, že jsem se nenaučila rozpoznat skutečnou hodnotu zlata.
Uvažujte: až dosud jsem zažila tři způsoby, jak hospodařit s financemi: a) na své misi jsem utratila vše, co se dalo b) v

Christchurchu jsem něco utratila, ale ne tak mnoho - většinou za dárky pro rodinu c) na farmě, dále na vedení a pak ještě v Pajaro Sands jsem neutratila vůbec nic. Ubytování a stravu jsem měla ve smlouvě. Nepila jsem ani nehrála hazard. Kdyby mě Anita finančně nepustila žílou, dala bych dohromady hezkou sumičku.
Vedla jsem neuspořádaný život a ve skutečnosti jsem se nikdy nenaučila zacházet s penězi.
Ale bez terminálu jsem schopna dělat jen kupecké počty. Zaplatila jsem hotově za pobyt v Cabaña Hyatt. Na cestu do Svobodného státu Las Vegas jsem použila kreditní kartu, ale zaznamenala jsem si cenu. Poznamenala jsem si i denní kurs v Dunes a sledovala jsem i ostatní výdaje, ať už jsem je platila kartou, hotově nebo na hotelový účet.
Najednou jsem pochopila, že ubytování a strava v prvotřídních hotelech by velmi záhy spotřebovaly veškeré zlato, co jsem vlastnila. Dokonce i tehdy, kdybych neutratila ani prd za cesty, luxusní věci, přátele nebo nepředvídatelné události. Musím si sehnat buď práci nebo se vydat na kolonizační výlet, z něhož není návratu.
Pojala jsem hrůzné podezření, že Šéf mě platil mnohem víc, než jsem si zasloužila. Jasně, jsem dobrý kurýr, není lepšího - ale jaký bude kurs kurýrů nadále?
Mohla jsem se dát najmout jako soukromník, pak, a tím jsem si mohla být jistá, se stát seržantkou v armádě. Příliš mě to nelákalo, ale snad by to mohlo být místo, kde bych mohla skončit... Nejsem domýšlivá, to ne. Pro většinu civilních zaměstnání nejsem vůbec použitelná - vím o tom. pálilo a žralo mě něco jiného. Nechtěla jsem odjet na neznámou planetu sama. To mě děsilo. Ztratila jsem svou novozélandskou rodinu (pokud jsem doopravdy nějakou měla), Šéf umřel a já jsem se cítila jako káčátko, na které se všechno řítí. Mí opravdoví přátelé z řad kolegů se rozešli do všech stran - mimo těchto tří a ti mě záhy opustí - a sama jsem si způsobila, že jsem ztratila George, Janet a Iana.
Dokonce i v rušné, hlučné a kypící atmosféře Las Vegas jsem se cítila osamocená jako Robinson Crusoe.
Chtěla jsem, aby Janet, Ian a Georges vycestovali se mnou. Pak už bych se ničeho neobávala. Už bych se mohla celou cestu smát.
Kromě toho - Černá smrt. Mor přicházel.
Ano, jasně, řekla jsem Šéfovi, že má půlnoční předtucha byla nesmysl. Ale on mi řekl, že jeho analytická sekce předpověděla to samé, jen místo mých tři až za čtyři roky. (To je teda záchrana!)
Byla jsem nucena vzít svou vlastní věštbu vážně. Musím varovat Iana, Janet i George.
Nečekala jsem, že je tím vystraším. Nemyslím si, že by tyhle tři mohl někdo vyděsit. Ale přece jsem jim chtěla říct: jestli neemigrujete, berte alespoň trochu vážně moje varování a nezdržujte se ve velkých městech. Jestli se najdou účinnější očkovací látky, nechte si je píchnout. Ale dejte na mě.
Průmyslový park leží směrem k Hooverově přehradě; je tam zprostředkovatelna práce. Vegas nepovoluje uvnitř města energomobily, ale všude jsou jezdící chodníky a jeden míří k Průmyslovému parku. Když se jde zadem, k přehradě nebo do Boulder City, dojdete k středisku pro umělé lidi, kde máte k dispozici počítačové linky. Plánovala jsem je použít, protože Shipstoneovo Údolí smrti si pronajímá pro nabíjecí stanici dlouhý úsek pouště mezi východním Las Vegasem a Boulder City. Chtěla jsem ji navštívit, abych tím doplnila svou studii.
Mohl Shipstoneův komplex stát za Krvavým čtvrtkem? Nemohla jsem pro to najít jediný důvod. Ale musela to být dostatečně silná moc, aby za jedinou noc umlčela zeměkouli a obsadila celou cestu ven na Ceres. Moc takových nenajdete. Že by nějaký superbohatý muž nebo skupina mužů? Opět není mnoho možností. Po Šéfově smrti se to už nikdy nedovím. Obvykle jsem mu spílala, ale byl jediný, k němuž jsem se obracela, když jsem něčemu nerozuměla.
Dokud jsem neztratila jeho nenápadnou podporu, neuvědomovala jsem si, jak hodně jsem na něho spoléhala.
Zprostředkovatelna práce je velký zastřešený prostor, se vším od skvělé pobočky Wall Street Journalu po nahaněče, kteří mají svůj úřad jenom v hlavě, nikdy se neposadí a zřídkakdy přestanou žvanit. Tuhle atmosféru najdete i ve Vicksburgu, říčním městě, které ovšem příjemněji voní.
Vojenské a polovojenské dobrovolnické sbory se šikují dohromady na východním konci. Goldie šla od jednoho k druhému a já s ní. Nechávala tam svou jmenovku a kopii seznamu kvalifikací. Zastavili jsme se ve městě, abychom si to nechali vytisknout. Pak si zaskočila do veřejné písárny vyřídit poštu a přemluvila mě, abych zaplatila poštovné a telefonickou rezervaci ubytování. "Friday, jestli tady budeme víc než den, dva, odstěhuju se pryč z Dunes. Všimla sis ceny za pokoj, že ano? Je to nádherné místo, ale oni účtujou lůžko každý den dráž. Já si to nemůžu dovolit. Možná, že bys mohla.."
"...nemohla."
Takže jsem si zřídila novou adresu a udělala jsem si uzel na kapesníku, abych to řekla Glorii Tomosawové. Zaplatila jsem si nájem na rok dopředu - a zjistila, že mi to dodalo navíc pocit bezpečí. Nebyla to ani malá chatrč z trávy... ale byl to základ, adresa, která se nedala jen tak smýt.
Goldie se toho odpoledne nedala zverbovat, ale nezdálo se mi, že by byla zklamaná. Řekla mi: "Teď se na žádnou válku nechystáme, to je vše. Ale mír nikdy netrvá déle než měsíc nebo dva. Pak začnou opět najímat a budu hned na řadě. Mezitím si projdu městský registr práce a budu dělat někde jako pomocná síla. Ještě jedna věc, co se týče oné povinnosti vynášet mísy po pacientech. Friday, zdravotní sestra to tady nikdy dělat nemusí. Současný kritický nedostatek sester totiž trvá více než století a hned tak nepřestane..."
Druhý nahaněč, na kterého zavolala, byl zástupce Royerových usměrňovačů, Césarova sloupu a Grimových žacích strojů, tedy prvotřídních firem s celosvětovým věhlasem. Poté, co Goldie prohlásila tohle o své budoucnosti, obrátil se na mě s otázkou: "Tak co s vámi? Jste taky v královském loďstvu?"
"Ne," řekla jsem, "jsem bojový kurýr."
"O tuhle profesi není žádný velký zájem. Když nefunguje terminál většina organizací dneska používá expresní poštu."
To mě naštvalo. Šéf mě na to občas upozorňoval. "Jsem elita," odpověděla jsem. "Chodím kamkoliv... a když je pošta mimo provoz, to, co nesu, se tam vždycky dostane. Jsem úplně poslední možnost."
"To je pravda," řekla Goldie. "Vůbec nepřehání."

"Ale pravě teď nemáme nikoho, kdo by využil váš talent. Umíte dělat něco jiného?"
(Neměla jsem se vychloubat) "Co je vaší nejlepší zbraní? Vyzývám vás na souboj, buď popřete svá tvrzení nebo poteče krev. Zatelefonujte své ženě, že bude vdova, a jdeme na to."
"Jé, vy jste ale vznětlivá potvůrka. Připomínáte mi foxteriéra, kterého jsem jednou měl. Podívejte se, drahá, tuhle hru s vámi nehraju. Musím se držet svých klotových rukávů. A teď to vyklopte a já vás zařadím do pořadníku."
"Je mi líto, šefičku. Neměla jsem na vás vyjet. V pořádku. Jsem elitní kurýr. Když něco nesu, dostane se to tam, kam má, a moje gáže je vysoká. Nebo můj plat, když budu najatá jako důstojník štábu-specialista. A na konec, pracuju se zbraněmi nebo i bez nich protože to, co nosím, musí být vždycky doručeno. Pochopitelně jsem nejlepší. Můžete si mě zařadit jako instruktora sebeobrany, když chcete - na boj se zbraní nebo beze zbraně. Jestli ale plat nebude dost velký, nemám o válečnou službu zájem. Dávám přednost kurýrním povinnostem."
Udělal si poznámku: "V pořádku. Nedělejte si příliš velké naděje. Ti chlupatí hlavouni, pro které pracuju, pravděpodobně neužívají kurýry jinak, než jako kurýry na válečné frontě..."
"To jsem taky. To, co nosím, vždycky dojde."
"Nebo se necháte zabít," zazubil se. "Pro tyhle účely pravděpodobně mají cvičené superpsy. Podívejte se, srdíčko moje, každá společnost má na zpravodajce vašeho typu mnohem vyšší nároky než armáda. Proč se nespojíte s nějakým z těch mezinárodních monopolů, těch multinacionalistů? Všechny velké jsou tady zastoupeny. A mají spoustu peněz. Víc než spoustu peněz."
Poděkovala jsem mu a rozešli jsme se. Na Goldino naléhání jsem se zastavila na místní poště a udělala obtahy svého vlastního seznamu kvalifikací. Byla jsem připravena nevymáhat plat v dosavadní výši a zjistila jsem, že mě Šéf protěžoval svou přízní. Goldie mě ale nenechala na pokoji. "Vezmi to! Je to tvoje nejlepší šance. Společnosti, které tě budou potřebovat, ti bez váhání zaplatí, co si řekneš... nebo tě přinejhorším zavolají a zkusí s tebou smlouvat. A snížit svou cenu? Podívej, drahá, nikdo nekupuje starý šunt, jestliže si může dovolit to nejlepší."
Zastavila jsem u každého mezinárodního monopolu. Neočekávala jsem skutečně žádná velká sousta, ale jestli by někdo potřeboval nejlepšího světového kurýra, stačilo si jen prostudovat mou kvalifikaci.
Když se úřady začaly zavírat, vklouzly jsme zpátky do hotelu, abychom dodržely naši schůzku u večeře, a našly jsme jak Annu, tak Burta trochu namazané. Ne snad opilé, ale přímo šťastné a tisknoucí se k sobě až příliš nenuceně.
Burt nasadil pózu a deklamoval. "Dámy! Podívejte se na mne a připusťte, že jsem borec!"
"Seš nalitej."
"Tak, tak, Friday, lásko moje. Ale pochopíš to dřív, než stačil puknout závistí! Jsem muž, který rozbil bank v Monte Carlu. Jsem génius. Stoprocentní, skutečný finanční génius. Smíš mě obejmout."
Měla jsem v úmyslu, že ho obejmu, ale trochu později a v noci. Teď jsem se podivila. "Anno, vyloupil snad Burt banku?"
"Ne, ale pomalu k tomu míří." Zastavila se a zakryla si ústa, aby si opatrně říhla. "Promiň. Trochu jsme tady zkejsli, pak jsme se projeli do Flaminga, abychom zkusili štěstí. Dostali jsme se tam na potřetí těsně před uzavírací hodinou a Burt vsadil balík dolarů na hlavu jedné malé klisničky, která se jmenovala stejně jako jeho matka. Prostě výhodný sázkový kurs a ona si skutečně doskotačila domů jako první.
Taky je tam hned vedle závodiště kolo štěstí a Burt vsadil svou výhru na dvojitou nulu..."
"Byl ožralej," konstatovala Goldie.
"Jsem génius!"
"Oboje. Trefa na dvojitou nulu a Burt dal tuhle neskutečnou hromadu peněz na černou a trefa!, nechal ji tam a trefa!, posunul ji na červenou a krupiér poslal pro šéfa. Burt chtěl jít až do úplného rozbití banku, ale šéf mu dal limit pět set babek."
"Dacan. Gestapák. Najatej pucflek. A nikde žádnej svalouš a gentleman. Ale vzal jsem to blahosklonně."
"A o všechno jsi přišel," řekla Goldie.
"Goldie, můj staroušku, ty nemáš ze mě ten správný respekt."
"Asi mohl všechno ztratit," souhlasila Anna, "ale koukala jsem na to, jak se řídil bossovou radou. Se šesti šerify z kasina okolo nás jsme šli přímo do kanceláře Státní banky Šťastná Rána a uložili to tam. Jinak bych ho nepustila. Představ si, že neseš půl melounu babek v hotovosti z Flaminga do Dones. První přejití ulice bys nepřežil."
"Nesmysl! Vegas má méně násilných činů než kterékoli jiné město v Severní Americe. Anno, lásko moje jediná, jsi panovačná a náladová ženská, která ráda drží někoho pod pantoflem. Nevezmu si tě, ani kdybys padla ve Fremontu na kolena a odprosila mě. Namísto toho ti vyhodím z okna boty a budu tě bít a krmit suchýma kůrkama."
"Ano, drahý. Ale teď hned si můžeš obout svoje vlastní boty, protože teď budeš krmit nás všechny. Kůrkama z kaviáru a lanýžů."
"A šampaňským. Ale ne proto, že mě máte pod pantoflem. Dámy, Friday, Goldie, lásky moje - pomůžete mi oslavit mého finančního génia? Pitkou, bažantem pod sklem a senzační show holek v prima klobouících?"
"Ano," odpověděla jsem.
"Říkáš ano dřív, než si to stačíš rozmyslet. Anno, říkala jsi 'půl melounu'?"
"Burte. Ukaž jim to."
Burt vytáhl novou bankovní knížku, nechal nás na ni podívat, zatímco si leštil nehty o břicho a vypadal dost namyšleně. 504 000 babek. Víc než půl milionu v jediné tvrdé měně Severní Ameriky. Úha, něco přes třicet jedna kilo ryzího zlata. Ne, nechtěla bych to nést přes ulici, ani ve zlatých prutech. Určitě ne bez trakaře. Vešla by se na něj sotva polovina toho, co bych uvezla. Bankovní knížka je výhodnější. Ano, napila bych se s Burtem šampaňského.
Což jsme nakonec taky udělali v divadle na představení Hvězdného Prachu. Burt věděl, jaké spropitné dát vrchnímu číšníkovi, aby nás usadil nejblíž pódiu (anebo ho přeplatil, to nevím), usrkávali jsme šampaňské a měli jsme nádhernou

večeři. Tanečnice byly mladé, půvabné, usměvavé, zdravě vypadající a vonící po svěží koupeli. Dávali i mužskou show s naditými poklopci. Ženy okolo se dívaly, ale pro mě to moc nebylo, protože nevoněli hezky a navíc jsem měla pocit, že se zajímají mnohem více jeden o druhého než o ženy. Pochopitelně je to jejich starost, ale celkově jsem dala přednost dívčí show.
Dále účinkoval jeden kouzelník, který čaroval živé holuby způsobem, jakým většina kouzelníků čaruje pouhé mince. Miluju kouzelníky a nikdy nepochopím, jak to dělají, a tak se na ně dívávám s pusou dokořán.
Tenhle dělal něco, na co musel uzavřít pakt s Ďáblem. V jednom čísle nechal jednu z tanečnic zaměnit se svou půvabnou asistentkou. Nebyla převlečena, ale měla boty na jednom konci a nasazený klobouk na druhém a usmívala se uprostřed. Kouzelník z ní začal vytahovat holoubky.
Nevěřím tomu, co jsem viděla. Nebylo tam příliš místa a mě by to lechtalo. Ale ji asi ne.
Ale mám v úmyslu se tam vrátit a podívat se na to z jiného úhlu. To jednoduše nemůže být pravda.
Když jsme se dostali nazpátek do Dones, Goldie chtěla ještě chytit show v baru, ale Anna se rozhodla jít spát. Souhlasila jsem, že si posedím s Goldie. Burt řekl, abych mu držela místo, protože se hned vrátí zpátky, jen co uloží Annu.
Ale nevrátil se. Když jsme šli nahoru, vůbec mě nepřekvapilo, že jsem našla dveře do druhého pokoje zavřené. Už před večeří mě můj nos varoval, že je nepravděpodobné, aby se Burt věnoval mým pocuchaným nervům dvě noci za sebou. Je to jejich věc a já nemám sebemenší potěšení tam vejít.
Když jsem to skutečně potřebovala, Burt se ke mně zachoval fakticky ušlechtile.
Myslela jsem si, že Goldie nevěděla, oč kráčí, ale nevypadala na to. Jednoduše jsme si šly lehnout a pochechtávaly jsme se nad tím, kde všude měl ty holuby a pak usnuly. Jak jsem usínala, Goldie jemně chrápala.
Ráno mě opět probudila Anna, ale nevypadala naštvaně. Zářila štěstím. "Dobré ráno, miláčkové! Vyčurat a vyčistit zuby; snídaně bude jedna dvě. Burt se právě hrabe z koupelny, tak nelelkujte."
Během druhého šálku kávy řekl Burt, "Jak, drahá?"
Anna řekla, "Mám?"
"Jen se do toho pusť, miláčku."
"Prima. Goldie, Friday - doufáme, že si můžete dnešního rána vyšetřit trochu času. Protože se milujeme, chceme, abyste tu byly s námi. Dnes ráno se budeme brát."
Goldie i já jsme dávali najevo naprostý úžas a velkou radost, zároveň jsme kolem nich poskakovaly a líbaly je. V mém případě byla radost upřímná, za to u Goldie to bylo jen naoko. Spíš by to mohlo být naopak. Svoje podezření jsem si nechala pro sebe.
Goldie a já jsme šly ven, abychom koupily květiny. Domluvily jsme se, že se setkáme později u Gretna Gree, což byla svatební kaple. Ulevilo se mi a měla jsem radost, když jsem poznala, že Goldie vypadala stejně šťastně jako v přítomnosti těch dvou. Řekla mi to: "Jeden na druhého budou hodní. Nikdy jsem pořádně nevěděla o Anniných plánech stát se profesionální babičkou. Vždyť je to sebevražda." A dodala: "Doufám, že ses nedostala do duševních rozporů?"
Odpověděla jsem: "Hú, já? Proč bych měla?"
"S tebou spal noc před tím, s ní minulou noc. Dneska si ji bere. Některé ženy by to zcela vyvedlo z rovnováhy."
"Proboha, proč? Nejsem do Burta zamilovaná - mám ho ráda, protože byl jedním z vás, kdo mi jedné náročné noci zachránil život. A tak tu předvčerejší noc jsem mu zkusila poděkovat - on byl na mě taky strašně sladký, když jsem to moc potřebovala. Ale tohle pro mě není žádný důvod, abych očekávala, že se mi Burt bude věnovat každou druhou noc nebo dokonce každou."
"Jseš fajn, Friday, ale málo žen tvého věku umí myslet takhle přímo."
"Nevím. Myslím, že je to zcela zřejmé. I ty sis nenechala narušit citové zázemí. Stejná záležitost."
"Cože, co tím myslíš?"
"Úplně stejnou věc. Předvčerejší noc jsi s ní spala ty, minulou noc se milovala ona s ním. Nezdá se, že by sis s tím dělala starosti."
"Proč bych měla?"
"Neměla. Ale jsou to podobné případy." (Goldie, prosím tě, neměj mě za hlupáčka, drahá. Tvou tvář jsem nejen viděla, ale i cítila.) "Po pravdě řečeno, trochu jsi mě překvapila. Nevěděla jsem, že máš k tomu sklony. Samozřejmě, věděla jsem, co Anna udělá - překvapila mě, že Burta stáhla do postele. Neměla jsem tušení o tom, že je tam tahala. Myslím tím muže. Vůbec jsem nevěděla, že byla někdy vdaná."
"Aha. Ano. Domnívám se, že by to tak nějak mohlo být. Ale o Burtovi jsi toho už řekla hodně. Anna a já se máme rády už řadu roků - někdy si to taky dokážeme v posteli. Ale nebyly jsme zamilované. Každá velice tíhneme k mužům... bez ohledu na to, jaký jsi získala dojem. Když ti Anna Burta prakticky ukradla z náruče, přišlo mi to k smíchu - i když jsem měla o tebe trochu obavy. Nečekala jsem, že to skončí manželstvím, ale je skvělé, že to tak dopadlo. Tady je Zlatá Orchidej - co koupíme?"
"Počkej okamžik." Zastavila jsem ji před květinářstvím. "Goldie..., při tom, co je ti svaté, řekni mi jednu věc. Na farmě se někdo přihnal nahoru do ložnice a přinesl proutěná nosítka. Pro mě."
Goldie vypadala rozzlobeně. "Někdo moc kecal."
"Měla jsem to říct dříve. Miluju tě. Víc než miluju Burta, protože tebe miluju déle. Tak jako nemám potřebu si vzít jeho, tak si nemůžu vzít tebe. Miluju jenom tebe. All right?"
XXVI.
Možná, že bych si Goldie vzala. Hned jak se Anna a Burt formálně vzali, vrátili jsme se všichni do hotelu. Burt sebe i Annu přestěhoval do pokoje pro novomanžele. Nebyla tam žádná zrcadla na stolku, výzdoba interiéru byla bílá a

růžová, to ostatní stejné, ale o hodně dražší. Goldie a já jsme vypadly z hotelu a pronajaly si malé stavení, spíš takovou krabici od sucharů.
Leželo blízko místa, kde se Charleston svažuje do Fremontu. Byla to usedlost pro úplně nenáročné lidi, ale mně připadala jako pohádková perníková chaloupka s růžemi nad dveřmi. Neměla žádné růže a byla ohyzdná a jediná moderní věc, co jste v ní mohli najít, byl terminál, a ještě na splátky. Ale poprvé v životě jsem měla vlastní domov a byla jsem paní domu. Domov v Christchurchu jsem nikdy nepovažovala za svůj skutečný domov. Nikdy jsem nemohla být jeho majitelkou a různým způsobem mi bylo neustále připomínáno, že jsem spíš jenom takový host než stálý obyvatel.
Víte vy vůbec, jaký je to krásný pocit kupovat si hrnce a kastroly, když máte svou zcela vlastní kuchyň? Hned toho dne, co mi Goldie zavolala, jsem byla paní domu a dělala od jedenácti do sedmi ráno. Druhý den jsem uvařila svou první snídani a Goldie ještě spala... A připálila brambory na škvarky a trošku si u toho poplakala, což je, jak jistě chápete, výsada všech nevěst. Jestliže ano, pak už asi jsem doopravdy nevěstou. Už si na to pomalu zvykám... A ne jako nevěsta v Christchurchu.
Snažila jsem se být řádnou paní domu. Dokonce jsem si koupila semena hrachoru a pěstovala je v představě, že nahradí popínavé růže nad dveřmi. Přišla jsem na to, že zahradničení chce mnohem víc než jen zapíchat semena do země. Tahle semena nevyklíčila. Takže jsem to konzultovala v lasvegaské knihovně a zakoupila si knihu, opravdovou knihu s volnými listy a obrázky, kde bylo o zahradničení skoro všecko. Pečlivě jsem ji studovala a ukládala si ji do paměti.
Jenom jednu věc jsem neudělala. Ačkoliv mě to strašně moc svádělo, nepořídila jsem si žádné kotě. Goldie mohla vyplout každý den. Upozornila mě, že kdybych byla někde mimo, musela by odejít bez rozloučení, stejně jako jsem já upozorňovala Georga. A tak jsem si žádné kotě nepořídila.
Kdybych si obstarala kotě, musela bych se o ně co nejlépe postarat. Ale kurýr nemůže vozit s sebou někde v cestovním kufru kotě. Při téhle profesi prostě nejde vychovávat nějaké mládě. Jednoho dne mohu odjet. A tak jsem nikoho neadoptovala.
Až na tuto maličkost jsem si dopřávala všechny radosti plynoucí z toho, že jsem paní domu... Včetně mravenců v cukru a prasklé výlevky uprostřed noci. Už bych asi nestála o to zopakovat si znova právě tyhle dvě radosti. Jinak to byla velmi šťastná a krásná doba. Goldie si pomalu začala zvykat na mou kuchyni. Myslela jsem si, že vím, jak vařit. Teď vím, jak. A naučila jsem se míchat Martini přesně tak, jak to měla nejraději: džin Beefeater a suchý vermut Noili Prat v poměru 3,6:1, promíchat, žádné hořké kapky. Sama jsem si oblíbila Bristol Cream s ledem. Martini bylo na mě příliš drsné, ale aspoň jsem pochopila, že ošetřovatelka by po celodenní šichtě neměla čekat na drink ani minutu potom, co přijde domů.
To mě teda podržte. Být Goldie chlap, zbavím se sterility a šťastně bych vychovávala děti a pěstovala hrachor a koťata.
Hned na začátku toho období Burt a Anna odjeli do Alabamy a všichni jsme učinili pečlivá opatření, abychom neztratili na sebe spojení. Neměli v úmyslu tam žít, ale Anna cítila, že dluží své dceři návštěvu. A myslím si, že sama chtěla využít příležitosti jí ukázat nového manžela. Potom se rozhodli, že půjdou k vojsku nebo k polovojenské organizaci, která by je vzala, a podepsala by s nimi jednu společnou smlouvu. Bojovou. Ano, oba už byli unaveni z úřednické. práce. Byli ochotni do toho praštit, opustit spolupracovníky, a dát dohromady bojovou partu.
"Lepší jedna vzrušující hodina než poklidný život." Možná, že to tak je. Koneckonců, byl to jejich život.
Protože přišel den, kdy už jsem odjet nejen chtěla, ale také musela, byla jsem v neustálém styku se zprostředkovatelnou práce. Goldie pracovala téměř pořád a trvala na tom, že zaplatí všechny výdaje na domácnost. Dělala jsem, že to neslyším, a prosazovala, že pojedem přesně půl na půl. Protože jsem tady znala každou větvičku, věděla jsem přesně, kolik stojí bydlení v Las Vegas. Příliš mnoho, dokonce i nájem té naší bedny na suchary. Kdyby Goldie odešla, mohla bych tady žít sotva pár měsíců, pak bych byla na dně. Ale to jsem nechtěla.
Perníková chaloupka není zrovna místo, kde byste chtěli žít úplně sami.
Pokoušela jsem se i nadále sehnat Georga a Iana a Janet a taky Betty a Freddieho, ale sama jsem si pro sebe stanovila limit, že to budu zkoušet pouze dvakrát za měsíc. Poplatky za terminál nebyly totiž malé.
Trávila jsem dvakrát v týdnu půl dne ve zprostředkovatelně práce a prohlížela všechny nabídky. Už jsem nevěřila, že najdu práci kurýra, dokonce jen z poloviny tak dobrou, jako bylo místo u Šéfa. Ale pořád jsem si prohlížela informace od multinacionalistů, ti používali skutečně zkušené kurýry. A pročítala jsem i všechny ostatní pracovní příležitosti. A hledala něco, vlastně cokoli, kde bych uplatnila svůj rozhodně nevyužitý talent. Šéf mi dal na srozuměnou, že jsem určitý druh supermana. Jestliže je tomu tak, pak mohu potvrdit, že na supermany jsou kladeny malé nároky.
Rozhodla jsem se, že půjdu do nějakého kursu nebo školy a stanu se krupiérkou nebo obchodnicí. A pak jsem to zavrhla. Kvalifikovaný obchodník, reklamní agent, kormidelník nebo profesionální cyklista mohou pracovat mnoho let. A za velmi slušné peníze... Ale pro mě to byla úporná jednotvárná dřina. Brala jsem to jako způsob, jak zůstat naživu. Ale přitom nežít. Lepší je dát se na volnou nohu a vstoupit do vojska. Ale existovaly další možnosti, o nichž jsem nikdy neuvažovala. Vezměte si třeba tohle:

Matka-hostitelka - Neomezené povolení platné v celé Americe
anebo vydané Lloydem - Žádný zvláštní příplatek pro opakované porody až po čtyřčata
Ceny dohodou. Běžný poplatek za vstupní prohlídku, prováděnou fyziometrologem podle vašeho výběru.
BABIES UNLIMITED, akciová společnost
LV 7962M.

Mohla bych se nechat najmout Babies Unlimited nebo bych mohla pracovat na volné noze. Má podmíněná sterilita by

šla na dračku. Protože zákazníci se většinou dívají skrz prsty na matku-hostitelku, která se zaplete s klienty. A sama se oplodní těsně před tím, když se rozhodne pro to, že bude matka-hostitelka. Protože účelem není získat vajíčko, není sterilita žádnou překážkou. Technici jednoduše změní biochemické zákonitosti vašeho těla tak, že je zralé pro implantaci. Ovulace je zkrátka na obtíž.
Mít děti pro jiné, to by mohla být pouze dočasná výpomoc. Ale klidně možná. Dobře za to platí.

POŽADUJEME: Ženu na tři měsíce prázdnin mimo Zemi. Veškeré náklady, přepych 9 + prémie podle cechovního řádu.
Fyzický rozsah: Bez potíží při letu, povaha sangvinik 8, stupeň sexuální výkonnosti 7 a výše.
Klient je držitelem povolení na plození, vystaveného Chicagským impériem, a vzdá se ho ve prospěch této prázdninové ženy, jestliže otěhotní, nebo se oba podrobí 120denní sterilizaci podle jejího výběru.
Další informace: Amelia Trend, povolení zprostředkovatele sexu
18/20 New Cortex mezanin

Pro někoho, kdo chce mít tříměsíční prázdniny a má rád ruskou ruletu, to nebyla špatná nabídka. Pro mě není těhotenství žádným nebezpečím a jsem nadržená na víc než na stupeň sedm, a to o dost! Ale ve svobodném státě není plat děvky, včetně prémií, natolik vysoký, aby mi zajistil, že při trvalejší práci nepropásnu nějakou jinou šanci... A ten klient bez tváře bývá většinou nějaký neúspěšný ztroskotanec a vrták, anebo neuvažuje, že by si pro svou prázdninovou postel najal nějakou cizinku.

NUTNĚ POTŘEBUJEME - dva inženýry,
specializace na časoprostor, jakéhokoli pohlaví,
zkušené v projektování v n-rozměrech.
Musí být ochotni podstoupit nevratné odloučení.
Podíl na zisku - Výhody - Pojištění
Termín bude dojednán
Babcock a Wilcok, společnost s ručením omezeným Sledujte Wall Street Journal, LV Lbr Mrt

Tak tohle je přesně ten druh zaměstnání, co hledám. Jediná překážka byla v tom, že nemám ani tu nejmenší kvalifikaci. První kostel plazmitiánů vedle Mallu ("Na Počátku byla Plazma ve tvaru a v prázdnotě") nabízel celou řadu služeb. Do oka mně padla malá vývěska s pohyblivými písmeny "Příští panna bude obětována 22. října ve 02.51." Vypadalo to jako stálé místo, ale zase ne pro někoho bez kvalifikace jako jsem já. Zaujalo mě to. Mezitím vyšel ven nějaký muž a změnil nápis a já se dozvěděla, že jsem obětování včerejší noci už propásla a že další bude až za dva týdny. Což mě vůbec nezděsilo. Jako obvykle přišla ke slovu moje zvědavost: "Opravdu obětujete vždycky pannu?"
Odpověděl: "Já ne. Já jsem jen ministrant. No, ve skutečnosti to nemusí být panna. Ale musí vypadat jako panna."
Prohlédl si mě od hlavy k patě. "Myslím, že docela ujdete. Nechcete jít dovnitř a promluvit si s knězem?"
"No, vlastně ne. Doopravdy ji obětujete?"
Znova se na mě podíval. "Jste tady cizinka, že?"
Dala jsem mu za pravdu. "No, tak proto," pokračoval, "kdybyste si dala inzerát, že kupujete šňupavý tabák, tak byste se mohla uběhat a nikdo vám neporadí, kde ho sehnat, ačkoliv by všichni právě šňupali. To už je takové město."
Asi ano. Ale pravděpodobnější je, že se chovám jako křupan z Balíkova, co přišel právě do města. Nebo obojí.
Hodně inzerátů nabízelo práci mimo planetu anebo takou, co se týkala mimozemských záležitostí. Nepočítala jsem s tím, že bych se nechala najmout na práci mimo Zemi, protože jsem plánovala opustit naši planetu teprve v okamžiku, až budu tak marnotratně při penězích, že si budu moci vybrat kteroukoliv osadu od Proximy přes většinu planet v našem dosahu až po Říši. Prostě tak daleko, kam se dostali lidé a jejich nákladní lodě. S výjimkou Říše, kterou První Občan uzavřel pro přistěhovalce bez ohledu na to, kolik by za to byli ochotni zaplatit. Teď tam brali jen některé umělce a vědce na základě osobního jednání. I kdybych byla bohatá tak, jak to bylo nutné, nechtěla bych jet zrovna tam. Je to příliš z ruky. Ale obyvatelé Proximy jsou naši nejbližší sousedé. Na Jižním ostrově máte jejich slunce přímo nad hlavou jako velkou, jasnou hvězdu. To potěší.
Ale pročetla jsem si všechny inzeráty:
Transuranic Golden Division z Goldenu u Mývala hledá zkušené důlní inženýry jako dozorce koboldů na pět let, osobní prémie, výstroj zdarma. Inzerát se nezmiňoval o tom, že na Goldenu člověk bez přípravy jen málokdy vydrží pět let.
Hyper Space Lines najímají pro cestu do Říše, přes Proximu, Hlídku, Fiddlerovu Zelenou, Les, Botanický záliv, Ledňáčka a Prostřední. Čtyři měsíce na okružních stanicích ze Stacionární, měsíc placené dovolené na Zemi nebo Měsíci, a další kolečko. Přeskočila jsem požadavky a platy druhého navigátora a tylového a proviantního důstojníka a spojaře a vojenského lékaře, ale koukla jsem se na další hodnosti a profese. Potřebovali číšníka, stevarda, tesaře na údržbu, elektrikáře, instalatéra, elektrotechnika, elektrotechnika na počítače, kuchaře, pekaře, parťáka nakládačů, šéfkuchaře, skladníka, kuchaře na speciality, barmana, krupiéra nebo zprostředkovatele, ředitele pro společenské záležitosti, holografa nebo fotografa, zpěváka, učitele tance, instruktora společenské zábavy, sekretáře nebo tajemníka, sluhu, učitele umění, zdravotní sestru, dětskou sestru, náměstka ředitele, hostesky, učitele plavání, učitele karetních her, strážného důstojníka (vojáka), strážného důstojníka (nevojáka), dirigenta anebo šéfa hudební skupiny, divadelního režiséra, hudebníka (uvedeno 26 nástrojů, ale požadavek bylo umět hrát alespoň na dva z nich), kosmetičku, holiče a kadeřníka, maséra, prodavače, prodavače v maloobchodě, ekonoma cen, dozorce vězňů... - a to je jen ukázka. Samozřejmě, že když svou profesi děláte na Zemi, můžete ji dělat i ve vesmíru. Ovšem jak jsem se mohla

přesvědčit, týkaly se některé posty jedině práce na kosmické lodi. Ale i tak, co to znamená tady na Zemi nebo mimo ni "vrchní koženář 2/C"?
Nehledě na skutečnost, že Hyper Space Lines zaměstnává lidi "bez protekce a dá šanci každému", profese děvka na seznamu chyběla. Sama z vlastní zkušenosti vím, co to znamená "dát šance všem". Když se chcete dát najmout na jakoukoli neodbornou práci, pomůže vám víc než podstatně, když jste mladí, hezcí, zdraví, bisexuálové, nadržení, lační po penězích a ochotní přijmout každou jen trochu rozumnou nabídku.
Sám kapitán měl dvě levé nohy a byl účetní na starém Newtonu, kde to dotáhl až na stevarda. Když létal, došel k přesvědčení, že cestující první třídy musí dostat všechno, co chtějí... A že za to dobře zaplatí. A že od toho je právě tady kapitán. Říká se, že dával přednost manželským párům nebo i svobodným, pokud mohli pracovat jako tým v posteli i mimo ni. Slyšela jsem příběh o partě gigolů a šlapek, kteří nadělali na čtyřech cestách hromadu peněz. Dopoledne pracovali jako učitelé tance, odpoledne jako učitelé plavání, před a po večeři jako společníci pro tance a hostesky, potom připravili večerní komediálně laděné představení se zpěvy, pak se věnovali hostům jednotlivě nebo týmově při skupinovém sexu. Čtyři cesty a museli jít do penze. Protože už nebyli přitažliví a vitální, museli je propustit. Jinak by nevydrželi tohle nemožné tempo.
Nemyslím si, že by peníze byly pro mě až takovým pokušením. Mohu být vzhůru každou noc, když je to nutné, ale druhý den chci pořádně spát.
Přišlo mi divné, že Hyper Space Lines měla jen čtyři linky pro cestující a neustále si najímala tolik různých profesí. Agentka, shánějící nové zaměstnance, mi řekla: "Vy to doopravdy nevíte?"
Řekla jsem jí, že ne.
"Na každé ze tří zastávek přibíráme spousty těch, co chtějí procestovat svět jako vy. Ačkoliv mohou být v něčem zruční, je dost drahé platit třikrát tolik lidí. Ale jenom na jedné planetě vyplácíme prémie. Takže našim největším problémem je dezerce. Fiddlerova Zelená je tak nehostinné místo, ale první důstojník Diracu tam před pár lety dezertoval. Společnost pak neměla tolik problémů s tam naverbovanou posádkou... Ale představte si, že bydlíte v Rangúnu nebo Bangkoku nebo Kantonu a pracujete na nákladní lodi na Ledňáček a už toho všeho máte plný zuby už delší dobu. Co byste dělala?"
Pokrčila rameny a pokračovala: "Nevykládám vám žádné tajnosti. Každý, kdo o tom přemýšlí, pozná, že pro většinu lidí je jedinou možnou cestou, jak se dostat pryč ze Země nebo z Měsíce, právě nechat se naverbovat na kosmickou loď a pak vzít roha. Kdybych mohla, tak to taky udělám."
"Tak proč to neuděláte?"
"Protože mám šestiletého syna."
Měla bych si to taky sama dobře promyslet!
Některé inzeráty povzbudily mou představivost. Tohle byl jeden z nich:

Právě otvíraná nová planeta typ T-8.
Zaručujeme maximální nebezpečí.
Pouze pro páry nebo skupiny.
Dokonalý plán na přežití v době nouze.
Churchill a syn, obchodníci s nemovitostmi Las Vegas, zprostředkovatelna práce 96/98

Vzpomněla jsem si, že Georges říkal, že cokoli nad velikost 8 v T-stupnici vyžaduje velké prémie, nebo jiné finanční příplatky. Ale teď už jsem toho věděla o celé stupnici daleko víc. Naše Země byla také stupeň číslo osm. Většinu této planety nebylo právě jednoduché obdělat. Větší část musela být přestavěna a přebudována. Pokračovala jsem ve svých úvahách. Pokud tahle planeta nebude nasycena tunami peněz a lidí, mnoha a mnoha tunami vody, bude vhodná tak pro pouštní korovce a plazivé sukulentní rostliny.
Podivila jsem se tomu sloganu o maximálním nebezpečí. Bylo to něco, co vyžadovalo ženu, která sebou dokáže rychle švihat, když se mačkají spouště? Netoužila jsem být velitelkou čety Amazonek, protože některou z mých děvčat mohli zabít, a to by se mi vůbec nelíbilo. Ale neuvažovala jsem ani o tom, že bych se chytla nějakého vyhlášeného rváče nebo někoho podobného, protože jsem si byla jistá, že bych se k němu mohla přistěhovat, pěkně ho obrat a vypařit se, zatímco on by pátral po tom, jestli se vůbec něco stalo.
Možná, že drsná T-osmička by byla pro Friday lepší místo než uhlazená Fiddlerova Zelená. Na druhé straně maximální nebezpečí mohlo znamenat značnou sopečnou činnost nebo zvýšenou radioaktivitu. A chtěli byste zářit ve tmě? Friday, nejdříve si to zjisti. Druhou možnost opravy už mít nebudeš.
Zdržela jsem se toho dne na Mailu, protože Goldie byla opět v noci na tahu. Když se ráno vrátila domů, přinesla jsem jí snídani, uložila ji asi v deset do postele a doufala, že bude spát aspoň do šesti večer... Potom jsem lelkovala, dokud nezačali zavírat kanceláře na Mallu. Když jsem se dostala domů, v našem domě se nesvítilo, což mě docela potěšilo, protože jsem si myslela, že Goldie vyspává. Když budu mít štěstí, mohla bych spořádat její snídani, ještě než se probudí. Takže jsem byla zticha jako myška... a zjistila, že dům je prázdný. Nechci se pokoušet o nějakou vědeckou definici, ale sami dobře víte, že prázdný dům má jinou vůni, jiný zvuk a jinou chuť a jinak na vás působí než ten, kde spí nějaká osoba. Šla jsem přímo do ložnice. Prázdná postel. Prázdná koupelna... Rozsvítila jsem a hned našla to, co pro mě vytiskla tiskárna terminálu:

Nejdražší Friday, už to tak vypadá, že mě doma nezastihneš. A to je asi dobře, protože bychom to obě prořvaly a to není žádné řešení. Získala jsem dobré místo, ale ne tak, jak jsem čekala. Vyplatilo se, že jsem byla pořád ve styku s mým dřívějším šéfem. Doktor Krasny mě zavolal těsně předtím, než jsem šla spát. Je teď velící důstojník zbrusu nové polní

nemocnice a ošetřovny, sloužící Sam Houston Scouts. Každý prapor je vlastně kádrová záloha pro bojový tým na atentáty, kdy více střelců střílí z různých míst současně na jeden terč, nebo pro jízdní brigádu. Nemyslím, že bych ti měla vykládat, kde se vyzbrojujeme, nebo kam pojedeme, ale (spal tenhle dopis, až si ho přečteš!) když pojedeš západně od Plání, mohla bys nás dojet v Llanos Estacados.
Kam teď právě jedeme? To je doopravdy důvěrná informace. Ale když nenapadneme Ascención, pár manželek bude brát vdovský důchod. Volala jsem Anně a Burtovi. Čekali na mě v El Pasu deset minut po šesté večer. ("18.10"? Potom Goldie je už v Texasu? Drahoušek!) Protože mě dr. Krasny ubezpečil, že když se neobjeví nějaké právní kličky, mohli by dostat práci, ať už v bojové jednotce, nebo v pomocném zdravotnickém sboru. Je tady práce i pro tebe, drahoušku. V bojové jednotce, pokud bys chtěla. Nebo tě zařadím jako zdravotnického technika třetího stupně a použiju tě sama a povýším tě na vrchního seržanta ve zdravotnické administrativě bez průtahů, protože znám tvoje kvality a taky je zná plukovník Krasny. Bylo by dobré, kdybychom všichni čtyři, chci říci všech nás pět, bylo zase pohromadě.
Ale nechci se ti plést do života. Vím, že máš starost o své kanadské přátele, co zmizeli. Jestliže sama cítíš, že by ses měla po nich podívat, měj se fajn a hodně štěstí. Ale když bys chtěla jít do malé akce se slušnou prémií, přijeď rovnou do El Pasa. Adresa je: Panhandle Investmens, pobočka El Paso, úřadovna pro terénní operace (sekce životního prostředí), do rukou Johna Krasnyho, hlavního inženýra. A nesměj se tomu. Zapamatuj si to a hned to znič. Protože tahle operace je ve zprávách, můžeš kohokoli z nás zastihnout bez konspirace prostřednictvím houstonské úřadovny Zvědů. Ale právě teď jsem "vedoucí osobního oddělení" v "Sekci životního prostředí".
Ať tě chrání milostivý Bůh! Tvá milující Goldie.
XXVII.
Okamžitě jsem to spálila. Pak jsem si šla lehnout. Neměla jsem vůbec chuť na jídlo. Ráno jsem šla do zprostředkovatelny práce, vyhledala pana Fawcetta, náboráře Hyper Space Lines, a řekla mu, že se chci nechat najmout jako strážný důstojník, nevoják.
Ten namyšlený dacan se mně vysmál. Rychle jsem mrkla na jeho asistentku, aby mě morálně podpořila, ale ta odvrátila zrak.
Ovládla jsem se a řekla zdvořile: "Mohl byste mi vysvětlit, co je na mně k smíchu?"
Přestal chraptivě krákorat a řekl: "Koukni se, kočičko, strážný důstojník znamená, že je to chlap. I když bychom tě mohli najmout jako mistryni v nějakém jiném oboru."
"Říkáte, že vaše heslo je dát všem stejné šance. Pod tím máte drobným písmem napsáno, že pojem číšník zahrnuje i číšnice, stevard stevardky a tak dále. Je to pravda?" Fawcett se přestal smát.
"Naprostá pravda. Ale taky je tam napsáno: Fyzické předpoklady snášet běžnou službu profese. Strážný důstojník je na lodi vlastně policejní důstojník. Strážný důstojník, nevoják, to je polda, který umí udržet pořádek, aniž by sáhl po zbrani. Nedělá mu potíže rvát se a zabásnout hlavní výtržníky holýma rukama. Tohle asi neumíte. Takže mi tady nekecejte, že byste to zvládla."
"Nebudu. Ale vy jste asi nečetl můj bezvadný životopis."
"Nevím, co by to mohlo změnit. Ačkoliv..." Lhostejně se kouknul na popsanou stránku papíru a rychle ji přečetl až dolů. "Píšete tady, že jste bojový kurýr."
"To znamená, že když dostanu práci, nikdo mi v ní nezabrání. Když se o to někdo pokouší až moc, udělám z něho konzervu pro psy. Kurýr cestuje beze zbraně. Táhnu někdy s sebou laserový nůž nebo slzný plyn na jedno použití. Ale jsem závislá na svých rukou. Všimněte si mého výcviku."
Prohlédl si to. "Oukej, takže jste byla ve škole vojenského umění. Ale to pořád nevysvětluje, jak byste dokázala zdolat velkého zápasníka těžšího než metrák a o hlavu vyššího než jste vy. Neokrádejte mě o čas, děvče. Vy byste nedala do vězení ani mě."
Naklonila jsem se nad jeho stůl, pak jsem toho pyšného páva hodila ke dveřím a zase pustila, aniž si toho někdo zvenčí všiml. Dokonce ani jeho asistentka to nezaregistrovala a s největší pravděpodobností o tom vůbec ani nevěděla.
"Tohle dělám, abych nikoho nezranila. Ale chci, abych si to mohla vyzkoušet na tom největším chlapovi, co u vás dělá lodní stráž. Zlomím mu ruku, pokud mi neřeknete, abych mu i zlomila vaz."
"Napadla jste mě, když jsem se nedíval!"
"Samozřejmě, že ano. Takhle zpracuji každého opilého výtržníka. Ale teď se díváte, takže si to můžeme dát znova. Jste připraven? Tentokrát bych vás měla zranit, ale ne zas moc. Žádnou kost vám nezlomím."
"Zůstaňte, kde jste. To je směšné. Nenajímáme strážné důstojníky jenom proto, že mají výcvik v nějakých orientálních tricích. Najímáme velké chlapy, tak velké, aby budili respekt už svou velikostí. Nemusí ani bojovat."
"Dobrá," řekla jsem. "Najměte mě jako tajného poldu. Dejte mi večerní šaty a říkejte, že jsem učitelka tance. Když někdo mé velikosti při tanci strčí v tlačenici toho vašeho velkého poldu do solaru, přestanu se tvářit jako dáma a dojdu si pro něho a poldu zachráním."
"Naši strážní důstojníci nepotřebujou ochranu."
"Možná. Opravdu velký muž je obvykle pomalý a nemotorný. O boji toho moc neví, protože nikdy nemusel doopravdy bojovat. Umí udržet pořádek na večírku pro zvané hosty. Anebo si poradí s jedním opilcem. Ale představte si, že kapitán doopravdy potřebuje pomoc. Nějaká výtržnost. Vzpoura. Pak potřebujete někoho, kdo umí bojovat. Mě."
"Nechte přihlášku u mé asistentky. Nevolejte nám. My zavoláme vám."
Šla jsem domů a přemýšlela, po čem jiném bych se mohla podívat. Anebo mám jet do Texasu? U pana Fawcetta jsem udělala stejnou hloupost. Neomluvitelnou chybu jako tehdy s Brianem... A Šéf by se za mě styděl. Místo toho, abych přijala jeho nabídku, měla jsem trvat na spravedlivé zkoušce. Ale nikdy bych ani malíčkem neublížila muži, kterého jsem předtím požádala o práci. To je hloupé, Friday, hloupé.
Ztráta místa mě vůbec nemrzela. Ale ztratila jsem příležitost dostat práci ve vesmíru u Hyper Space Lines. Musela jsem

hodně brzo najít takové místo, abych mohla zdokonalit posvátný rituál, který provozuju při jídle. Ale tohle místo to nebylo. Koukněte se: ráda jím vepřové. Rozhodla jsem se cestovat s Hyper Space Lines, protože jedna taková cesta by mě přivedla na víc než polovinu všech kolonizovaných planet v prozkoumaném vesmíru.
Zatímco jsem začala myslet na přesídlení, jak mi radil Šéf, trápila mě myšlenka jen tak nakouknout na nějakou planetu. Jen podle příruček napsaných reklamními pisálky. Chtěla jsem si nejdřív něco koupit. Například o Edenu se psalo mnohem víc než o jakékoliv jiné osadě ve vesmíru. Pozornost odpovídala jeho přednostem: Na většině území je podnebí ještě lepší než v jižní Kalifornii, žádní nebezpeční dravci, žádný škodlivý hmyz, přitažlivost o devět procent menší než na Zemi, obsah kyslíku v atmosféře o jedenáct procent vyšší, metabolismus srovnatelný s pozemským a půda tak úrodná, že dvě nebo tři sklizně vína nejsou nic neobvyklého. Kam se jen podíváte, rozkošná krajina. Dnes tady žije skoro deset miliónů lidí.
Takže jak to navléknout? Jeden večer v Luna City jsem se nechala sbalit důstojníkem z kosmické lodi. Pozval mě na večeři. Od té doby, co byl Eden objeven, společnost už do pěj investovala pěknou sumičku. Lákala sem zákazníky jako na skvělé místo, kde trávit penzi. A v tom měla pravdu. Když ho první skupina osídlenců upravila, devadesát procent osadníků, co sem přišli, byli starší a bohatí lidé.
Státním zřízením je Eden demokratická republika, ale ne taková jako Kalifornská konfederace. Abyste mohli volit, musí vám podle pozemského kalendáře být alespoň sedmdesát let a musíte platit daně jako třeba vlastník půdy. Mezi dvacátým a třicátým rokem pracujete ve veřejných službách a jestliže si myslíte, že vlastně čekáte na vrásky a šediny, tak máte úplnou pravdu. Kromě toho ale musíte dělat i nepříjemné věci, které někdo dělat musí a na které by se muselo jinak hodně doplácet, pokud by se na ně najímali lidé.
Dočtete se o tomhle v nějaké reklamní příručce? Nebuďte směšní.
Než si koupím lístek na cestu na nějakou osadu, musím si o ní zjistit to, co se v reklamách nepíše. Ale o nejlepší příležitost jsem se připravila sama, když jsem panu Fawcettovi dokazovala, že žena nevojak může zdolat chlapa většího než je sama. A tak mě zřejmě dal na černou listinu.
Doufala jsem, že z toho jednou vyrostu.
Šéf pohrdal pláčem nad rozlitým mlékem stejně jako bolestínstvím. Když jsem se sama připravila o šanci nechat se najmout firmou Hyper Space Lines, byl nejvyšší čas opustit Las Vegas, dokud jsem při penězích. Když nemohu podniknout Velkou cestu, mohu získat pravdivé informace o osídlených planetách tak, jak jsem se dozvěděla pravdu o Edenu. Zpracovat někoho z posádky kosmické lodi.
Musela bych jet na místo, kde ho určitě najdu: Na Stacionární nad Beanstalkem. Piloti nákladních lodí neradi sestupovali níž k zemské gravitaci než na L-4 nebo na L-5, chtěli být na oběžné dráze Měsíce bez toho, aby nevýhodně vstupovali do jeho přitažlivosti. Ale lodě s cestujícími obvykle na Stacionární přistávaly. Všechny obří stroje Hyper Space Lines, Dirac, Newton, Forward a Maxwell odtud startovaly, obracely se tady, procházely údržbou a doplňovaly zásoby. Firma Shipstone tady měla oddělení původně pro prodej energie kosmickým lodím, hlavně těm velkým.
Důstojníci a mužstvo odjížděli a zase přijížděli. Ti, co nemohli na chvilku zmizet, mohli na lodích přespávat, ale raději šli něco pojíst a popít a trochu si na Stacionární povyrazit.
Neměla jsem Beanstalk v oblibě a na Stacionární si celý týden nedělala starosti. Kromě nádherného a pokaždé jiného pohledu na Zem tady nebylo nic zajímavého, co by stálo za vidění, kromě vysokých cen a těsných ubytoven. Umělá přitažlivost vás nepříjemně houpala a vždycky se zdálo, že vám polévka chrstne do obličeje.
Ale když kolem toho neděláte moc povyku, můžete tady dostat práci. Mohla bych tady vydržet dost dlouho, abych se dopátrala upřímných názoru alespoň jednoho žvanivého kosmonauta na každou osídlenou planetu.
Dokonce bych mohla hodit za hlavu i ten výstup s Fawcettem a odletět odtud lodí firmy Hyper Space Lines. Předpokládám, že tady vždycky na poslední chvíli doplňovali chybějící členy posádky. Když se taková šance naskytne, už nechám toho pošetilého nápadu najmout se jako lodní stráž. Číšnice, holka na mytí nádobí, pokojská, lazebnice... Jestliže mě tato profese dostane na svou Velkou cestu, skočím po tom.
Když jsem se tak trochu usadila v novém domově, těšila jsem se na přistání lodě, která měla první třídu, kde se jízdné platí tak přesně a včas jako to dělal můj pěstoun.
Nechala jsem vzkaz domácímu téhle díry na myši, ve které jsem žila, a před odjezdem do Afriky trošku poklízela. Můžu se odsud dostat do Ascensionu? Nebo bych měla zase jet lodí? Afrika mně připomněla Goldie a Burta a Annu a toho miloučkého doktora Krasnyho. Mohla jsem se do Afriky nakonec dostat dřív než oni. Byla tam teď jenom jedna válka, o které jsem věděla, ale i tak jsem měla v úmyslu se jí vyhýbat jako čert kříži.
To mi připomnělo, že jednou připravím zprávu o moru pro Glorii Tomosawovou a pro přátele na L-5, manžele Mortensonovy. Zdálo se naivně nepravděpodobné, že přemluvím je nebo kohokoli jiného, aby uvěřili, že epidemie Černé smrti propukne v průběhu třiceti měsíců. Sama jsem tomu nevěřila. Ale kdybych mohla zodpovědné činitele vylekat tak, aby se zpřísnila deratizační opatření a aby lékařské a veterinární prohlídky u přepážek Clo, Zdravotní a veterinární prohlídka, Přistěhovalectví nebyly jen rituálem beze smyslu, mohlo by to ještě osady ve vesmíru a Měsíci zachránit.
Nebylo to pravděpodobné - ale já to museli zkusit. Jediná věc, co jsem musela kromě toho udělat, bylo začít trochu víc pátrat po mých ztracených přátelích... Anebo to nechat na dobu, až se vrátím dolů ze Stacionární, nebo, jak aspoň doufám, až se vrátím ze své Velké cesty. Samozřejmě, že ze Stacionární můžete volat do Sydney nebo Winnipegu. Nebo kam chcete... Ale je to příliš drahé. Už dříve jsem přišla na to, že něco chtít a mít na to není totéž.
Vyťukala jsem winnipegské telefonní číslo Tormeyových a zase to vzdala, protože jsem uslyšela: "Číslo, které jste vytočili, je dočasně mimo provoz na žádost uživatele."
Pak jsem dostala Pirates Pizza Palace.
Zamumlala jsem. "Promiňte, to je omyl," a vynulovala klávesnici.

Pak jsem vyťukala číslo znova, co nejopatrněji - a zase dostala Pirates Pizza Palace.
Tentokrát jsem řekla: "Je mi líto, že vás obtěžuji. Jsem ve Svobodném státě Las Vegas a zkouším se dovolat k příteli do Winnipegu. A dvakrát jsem se místo toho dovolala k vám. Nevím, co dělám špatně."
"Jaké číslo voláte?"
Uslyšela jsem přátelský hlas: "To jsme my. Nejlepší a největší pizzy v Britské Kanadě. Ale otvírali jsme teprve před deseti dny. Možná, že váš přítel používal tohle číslo před námi."
Souhlasila jsem, poděkovala přátelskému hlasu a vynulovala klávesnici. Posadila jsem se a přemýšlela. Pak jsem vyťukala kancelář ANZACu ve Winnipegu a modlila se přitom, aby ten neochotný terminál byl schopný přenášet obraz na větší vzdálenost než do samotného Las Vegas. Když si hrajete na soukromé očko, je lepší jednat osobně.
Jakmile se ozval počítač ANZACu, požádala jsem důstojníci, co měla službu, aby mi poradila, jak mám pracovat s tímhle počítačem. Řekla jsem té ženě, co mi odpovídala: "Jmenuji se Friday Jonesová a jsem přítelkyně kapitána Tormeye a jeho ženy z Nového Zélandu. Pokoušela jsem se jim zavolat, ale nedovolala jsem se. Mohu vás požádat, abyste mi laskavě pomohla?"
"Obávám se, že ne."
"Opravdu? Ani se o to nepokusíte?"
"Lituji. Kapitán Tormey odstoupil. Nechal si dokonce vyplatit penzi. Rozumím tomu tak, že si koupil nějaký dům a šel za lepším. Vím, že jediná adresa, kterou tu na něj máme, je adresa jeho švagra na sydneyskou univerzitu. Ale lidem, co u nás nepracují, nemůžeme poskytnout adresu našeho zaměstnance."
Řekla jsem: "Myslíte profesora Frederrica Farneseho z katedry biologie na tamější univerzitě?"
"Máte pravdu. Jak vidím, asi je znáte."
"Ano. Freddie a Betty jsou mí staří přátelé. Znám je z doby, kdy ještě žili v Aucklandu. Dobrá, zkusím se dovolat z domu Freddiemu a přes něj Ianovi. Díky za vaši pomoc."
"Rádo se stalo. Když budete mluvit s kapitánem Tormeyem, prosím, pozdravujte ho od druhého pilota Pamely Heresfordové."
"Vyřídím."
"Když budete chtít být doma brzo, mám pro vás dobrou zprávu. Jízdní řád do Aucklandu už vůbec neplatí. Posledních deset dnů jsme vozili jenom náklad a teď už víme, že našim lodím nehrozí sabotáž. Nabízíme čtyřicetiprocentní slevu na všechny druhy jízdného. Chceme, aby naši staří přátelé zase jezdili jenom s námi."
Znovu jsem jí poděkovala, ale řekla, že když jsem v Las Vegas, měla bych jet z Vanderbergu. Potom jsem zavěsila, abych nemusela improvizovat nějaké další lži.
Opět jsem si sedla a přemýšlela. Když lodě zase jezdí, co kdybych jela nejdříve do Sydney? Obvykle jezdil týdenní trajekt z Káhiry do Melbourne a obráceně. Kdyby nebyl v provozu, mohla bych jet metrem a vznášedlem přes Singapur, Rangún, Dillí, Teherán, Káhiru, potom dolů do Nairobi. Ale bylo by to drahé, dlouhé a nejisté. S tlačenicí při každém přestupu a taky s pravděpodobností, že cesta ztroskotá na nějakém místním problému. Bez peněz na cestu na Beanstalk bych se mohla v Keni motat dost dlouho.
Poslední východisko z nouze. Poněkud zoufalé.
Zavolala jsem Auckland a už mě nepřekvapila zpráva počítače, že Ianovo číslo nefunguje. Zkontrolovala jsem si, jaký čas je teď v Sydney, potom zavolala na univerzitu. Ale ne jako obvykle přes centrálu na děkanátu, ale rovnou na katedru biologie, na číslo, co jsem získala před měsícem.
Poznala jsem důvěrný přízvuk australské angličtiny. "Tady je Marjorie Baldwinová, Ireno. Ještě pořád se pokouším najít svou ztracenou ovečku."
"Moje řeč! Lásko zkoušela jsem mu doručit tvou zajímavou zprávu. Ale profesor Freddie se nevrátil do své pracovny. Opustil nás. Je fuč."
"Fuč? A odešel kam?"
"Nevěřila bys, kolik lidí by to rádo vědělo. Neměla bych ti říkat ani tohle. Někdo uklidil jeho pracovní stůl. V jeho bytě nezůstal ani vlásek - je fuč! Nemohu ti říci víc než tohle, protože nikdo nic neví."
Po tomhle děsivém hovoru jsem stále seděla a přemýšlela, pak zavolala winnipegskou bezpečnostní službu Wehrwolfy. Šla jsem vysoko jak to jen šlo, až k muži, který se představil jako pobočník velitele. A po pravdě mu řekla, kdo jsem (Marjorie Baldwinová), kde jsem (v Las Vegas) a co chci (dostat se ke svým přátelům). "Vaše společnost hlídala jejich dům před tím, než ho prodali. Můžete mi říci, kdo ho koupil, nebo aspoň který agent to zprostředkoval, nebo oboje?"
Snad dostanu nejen obraz, ale i zvuk. Odpověděl: "Podívej, sestro, poznám poldu po čichu dokonce i přes terminál. Vrať se a řekni svému šéfovi, že už posledně z nás nedostal nic a že nedostane ani teď."
Ovládla jsem svůj temperament a tiše odpověděla: "Nejsem fízl, ačkoliv vím, proč si to myslíte. Jsem opravdu v Las Vegas, jak se můžete přesvědčit tím, že mi zavoláte zpět na účet volaného."
"To mě nezajímá."
"Tak dobře, kapitán Tormey vlastnil sehraný pár Morganových vraníků. Můžete mi říct, kdo je koupil?"
"Zmiz, policajte."
Ian prokázal skvělý úsudek: Werwolfové byli doopravdy loajální ke svým klientům. Kdybych měla dost času a peněz, mohla bych schrastit něco, jak se dostat do Winnipegu nebo do Sydney. A zkusit, co jde zjistit. Kdyby tak přání měla křídla... Zapomeň na to, Friday. Nakonec jsi úplně sama, ztratila jsi je.
Chceš vidět, jak moc šeredně se Goldie zapletla do války ve východní Africe? Ale Goldie s tebou nechtěla zůstat, a tak nezůstala mimo tu africkou válku - nic ti to neříká?
Ano, to mi připomnělo něco, co vím. Ale co si nikdy nepřiznám. Vždycky potřebuju lidi víc než lidé potřebují mne. To je tvá stará nevýhoda, Friday, a víš, jak to vzniká a co si o tom myslel Šéf.

Dobrá, zítra pojedeme do Nairobi. Dneska popíšu ve zprávě pro Glorii a Mortensonovy Černou smrt. Pak si dám pořádný celonoční spánek a odjedu. Páni, jedenáctihodinový časový rozdíl! A pak zkuste brzo vstávat. Nedělejte si starosti o Janet a spol., dokud se nevrátíte z Beanstalku s hlavou plnou nápadů, kde začít s osídlením. Pak si můžete klidně dopřát utratit poslední gram zlata při vysilujícím pokusu sehnat své přátele... protože Gloria Tomosawová všechno zařídí, hned jak jí řeknete, kterou planetu jste si už vyhlédli.
Skutečně jsem celou noc prospala. Druhého dne ráno jsem si zabalila stejný lodní pytel a do něj jenom pár věcí. Okouněla jsem v kuchyni, vyhodila do smetí pár věcí a jiné uchránila s poznámkou pro mého pana domácího, pachtýře, když vtom zabzučel terminál.
Byla to ta pěkná ženská s šestiletým klukem z Hyper Space Lines.
"Jsem ráda, že jsem vás chytla," řekla. "Můj šéf má pro vás práci."
Objevila se přihlouplá Fawcettova tvář: "Prohlásila jste o sobě, že jste kurýr."
"Jsem jedna z nejlepších."
"V tom případě to znáte: práce mimo Zemi. Dobrá?"
"Samozřejmě."
"Zapište si: Franklin Mosby, Spojená pátrací, apartmá číslo 600, Shipstone Bulding, Beverly Hills. Teď si pospěšte. Chce s vámi provést vstupní pohovor ještě dopoledne."
Nepoznamenala jsem si adresu. "Pane Fawcette, bude vás to stát sto doláčů a zpáteční jízdenku na metro. Dopředu."
"Cože? To je k smíchu!"
"Pane Fawcette, obávám se, že jste zaujatý! Mohl byste narazit a poslat mě někam zbytečně a ztratit den a peníze na zpáteční jízdenku metrem do Los Angeles."
"Jste legrační holka, stejně. Podívejte se, pro jízdné si můžete přijet sem do kanceláře - po vstupním pohovoru. Už jste měla odjet. A pokud jde o těch sto doláčů... Mám vám říci, co s tím budu dělat?"
"Nedělejte si starosti. Kdybych byla strážný důstojník, budu očekávat mzdu strážného důstojníka. Ale jako kurýr... Jsem nejlepší, a jestliže ten muž doopravdy chce nejlepšího, zaplatí mi honorář za vstupní pohovor bez uvažování."
Dodala jsem: "Nejste seriózní, pane Fawcette, na shledanou!"
Vymazala jsem obraz. Zavolal zpátky za sedm minut. Mluvil, jako by mu někdo ublížil: "Vaše zpáteční jízdenka a kilo doláčů budou na stanici. Ale to kilo vám strhneme z platu a pokud nedostanete místo, zaplatíte to taky. Tak či tak, dostanu od vás provizi."
"Za žádných okolností nezaplatím a vy ode mě nedostanete žádnou provizi, protože jsem vás nikdy nezplnomocnila, abyste dělal mého agenta. Možná, že od Mosbyho něco dostanete, ale i když ano, nepůjde to z mé mzdy, ani mého honoráře za vstupní pohovor. A nehodlám jet dolů na stanici a čekat a chodit dokola jako kluk, co loví bekasiny. Jestliže vám o ten obchod doopravdy jde, pošlete peníze sem."
"Jste nemožná." Jeho obličej zmizel z obrazovky, ale nesmazal ji. Objevila se jeho asistentka: "Podívejte se," řekla. "To místo doopravdy hoří. Můžete na mě čekat na stanici u New Cortes, prosím? Dostanu se tam tak rychle, jak to jen půjde, a budu mít peníze na vaše jízdné a honorář."
"Samozřejmě, drahoušku, s radostí."
Zavolala jsem domácímu, řekla mu, že klíč je v lednici, a ať určitě nenechá zkazit jídlo.
Fawcett nevěděl, že od úmyslu jet na tu schůzku mě nic neodradí. Jméno a adresa byly stejné jako ty, které mě Šéf přinutil naučit se nazpaměť krátce před tím, než zemřel. Nikdy jsem po tom nepátrala, protože mi neřekl, proč chce, abych se to naučila nazpaměť. Teď aspoň uvidím.
XXVIII.
Na dveřích byl pouze jeden nápis: VŠEOBECNÁ PÁTRACÍ-SPECIALISTÉ NA MIMOZEMSKÉ PROBLÉMY. Vešla jsem dovnitř a živá žena v předpokoji mně řekla: "Drahoušku, už mají plno. To místo jsem dostala já."
"Divila bych se, kdybyste si ho udržela. Mám tady domluvenou schůzku s panem Mosbym."
Pozorně si mne beze spěchu prohlédla: "Štětka na telefon?"
"Dík. Kde sis nabarvila vlasy? Koukni se, poslali mě sem z Hyper Space Lines, z úřadovny Las Vegas. Tvůj šéf už teď ztrácí každou vteřinu peníze. Jsem Friday Jonesová. Ohlas mě."
"Nech tý legrace." Sáhla na řídící pult a řekla něco do domácího telefonu. Našpicovala jsem uši. "Franku, je tady nějaká děvka a říká, že má s tebou schůzku. Tvrdí, že je z Hypo ve Vegas."
"Ksakru, už jsem ti říkal, abys mě tak v práci neoslovovala. Pošli ji sem."
"Nemyslím, že je od Fawcetta. Nezahýbáš mně?"
"Drž hubu a pošli ji sem." Odstrčila telefon. "Sedni si. Pan Mosby je na konferenci. Řeknu ti, až bude mít chvilku čas."
"Tohle ti neřekl."
"Cože? Jak to můžeš vědět?"
"Říkal ti, abys ho v práci neoslovovala Franku, a mě poslala dovnitř. Trochu jsi odmlouvala, a tak ti řekl, abys držela hubu a poslala mě dovnitř. Takže já jdu. Bude lepší, když mě ohlásíš."
Mosby vypadal na padesát a snažil se vypadat na pětatřicet. Měl drahé střevíce, drahý oblek, široký úsměv jak z reklamy na zubní pastu a chladné oči. Pokynul směrem k židli pro hosty. "Co vás zdrželo? Řekl jsem Fawcettovi, že vás chci vidět před polednem."
Mrkla jsem na prst a pak na hodiny na stole. 12.04. "Od jedenácti jsem ujela 450 kilometrů a pak přes celé město. Mám jet zpátky do Vegas a jen tak zabíjet čas? Nebo přejdeme rovnou k věci?"
"Řekl jsem Fawcettovi, ať to zařídí tak, abyste chytla raketoplán v deset hodin. No dobrá. Jestli tomu rozumím, potřebujete práci."
"No, hlad nemám. Říkám si, že možná potřebujete kurýra na práci mimo Zemi." Vyndala jsem kopie diplomů a

doporučujících dopisů a podala mu je. "Moje kvalifikace. Prohlédněte si to a jestli jsem ten, koho hledáte, řekněte mi něco o té práci. Poslechnu si vás a pak vám řeknu, jestli mám nebo nemám zájem."
Podíval se na seznam kvalifikací. "Mám zprávy, že máte hlad."
"Jenom když je čas oběda. Seznam honorářů je tam taky. Vždycky je to věc dohody - samozřejmě směrem nahoru."
"Jste pěkně sebejistá." Podíval se znova na seznam mých zaměstnání. "Jak se má Břicháč? Břicháč Baldwin."
Co je to za zkoušku? Je snad všechno, co se stalo od snídaně ráno, jenom zkouška nervů? Jestliže ano, potom nervy jen tak neztratím. "Předseda System Enterprises byl dr. Hartley Baldwin. Nikdy jsem neslyšela, že by mu říkali Břicháč Baldwin."
"Myslím že nějaký doktorát měl. Ale všichni v branži mu říkali Břicháč. Ptal jsem se vás, jak se má."
Měj se na pozoru, Friday! "Zemřel."
"Vlastně ano, už vím. Divím se, že to víte. V naší branži je spousta sekáčů. Dobrá, podíváme se na vaši klokaní kapsu."
"Promiňte, co jste to říkal?"
"Koukněte se, spěchám. Ukažte mi váš pupek."
Tak kdo to vyzradil? Teda... ne, ten gang jsme zlikvidovali. Všechny - nebo aspoň Šéf si to myslel. To ale neznamená, že se to nemohlo provalit odsud předtím, než jsme je zabili. Nedá se nic dělat, je to venku... tak jak to Šéf říkal.
"Chlapečku, když si chcete se mnou hrát na pupíčky, musím vás varovat, že ta odbarvená blondýnka poslouchá a skoro určitě nahrává."
"Ne, neposlouchá. Má svoje pokyny."
"Ty vyplní stejně jako váš zákaz, aby vám neříkala v práci Franku. Podívejte se, pane Mosby, začal jste mluvit o důvěrných věcech, aniž byste pro takovou debatu zabezpečil podmínky. Jestliže chcete, aby se zúčastnila téhle 'konference', vezměte ji dovnitř. A když ne, pošlete ji pryč. Ale ať už tady nikdo podobně neporušuje pravidla bezpečnosti."
Zabubnoval prsty do stolu, pak náhle vstal a vešel do přední místnosti. Dveře nebyly absolutně zvukotěsné. Slyšela jsem tlumené vzrušené hlasy. Vrátil se a vypadal utrápeně. "Šla na oběd. A už nechte těch keců. Pokud jste, jak říkáte, Friday Jonesová, známá též jako Marjorie Baldwinová, dříve kurýr Břicháče, chci říci dr. Baldwina, výkonného ředitele System Enterprises, máte na břiše kapsu, zhotovenou plastickou chirurgií. Ukažte mně ji. Potvrďte svou totožnost."
Přemýšlela jsem o tom. Požadavek, abych prokázala svou totožnost, nebyl nelogický. Identifikace pomocí otisků prstů je spíš jen taková legrace, přinejmenším v naší profesi. Jak je vidět, existence mé kurýrní kapsy už není tajemství. Už se nikdy nedala použít. S výjimkou toho, abych právě jako teď mohla prokázat, co jsem zač. Byla jsem to já? Tak či tak, zní to hloupě. "Pane Mosby, pohovor se mnou vás bude stát kilo doláčů."
"To určitě! Ještě jste pro mě nic neudělala, ale srší to z vás pěkně."
"Je mi to líto. Až dosud po mně nikdo nechtěl ukázat trik s pupkem, protože až dosud to bylo přísně střežené tajemství. Nebo aspoň jsem si to myslela. Jak je vidět, tak už to tajemství není, když o tom víte. Jestliže ta práce, co pro mě máte, vyžaduje, abych to použila, bude lepší, když mně to řeknete. Maličko vyzrazené tajemství je jako maličko těhotná dívka."
"Dobrá... ano i ne. Ukažte mi to."
Ukázala jsem mu to. V kapse jsem pořád nosila hladkou nylonovou kuličku, asi tak centimetr v průměru, takže se kapsa nesvraštila. Vyndala jsem ji, ukázala mu a pak ji dala nazpátek. Pak jsem ho nechala přijít na to, že se moje břicho neliší od normálního.
Pozorně je prohlížel. "Moc to nevydrží."
"To byste si možná měl najmout spíš klokana."
"Pro mé účely je moc velký. Upřímně řečeno, ponesete nejcennější náklad v téhle galaxii, ale nezabere moc místa. Zapněte se a upravte si šaty. Pojedeme na oběd a nesmíme, doopravdy nesmíme přijít pozdě."
"O co jde?"
"Řeknu vám to cestou. Pospěšte si."

Kočár už na nás čekal. Za Beverly Hills, kopci, které daly tomuto městu jméno, je prastarý hotel. A má svůj šmrnc. Smrdí penězi, a to je mi odporné. V době mezi požáry a Velkým zemětřesením byl několikrát přestavován, aby pořád vypadal jako předtím, ale jak jsem slyšela, naposled byl přestavěn tak, aby byl absolutně odolný proti požárům a zemětřesení.
Ze Shipstone Building do hotelu to trvalo asi dvacet minut jízdy, něco mezi klusem a cvalem. Mosby mě usadil dovnitř.
"Jenom tady si můžeme být jisti, že nás nezaměřilo nějak Ucho..."
Divila bych se, kdyby to nevěděl. Mohla bych uvažovat o třech obvyklých místech, kde by mohlo Ucho klidně být: můj vak, jeho kapsy a polstrovaná sedadla kočáru. A pak tady byla nekonečná řada neobvyklých míst. Ale to byl jeho problém. Sama jsem neměla žádné tajnosti. Žádné, protože teď už byl můj pupek profláklý po celém světě.
"...tak budu mluvit rychle. Souhlasím s vaší cenou. Kromě toho po skončení celé akce dostanete prémii. Jde o výlet ze Země na Říši. Za to vás platíme. Cesta zpátky v ceně není, protože okružní jízda je čtyřměsíční, zaplatíte v průběhu těch čtyř měsíců. Prémii dostanete na konci cesty v říšské měně. Plat měsíc dopředu, zbytek jak dojedete. Oukej?"
"Oukej." Musela jsem to říci s co možná největším nadšením. Okružní jízda na Říši. Panečku, ještě včera jsem si dělala starosti, jak podniknout tenhle výlet ze mzdy námořního poddůstojníka.
"A co mé výdaje?"
"Nebudete mít během cesty žádné výdaje. Luxusní linky mají všechno započítáno v ceně."
"Spropitné, recepce, výlety po planetách, peníze na lodní korzo, Bingo. Na takové lodi s palubou výdaje nikdy nejsou méně než čtvrtina ceny letenky. Když mám ze sebe dělat bohatou turistku, musím se tak chovat. Je to přece moje

krytí?"
"No... Vlastně ano. Dobrá, dobrá: Nikdo nebude dělat povyk, když utratíte pár tisícovek při hře na Zlatku Povětrnou. Veďte si o všem důkladnou evidenci. Na konci vám všechno proplatíme."
"Ne. Zálohu, dvacet pět procent ceny jízdenky. Nebudu si nic zaznamenávat, protože to nemám v roli. Zlatka Povětrná si přece nebude tak hloupě hlídat svoje výdaje."
"Tak dost. Držte ústa a nechte mě chvilku mluvit. Už tam brzo budeme. Jste živý artefakt."
Na chvilku jsem pocítila mrazení v zádech. Pak jsem se vzchopila a řekla si pro sebe, že za tuhle primitivní, hrubou poznámku mi ještě zaplatí. "Jste tak schválně útočný?"
"Ne, nejsem. Nerozčilujte se. Vy i já víme, že umělé lidi nemůžete jen tak rozpoznat od přirozených. V měsnání krve budete převážet upravené lidské vajíčko. Povezete je ve své břišní kapse, kde stálá teplota a pružný podklad chrání měsnání krve. Když se dostanete na Říši, chytnete virus chřipky nebo něco takového a půjdete do nemocnice. Zatímco tam budete, to, co převážíte, přemístíme tam, kde tomu bude nejlépe. Dostanete prémii a propustí vás z nemocnice... a budete vědět, že jste nějakým mladým manželům umožnila mít zdravé dítě, když si už byli stoprocentně jistí, že bude poškozené. Vánoční nemoc."
Poznala jsem, že skoro mluví pravdu. "Princezna."
"Co? Nebuďte směšná!"
"U královských osob musíte přimhouřit oči nejen nad něčím takovým, jako je vánoční nemoc. Od té doby, co jí trpěla víc jeho dcera než syn, týká se to samotného Prvního Občana.
Tahle práce je důležitější a riskantnější než jste mi řekl... takže cena jde nahoru."
Když pár nádherných hnědáků zaklapal kopyty až nahoře u Rodeo Drive, odpověděl chviličku předtím, než jsme měli vystupovat.
"Dobrá. Ať vám pomáhá Bůh, kdykoli otevřete ústa. Jinak byste asi nežila dlouho. Zvýšíme prémii. A..."
"Ksakru, zdvojnásobíte prémii a uložíte na můj účet ještě předtím než přistaneme. Tohle je práce, na kterou se rychle zapomíná, když je hotova."
"Dobrá. Uděláme to, jak chcete. Teď nás čeká oběd s panem Sikmaa, takže mějte na paměti, že je to osobní zmocněnec Prvního Občana s pravomocemi prvního velvyslance a zplnomocněného ministra. Takže hlavu vzhůru a při stolování pamatujte na společenskou etiketu."
Za čtyři dny jsem opět pamatovala při stolování na společenskou etiketu, a to po pravici kapitána lodi H. S. Forward. Jmenovala jsem se teď slečna Marjorie Friday a byla tak bohatá, že jsem se dostala ze Země na Stacionární na antigravitační jachtě pana Sikmaa a pak mě bleskurychle dopravili na Forward, aniž bych si musela dělat starosti s něčím takovým jako je celní, pasová a zdravotnická kontrola. Současně dorazila na palubu moje zavazadla, bedny drahého módního oblečení a vhodných klenotů. Ale nestarala jsem se o to. Přece se nebudu zabývat něčím takovým!
Tři z těchto dnů jsem strávila na Floridě; kde jsem se cítila jako v nemocnici, ale poznala jsem, že je to špičkově vybavená genetická laboratoř. Mohla jsem se dovtípit, která to byla, ale uvědomila jsem si, že uvažovat o čemkoli mi nedoporučovali.
Mezitím jsem byla podrobena nejdůkladnějším fyzickým testům, o nichž jsem kdy slyšela. Nevěděla jsem, proč prověřují můj zdravotní stav zrovna způsobem, určeným výlučně pro hlavy států a předsedy multinacionalistů, ale domyslela jsem si, že by byli celí nesví z představy, že by někdo, kdo není ve vynikající kondici, měl chránit a doručit vajíčko, z něhož se v průběhu let stane První Občan pohádkově bohaté Říše. Proto jsem držela jazyk za zuby.
Pan Sikmaa kolem sebe nerad střílel jako Fawcett a Mosby. Jednou se rozhodl, že bych to měla provést já, a tak poslal Mosbyho domů a postaral se o mě tak štědře, že jsem nemusela v ničem smlouvat. Pětadvacet procent na příležitostné výdaje? To nestačí, budete mít padesát procent. Tady jsou. Vezměte si je, jsou ve zlatě a v cenných papírech z Luna City, a kdybyste potřebovala víc, hned řeknete lodnímu pokladníkovi, podepište dluhopis a okamžitě se se mnou spojte. Ne, nebudeme používat písemný styk, tohle poslání není pro to vůbec vhodné. Řekněte mi hned, co chcete, a dostanete to. A tady máte brožurku, která vám řekne, kdo jste a kam jste chodila do školy a všechno ostatní. V dalších třech dnech budete mít moře času, abyste se to naučila nazpaměť. Když to zapomenete spálit, netrapte se tím. Vlákna jsou napuštěna tak, že se v průběhu dalších tří dnů sama rozloží. Nenechte se překvapit, že čtvrtý den budou stránky žluté a už trochu křehké.
Pan Sikmaa měl promyšleno úplně všechno. Než jsme opustili Beverly Hills, pozval fotografa. Bral mě z různých úhlů, naaranžoval mě, jak se usmívám, celou od pasu nahoru, naboso. Když se na Forward dostala moje zavazadla, každý kousek mě perfektně padl, všechny střihy a barvy mně slušely a oblečení neslo rukopis proslulých návrhářů z Itálie, Paříže, Bei-Jingu a ostatních.
Neměla jsem ve zvyku nosit modely špičkových salónů a nevěděla jsem, jak se v nich chovat, ale pan Sikmaa to zase vyřešil. V předsálí letiště jsem se setkala s hezkým maličkým orientálním stvořením jménem Šizuko, která mi řekla, že je má služebná. Od té doby, co mi bylo pět, jsem se koupala a oblékala sama, takže jsem nepotřebovala služku, ale zase jsem nemohla dělat ramena.
Šizuko mě zavedla do lodní kabiny, kam nosili snídani, velké skoro jako hřiště na odbíjenou. Ukázalo se, jak ostatně Šizuko navrhla, že je nejvyšší čas se připravit na oběd.
Umyla mě. Když mě myla, došlo k náporu při řízení gravitace, jak byla loď odpoutávána z vlečného zařízení. Šizuko mě podržela a zachránila před možnou pohromou. Udělala to tak zručně, že mě přesvědčila o tom, že je zvyklá na vlečné lodi. Na to ale vypadala příliš mladě. Asi hodinu si hrála s mými vlasy a obličejem. Dříve jsem si myla obličej, teprve když se mi zdálo, že je to nutné, a když mně vlasy začaly překážet, ostříhala jsem je. Když mě Šizuko převtělovala do podoby Bohyně lásky a krásy, rozezvučel se v naší kajutě malý terminál. Na obrazovce se objevila písmena, zatímco stejný vzkaz vylézal z tiskárny počítače.

Ředitel lodi Forward firmy Hyper Space zve s potěšením jménem společnosti slečnu Marjorie Friday na přátelské posezení u vína v kapitánově salónku v 19.00. Pouze pro zvané

Byla jsem překvapena, ale Šizuko ne. Už vyndala a upravovala moje večerní šaty. Celou mě ustrojila a já ještě nikdy předtím nebyla tak nemravně oblečená.
Šizuko mě nenechala přijít včas. Do kapitánova salónku mě přivedla tak, že jsme po nezbytném rituálu představování s řadou lidí měly sedmiminutové zpoždění. Hlavní hosteska už znala moje tehdy užívané jméno a kapitán se mi uklonil. Takže si myslím, že je přece jen lepší dělat na takové lodi vysoce postavenou osobu než strážního důstojníka.
"Posezení u vína" zahrnovalo whisky se sodou a ledem, koktejly, islandskou Black Death, Spring Rain z Říše (smrťák, ani se toho nedotýkejte), dánské pivo, lehčí pití z Fiddlerovy Zelené a nepochybovala jsem, že kdybyste o to požádali, dostali byste i Panther Sweat. Jak jsem spočítala, byl tady třicet jeden druh skvělých pochoutek, které jste mohli jíst rukama. Měla jsem důvěru pana Sikmaa. Skutečně jsem si vzala jen lehké víno a jenom skleničku a kdykoli mně nabízeli, brala jsem zase a zase a zase těch jednatřicet pokušení.
Dobře, že jsem odolala. Jak jsem si už předtím spočítala, na lodi jste si mohli nacpat nácka osmkrát za den: ranní káva skutečně hned po ránu (včetně pečiva a zákusků), snídaně, dopolední přesnídávka, lehký oběd v asijském stylu, odpolední svačina (čaj, sendviče a hodně pečiva a zákusků), koktail se studenou mísou (to bylo těch jednatřicet hříšných lákadel), večeře (pokud to vydržíte, tak sedm chodů), lehký půlnoční banket. Ale když se pořád cítíte hladový, můžete si vždycky posloužit sendviči a studenou mísou z lodní přípravny.
Loď měla dva bazény, tělocvičnu, turecké lázně, švédskou saunu a lékařskou kliniku na snižování nadváhy. Dvakrát nebo třikrát se projít po hlavním korzu, to je kilometr. Nemyslím, že by to bylo nějak moc. Někteří spolucestující se cpou celou cestu. Mým hlavním problémem bylo dostat se do hlavního města Říše tak, abych byla schopná ještě najít svůj pupek.
Dr. Jerry Madsen, zástupce hlavního lékaře, nevypadal na starého zkušeného felčara. Vysvobodil mě z té masy lidí a pak na mě po večeři počkal. Nejedl u kapitánova stolu nebo dokonce v jídelně pro cestující, ale spolu s dalšími mladými důstojníky v důstojnické jídelně. Vzal mě do Galactic Lounge, kde jsme tancovali, a pak tam byl kabaret: zpěv, tanec, žonglér, co navíc kouzlil. A já začala myslet na holuby a na Goldie a náhle jsem cítila splín a melancholii, ale překonala jsem to.
Pak se ještě víc tančilo a dva další mladí důstojníci, Tom Udell a Jaime Lopez, se střídali s Jerrym a nakonec kabaret zavřeli a všichni tři mě vzali do malého kabaretu, zvaného Černá Díra a já se solidně opila, ale tancovala jsem, kdykoli jsem byla požádána. Doktor Jerry usadil ostatní a asi hodinu po večerce mě dovedl zpátky do kajuty. Ale podle floridského času, podle něhož jsem ráno vstávala, to zas tak pozdě nebylo.
Šizuko na mě čekala a měla na sobě krásné slavnostní kimono, hedvábné střevíce a silný make up, což obvykle nepoužívala. Uklonila se nám, což naznačilo, že si máme sednout na konec pohovky, protože ložnice byla oddělena zástěnou, a podávala nám čaj a koláčky.
Zakrátko Jerry vstal, popřál mně dobrou noc a odešel. Pak mě Šizuko svlékla a uložila do postele.
S Jerrym jsem neměla žádné přesné plány, ale bezpochyby by mě umluvil, kdyby mě zpracovával, natolik se zase znám. Ale oba jsme si byli rozhodně vědomi, že Šizuko tady seděla se složenýma rukama, čekala a naslouchala. Jerry mě dokonce ani nepolíbil na dobrou noc.
Potom, co mě uložila do postele, si Šizuko sama lehla do postele na druhé straně zástěny, vlastně do lůžkovin, co vyndala ze skříně.
Nikdy předtím jsem nebyla pod tak přísným dozorem, dokonce ani v Christchurchu ne. Že by to byla součást nepsané smlouvy?
XXIX.
Vesmírná loď létající nadprostorem je neobyčejně zajímavá věc. Abyste pochopili princip jejího pohonu, museli byste velmi dobře ovládat vlnovou mechaniku a mnohorozměrnou geometrii. Já takové vzdělání nemám a asi nikdy mít nebudu, i když by mne možná i teď docela bavilo si tyhle věci prostudovat. Na obyčejných raketách není nic zvláštního, stačí znát Newtonovy zákony. Pokud jde o antigrav, ten byl záhadou jen do té doby, než ji vyřešil dr. Forward. Dnes se s ním můžete setkat na každém kroku. Jak ale může loď vážící okolo stovky tisíc tun (jak říká Kapitán) dosáhnout téměř osmnáctisetnásobku rychlosti světla, aniž by vás to probudilo ze spánku anebo rozlilo polévku?
To vám nevysvětlím. Tahle loď má největší pohonné jednotky, jaké jsem kdy viděla. Přesto mi druhý zástupce hlavního inženýra Tim Flaherty pověděl, že se vybijí už v polovině každého skoku a po zbytek cesty se využívá pouze 'parazitní' energie (lodní vytápění, kuchyně, pomocné služby atd.).
Připadá mi to jako porušení zákona o zachování energie. Učili mě nejenom pravidelně se koupat, ale taky počítat s tím, že ani kuře zadarmo nehrabe. Řekla jsem mu to. Trochu podrážděným tónem mě ujistil, že je to právě zákon o zachování energie, díky kterému to takhle běhá. Co vložíte, to dostanete zpátky - jako u lanovky.
Tak nevím. Nejsou tam žádná lana, lanovka to být nemůže. Ale funguje to.
Ještě nepochopitelnější je způsob lodní navigace. Vlastně tomu neříkají navigace, dokonce ani ne astrogace. Jmenuje se to "kosmonace". Techničtí důstojníci si ze mě trochu utahují a tvrdí, že důstojníci na můstku (není to opravdový můstek) zabývající se kosmonací jsou tu jen pro parádu, protože všechnu práci místo nich dělá počítač. Druhý důstojník, pan Lopez, zase naopak říká, že počítač dělá všechno za techniky a ti jsou tu jen proto, že na tom trvají odbory.
Když neznáte matematiku, je to pro vás všechno jako přednáška v neznámém jazyce.
Zjistila jsem jednu věc: Kdysi v Las Vegas jsem se mylně domnívala, že při každém Velkém Okruhu letí loď po trase

Země, Proxima, Hlídka, Fiddlerova Zelená, Les, Ledňáček, Prostřední, Říše a zpět k Zemi, neboť tak je to uvedeno v prospektech. Každá cesta se však plánuje zvlášť. Obvykle se loď zastaví u všech devíti planet, ale jediná stálá věc v jejich pořadí je Země na jednom konci a Říše, která je od Země vzdálena skoro sto světelných let (98.7+), na konci druhém. Ve zbylých sedmi zastávkách je možné přistát buď cestou tam nebo cestou zpět, a to při dodržení následujícího pravidla: cestou tam se musí vzdálenost od Země neustále zvětšovat a cestou zpět naopak zmenšovat. Není to zase tak složité, jak to vypadá. Jednoduše to znamená, že se vesmírná loď zbytečně nevrací - podobně jako byste se nevraceli vy, kdybyste plánovali nákup ve více obchodech.
Tohle pravidlo však ponechává dost prostoru pro manévrování. Devět hvězd, které jsou slunci těchto planet, leží téměř v jedné přímce. Podívejte se na náčrtek souhvězdí Kentaura a Vlka. Jak můžete vidět, při pohledu ze Země se všechny tyhle hvězdy nalézají buď v přední části Kentaura, nebo nedaleko v souhvězdí Vlka. (Vím, že Vlk nevypadá nejlépe, ale uvažte, že mu Kentaur už nějakou tu tisícovku let valchuje hřbet! Kromě toho jsem vlka v životě neviděla - toho čtyřnohého - a líp ho nakreslit neumím. Když o tom tak přemýšlím, vlastně jsem nikdy neviděla ani Kentaura.)
Takhle jsou ony hvězdy rozmístěny na noční obloze Země. Abyste je mohli vidět všechny, musíte být dost daleko na jihu, třeba na Floridě nebo v Hong Kongu, ale i tehdy pouhým okem rozeznáte nejvýše Alfu Kentauri.
Alfa Kentauri (Rigil Kentaurus) však opravdu září.
Třetí nejjasnější hvězda pozemského nebe. Ve skutečnosti jsou to vlastně hvězdy tři. Zářící hvězda je dvojčetem slunce, nedaleko ní je další, už ne tak jasná a kolem obou obíhá ve vzdálenosti asi jedné patnáctiny světelného roku malý, temný společník. Před lety byla Alfa Kentauri známá jako Proxima. Pak se někdo obtěžoval změřit vzdálenost k onomu nezajímavému třetímu ze sousedů a zjistil, že je o chloupek blíže, takže titul Proxima (Nejbližší) byl přidělen tomuto neužitečnému kusu hmoty. Později, když jsme založili kolonii na třetí planetě Alfy Kentauri A (dvojčete slunce), kolonisté nazvali svou planetu Proxima.
Nakonec všichni astronomové, kteří titulem Proxima ověnčili temnou hvězdu, vymřeli a kolonistům nestálo nic v cestě. Což je nakonec v pořádku, protože i když je dnes temná hvězda o kousek blíže, brzy zas bude o něco dále, stačí jen na pár tisíc let zatajit dech. Vzhledem k "balistické vazbě" všech tří hvězd je totiž jejich průměrná vzdálenost od Země stejná.
Podívejte se teď na druhý náčrtek - ten s rektascenzí nahoře a světelnými lety po straně.
Jsem zřejmě jediná mezi stovkami pasažérů na lodi, která nevěděla, že naší první zastávkou nebude Proxima. Pan Lopez (ten, který mi ukazoval můstek) se na mne podíval, jako bych byla opožděné dítě, které se právě dopustilo dalšího prohřešku proti dobrým mravům. (To však koneckonců nevadí, protože moje inteligence ho nezajímá.) Neodvážila jsem se mu vysvětlovat, že mě na palubu šoupli na poslední chvíli, to by zničilo moje krytí. Zlatka Povětrná ostatně nemusí být žádný génius.
Loď na Proximě staví obvykle cestou tam i zpět. Pan Lopez mi vysvětlil, že tentokrát nemají pro Proximu dost nákladu a cestujících na to, aby se vyplatilo přistát. Proto musí náklad i cestující počkat do příštího měsíce, kdy odstartuje Maxwell, a my se na Proximě zastavíme až cestou zpět se zbožím a snad i pasažéry z ostatních sedmi přístavů.
Vysvětloval mi také (stejně jsem to nepochopila), že let prostorem do vzdálenosti mnoha světelných let nestojí téměř nic - jen příděly pro cestující - ale každá zastávka u planety je příšerně drahá; a proto musí mít na závěrečném účtu své opodstatnění.
Při naší cestě poletíme tedy takto (viz opět druhý náčrtek): nejdřív na Hlídku, poté k Botanickému Zálivu, pak k Říši a dál po trase Prostřední, Ledňáček, Les, Fiddlerova Zelená, Proxima (až nakonec!) a pak domů k Zemi.
Nikterak mne to nezarmucuje, ba naopak! Svého "nejcennějšího nákladu v galaxii" se zbavím ani ne za měsíc od startu ze Stacionární a celá další dlouhá cesta domů pro mne bude opravdový turistický výlet. Žádné starosti a samá zábava! Budu mít spoustu času na to, abych si prohlédla všechny kolonie, zatímco mne budou dychtivě obletovat vždy zdvořilí a voňaví mladí důstojníci. Jestliže Friday (alias Zlatka Povětrná) nedokáže z takového programu vykouzlit pořádný flám, můžete mne rovnou zpopelnit - budu totiž mrtvá.
Podívejte se teď na třetí náčrtek s deklinací nahoře a světelnými lety po straně. Trasa letu na něm vypadá docela rozumně, ale když se podíváte ještě jednou na druhý obrázek, zjistíte, že dráha od Botanického Zálivu k Hlídce, která na třetím náčrtku vypadá, jako kdyby protínala fotosféru Slunce planety Les, toto slunce ve skutečnosti míjí ve vzdálenosti mnoha světelných let. Ke znázornění trasy našeho letu jsou opravdu třeba tři rozměry. Chcete-li, můžete údaje z náčrtků a následující tabulky zadat vašemu terminálu a získat názorný, trojrozměrný hologram. Na můstku jeden takový máme - je fixovaný, takže si ho můžete prohlédnout podrobně. Pan Lopez, který tyhle náčrtky vlastnoručně nakreslil (až na Joe Kentaura a schlíplého vlka), mne upozornil, že třírozměrná kosmonace s plochými výkresy prostě nevystačí. Pomůže vám však, když si náčrtky představíte jako nárys, půdorys a bokorys na stavebním plánu budovy. Je to přesně to samé.
Když mi pan Lopez předával výtisk téhle tabulky, upozornil mě, že uvedená čísla nejsou příliš přesná. Když udaným směrem zaměříte teleskop, uvidíte sice správnou hvězdu, ale ve vědě a v kosmonaci potřebujete větší počet desetinných míst. Navíc musíte ještě provést tzv. korekci na "epochu", což je slangový výraz pro skutečnost, že čísla je třeba přepočítávat s ohledem na vlastní pohyb hvězd. Nejpomaleji se pohybuje slunce Hlídky - jeho rychlost představuje v této části galaxie jen slabý průměr. Avšak hvězda Fiddlerovy Zelené (Nu[2]Luppi) se vesmírem řítí s vektorem 138 kilometrů za vteřinu - dost rychle na to, aby se Fiddlerova Zelená mezi dvěma návštěvami Forwardu v rozmezí pěti měsíců posunula o více než I.5 miliardy kilometrů. To může působit problémy a podle pana Lopeze dokonce připravit kapitána o práci, protože to, zda cesta vykáže zisk, závisí na tom, jak blízko cílové planety se velitel dokáže vynořit z nadprostoru, aniž by přitom o něco zavadil (třeba o hvězdu!). Je to stejné, jako kdybyste řídili energomobil se zavázanýma očima!
Já ale nikdy nebudu pilotovat vesmírnou loď a Kapitán van Kooten vypadá solidně a spolehlivě. Dnes při večeři jsem

se ho na to zeptala. Pokýval hlavou a prohlásil "My ze zdrefíme. Jen jednou sme muzeu pozlat chlapce v modulu dolů, aby se ztavili v pekárně a zepdali se přitom na ceztu."
Nevím, jestli čekal, že se budu smát nebo předstírat, že mu věřím, a tak jsem se ho zeptala, co v tom pekařství koupili. Otočil se k dámě po levici a dělal, že mě neslyší. (Pekárna tady na lodi vyrábí nejlepší pečivo, jaké jsem kdy ochutnala. Měli by ji zavřít na zámek.)
Kapitán van Kooten je jemný, rozšafný muž. Přesto si ho docela dobře dokážu představit, jak s pistolí v jedné a s šavlí ve druhé ruce zadržuje tlupu vzbouřených hrdlořezů. S ním se na lodi cítím v bezpečí.
Šizuko není jediná, která mne hlídá. Myslím, že jsem odhalila další čtyři a zajímalo by mne, jestli jich není ještě víc. Téměř určitě je, protože občas, když jsem se rozhlédla, neviděla jsem žádného z nich, přestože je zřejmě jejich povinností mít mě neustále pod kontrolou.
Jsem paranoik? Vypadá to tak, ale ujišťuji vás, že nejsem. Jsem profesionál, který zůstal naživu jen díky tomu, že vždycky zaslechl falešný tón. Na téhle lodi je kromě šesti set dvaatřiceti cestujících v první třídě asi šedesát důstojníků ve zvláštních stejnokrojích, uniformovaná posádka a pak zaměstnanci ředitelství letu, což jsou hostesky, průvodci, partneři k tanci, lidé starající se o zábavu atd. Ti se oblékají jako ostatní cestující, ale jsou mladí, usměvaví a jejich jedinou starostí je pečovat o blaho pasažérů.
Pokud jde o cestující: Na téhle lodi je pasažér první třídy pod sedmdesátku vzácností - například já. Mimo mne jsou tu ještě dvě dívky a jeden chlapec pod dvacet, dvě mladé ženy a jeden zámožný párek na svatební cestě. Všichni ostatní jsou zralí pro domov důchodců. Jsou velmi staří, velmi bohatí a extrémně zahledění do sebe - až na hrstku, která dokázala zestárnout, aniž zahořkla.
Žádný z těch třasořitků mne pochopitelně nehlídá, ale nehlídají mne ani ti mladí. Posádku, včetně muzikantů, jsem vyloučila během prvních osmačtyřiceti hodin. Z toho, že mě mají sledovat, bych snad mohla podezírat některé mladé důstojníky, nebýt ovšem skutečnosti, že všichni chodí do hlídek - obvykle na osm hodin z čtyřiadvaceti - a nemohou si tedy vzít další plný úvazek. Můj nos mne ale ještě nikdy nezklamal. Vím, že mne hlídají. Na Zemi jsem na takový zájem nebyla zvyklá, i když na druhou stranu je pravda, že tady na lodi je akutní nedostatek mladých dívek vhodných do postele - třicet mladých důstojníků proti čtyřem mladým osamělým dámám, když nepočítám sebe. Při takovém poměru sil by nezadané ženě muselo opravdu hodně páchnout z úst, aby za sebou netáhla průvod jak kometa chvost.
Když jsem podrobně probrala všechny tyhle kategorie objevila jsem pár nejasných případů. Jsou z první třídy? Obědvají v salónku Ambrózie, takže jsou. Obchodní cestující? Možná, i když podle prvního zástupce lodního pokladníka létají obchodní cestující druhou třídou - ne tak luxusní, ale stejně pohodlnou a za poloviční cenu.
Tady jsou fakta: Když jsem s Jerrym Madsenem a jeho přáteli šla do baru Černá Díra, všimla jsem si osamělého chlápka v rohu, jak pomaloučku usrkává svůj drink. Příští den ráno mě Jimmy Lopez vzal na plovárnu a v bazénu jsem narazila opět na stejného chlapíka. Pak jsem s Tomem hrála v herně One-Thumb - a na druhém konci místnosti si můj stín vykládal pasiáns.
Jednou nebo dvakrát to mohla být náhoda, ale po třech dnech jsem bezpečně věděla, že kdykoli se hnu z kajuty, i v dohledu je vždy některý ze čtveřice mužů. Obvykle sice stojí tak daleko, jak jen to prostor dovoluje, ale je tam.
Pan Sikmaa na mne udělal dojem tvrzením, že ponesu "nejcennější zásilku, jakou kdy kurýr vezl". Nečekala jsem ale, že bude považovat za nutné nechat mne na lodi hlídat. Myslí si snad, že by se ke mně někdo mohl připlížit a ukrást mi tu věc přímo z pupku?
Nebo že by ti slídilové nebyli od pana Sikmaa? Že by něco prasklo ještě před odletem ze Země? Pan Sikmaa sice působil profesionálně obezřetným dojmem... ale co Mosby a jeho žárlivá sekretářka? Prostě nevím - a abych mohla hádat, na to politiku Říše neznám dost dobře.
Později: Obě mladé dámy patří k mému dozoru, ale sledují mne jen tam, kam se nemohou dostat muži - salón krásy, obchod s oděvy, dámská sauna atd. Nikdy mne neobtěžují, ale už mě to unavuje. Budu šťastná, až svůj balíček předám a budu se moci plně těšit z téhle nádherné cesty. Bohudík, to nejlepší přijde až po odletu z Říše. Hlídka je taková ledárna (doslova!), že se na ní neplánují žádné exkurze. Botanický Záliv je prý velmi příjemné místo a musím si ho prohlédnout, protože později se na něm chci usadit.
O Říši se mluví jako o bohaté a krásné planetě - ale stěhovat se tam nebudu. I když má pověst skvěle spravovaného státu, je to ve skutečnosti absolutní diktatura - podobně jako Chicagské Impérium - a té jsem si užila dost. V tom abych si v Říši zažádala o přistěhovalecké vízum, mi však brání ještě jedna důležitá okolnost: vím příliš mnoho. Oficiálně sice nevím nic, protože pan Sikmaa mi nikdy nic neprozradil a já jsem se ho na nic neptala - přesto však nemíním pokoušet osud přihláškou k pobytu.
Prostřední je další planeta, kterou si chci prohlédnout. Žít na ní by se mi ale nechtělo. Dvě slunce jí propůjčují zvláštní kouzlo, ale opravdovou atrakcí je teprve exilový Papež - atrakcí pro turisty, ne pro obyčejného přistěhovalce. Mše se tam skutečně slouží veřejně! Říká to Kapitán van Kooten a také Jerry tvrdí, že to viděl na vlastní oči a že si na mši můžu zajít i já - dokonce bezplatně, nepočítáme-li milodar, který se od slušně vychovaného pohana očekává.
Mám v úmyslu to udělat. Není to doopravdy nebezpečné a podobná příležitost se mi v životě už asi nenaskytne. Samozřejmě, že prozkoumám i Ledňáčka a Fiddlerovu Zelenou. Obě planety musí být něco extra, jinak by si neúčtovali tak mastné ceny. Musím ale zjistit, jestli to není jenom trik, podobně jako na Edenu. Příčilo by se mi chtít po Glorii, aby vysolila takovou horentní sumu jen proto, abych pak na místě zjistila, že jsou mi ty planety odporné.
Les by podle všeho neměl být pro turisty nic moc - žádný komfort - přesto si ho chci prohlédnout velmi důkladně. Je to nejmladší kolonie - pochopitelně ještě ve stádiu srubů - a pokud jde o stroje a nářadí, úplně závislá na Říši a Zemi. Ale cožpak to není právě ta nejvhodnější chvíle připojit se ke kolonii a každou minutu prožívat pocit nevýslovného vzrušení a štěstí?
Jerry se na to tvářil kysele. Řekl mi, že až si Les sama prohlédnu, určitě dojdu k názoru, že primitivní život v lesích je

značně přeceňován.
Nevím. Možná bych tam mohla na čas přerušit let a pak stejnou lodí nebo některou z jejích družek o pár měsíců později pokračovat v cestě. Musím se informovat u Kapitána. Včera se v divadle Hvězdný Prach konalo hološou, které jsem si rozhodně nechtěla nechat ujít - komedie se zpěvy Yankee z Connecticutu a královna Ginerva. Měl to prý být docela zábavný kus se starodávnou romantickou muzikou, plný bláznivých gagů a efektních scén. Opustila jsem své obdivovatele a šla do divadla sama. Lépe řečeno skoro sama, protože své strážce jsem opustit nemohla.
Ten chlap - říkám mu číslo tři, i když seznam cestujících tvrdí, že jde o "Howarda J. Bullfinche ze San Diega" - se na mne přilepil a posadil se hned za mě... to bylo neobvyklé, neboť obyčejně se zdržovali tak daleko, jak jen to rozměry místnosti dovolovaly. Možná si myslel, že bych se mu při ztlumeném osvětlení ztratila z dohledu. Nevím. Jeho těsná blízkost mne zneklidňovala. Když královna zaťala do Amíka své drápy a odvlekla ho do budoáru, místo toho, abych myslela na zábavu v holotanku, snažila jsem se analyzovat a roztřídit všechny pachy, které jsem cítila - což v tak nabitém divadle nebylo nic jednoduchého.
Když hra skončila a svitla se opět rozsvítila, docupitala jsem ke krajnímu sedadlu zároveň se svým stínem. Pustil mne před sebe a já mu s úsměvem poděkovala, načež jsem vyšla předními dveřmi. Šel pořád za mnou. Východ vedl ke krátkému schodišti se čtyřmi schody. Klopýtla jsem a skácela se mu pozadu do náruče.
"Děkuji!" řekla jsem. "Za tohle vás zvu na sklenku do baru U Kentaura."
"Ach, to nestojí za řeč!"
"Trvám na tom. Vysvětlíte mi, proč mne sledujete, kdo vás najal a pár dalších věcí."
Zaváhal. "To bude nějaký omyl."
"Ale ne můj, Macu. Půjdeš dobrovolně..., nebo dáš raději přednost vysvětlení před Kapitánem?"
Trochu nervózně se zasmál (nebo to bylo cynicky?). "I když se mýlíte, je váš návrh velmi přesvědčivý. Trvám však na tom, že pití platím já."
"V pořádku. Stejně mi to dlužíš. A nejen to."
Vybrala jsem stůl v rohu, kde nás nemohli poslouchat ostatní zákazníci... tím jsem zároveň dosáhla toho, že nás mohlo slyšet Ucho. Jenže jakým způsobem se na lodi zbavíte Ucha? Takový způsob prostě neexistuje.
"Umíš odezírat?" zeptala jsem se ho téměř šeptem poté, co nás obsloužili.
"Ne moc dobře," odpověděl stejně tiše.
"Dobrá. Budeme tedy mluvit tak potichu, jak jen to bude možné, a doufat, že okolní zvuky Ucho zmatou. Řekni mi, Macu, jednu věc: znásilnil jsi v poslední době ještě nějakou další bezbrannou ženu?"
Vyděšeně na mne zazíral. Myslím, že když někoho tvrdě zasáhnete na citlivém místě, nemůže se tvářit jinak, než vyděšeně. Vzdal však hold mé inteligenci a prokázal i svou, když odpověděl: "Jak jste mne poznala, slečno Friday?"
"Po čichu," odpověděla jsem. "Nejprve po čichu - seděl jsi moc blízko u mne. Když jsme pak vyšli z divadla, podrobila jsem tě i hlasové zkoušce. Klopýtla jsem na schodech a donutila tě tak, abys mě zachytil. To stačilo. Myslíš, že nás tady může Ucho slyšet?"
"Nejspíš ano. Možná ale, že zrovna teď nenahrávají a nikdo právě nemonitoruje."
"Moc náhod najednou," zapochybovala jsem. Co kdybychom se spolu šli projít na promenádu? V takovém prostředí by Ucho mělo mít se sledováním potíže, jenže jestli má na sobě Mac zaměřovací maják, sledování může probíhat automaticky. Nebo jsem ho na sobě mohla mít i já. A co bazén Aquarius? Na plovárnách bývá dost špatná akustika, což by se nám teď hodilo. Ale ne, ksakru, potřebuju víc soukromí. "Nech toho pití a pojď za mnou."
Šli jsme do mé kajuty. Otevřela nám Šizuko. Pokud mohu soudit, je na stráži čtyřiadvacet hodin denně s výjimkou doby, kdy obě spíme. Alespoň předpokládám, že spí také. "Co máme dnes na programu, Šizuko?" zeptala jsem se.
"Lodní pokladník pořádá večírek, slečinko. V devatenáct nula nula."
"Už si vzpomínám. Běž se teď trochu projít a vrať se asi tak za hodinu."
"To je moc pozdě. Přijdu za třicet minut."
"Řekla jsem za hodinu!"
"Jak si přejete, slečinko." odvětila pokorně, ale ještě před tím jsem stačila postřehnout Macovo sotva znatelné přikývnutí.
Bez Šizuko a s dveřmi na zástrčku jsem se ho tiše zeptala: "Jseš ty její šéf, anebo je to obráceně?"
"Jak se to vezme," odvětil, "nejlépe by to snad vystihoval termín 'nezávislý spolupracovník'."
"Aha. Celkem profík. Máš tušení, Macu, kde je tady Ucho, nebo co bychom měli podniknout pro jeho zneškodnění? Nebo chceš, aby se tvoje špinavá minulost někde zaznamenávala na pásek? Pokud jde o mne, nevím o ničem, co bych musela skrývat, ale chci, abys ty mohl mluvit otevřeně."
Namísto odpovědi ukázal prstem nad pohovku v předsíni, nad čelo postele a do koupelny. Pak se lehce dotkl svého oka a ukázal na bod, ve kterém se naproti pohovce stýkala stěna se stropem.
Přikývla jsem a přenesla dvě židle do rohu, který byl nejdále od pohovky a mimo dosah kamery, jejíž umístění Mac naznačil. Zapnula jsem terminál, nastavila ho na hudbu a vybrala pásek se zpěvem sboru města Salt Lake City. Možná, že i přes to všechno dokáže Ucho naše hlasy rozeznat, ale dost o tom pochybuji.
Usadili jsme se a pokračovali v rozhovoru. "Napadá tě, Macu, nějaký dobrý důvod, proč bych tě neměla rovnou oddělat?"
"Jen tak? Dokonce bez výslechu?"
"K čemu výslech? Znásilnils mě a oba to víme. Ale já tě přesto poslouchám. Víš o něčem, proč bych tě neměla za tvůj zločin na místě popravit?"
"Když se na to díváte takhle - ne, nevím."
Ti chlapi mě přivedou do hrobu. "Nerozčiluj mě, Macu. Copak nevidíš, že tě zabít nechci a hledám pro to nějakou

přijatelnou omluvu? Bez tvé pomoci to ale nezvládnu. Jak ses zapletl do tak hnusné záležitosti, jakou je hromadné znásilnění bezbranné a oslepené ženy?"
Seděla jsem a nechala ho, ať se potí, což také zjevně činil. Nakonec pronesl: "Můžu jen říct, že tenkrát jsem v tom byl tak namočenej, že kdybych se tomu znásilnění chtěl vyhnout, okamžitě by mě odpráskli."
"Vážně?" zeptala jsem se a pocítila vůči němu záchvěv pohrdání.
"Je to pravda, slečno Friday, ale na tom nesejde. Udělal jsem to, protože jsem to udělat chtěl. Protože jste tak sexy, že by jste svedla i stylitu. Nebo z Venuše udělala lesbu. Zkoušel jsem si namluvit, že jinak to prostě nešlo. Jenže šlo. Dobrá. Chcete, abych vám to pomohl naaranžovat jako sebevraždu?"
"To nebude třeba." (Tak sexy, že bych svedla i stylitu... co to proboha je, ten stylita? Musím si to zjistit. Vypadalo to, že to myslel jako lichotku.)
Nedal si svůj návrh vymluvit. "Na lodi nemáte kam utéct a mrtvola by vám jen překážela."
"Ne, nemyslím. Najali tě přece, abys na mne dával pozor. Myslíš, že by mi mohli ublížit? Už ale stejně víš, že tě chci nechat běžet. Jenže než tě pustím, musíš mi ledacos vysvětlit. Jak jsi se dostal z toho požáru? Když jsem tě ucítila, dost mě to překvapilo. Předpokládala jsem, že jsi po smrti."
"V ohni jsem vůbec nebyl. Utekl jsem dřív, než to vypuklo."
"Fakt? Proč?
"Ze dvou důvodů. Předně jsem chtěl zdrhnout hned, jakmile zjistím to, po čem jsem pátral. A pak taky kvůli vám."
"Nečekej Macu, že ti zbaštím takovou báchorku. Cos vlastně chtěl zjistit?"
"To jsem se nikdy nedozvěděl. Šel jsem po tom samém, po čem oni. Proč jste odjela na L-5. Slyšel jsem, jak vás vyslýchali, a poznal jsem, že nic nevíte. Tak jsem vzal fofrem roha."
"To je fakt. Byla jsem jen pouhý poslíček. A od kdy se poslíčkům říká o čem je válka? Když mě mučili, jenom plýtvali časem."
Ať se propadnu, ale vypadal ohromeně. "Oni vás mučili?"
"Chceš si hrát na neviňátko?" odsekla jsem ostře.
"Cože? Ne, ne, bůh ví, že jsem vinen, to přiznávám. Vinen znásilněním. Neměl jsem ale ani tušení, že vás mučili. To je stupidní, to je už stovky let nemoderní. Slyšel jsem jen normální výslech. Pak do vás napumpovali drogu a vy jste pořád opakovala stejnou historku. Z toho jsem poznal, že mluvíte pravdu a rychle se vypařil."
"Čím víc se od tebe dovídám, tím je mi to všechno nejasnější. Pro koho jsi pracoval, proč jsi to dělal, proč jsi zmizel, jak to, že tě vůbec nechali zmizet, co to bylo za hlas, který ti dával rozkazy - říkali mu Major - proč všechny tak zajímalo, co nesu - dokonce tak moc, že neváhali podniknout vojenský útok, zabít spoustu lidí, mučit mne a uříznout mi pravou bradavku? Proč?"
"Tohle že vám udělali?" (Ať se propadnu, ale až do chvíle, kdy jsem se zmínila o újmě způsobené mé pravé mléčné žláze, se Mac tvářil naprosto apaticky. Vysvětlí mi už konečně někdo - hezky stručně a na grafech - co jsou ti muži vlastně zač?)
"Už je zcela zregenerovaná. Jak funkčně, tak vzhledově. Později ti ji ukážu. Když úplně odpovíš na moje otázky. Můžeš ji porovnat s tím, jak vypadala dřív. Teď ale zas do práce. Mluv."
Z Maca vypadlo, že byl dvojitý agent. Říkal, že v tom čase byl zpravodajským důstojníkem polovojenské organizace najaté laboratořemi firmy Muriel Shipstone. Jako takový zcela sám pronikl do Majorovy organizace...
"Moment!" skočila jsem mu do řeči. "Zahynul při požáru ten, co mu říkali Major?"
"Jsem si téměř jistý, že ano. I když asi jediný, kdo to ví určitě, je Mosby."
"Mosby? Franklin Mosby? Ze Spojené Pátrací?"
"Doufám, že nemá bratry. Jeden stačí až až. Ano, ten. Ale Spojená Pátrací je jenom fasáda. Slouží jako krytí společnost Shipstone Unlimited."
"Říkal jsi ale že jsi sám dělal pro Shipstone - pro jejich laboratoře."
Mac vypadal překvapeně. "Však také celý masakr na Krvavý čtvrtek nebyl nic jiného, než interní bitka mezi pohlaváry, o tom ví každý."
"Zřejmě jsem žila trochu v závětří," povzdechla jsem si. "Dobrá, dělal jsi pro Shipstone, nebo pro jejich část, a jako dvojitý agent jsi pracoval pro druhou část. Jenže proč šli po mně?"
"To nevím, slečno Friday; očekávalo se, že to zjistím. Domnívali se ale, že jste agentem Břicháče Bal-"
"Zadrž. Pokud chceš mluvit o zesnulém doktoru Baldwinovi, vynech prosím tě tu příšernou přezdívku."
"Omlouvám se. Mysleli si, že jste agentem System Enterprises, to jest dr. Baldwina, a sama jste to potvrdila tím, že jste šla do jeho hlavního stanu."
"Počkej ještě. Patřil jsi k té bandě, co mě tam přepadla?"
"Naštěstí ne. Dva z nich jste zabila, jeden zemřel později a ani ostatní nevyvázli se zdravou kůží. Jste jak divoká kočka, slečno Friday."
"Pokračuj."
"Bři... dr. Baldwin byl politicky nezávislý člověk s vlastními názory. Nebyl součástí systému. Když pak vypukl Krvavý čtvrtek..."
"Co s tím má co dělat Krvavý čtvrtek?"
"No přece všechno. Ať už jste nesla cokoliv, bylo to nakonec spojeno s jeho načasováním. Myslím, že Rada pro přežití - což je strana pro kterou pracovali Mosbyho pistolníci - dostala vítr a uklidila se dřív, než bylo všechno připraveno. Možná proto z toho nikdy nic moc nebylo. Urovnali si to v tichosti mezi sebou. Nikdy jsem ale neviděl rozbor."
(Ani já ne, a asi nikdy neuvidím. Toužila jsem po tom usednout na pár hodin k terminálu s neomezenou úrovní služeb, který jsem kdysi měla v Pajaro Sands. Kteří, jestliže vůbec nějací, ředitelé byli zabiti při Krvavém čtvrtku a při tom, co

následovalo? Jak reagovaly burzy? Mám za to, že odpovědi na opravdu důležité otázky se do učebnic dějepisu nikdy nedostanou. Šéf chtěl, abych získala informace, které by mne nakonec dovedly ke správným závěrům. Jenže zemřel a mé studium bylo náhle přerušeno. Alespoň prozatím. Ale stejně bych Sloní Mládě ještě někdy chtěla pořádně nakrmit!)
"Na tuhle práci tě najal Mosby, Macu? Abys mě tady na lodi hlídal?"
"Cože? Ne, s Mosbym jsem se setkal jen jednou, a to ještě pod falešným jménem. Na tuhle práci mě najal agent, který dělá pro kulturního atašé ambasády Říše v Ženevě. Vážně se nemám za co stydět. Staráme se o vás, jak nejlépe umíme."
"Bez znásilňování to musí být dost nezáživné."
"Ehm..."
"Jaké máš ohledně mne pokyny? A kolik vás tu je? Ty jim velíš, že?"
Zaváhal. "Slečno Friday, chcete po mně, abych prozradil tajemství svého zaměstnavatele. V téhle branži se takové věci nedělají, to nejspíš víte."
"Nesmysl. Když jsi sem vešel, věděl jsi, že tvůj život závisí na tom, jak budeš odpovídat na mé otázky. Vzpomeň si na ten gang, co mne přepadl na Baldwinově farmě - vzpomeň si, co se jim stalo. Takže to hezky vyklop."
"Na to jsem si vzpomněl už mockrát. Ano, velím jim... snad s výjimkou Tilly..."
"Kdo je Tilly?"
"Omlouvám se. Je to Šizuko - to je její krycí jméno. V UCLA se jmenovala Matilda Jacksonová. Všichni jsme čekali skoro dva měsíce v hotelu Sky High..."
"Říkáš 'my', takže vás bylo víc. Řekni mi jména. Tak, jak jsou zapsána v lodním seznamu. A nezkoušej na mě tu habaďůru s kodexem žoldáka, Šizuko je za pár minut zpátky."
Žádné ze jmen, které udal, mne nepřekvapilo. Odhalila jsem je všechny už dřív. Nešiky. Něco takového by Šéf nikdy netoleroval. "Pokračuj."
"Čekali jsme a Dirac odletěl bez nás. Pouhých čtyřiadvacet hodin před odletem Forwardu nás najednou vyzvali, abychom letěli s ním. Pak jsem dostal vaše barevné hologramy, abychom si vás mohli podrobně prohlédnout a když jsem uviděl vaši fotku, slečno Friday, málem jsem omdlel."
"To byly ty obrázky tak mizerné? No nic, pokračuj."
"Cože? Ne, byly docela dobré. Uvědomte si ale, kde jsem vás viděl naposledy. Myslel jsem, že jste uhořela. Já, ehm, dobrá... dá se říct, že jsem vám tak trochu ublížil."
"Děkuji. To bych řekla. Dobrá, je vás sedm a ty jsi velitel. Tahle cesta ale není laciná. Macu, k čemu mi je sedm gardedám."
"Myslel jsem, že to mi prozradíte vy. Nestarám se o to, proč podnikáte tuhle cestu. Můžu vám říct jen jaké jsou moje pokyny. Máme vás dopravit do Říše v perfektním stavu. Nesmíte mít ani škrábnutí. Jakmile dorazíme, na palubu se dostaví důstojník palácové stráže a od té chvíle jste jeho problém. Za doručení nám však nezaplatí dřív, než vás prohlédne lékař. Pak teprve dostaneme peníze a poženeme se domů."
Přemýšlela jsem o tom. Vysvětlením mohla být obava pana Sikmaa o "nejcennější zásilku, jakou kdy kurýr vezl" - něco mi tady ale nesedělo. Starý známý princip několikanásobného redundantního jištění byl pochopitelný - jenže zaměstnat sedm lidí na plný úvazek jenom proto, abych nespadla ze schodů a nezlámala si vaz? Na tom mi něco nevonělo.
"Nevím, na co bych se tě teď ještě mohla zeptat, Macu, a Šizuko - totiž Tilly - se už má vrátit. Popovídáme si později.
"Výborně. Proč mi pořád říkáte Macu, slečno Friday?"
"Je to jediné jméno, kterým jsem kdy slyšela někoho na tebe volat. Bylo to při oné nechutné události, které jsme oba měli tu čest se zúčastnit. Každopádně jsem přesvědčená, že nejsi 'Howard J. Bullfinch.' Jak chceš, abych ti říkala?"
"No ano. Při té akci jsem byl Mac. Ale normálně mi říkají Pete."
"Jmenuješ se Petr?"
"Ne tak docela. Jmenuju se Percival. Ale neříkají mi tak."
Skoro jsem se musela smát. "Nevím proč, Pete. Řada vážených a statečných mužů se jmenovala Percival. Myslím, že Titly je už za dveřmi a touží po tom, aby mne vykoupala a oblékla. Takže už jenom pár slov na závěr: Víš, proč ještě dýcháš? Proč už nejsi po smrti?"
"Ne."
"Protože jsi mne nechal jít se vyčůrat. Tisíceré díky za to, že jsem se mohla vyčůrat ještě než jsi mne přivázal k posteli."
Ušklíbl se. "Pěkně mě za to sjeli."
"Vážně? Proč?"
"Major chtěl, abyste se v té posteli pomočila. Myslel si, že mu to pomůže vás zlomit."
"Opravdu? Hnusný břídil. To byl ten okamžik, Pete, kdy jsem si řekla, že ještě nejseš úplně ztracenej."
XXX.
Hlídka není nic moc. Její slunce je hvězda typu G8, což ho řadí až někam na konec seznamu hvězd slunečního typu, protože Slunce je hvězda G2. Je tedy o poznání chladnější než hvězda naší sluneční soustavy. Dokud je však hvězda slunečního typu (typu G), není zase tak moc důležitá. (Možná, že jednou budeme schopni kolonizovat i jiné typy, ale zatím je asi nejrozumnější držet se těch, jejichž rozložení spektra je lidskému oku přizpůsobeno a které nevydávají příliš mnoho letálního záření - teď cituji Jerryho. Ostatně celkem existuje více než čtyři sta hvězd typu G, které nejsou od Země dále než Říše - to tvrdí Jaime Lopez - takže ještě pár let bude co dělat.)
Předpokládejme tedy, že máte hvězdu typu G. Pak ještě potřebujete planetu, která je od ní právě tak daleko, že je dost teplá, ale zase ne příliš horká. Její gravitace musí být dost silná, aby kolem sebe udržela atmosféru. Ta pak ještě musela mít dost času na to, aby v důsledku vývoje života uzrála natolik, že obsahuje vzduch vhodný pro známé formy živých organismů. (Neznámé formy živých organismů jsou fascinující námět, který však nemá co dělat tam, kde se jedná o kolonizaci pozemšťany. Alespoň ne dnes. Nebavíme se přece o koloniích živých artefaktů nebo kyborgů. Jde o lidi z

míst, jako je Dallas nebo Taškent.)
Hlídka vyhovuje jen tak tak. Je to vlastně úplný chudák. Kyslík je na úrovni moře tak řídký, že musíte chodit pomalu jako na vrcholku vysoké hory. Hlídka je natolik vzdálená od své hvězdy, že má jenom dva druhy počasí: chladno a mráz. Její osa je téměř svislá; roční období se tu střídají díky excentrické oběžné dráze, takže na zimu nemůžete jet na jih, protože zima je prostě všude. Asi dvacet stupňů na obě strany od rovníku se rozprostírá pásmo růstu vegetace, avšak zima tu pochopitelně trvá mnohem déle než léto. Tím "pochopitelně" narážím na Keplerův zákon o průvodičích a stejných plochách. (Většinu z toho všeho jsem opsala z Daily Forwardu.) Když byly oznámeny ceny, Hlídka už byla skoro za dveřmi. Strašně jsem toužila ji vidět.
Proč? Protože zatím jsem nikdy nebyla dál než na Měsíci. A Měsíc, to je téměř doma. Hlídka je od Země vzdálena přes čtyřicet světelných let. Víte kolik je to kilometrů? (Ani já jsem to nevěděla.) Přesně tolik:
300 000 * 40.7 * 31 557 600 = 385 318 296 000 000. Zaokrouhlete to a vyjde vám čtyři sta miliónů miliónů kilometrů.
Podle lodního rozvrhu jsme se na stacionární oběžnou dráhu (22.1 hodinovou orbitální periodu, což je délka dne na Hlídce) měli dostat ve dvě čtyřicet sedm a pravý přistávací modul měl odstartovat časně ráno ("ráno" podle palubního času) - přesně ve tři nula nula. Moc lidí se na projížďku nepřihlásilo - jednalo se jen o projížďku, protože cestující neměli vystoupit na povrch - jelikož doba těsně po půlnoci není mezi cestujícími příliš oblíbená.
Raději bych však propásla Armageddon. Opustila jsem příjemný večírek a šla spát ve dvaadvacet nula nula, abych před úsvitem užila ještě trochu spánku. Vstala jsem přesně ve dvě a šla se umýt do koupelny. Dveře jsem za sebou zajistila petlicí - kdybych to neudělala, Šizuko by vešla hned za mnou, to jsem na lodi zjistila už první den. Když jsem se probudila, byla již vzhůru a ustrojená.
Zajistila jsem dveře a okamžitě jsem se pozvracela.
To mne překvapilo. Nejsem sice imunní vůči mořské nemoci, ale na téhle cestě jsem zatím neměla žádné problémy. Při jízdě Beanstalkem se mi vždycky zvedne žaludek a cítím to pak ještě dlouhé hodiny. Tady na Forwardu se mi sice udělalo špatně při přechodu do nadprostoru a podobný nepříjemný pocit jsem měla i včera těsně před večeří, když jsme se z něho vynořovali, jenže na to nás můstek vždy včas upozornil.
Že by kolísala umělá gravitace? Nebyla jsem si jistá. Cítila jsem závrať, to ale mohl být následek zvracení. Dávila jsem totiž tak mohutně, jako kdybych doopravdy jela tím zatraceným Beanstalkem.
Vypláchla jsem si ústa, vyčistila zuby bez pasty a pak opět vypláchla ústa, načež jsem si pomyslela: "Tak tohle byla tvoje snídaně, Friday. Nenecháš se přece nějakým pitomým žaludkem připravit o výlet na Hlídku. Stejně jsi přibrala dvě kila a je načase zas trochu omezit příjem kalorií."
Když jsem takto bojovně pohovořila se svými vnitřnostmi a silou vůle se zkoncentrovala, vyšla jsem z koupelny a nechala si od Tilly alias Šizuko pomoci do těžké kombinézy obleku. Poté jsem zamířila k přechodové komoře pravého výsadkového modulu. Šizuko cupitala za mnou se dvěma těžkými kabáty. Původně jsem se k ní chtěla chovat přátelsky, ale poté, co jsem si domyslela a následně i potvrdila její pravou úlohu, cítila jsem k ní odpor. Bezpochyby jsem malicherná, ale agentovi je nadměrná péče služebnictva spíš na obtíž. Nebyla jsem k ní hrubá; jednoduše jsem ji většinu času ignorovala. A dnes ráno mi nebylo zvlášť do řeči.
Pan Woo, asistent lodního pokladníka pověřený péčí o exkurze, stál u přechodové komory s notesem v ruce. "Slečno Friday, nemám vás v seznamu."
"Určitě jsem se přihlásila. Buď mne připište, nebo zavolejte Kapitána."
"To nemohu."
"Opravdu? Tak v tom případě si tady sednu přímo doprostřed komory a ani se nehnu. To se mi nelíbí, pane Woo. Jestliže chcete říct, že bych tu neměla být kvůli nějakému omylu ve vaší kanceláři, bude se mi to líbit ještě míň."
"Hmm, nejspíš to bude omyl. Nemáme moc času, takže běžte dovnitř a ať vám ukážou místo k sezení. Dáme to do pořádku později, až zkontroluji ostatní."
Když mne Šizuko následovala, nic nenamítal. Šli jsme rovně dlouhou chodbou - dokonce i přistávací moduly jsou na Forwardu obrovské - podle ukazatelů s nápisem "Směr můstek" a došli jsme do rozlehlé místnosti připomínající vnitřek energobusu: dvojité řízení vpředu nahoře, za ním sedadla pro cestující a velké ochranné sklo, skrze které jsem poprvé od odletu ze Země uviděla "sluneční světlo."
Oslnivě bílé světlo slunce Hlídky ozařovalo vzdálenou křivku povrchu planety zřetelně se vyjímající na tmavém pozadí oblohy. Samotná hvězda byla mimo dohled. Spolu se Šizuko jsme se usadily a připnuly si pětiramenné bezpečnostní pásy podobné těm, jaké se používají v semibalistických raketách. Věděla jsem, že poletíme antigravem, a proto jsem upevnila jenom pás okolo boků. Můj malý stín však nedal jinak a s rozčileným švitořením upnul i všechno ostatní.
Zanedlouho se vrátil pan Woo a po chvíli rozhlížení nás konečně spatřil. Naklonil se přes muže sedícího mezi mnou a uličkou mezi sedadly a pravil: "Je mi líto, slečno Friday, ale skutečně nejste na seznamu."
"Vážně? Co tomu říkal Kapitán?"
"Toho jsem nezastihl."
"Tak to je váš problém. Já zůstávám."
"Je mi líto, ale to není možné."
"Opravdu? A jak mne chcete vyvést? A kdo vám s tím pomůže? Protože to mne budete muset táhnout násilím a ujišťuji vás, že umím kopat a křičet."
"To bychom neradi, slečno Friday."
Muž sedící vedle mne pronesl: "Nezesměšňujete se trochu, mladý muži? Tato mladá dáma cestuje první třídou. Všiml jsem si, že v jídelně sedává u Kapitánova stolu. Takže si schovejte ten směšný notes a běžte dělat něco užitečnějšího."
Pan Woo s ustaraným výrazem odkráčel (asistenti pokladníka se tváří v jednom kuse ustaraně). Po chvíli se rozsvítilo červené světlo, zazvonil akustický signál a zvučný hlas oznámil: "Opouštíme oběžnou dráhu! Připravte se na kolísání

váhy."
Byl to mizerný den.
Tři hodiny trval let k povrchu, na kterém jsme pobyli dvě hodinky, načež jsme se další tři hodiny vraceli na stacionární oběžnou dráhu. Cestou dolů se střídala hudba s neuvěřitelně nudnou přednáškou o Hlídce. Cestou zpět už hrála jen hudba, což bylo lepší. Dvě hodiny strávené na povrchu by bývaly docela ušly, kdybychom mohli opustit modul. Jenže jsme museli zůstat na palubě. Dovolili nám, abychom se odpoutali ze sedadel a přemístili se na záď do něčeho, čemu říkali salón, co ale ve skutečnosti byl jen kousek prostoru mezi barem s kávou a sendviči na levé straně a průhlednými vraty vzadu.
Skrze vrata jsme mohli pozorovat, jak ze spodní paluby vycházejí přistěhovalci a jak je vykládán náklad.
V dálce se vinulo nízké pohoří pokryté sněhem a na půl cestě k němu bylo vidět pár zakrslých stromů. Nedaleko od modulu se krčila nízká stavení propojená sněhovými valy. Přistěhovalci, ač byli všichni ověšeni zavazadly, neztráceli čas a pospíchali směrem k budovám. Náklad se vezl na několika spojených plochých návěsech, které táhl nějaký stroj vypouštějící mraky černého kouře... byl to přesně ten druh stroje, který můžete spatřit na obrázcích v dětských učebnicích dějepisu. Jenže tady to nebyl jen obrázek.
Zaslechla jsem, jak nějaká žena povídá svému společníkovi: "Jak se jen někdo může rozhodnout se tady usadit?"
Společník poznamenal něco o "boží vůli" a odešel. Jak se může někdo dožít sedmdesátky (bylo jí nejméně tolik) a přitom nevědět, že k životu na Hlídce se nikdo "nerozhoduje"... snad jen v omezeném smyslu slova, když příjme vyhnanství jako jedinou alternativu k trestu smrti nebo doživotnímu vězení.
Můj žaludek byl pořád ještě slabý, takže jsem nechtěla riskovat sendviče. Nicméně jsem si myslela, že šálek kávy mi může přijít vhod - dokud jsem neucítila její vůni. Pak jsem zamířila rovnou k toaletám umístěným v přední části salónu a vydobyla si titul "Ocelová Friday". Získala jsem ho těžce a čestně, ale kromě mne o tom nikdo neměl ani tušení. Všechny kabinky byly obsazené a já musela se zaťatými zuby čekat a čekat. Asi tak za sto až dvě stě let se jedna kabinka uvolnila. Vtrhla jsem dovnitř a opět dávila. Většinou naprázdno. Neměla jsem čichat k té kávě.
Zpáteční cesta se nekonečně vlekla.
Na Forwardu jsem pak zavolala svému příteli Jerrymu Madsenovi, který byl sekundářem palubní kliniky, a požádala ho, aby mne prohlédl. Podle lodního řádu ordinují ambulantně každý den do devíti nula nula a mimo tuto dobu ošetřují pouze úrazy. Věděla jsem ale, že Jerry mne bez ohledu na důvod rád uvidí. Řekla jsem mu, že nejde o nic vážného, chtěla jsem po něm jen trochu těch tabletek, které předepisoval starším dámám se slabším žaludkem - prášky proti mořské nemoci. Požádal mne, abych za ním přišla do jeho kanceláře.
Místo toho, aby mně jednoduše předal připravené léky, zavedl mne na ošetřovnu a zavřel dveře. "Mám poslat pro sestru, slečno Friday? Nebo byste byla raději, kdyby vás prohlédla lékařka? Mohu zavolat doktorku Garcíovou, ale nerad bych ji budil. Skoro celou noc byla vzhůru."
Řekla jsem: "Co to má znamenat, Jerry? Od kdy mi neříkáš Marjo? A k čemu ten úřední tón? Chtěla jsem jen hrstku tabletek proti mořské nemoci. Těch malých růžových."
"Posaďte se prosím, slečno Friday - dobrá tedy, Marjo. Tyhle prášky ani jejich deriváty zásadně nepředepisujeme mladým ženám, přesněji řečeno ženám ve věku, kdy mohou mít dítě, aniž bychom se přesvědčili, že nejsou těhotné. Mohou totiž způsobit defekty plodu."
"Och. Uklidni se, milý chlapče. Nejsem zbouchnutá."
"O tom se právě musíme přesvědčit, Marjo. Jestliže jsi, anebo v nejbližší době budeš, jsou tu ještě jiné léky, které ti pomohou." Tak takhle je to tedy! Můj miláček má o mne starost!
"A co kdybych ti ty tvrdohlavče dala čestný pionýrský na to, že jsem už alespoň dva měsíce s nikým nic neměla? I když se jich o to hodně snažilo. Mezi jinými i ty."
"Tak to bych řekl 'Vypijte tenhle šálek a dejte mi vzorek moči' a pak bych ti odebral vzorek krve a slin. Pár žen, které s nikým nic neměly, jsem už zažil."
"Seš cynik, Jerry."
"Snažím se ti jen pomoct, drahoušku."
"No jasně, miláčku. Dobrá tedy, podřídím se tomu nesmyslu. Ale jestli ta myš zapiští..."
"Používáme křečky."
"Když bude test pozitivní, můžeš rovnou zavolat exilovému Papeži a oznámit mu, že se to nakonec přeci jen podařilo. A já ti koupím láhev šampaňského. Ještě nikdy jsem si nedala pohov na tak dlouho."
Jerry odebral vzorky. Pak provedl asi dvacet dalších úkonů a dal mi modré tabletky, které mám užívat před večeři, žluté tabletky na spaní a ještě jedny modré prášky, které mám brát před snídaní. "Nejsou sice tak účinné jako ty, které jsi původně chtěla, ale splní svůj účel a nenarodí se ti po nich dítě s nohama na zádech či něco podobného. Zavolám ti zítra ráno, hned jak skončí ordinační hodiny."
"Myslela jsem, že těhotenské testy se dneska dělají na počkání."
"Jdi mi někam. Tvoje prababička to zjistila podle toho, že jí byl těsný pásek. Jsi rozmazlená. Jenom doufej, že nebudu muset testy opakovat."
Takže jsem mu poděkovala a políbila ho, čemuž se jako snažil bránit, ale zas nijak zvlášť úporně. Je to přeci jenom jehňátko, ten Jerry.
Díky modrým pilulkám jsem dokázala sníst večeři a nasnídat se.
Po snídani jsem zůstala v kajutě. Jerry volal celkem přesně. "Pevně se drž, Marjo. Dlužíš mi láhev šampaňského."
"Cože?" Trochu jsem se ztišila kvůli Tilly. "Jerry, ty jsi se evidentně zcvoknul. Ty jsi zešílel."
"Určitě," souhlasil. "Ale to při mém povolání není na závadu. Zastav se u mě a prodebatujeme tvůj další režim. Řekněme ve dvě odpoledne?"

"Raději hned. Chtěla bych si promluvit s tím křečkem." Jerry mne přesvědčil. Rozebral všechno do nejmenších podrobností a zároveň vysvětloval, jak se jednotlivé testy provádějí. Zázraky se tedy dějí a já jsem prokazatelně v jiném stavu... tak proto jsem měla v poslední době tak citlivou kůži na prsou. Předal mi letáček, ve kterém stálo, co mám dělat, co mám jíst, čeho se mám vyvarovat, na co být připravena a tak dále. Vzala jsem si ho, poděkovala a odešla. Ani jeden z nás se nezmínil o možnosti interrupce a Jerry se nesnažil vtipkovat na účet žen, které "s nikým nic neměly". Jenže já doopravdy s nikým nic neměla. Naposledy to bylo s Burtem a to se stalo už před více než dvěma měsíci. Navíc jsem byla v pubertě stejně chirurgicky sterilizována a při svém velmi rušném společenském životě jsem nikdy nebrala žádnou antikoncepci. Když pomyslím na ty stovky a stovky případů - a on mi teď klidně řekne, že jsem těhotná!
Nejsem úplně pitomá. Když jsem se smířila se skutečností, staré dobré holmesovské pravidlo mi prozradilo kde a jak se to stalo. Když jsem se vrátila do kajuty, šla jsem rovnou do koupelny, zamkla dveře, svlékla se a lehla si na podlahu. Přitiskla jsem dlaně na pupek, napjala svaly a zatlačila.
Vypadla malá nylonová kulička. Sebrala jsem ji.
Pozorně jsem si kuličku prohlédla. Nebylo pochyb - byla to stejná kulička, jakou jsem nosila od doby, co se mnou provedli ten chirurgický trik. Nosila jsem ji stále s výjimkou případů, kdy jsem tam schovávala zprávy. Nebyla to schránka pro vajíčko. Nebyla to vůbec žádná schránka. Jenom malá, dokonale hladká, průsvitná kulička. Ještě jednou jsem se na ni podívala a vsunula ji zpět.
Takže mi lhali. Hned mi bylo podezřelé, že transport má probíhat při normální tělesné teplotě. Pokud mi bylo známo, živé tkáně se uchovávají při teplotě tekutého dusíku nebo ještě nižší.
Jenže to byla starost pana Sikmaa. Nejsem biofyzik a jestliže on věřil svým vědcům, já se s ním nemohla přít. Byla jsem jenom kurýr a mou jedinou starostí bylo doručit zásilku.
Jakou zásilku? Víš moc dobře jakou, Friday. Ne tu v pupku, ale tu o deset centimetrů hlouběji. Tu, kterou ti předali oné noci na Floridě, když zařídili, abys spala tvrději než obvykle. Tu, jejíž předání trvá devět měsíců. Což trochu mění tvůj plán pokud jde o Velkou Cestu, není-liž pravda? Jestliže je to ten plod, o který jde (a jiný to být nemůže), pak tě z Říše nenechají odletět dřív, než ho donosíš.
Jestliže ale potřebovali náhradní matku, proč to k ďasu neřekli rovnou? Bývali bychom se dohodli.
Moment! To dítě musí porodit princezna. Proto se celý ten podfuk rozjel, kvůli následníkovi trůnu bez nejmenší vrozené vady a přímo od princezny - naprosto neoddiskutovatelně od princezny - který přijde na svět za asistence čtyř dvorních lékařů, trojice sester a asi tak tuctu dvořanů. A ne od tebe, od UČ bastarda s falešným rodným listem!
To mne přivedlo zpět k původnímu plánu, pouze s jedinou drobnou změnou: Slečna Marjorie Friday, zámožná turistka, přistane v Říši, aby se pokochala nádherou hlavního města impéria. Přitom se nachladí a musí být převezena do nemocnice. Princeznu pak přivezou do stejné nemocnice a - ne, zadrž! Copak by princezna mohla udělat něco tak plebejského, jako je jít si lehnout do nemocnice pro turisty?
Dobrá, a co takhle: Přesně podle příkazů se s těžkým nachlazením dostaneš do nemocnice. Asi ve tři ráno tě přikrytou prostěradlem vyvezou zadními dveřmi na pojízdném stolku.
Nakonec tě dopraví do paláce. Jak rychle? Jak dlouho může dvorním lékařům trvat, než to urozené tělo uvedou do stavu, ve kterém bude schopno přijmout plod? Nech to radši plavat, Friday. Tohle nevíš a vědět nemusíš. Až bude připravená, položí vás obě na operační stůl, roztáhnou vám nohy a plod vyjmutý z tvého těla přenesou, dokud je ještě malý a nejsou s ním potíže. Pak ti fantasticky zaplatí a ty odletíš. Poděkuje ti První Občan? Osobně asi ne. Ale možná inkognito, pokud - zadrž Friday! Blouzníš. Existuje přece daleko lepší možnost. Vzpomněla jsem si na jednu z lekcí orientace, které nám Šéf přednášel v základním kursu. Zněla takto:
"Potíž s tímhle druhem akcí spočívá v tom, že poté, co agent úspěšně splní svůj úkol, obvykle se mu dříve či později přihodí něco, co ho navždy umlčí. Ať už je tedy slibovaná odměna jakkoli štědrá, je lépe se takovým akcím vyhnout."
XXXI.
Cestou k Botanickému Zálivu jsem tu myšlenku probírala ze všech stran a snažila se v ní objevit nějakou chybu. Vzpomněla jsem si na klasický případ J.F.Kennedyho. Jeho údajný vrah byl zabit (zavražděn) příliš rychle - nestačili ho ani předběžně vyslechnout. Pak tu byl ten zubař co odprásknul Huey Longa a sám si prohnal kuli hlavou o pár vteřin později. A dlouhá řada agentů ze studené války, co žili právě tak dlouho, aby splnili svůj úkol a pak "náhodou" vběhli přímo pod kola rozjetého automobilu.
Na mysli mi neustále tanula jedna stará, téměř mytologická scéna: Na osamělé pláži dohlíží pirátský náčelník na ukrývání pokladu. Jáma je vyhloubena, bedna s kořistí spuštěna dovnitř, načež jsou ti, kteří jámu kopali, postříleni a jáma je zasypána jejich těly.
Ano, přeháním, ale jde o moje lůno, ne o vaše. Každý ve Známém Vesmíru ví, že otec dnešního Prvního Občana se na trůn vyšplhal po hromadách mrtvol a že jeho syn se na něm drží s o nic menší krutostí.
Poděkuje mi za mou službu? Nebo mne uvrhne do nejhlubšího žaláře?
Nic si nenamlouvej, Friday. Vědět příliš mnoho je hrdelní zločin. Alespoň v politice tomu tak vždycky bylo. Kdyby s tebou chtěli jednat poctivě, nebyla bys teď těhotná. Takže nutně musíš předpokládat, že až z tebe dostanou ten královský plod, nebudou se s tebou mazlit.
Bylo mi jasné, co musím udělat.
Jak to provedu, to mi zatím jasné nebylo.
To, že mé jméno nebylo při výletu na Hlídku na seznamu cestujících, mi teď už vůbec nepřipadalo jako omyl.
Příští večer při koktejlu jsem uviděla Jerryho a požádala ho o tanec. Byl to klasický waltz, takže se naše tváře dostaly dost blízko k sobě a mohli jsme mluvit bez obav. "Co dělá bříško?" zeptal se.
"Ty modré pilulky zabraly," ujistila jsem ho. "Jerry, kdo o tom ví kromě nás dvou?"
"Asi se ti to bude zdát divné, ale měl jsem tolik práce, že jsem do tvé zdravotní karty nestihl nic zapsat. Poznámky jsou

u mne v sejfu."
"Tak? A co laboratorní technik?"
"Byl tak vytížen, že jsem testy provedl sám."
"Výborně. Myslíš, že by se ty poznámky mohly ztratit? Třeba shořet?"
"Na lodi se nic nespaluje. Vadí to technikovi, který se stará o klimatizaci. Místo toho se papír drtí a recykluje. Neměj strach, maličká; tvoje choulostivé tajemství je u mne v bezpečí."
"Seš kámoš, Jerry. Kdyby nebylo mé služky, miláčku, mohlo to dítě být tvoje. Vzpomínáš si na mou první noc na lodi?"
"Na to se nedá zapomenout. Dost mě to tehdy sebralo."
"Mít s sebou služku nebyl můj nápad. Nasadila ji na mne má rodina a drží se mě jako klíště. Jeden by si myslel, že to udělali jenom proto, že vědí, že mi nemohou důvěřovat, což ty ostatně víš také. Napadá tě, jak bychom se jí mohli zbavit? Cítím se s tebou moc příjemně. Jsi muž, kterému se dá svěřit tajemství."
"Hmm. Musím si to promyslet. Moje kajuta se nehodí. Abychom se tam dostali, museli bychom projít kolem asi dvou tuctů důstojnických pokojů a pak ještě společnou klubovnou. Podívej, jde sem Jimmy."
Ano, samozřejmě, že jsem se ho snažila umluvit, aby nic neprozradil. Ale kromě toho jsem mu byla vděčná a cítila jsem, že mu něco dlužím. Jestliže mé již zdaleka ne nevinné tělo bylo tím, po čem toužil (a to bylo), jsem nejen svolná, ale dokonce to vítám. V poslední době jsem byla dost zanedbávaná a Jerry je přitažlivý muž. Nevadilo mi, že jsem těhotná (i když to pro mne byla úplně nová zkušenost), ale chtěla jsem svůj stav utajit (pokud si o něm už necvrlikali vrabci na střeše), než se rozhodnu, co dál.
Možná, že úplně nechápete vážnost situace, ve které jsem se ocitla. Snad bych se měla pokusit ji názorně vysvětlit. Jestliže přistanu v Říši, čeká mne asi smrt na operačním sále. Všechno proběhne v klidu, legálně a hladce. Pokud někdo nevěříte, že by se něco takového mohlo stát, pak žijete v jiném světě a nemá cena abyste četli tyto paměti. Vražda je odjakživa ten nejběžnější způsob, jak se zbavit nepohodlného svědka.
Možná, že to nebude můj případ. Všechno však nasvědčuje tomu, že ano - pokud přistanu v Říši.
Co kdybych zůstala na palubě? Přemýšlela jsem o tom... jenže v uších mi stále zněla Macova (nebo chcete-li Peteho) slova: "Jakmile dorazíme, na palubu se dostaví důstojník palácové stráže a od té chvíle jste jeho problém." Zřejmě mě ani nenechají přistát a předstírat onemocnění.
Ergo, z lodi musím zmizet ještě než dorazíme k Říši - to jest na Botanickém Zálivu. Jiná šance není.
Je to jednoduché. Prostě vyjdu z lodi.
No jasně! Sejdu po schůdcích na povrch a zamávám na rozloučenou.
Tohle ale není námořní loď. Nejblíže planetě je Forward vždy na stacionární oběžné dráze. U Botanického Zálivu to bude představovat vzdálenost asi třiceti pěti tisíc kilometrů. Dost dlouhá cesta, navíc v hlubokém vakuu. Jediná možnost, jak se dostat na povrch Botanického Zálivu, je doletět tam, podobně jako na Hlídku, jedním z výsadkových modulů.
Oni tě ale nenechají do modulu vůbec nastoupit, Friday. Na Hlídce jsi si cestu prosadila a to je znepokojilo. Podruhé se ti to nepodaří. Co se stane? Pan Woo nebo někdo jiný bude stát u přechodové komory se seznamem, na kterém opět bude chybět tvoje jméno. Jenže tentokrát s sebou bude mít ozbrojenou lodní stráž. Co uděláš?
No co, odzbrojím ho, srazím jim hlavy dohromady, překročím jejich bezvládná těla a posadím se. To bys zvládla, Friday. Pro takovou drsnou práci jsi trénovaná a geneticky uzpůsobená.
A co se stane potom? Výsadkový modul neodletí podle plánu. Zůstane v doku, dokud se neobjeví osm chlápků, kteří tě hrubou silou a s pomocí projektilů obsahujících uspávací látku vyvlečou z modulu. Pak tě zamknou v kajutě, kde zůstaneš tak dlouho, dokud si tě nepřevezme ten důstojník palácové stráže.
Tenhle problém nepůjde řešit násilím.
Takže zbývají sladké řečičky, sex-appeal a úplatek. Počkat! A co takhle zkusit to s upřímností?
Ha!
No jasně. Půjdeš rovnou za Kapitánem a povíš mu, co ti pan Sikmaa slíbil, jak tě pak podvedli a přiměješ Jerryho, aby mu ukázal lékařský nález potvrzující tvé těhotenství. Řekneš mu, že máš strach a že jsi se rozhodla na Botanickém Zálivu počkat na loď, která by tě místo do Říše dopravila zpátky na Zem. Je to milý, rozšafný staroušek, viděla jsi fotografie jeho dcer. Určitě se o tebe postará!
Co by na to řekl Šéf?
Poznamenal by, že sedáváš po Kapitánově pravici - proč? Dostala jsi jednu z nejhezčích kajut na lodi, a to na poslední chvíli - proč?
Našlo se místo ještě pro sedm dalších lidí, kteří nedělají nic jiného, než že na tebe dávají pozor - myslíš si, že Kapitán o tom neví?
Někdo vymazal tvé jméno ze seznamu cestujících na Hlídku - kdo?
Kdo vlastní Hyper Space Lines? Třicet procent patří společnosti Interworld, kterou zase ovládají různé skupiny od Shipstone. A zjistila jsem, že 11 procent vlastní tři banky v Říši. Zjistila jsem to díky tomu, že i další části společnosti Shipstone patří Říši.
Takže od sladkého starouška Kapitána van Kootena toho moc čekat nemůžu. Jako bych ho zrovna slyšela: "Ach, pletete se. Pan Sikmaa je můj starý přítel. Známe se už roky. Jo, slíbil sem mu, že se postarám o vaši bezpečnost. Proto vás taky nemůžu nechat letět na divokou a necivilizovanou planetu. Ale až poletíme zpátky, ukážu vám život na Ledňáčku - slibuju. Tak teď zas budeš chodná cholka a nebudeš dělat potíže, ano?"
Možná tomu dokonce bude i sám věřit.
Téměř jistě ví, že nejsem žádná "Zlatka Povětrná" a nejspíš mu řekli, že mě najali jako náhradní matku (pravděpodobně mu neprozradili, že je to pro Královskou Rodinu, ale to si mohl domyslet). Bude si prostě myslet, že se chci vyvléct z

řádné a poctivé smlouvy. Nemám v ruce žádný doklad, který by třeba jen slůvkem naznačoval, že mne podvedli.
Od Kapitána pomoc nečekej, Friday. Musíš se z toho dostat sama.
Pouhé tři dny před plánovaným příletem k Botanickému Zálivu dostaly události konečně spád. Hodně jsem přemýšlela, ale většinou mne napadaly jen samé hlouposti. Zbytečně jsem plýtvala časem úvahami o tom, co budu dělat, jestliže se mi nepodaří dostat se v Botanickém Zálivu z lodi. Jako například: "Slyšel jste dobře, Kapitáne! Zůstanu zamčená v kajutě, dokud neopustíme Říši. Jestliže vyrazíte dveře, abyste mě předal tomu důstojníkovi palácové gardy, nemohu vám v tom zabránit, ale najdete jenom mou mrtvolu!"
(Směšné. Stačí napustit uspávací plyn větracími otvory a je to.) Nebo - "Kapitáne, už jste někdy viděl potrat pletací jehlou? Zvu vás na tu podívanou. Pokud vím, člověk se při tom pěkně zakrvácí."
(Ještě větší nesmysl. Potratem můžu vyhrožovat, ale nejsem schopná udělat to doopravdy. I když ta malá bradavice uvnitř není moje krev, přeci jen je to můj nevinný host.)
Snažila jsem se neztrácet čas podobnými planými úvahami a soustředit se na hledání východiska. Navenek jsem se chovala úplně přirozeně. Když kancelář lodního pokladníka vyhlásila termíny pro přihlášky na exkurze po Botanickém Zálivu, zapsala jsem se jako jedna z prvních. Na všechno jsem se dopodrobna vyptávala, nabrala si hromady prospektů a okamžitě zaplatila všechny nejlepší a nejdražší výlety.
Té noci při večeři jsem Kapitánovi nadšeně vyprávěla o všech vybraných exkurzích a zeptala se ho, co si o nich myslí. Opět jsem si postěžovala, že na Hlídce se mé jméno ztratilo ze seznamu a poprosila ho, aby na to tentokrát dohlédl. Jako kdyby kapitán obrovského křižníku neměl na práci nic lepšího, než napravovat problémy nějaké slečny Povětrné.
Pokud jsem mohla soudit, neodpovídal vyhýbavě. Rozhodně mi nezakázal letět k povrchu. Mohl ale být ještě protřelejší než já. A já jsem se naučila lhát bez mrknutí už v děcáku.
Ten večer (lodního času) jsem v Černé Díře potkala své tři nápadníky: Dr.Jerryho Madsena, Jaime "Jimmyho" Lopeze a Toma Udella. Tom je prvním zástupcem velitele lodního nákladu. Neměla jsem ani tušení, co to znamená; jistě jsem věděla jen to, že má o jednu frčku víc než ostatní. Tu první noc na palubě mi Jimmy s posvátným výrazem ve tváři prozradil, že Tom je vrchní správce.
Tom to nepopřel. Řekl jen: "Zapomněl jsi dodat 'vrchní stěhovák'."
Dnes v noci, necelých dvaasedmdesát hodin před příletem k Botanickému Zálivu, jsem přišla na něco z toho, co Tom dělá. Do pravého výsadkového modulu stěhovali náklad pro Botanický Záliv. "Levý modul jsme naložili na Beanstalku," řekl mi. "Ale na Hlídce jsme museli použít pravý modul. Abychom zvládli Botanický Záliv, potřebujeme oba dva, takže teď musíme náklad přesouvat." Ušklíbl se. "Pěkně namáhavá práce."
"To ti neuškodí, Tome. Stejně tloustneš."
"Mluv jen za sebe, Jaime."
Zeptala jsem se, jak vlastně modul nakládají. "Přechodová komora se mi zdá být dost mrňavá," podotkla jsem.
"Přechodovou komorou se náklad nestěhuje. Chceš vidět, jak to děláme?"
Takže jsem si s ním na příští ráno domluvila schůzku. A něco jsem se dozvěděla.
Nákladové prostory na Forwardu jsou tak obrovské, že člověk v nich trpí spíš agorafobií než klaustrofobií. A nákladové prostory v modulech nejsou o moc menší. Některé z přepravovaných zásilek mají rovněž úctyhodné rozměry, zejména stroje. Pro Botanický Záliv jsme vezli turbogenerátor od Westinghouse velký jako dům. Zeptala jsem se Toma, jak s ním proboha vůbec dokážou pohnout?
Zakřenil se. "Čáry a kouzla." Dva z jeho nosičů obepnuli turbogenerátor kovovou sítí, na kterou pak upevnili kovovou skříňku o velikosti kufříku. Tom vše překontroloval a zavelel: "Oukej, jděte na to."
Parťák poslechl... a kovové monstrum se díky přenosné antigravitační jednotce, ne nepodobné těm, které se napevno montují do energomobilů, mírně vzneslo.
Pomocí rukou, provazů a tyčí protáhli tu věc s nejvyšší opatrností skrze obrovská vrata do nákladového prostoru pravého modulu. Tom zdůraznil, že i když se ta hora oceli navzdory lodní umělé gravitaci volně vznáší, její hmotnost zůstává stále stejná, takže by mohla člověka snadno rozmáčknout jak mouchu. "Nosiči jsou na sobě závislí a musí si navzájem důvěřovat. Odpovědnost sice nesu já, ale mrtvému by to bylo houby platné. Musí se postarat sami o sebe."
Řekl mi, že ručí za to, že každá věc bude umístěna podle plánu a zajištěna proti posunutí. Zároveň si musí být absolutně jist, že po každém otevření jsou vrata do nákladového prostoru opět vzduchotěsně uzavřena.
Tom mne provedl prostory pro vystěhovalce. "Na Botanický Záliv letí víc kolonistů než kamkoli jinam. Až odtamtud odstartujeme, třetí třída bude téměř prázdná."
"Jsou to všechno Australáci?" zeptala jsem se.
"Kdepak. Většinou ano, ale asi třetina není. Jednu věc však mají společnou: všichni mluví plynně anglicky. Je to jediná kolonie s jazykovým požadavkem. Snaží se zajistit, aby celá planeta mluvila jediným jazykem."
"Něco jsem o tom slyšela. Proč?"
"Mám pocit, že prý je pak menší pravděpodobnost válek. Možná je to tak... ale nejkrvavější války v dějinách byly vždycky války bratrovražedné. Jazyk v tom nehrál žádnou roli."
Neměla jsem na to žádný názor, a proto jsem nic nepoznamenala. Opustili jsme modul přechodovou komorou pro cestující a Tom ji za námi zavřel. Pak jsem si vzpomněla, že jsem v modulu nechala šátek. "Neviděl jsi ho, Tome? Vím, že v prostorách pro vystěhovalce jsem ho ještě měla."
"Neviděl, ale najdeme ho." Otočil se a odemkl dveře přechodové komory.
Šátek byl tam, kde jsem ho upustila - mezi dvěma lavicemi v prostorách pro vystěhovalce. Přehodila jsem ho Tomovi kolem krku a přitáhla si jeho tvář k sobě. Poděkovala jsem mu a projevila svou vděčnost tím, že jsem mu dovolila zajít tak daleko, jak si jen troufal - což bylo sice dost daleko, ale zase ne moc, protože byl pořád ještě ve službě.
Zasloužil si mé nejvřelejší díky. Ty dveře mají kombinační zámek a já ho teď umím otevřít.

Když jsem se vrátila z prohlídky nákladových prostor a výsadkového modulu, bylo skoro poledne. Šizuko se jako obvykle zabývala něčím strašně důležitým (samozřejmě si neodpustila zkoumavý pohled na můj trochu poničený účes).
"Dnes se mi nechce do jídelny," řekla jsem jí. "Mám chuť se osprchovat, vzít si na sebe domácí šaty a najíst se tady."
"Co si slečinka dá? Objednám to."
"Objednej pro nás obě."
"I pro mě?"
"I pro tebe. Nechci jíst sama. Jen se mi nechce se strojit a trmácet do jídelny. Moc si nevybírej, jednoduše objednej menu," řekla jsem jí a šla do koupelny.
Zaslechla jsem, jak začíná vydávat potřebné příkazy, ale jen co jsem zavřela sprchu, už u mne stála s velkým huňatým ručníkem. Jeden menší měla ovinutý kolem boků, prostě dokonalá lazebnice. Když mě osušila a pomohla mi do šatů, zacinkal výtah z kuchyně. Zatímco Šizuko vyprazdňovala servírovací soupravu, přesunula jsem do rohu, ve kterém jsem předtím hovořila s Petem alias Macem, malý stolek. Šizuko povytáhla obočí, ale nic nenamítala a začala na něj pokládat oběd. Nastavila jsem terminál na hudbu a zasunula do něj pásku se starým dobrým rokenrolem.
Šizuko položila na stůl jen jeden podnos. Zblízka, aby má slova pronikla hudbou, jsem jí řekla: "Dej sem i svůj tác, Tilly."
"Jakže, slečinko?"
"Tak dost, Matildo. Komedie skončila. Zařídila jsem to tak, že můžeme mluvit bez obav."
Sotva znatelně zaváhala. "Dobrá, slečno Friday."
"Říkej mi raději Marjo, nebo tě budu muset oslovovat slečno Jacksonová. Nebo mi prostě říkej Friday. To je mé skutečné jméno. Musíme teď obě vyložit karty na stůl. Mimochodem, služebnou hraješ výborně, ale pokud budeme v soukromí, nemusíš se obtěžovat. Po koupeli se umím utřít i sama."
Skoro se usmála. "Starat se o vás je mi opravdovým potěšením, slečno Friday. Marjo, totiž Friday."
"Vážně? Děkuju! Ale teď už jezme," řekla jsem a nalila jí do talíře plnou sběračku sukijaki.
Po několika soustech - nejlépe se přeci jen diskutuje při jídle - jsem se jí zeptala:
"Co z toho budeš mít?"
"Z čeho, Marjo?"
"Z toho, že mě vydáš té sebrance. Z toho, že mě v Říši předáš palácové stráži."
"Mám to ve smlouvě. Proplatí ji mému šéfovi. Měla bych z toho mít provizi, ale na provize věřím, až když je utrácím."
"Aha. Na Botanickém Zálivu zdrhám, Matildo. A ty mi pomůžeš."
"Říkejte mi Tilly. Opravdu?"
"Opravdu. Protože ti zaplatím o hodně víc, než bys dostala od nich."
"Vážně si myslíte, že mě přesvědčíte tak snadno?"
"Myslím. Máš totiž jen dvě možnosti." Mezi námi ležela velká naběračka z nerezavějící oceli. Uchopila jsem ji, sevřela spodní polokouli a stiskla ji tak, až praskla. "Buď mi pomůžeš, nebo tě zabiju. Co si vybereš?"
Zvedla poničenou naběračku. "Nemusíš se hned tak rozčilovat, Marjo. Něco vymyslíme," řekla a prsty přitom narovnávala zkroucenou ocel. "O co jde?"
Zírala jsem na naběračku
"'Tvá matka je zkumavka... ....a skalpel je můj táta.' Stejně jako tvůj. Proto mě najali. Proč chceš vlastně utéct z lodi? Když to uděláš, strašně to schytám."
"Když to neudělám, oddělají mne." Aniž bych cokoli zatajovala, vyprávěla jsem jí o svém úkolu, jak jsem otěhotněla a proč si myslím, že návštěvu Říše těžko přežiju. "Takže na kolik si ceníš svou pomoc? Myslím, že se dohodneme."
"Nehlídám tě ale jenom já."
"Myslíš Peteho? Toho zvládnu. Ostatních tří mužů a dvou žen si podle mě nemusíme všímat. Ty a Pete jste jediní profesionálové. Který břídil ty ostatní najal?"
"To nevím. Nevím ani, kdo najal mne. Všechno zařizoval šéf. Dobrá, těch dalších si snad opravdu nemusíme všímat. Všechno závisí na tom, jaký máš plán."
"Promluvme si o penězích."
"Napřed o tvém plánu."
"Ehm... myslíš, že bys dovedla napodobit můj hlas?"
Tilly odpověděla: "Ehm... myslíš, že bys dovedla napodobit můj hlas?"
"Řekni to ještě jednou!"
"'Řekni to ještě jednou!'"
Oddechla jsem si. "V pořádku, Tilly, zvládneš to. Podle Daily Forwardu se u Botanického Zálivu máme vynořit někdy zítra a pokud jsou výpočty stejně přesné jako na Hlídce, na stacionární oběžné dráze budeme asi tak pozítří v poledne, to jest za méně než osmačtyřicet hodin. Ve stejnou dobu také odstartují moduly. Takže zítra onemocním. Hrozná smůla, protože jsem se strašně těšila na pevný povrch a na všechny ty nádherné exkurze. Přesný časový rozvrh závisí na tom, kdy bude znám čas odletu modulů. To podle mne nebude dřív, než se po vynoření z nadprostoru podaří přesně předpovědět dobu, kdy se dostaneme na stacionární orbu. Ať už to ale bude kdykoli, v noci před startem - asi tak v jednu hodinu, to jsou chodby prázdné - uteču. Od té chvíle budeš vystupovat za nás obě. Nikoho nepustíš dovnitř, protože jsem moc nemocná.
Kdyby mne někdo volal terminálem, dej pozor, ať nezapneš video - já ho nezapínám nikdy. Pokud to zvládneš, budeš odpovídat i za mne. A když to nepůjde, tak prostě spím. Kdyby šlo do tuhého, až mě budeš napodobovat, představ si, že jsi tak zmatená z horečky a léků, že dobře nevnímáš.
Snídani objednej pro nás obě. Svou obvyklou snídani pro sebe a čaj s mlékem a tousty s džusem pro nemocnou."

"Jestli ti rozumím, Friday, chceš zmizet ve výsadkovém modulu. Jenže vstupní dveře, pokud se zrovna nepoužívají, jsou zamčené. To vím jistě."
"Přesně tak, ale o to se nestarej, Tilly."
"Dobrá, to není moje věc. Fajn, takže až zmizíš, budu tě krýt. Co mám říci Kapitánovi?"
"Takže Kapitán v tom jede taky. Myslela jsem si to."
"Ví o tom. Ale rozkazy dostáváme od lodního pokladníka."
"To dává smysl. Co kdybych tě jako svázala a dala ti roubík... můžeš se pak vymluvit na to, že jsem tě přepadla. Samozřejmě, že to nemůžu udělat doopravdy, protože od rána až do startu modulů mě musíš zastupovat. Mohla bych ale zařídit, aby tě svázal někdo jiný."
"To by bylo alibi jako hrom! A kdo by měl být ten lidumil?"
"Pamatuješ na naši první noc na lodi? Přišla jsem pozdě a vedla si návštěvu. Podalas nám čaj a mandlové zákusky."
"Doktor Madsen. Zvládne to?"
"Myslím, že ano. Když mu pomůžeš. Tu noc byl pěkně netrpělivý."
Odfrkla si. "Třásl se na tebe jak pes na kost."
"Ano, a pořád ještě třese. Zítra tedy onemocním a on mne přijde vyšetřit. Zůstaneš uvnitř jako obvykle. V ložnici budou zhasnutá světla. Pokud má dr. Jerry pořád stejné úmysly, a já si myslím, že má, přijme můj návrh a bude spolupracovat." Pohlédla jsem na ni. "Je to jasné? Přijde za mnou i pozítří ráno a sváže tě. Je to úplně jednoduché."
Tilly se posadila a na dlouhou chvíli se zamyslela. "Ne."
"Ne?"
"Udělejme to opravdu jednoduše. Nikoho dalšího do toho nebudeme zatahovat. Vůbec nikoho. Nemusím být svázaná, to by jen vyvolalo podezření. Řeknu jim asi tohle: Chvíli před tím, než moduly odstartovaly, jsi zjistila, že se cítíš lépe. Vstala jsi, oblékla ses a odešla z kajuty. Neřeklas mi, kam jdeš - jsem jen hloupá služebná, nikdy mi nic neříkáš. Možná jsi změnila názor a rozhodla ses přece jenom letět na exkurzi. V každém případě na tom nezáleží. Mým úkolem není držet tě na lodi. Mám na tebe dohlížet pouze tady v kajutě. Myslím, že ani Pete neodpovídá za to, že zůstaneš na lodi. Jestli se ti podaří utéci, jediný, kdo na tom shoří, bude pravděpodobně Kapitán. A to mě nijak zvlášť netrápí."
"Myslím, že máš úplnou pravdu, Tilly. Předpokládala jsem, že budeš potřebovat alibi. Ale nejlépe se obejdeš bez něho."
Pohlédla na mne a usmála se. "Doufám, že tě to neodradí od úmyslu dostat doktora Madsena do postele. Jenom si užij. Jednou z mých povinností bylo držet ti muže dál od těla, ale to myslím víš..."
"Domyslela jsem si to," přitakala jsem suše.
"Teď ale měním dres, takže to už neplatí." Po tváři ji náhle přelétl úsměv. "Až pozítří ráno přijde dr. Madsen za svou pacientkou a já mu povím, že jsi v pořádku a že jsi šla do sauny, nebo tak něco, možná bych mu měla nabídnout prémii."
"Tak tuhle prémii mu nabízej jen když to pro tebe bude znamenat obchod. On to totiž obchodně bere," zachvěla jsem se, "tím jsem si jistá."
"Co jsem slíbila, to dodržím. Je tedy všechno jasné?"
"Všechno, až na to, co za to chceš."
"Přemýšlela jsem o tom, Marjo. Ty znáš okolnosti líp než já. Nechám to na tobě."
"Neřekla jsi mi ještě, kolik ti vlastně měli zaplatit."
"To nevím. Šéf mi to neřekl."
"On tě vlastní?" Pocítila jsem úzkost. Každý UČ by ji pocítil.
"Už ne. Anebo ne úplně. Jsem prodaná na dvacet let. Ještě mi jich zbývá třináct. Pak jsem volná."
"Pak ale - ach bože, Tilly, uteč také!"
Položila mi ruku na rameno. "Jen klid. Díky tobě mě to také napadlo. To je hlavní důvod, proč nechci být svázaná. Na lodním seznamu mě jako prodanou nevedou. Proto taky můžu létat na pozemní exkurze, pokud je mohu zaplatit - a to mohu. Možná, že se tam dole uvidíme..."
Nadšeně jsem přisvědčila a políbila ji.
Pevně mne objala a polibek nabyl na vášnivosti. Z hrdla se jí vydral sten a ucítila jsem, jak mi rukou zajela pod šaty. Ihned jsem se odtáhla a pohlédla jí do očí. "Tak takhle je to teda, Tilly?"
"No jasně! Od té chvíle, co jsem tě poprvé koupala."

Ten večer vystěhovalci, kteří měli v Botanickém Zálivu opustit loď, uspořádali pro cestující z první třídy divadelní představení. Kapitán mi řekl, že taková představení už mají tradici a cestující z první třídy na nich běžně přispívají vystěhovalcům do pokladny - není to však povinné. On sám se dnešního představení zúčastnil - to také patřilo k tradici - a já se ocitla na sedadle vedle něho. Využila jsem té příležitosti k tomu, abych poznamenala, že se necítím dobře. Dodala jsem, že možná budu muset zrušit objednané exkurze. Trochu jsem kvůli tomu hudrovala.
Řekl mi, že pokud se necítím být úplně zdráva, rozhodně bych neměla riskovat a vystavovat se záludnostem neznámé planety. Ale nemusím prý být kvůli Botanickému Zálivu, který mimochodem není nic moc, smutná. Zbytek cesty je prý překrásný. Takže budeš chotná cholka, nebo tě mám zamknout v kajutě?
Odpověděla jsem mu, že pokud můj žaludek nepřestane vyvádět, nebude nutné mne zamykat. Let na Hlídku byl příšerný - celou cestu mě pronásledovala mořská nemoc a nechtěla bych něco takového prožít znovu. Svůj přesvědčivý výkon jsem podepřela tím, že při večeři jsem se v jídle jen přehrabovala.
Představení bylo sice ochotnické, ale roztomilé. Sem tam humor, ale většinou sborový zpěv: Ulov mi klokana, Vandrácká, Botanický Záliv a jako přídavek Vytlučené okno. Líbilo se mi to, ale příliš by mne to nezaujalo, nebýt muže,

který stál ve druhé řadě sboru a připadal mi povědomý.
Koukala jsem na něj a uvažovala: Copak jsi už jak ta pouliční štětka, Friday, že si ani nepamatuješ, s kým jsi vlezla do postele?
Připomínal mi profesora Federika Farnese. Jenže měl hustý plnovous, kdežto Freddie chodil vždy hladce oholen - což ovšem nic neznamená, protože na to, nechat si narůst vousy, bylo času dost a skoro všichni muži občas propadnou bradománii. Mně to ale znemožnilo poznat ho jen podle vzhledu. Ani jednou nezpíval sólo, takže zvuk hlasu mi nemohl pomoci.
Ani jeho pach mi nebyl nic platný. Ze vzdálenosti třiceti kroků bylo naprosto vyloučeno odlišit jej od tuctů ostatních.
Měla jsem sto chutí zapomenout na dobré vychování, vstát, přejít taneční parket a zeptat se ho přímo: "Nejsi náhodou Freddie? Ten, co jsem se s ním vyspala loni v Aucklandu?" Co kdyby řekl, že ne?
Jsem to ale hlupák. Úplně přece stačí, abych Kapitánovi řekla, že jsem mezi vystěhovalci asi zahlédla jednoho starého známého ze Sydney a zeptala se ho, jestli by to šlo ověřit. Takže jsem na program napsala "Federico Farnese" a Kapitán ho předal pokladníkovi, který ho zase předal jednomu z asistentů. Ten zmizel a za chvíli se vrátil se zprávou, že mezi vystěhovalci našel několik jakoby italských jmen, že však žádné z nich, ať už jakoby italské nebo jiné, se ani vzdáleně nepodobá jménu Farnese.
Poděkovala jsem asistentovi, pokladníkovi i Kapitánovi a uvažovala o tom, jestli mám nechat prověřit i jména Tormey, případně Perreault. Nakonec jsem si řekla, že by to byla pošetilost. Betty ani Janet jsem určitě neviděla a ty přece vousy nenosí. Viděla jsem jenom tvář s plnovousem, což je stejné, jako bych neviděla vůbec nic. Zkuste muži nasadit bradu a nerozeznáte ho od Krakonoše.
Řekla jsem si, že všechny ty babské povídačky o těhotných ženách budou mít asi pravdu.
XXXII.
Byly dvě hodiny po půlnoci lodního času. Vynoření do normálního prostoru proběhlo podle plánu asi v jedenáct dopoledne a výpočty byly natolik přesné, že Forward se měl na stacionární orbu nad Botanickým Zálivem dostat v sedm čtyřicet dva, to jest o několik hodin dříve, než se odhadovalo před vynořením. Nepotěšilo mě to, protože budou-li moduly startovat brzy ráno, zvyšuje se podle mne nebezpečí, že se po chodbách budou pozdě v noci ještě potulovat lidé.
Nemám ale na vybranou. Je to hop nebo trop, další příležitost už mít nebudu. Dokončila jsem poslední přípravy a políbila Tilly na rozloučenou. Ještě jsem jí prstem naznačila, aby nedělala hluk a vyklouzla jsem ze dveří kajuty.
Musela jsem jít daleko na záď a o tři podlaží níž. Dvakrát jsem zpomalila, abych se vyhnula strážím na obchůzce, a jednou jsem se schovala do postranní chodby kvůli náhodnému chodci. Poté jsem pokračovala stále směrem na záď až k dalšímu příčnému koridoru, kde jsem odbočila vpravo. Nakonec jsem došla do krátké slepé chodby vedoucí k přechodové komoře pravého výsadkového modulu.
Čekal tam na mne Mac alias Pete alias Percival.
Rychle jsem k němu přiskočila, usmála se na něj a s prstem přiloženým na rty, naznačujícím, aby byl zticha, jsem ho praštila pod ucho.
Zachytila jsem ho v pádu a odtáhla ho stranou, načež jsem se pustila do otvírání kombinačního zámku - když tu jsem najednou zjistila, že ani se svým zdokonaleným nočním viděním nedokážu značky na číselníku přečíst. Na chodbách svítilo jenom tlumené noční osvětlení a tahle krátká slepá chodba neměla svou vlastní lampu. Dvakrát jsem kombinaci zkazila.
Nechala jsem toho a přemýšlela. Mám se vrátit zpátky do kajuty pro baterku? Sice tam žádnou nemám, ale možná, že nějakou bude mít Tilly. A kdyby ji neměla ani ona - mám čekat do rána, až zapnou hlavní světla? Tím bych se ale dostala do časové tísně a navíc by se tu již mohli motat nějací lidé. Jenže co mi zbývá?
Sklonila jsem se nad Petem. Byl stále v bezvědomí, ale živý. Prohledala jsem ho.
Ani mě nepřekvapilo, když jsem u něj našla tužkovou svítilnu. Aby mě mohl sledovat, baterku nutně potřeboval. Zlatka Povětrná se takovými maličkostmi přirozeně nezatěžovata. Za pár vteřin jsem dveře otevřela.
Vtáhla jsem Peteho dovnitř, zavřela jsem a pak jsem dveře zamkla otočením kola doprava a doleva. Když jsem se otočila a uviděla, že Pete pohnul víčky, praštila jsem ho znovu.
Čekala mě nepříjemná a namáhavá práce. Pete váží asi osmdesát pět kilo, což na muže sice není moc, ale pořád je to o dvacet pět víc, než vážím já. Od Toma jsem věděla, že technici udržují umělou gravitaci na 0.97 gé, aby byla stejná, jako na Botanickém Zálivu. V tuto chvíli bych však vděčně uvítala stav beztíže nebo antigrav. Nemohla jsem tady totiž Peteho, ať už živého nebo mrtvého, nechat jen tak ležet.
Podařilo se mi ho po způsobu požárníků naložit křížem přes záda. Po chvíli jsem přišla na to, že nejlepší způsob, jak vidět před sebe a zároveň mít volné ruce kvůli uzávěrům vzduchotěsných dveří, je držet svítilnu v ústech jako cigaretu. To světlo se mi teď výborně hodilo, i když v případě nutnosti (a bez bezvládného těla na zádech) bych správnou cestu ve tmě dokázala vycítit.
Pouze s jediným chybným odbočením jsem nakonec došla do obrovského nákladového prostoru, který se díky tenkému paprsku protínajícímu tmu zdál být ještě o něco větší. Nečekala jsem, že tu bude naprostá tma; představovala jsem si původně, že modul bude alespoň tlumeně osvětlen, podobně jako bývá loď od půlnoci do šesti ráno.
Konečně jsem dorazila k úkrytu, který jsem si včera vyhlédla: k velkému turbogenerátoru od Westinghouse. Odhadovala jsem, že ta hora oceli běhá na nějaký druh plynu, nebo možná i na páru. Rozhodně nebyla konstruována pro Shipstony. V koloniích se ještě najde spousta zastaralých zařízení, které se tam, kde si lze Shipstony snadno opatřit, už dávno nepoužívají. Ve starých strojích se nevyznám, ani technické podrobnosti mě nezajímaly. Pro mě bylo důležité to, že část turbogenerátoru, která svým tvarem připomínala komolý kužel ležící na boku, vytvářela uprostřed pod užším koncem něco přes metr vysoký prostor dost velký na to, abych se do něj vešla. Byl dokonce dost velký i

pro dva, což byla klika, protože svého nezvaného hosta jsem nemohla ani zabít, ani nechat venku.
Úkryt byl uvnitř docela útulný díky tomu, že nosiči tohle monstrum před svázáním obložili těsně přiléhající plachtou ze skleněných vláken. Protáhla jsem se mezi úvazy a pak jsem musela napnout všechny síly, abych za sebou vtáhla i Peteho. Až na pár oděrek se mi to podařilo.
Ještě jednou jsem ho prohlédla a pak jsem ho svlékla. Když budu mít štěstí, možná se mi podaří trochu se prospat. To by však rozhodně nebylo možné, kdybych svého strážce vedle sebe nechala volně ležet.
Pete na sobě měl kalhoty, opasek, košili, trenýrky, tenisky a svetr. Všechno jsem to z něho stáhla a spoutala mu zápěstí za zády. Nohavicemi od kalhot jsem mu svázala kotníky a připoutala mu je za jeho zády k zápěstí. Tahle po čertech nepohodlná pozice, kterou nás učili v základním kursu, každého spolehlivě odradí od pokusu o útěk.
Právě jsem mu nasazovala roubík z trenýrek a svetru, když tiše pronesl: "To je zbytečné, slečno Friday. Jsem vzhůru už nějakou dobu. Raději si promluvme."
Zarazila jsem se. "Myslela jsem si to. Ale nechtěla jsem to dát najevo dřív, než se sám ozveš. Předpokládala jsem, že ti tak spíš dojde, že když budeš dělat potíže, utrhnu ti pohlaví a nacpu ti ho do chřtánu."
"Něco podobného jsem tušil, ale že byste byla až tak krutá, to jsem přeci jen nečekal."
"A proč bych neměla být? Mám s tvým pohlavím už svou zkušenost. Ne moc dobrou. Když budu chtít, klidně ti ho utrhnu. Nějaké námitky?"
"Můžu mluvit, slečno Friday?"
"Jistě, proč ne? Ale stačí jeden hlasitější vzdech a můžeš se s tou hračkou rozloučit."
"Jenom ne tak zhurta, prosím vás! Pokladník nás dnes v noci nasadil do zdvojených hlídek."
"Zdvojené hlídky? K čemu to?"
"Když jste v kajutě a spíte, je ve službě obvykle jenom Tilly alias Šizuko. Jakmile vstanete, stiskne tlačítko a oznámí mi tak, že přebírám hlídku. Ale pokladník - nebo možná Kapitán - je neklidný. Obává se, že se na Botanickém Zálivu možná pokusíte utéci z lodi."
Vytřeštila jsem oči. "Dobrotivý bože! Jak si o mně může někdo myslet něco tak hanebného?"
"Nemám tušení," odpověděl klidně. "A co děláme tady, ve výsadkovém modulu?"
"Chystám se na výlet. A co tu děláš ty?"
"Já taky. Alespoň doufám. Uvědomil jsem si, slečno Friday, že jestliže chcete na Botanickém Zálivu utéct, nejspíš to provedete dnes v noci. Nevěděl jsem sice, jak se chcete dostat do modulu, ale důvěřoval jsem vám - a teď vidím, že oprávněně."
"Díky. Kdo hlídá levý modul? Je tam vůbec někdo?"
"Graham. Takový malý blonďák. Možná jste ho už viděla."
"Až moc často."
"Vybral jsem si pravou stranu, protože tenhle modul jste si včera prohlížela s panem Udellem. Nebo předevčírem. Záleží na tom, jak to počítám."
"Je mi úplně jedno, jak to počítáš. Co se stane, až tě budou hledat, Pete?"
"Neměli by mě hledat. Pověřil jsem Pepu Pitomce - pardon, Josefa Steubena, Pepa Pitomec mu říkám jenom v duchu - aby mě po snídani vystřídal. Jak Pepu znám, až mě nenajde, neudělá žádný rozruch. Prostě se posadí na zem, opře se o dveře a bude spát až do doby, než někdo přijde a dveře odemkne. Pak tam bude stát, dokud modul neodstartuje, načež se vrátí do svého pokoje a bude tam trčet, dokud ho nevyhledám. Pepa je spolehlivý, ale nijak zvlášť bystrý a na to, jsem spoléhal."
"To zní, jako kdybys to předem plánoval, Pete."
"Rozhodně jsem si nenaplánoval bouli jako hrom. Kdybyste trochu počkala a nechala mě mluvit, nemusela jste se se mnou táhnout."
"Jestli se mě snažíš ukecat, abych tě rozvázala, Pete, namáháš se zbytečně. Seš v děsným průšvihu. Řekni mi jeden jediný důvod, proč bych tě neměla na místě oddělat. Kapitán má totiž pravdu - zdrhám z lodi a nemůžu se s tebou zdržovat."
"No... například proto, že by ráno při vykládání našli moje tělo a pak by vás začali hledat."
"To už budu hezkých pár kilometrů za obzorem. A proč by měli hledat mě? Nenechám na tobě přece žádné otisky. Budeš mít jenom pár modřin na krku."
"Motiv a příležitost. Na Botanickém Zálivu se přísně dodržují zákony, slečno Friday. Možná byste se mohla vymluvit na to, že jste z lodi utekla v nouzi - nebyla byste první. Když vás ale budou hledat pro vraždu, místní lidi budou spolupracovat."
"Budu tvrdit, že šlo o sebeobranu. Seš přece známej násilník. Probůh, Pete, co si s tebou jenom počnu? Jsi mi jen na obtíž. Víš dobře, že tě nezabiju. Neumím zabít s chladnou hlavou, musí mě k tomu vyprovokovat. Ale když tě nechám svázaného - to máme pět a tři je osm, pak nejmíň další dvě hodiny, než začnou vykládat - tak to máme dohromady víc než deset hodin. A budu ti muset ještě nasadit roubík - a začíná být pěkná zima..."
"To bych řek', že začíná být zima! Můžete mě aspoň trochu omotat svetrem?"
"Dobrá, ale později ho musím použít jako roubík."
"Kromě toho, že se začíná ochlazovat, přestávám nějak cítit ruce a nohy. Když mě necháte takhle svázaného deset hodin, slečno Friday, dostanu do nich gangrénu a budou mi je muset uříznout. A tady je nepůjde nechat regenerovat. Než se dostanu někam, kde to umějí, bude ze mě nadosmrti mrzák. Radši mě zabijte."
"K čertu, snažíš se mi hrát na city!"
"Nejsem si jistý, jestli jste vůbec nějakého citu schopna."
"Podívej," řekla jsem mu, "když tě rozvážu, aby ses mohl obléct, slíbíš mi, že se pak necháš bez odporu svázat a necháš

si nasadit roubík? Nebo tě budu muset praštit o něco silněji, než předtím a uspat tě napořád? Budeš riskovat, že ti zlámu vaz? A já to dokážu - sám jsi mě viděl v akci."
"Nebyl jsem u toho. Jen jsem viděl výsledky a ledacos slyšel."
"To je to samé. Takže je ti to jasné. A asi taky víš, proč můžu dělat takové věci. 'Má matka je zkumavka...'"
"'...a skalpel je můj táta'," skočil mi do řeči. "Slečno Friday, nemusel jsem se nechat praštit. Jste rychlá... jenže já taky a mám delší ruce. Věděl jsem, že jste zdokonalená, ale vy jste nevěděla, že já jsem na tom stejně. Takže bych býval vyhrál."
Seděla jsem na zemi se zkříženýma nohama a zírala na něj. Když skončil svou ohromující řeč, zmocnila se mě závrať a nevěděla jsem, jestli opět nezačnu zvracet. "Pete," pronesla jsem téměř omluvně, "nelžeš mi?"
"Celý život jsem musel lhát," odpověděl. "Podobně jako vy. Nicméně..." Zmlkl a zkroutil zápěstí; pouta praskla. Víte, kolik vydrží zkroucené rukávy kvalitní košile, než prasknou? Víc než konopné lano stejné tloušťky. Můžete si to sami zkusit.
"Zničená košile mi nevadí," pronesl konverzačním tónem, "stačí mi svetr. Nerad bych si ale zničil kalhoty. Myslím, že než si budu moci opatřit nové, budu se v nich ještě muset objevit na veřejnosti. Vy dosáhnete na uzly lépe než já, slečno Friday. Mohla byste je rozvázat?"
"Neříkej mi slečno Friday, Pete. Oba jsme přece UČ." Začala jsem rozplétat uzly. "Proč jsi mi to neřekl už dřív?"
"Chtěl jsem. Ale vždy do toho něco přišlo."
"Podívej! Máš studené nohy! Ukaž, promasíruju ti je. Ať se ti prokrví."
Usnuli jsme. Aspoň já. Pete třásl mým ramenem a klidně říkal, "Radši se vzbuďte. Musíme se připravit na přistání. Objevila se nějaká světla."
Ponuré světlo se rozprostíralo všude uvnitř, dole a kolem a my jsme usnuli pod plachtou, která přikrývala dinosaura. Zívla jsem.
"Je mi zima."
"Nestěžujte si. Vy jste si hověla uvnitř. Tam je tepleji, než venku. Já jsem promrzl."
"Přesně to si zasloužíš. Surovče. Jsi příliš vyzáblý, máš málo ochranné vrstvy. Pete, musíme tě trochu namastit. To mí připomíná, že jsme nesnídali. Ale když pomyslím na jídlo - myslím, že by se mi udělalo špatně."
"Fuj - jděte ode mne a zkuste to vyhodit vzadu do toho rohu. Ne sem, kde bychom v tom museli ležet. A snažte se být co nejtišší, už by tam někdo mohl být."
"To je surové. Necitelně surové. A právě proto zvracet nebudu." Celkem jsem se cítila docela dobře. Vzala jsem si jednu z těch modrých tabletek těsně předtím, než jsem opustila kabinu BB, a zdálo se mi, že účinkují. Měla jsem v žaludku jednoho nebo dva motýly, ale nebyli moc silní - nebyl to ten druh, co křičí: "Pusť mě odtud!" Měla jsem sebou zbytek zásob, které mi dal dr. Jerry. "Pete, jaké máš plány?"
"Vy se ptáte mě? Vy jste naplánovala tento útěk z vězení, ne já."
"Ano, ale ty jsi velký, silný a svalnatý muž, který chrápe. Myslela jsem, že si vezmeš náboje a všechno si naplánuješ, zatímco já budu dřímat. Není to tak?"
"Dobrá - Friday, a jaké plány máte vy? Plány, které jste dělala, když jste ještě nevěděla, že budu s vámi?"
"Neměla jsem žádný velký plán. Až přistaneme, budou muset otevřít nějaké dveře, buď ty pro lidi, nebo ty velké pro náklady, je mi jedno, jaké to budou, protože až to udělají, vyběhnu odtud jako vystrašená kočka a budu zběsile přeskakovat všechno a každého, kdo mi bude stát v cestě... a nezastavím se, dokud nebudu daleko od lodi. Nechci nikoho zranit, ale doufám, že se mě nikdo nepokusí příliš tvrdě zastavit... proto nechci, aby mě zastavili."
"To je dobrý plán."
"Myslíš? Vlastně to vůbec žádný plán není. Jenom rozhodnutí. Otevřou se dveře a já začnu utíkat."
"Je to dobrý plán, protože nepočítá s tím, že by se nepovedl. A máte jednu velkou výhodu. Oni se neodváží vás poranit."
"Přála bych si, abych si tím mohla být jistá."
"Jestli vás zraní, bude to nehoda a ten, kdo to udělá, bude vytahován za palce rukou. Přinejmenším. Teď, když jsem slyšel zbytek vašeho vyprávění, vím, proč jsem dostal tak důrazné instrukce. Friday, oni vás nechtějí mrtvou nebo živou; oni vás chtějí perfektně zdravou. Než aby vás zranili, nechají vás utéci."
"Pak by to mělo být snadné."
"Nebuďte si tím zas tak jistá. Stále bude dost mužů, kteří si budou dokazovat, že takovou divokou kočku, jako jste vy, mohou uchvátit a vlastnit; víme to oba. Snad vědí, že jste utekla - já myslím, že ano; loď měla při opouštění dráhy hodinové zpoždění -."
"Ach!" Pohlédla jsem na své prsty. "Ano, teď už bychom měli přistávat. Pete, oni mě hledají!"
"Taky myslím. Ale nebylo důvodu budit vás dřív, než se objevila ta světla. Zatím měli asi čtyři hodiny na to, aby se ujistili, že nejste nahoře s výletníky 1. třídy. V každém případě nechají nastoupit přistěhovalce. Takže jestli jste tady a neskrýváte se jednoduše někde mimo loď - musíte být v tomto prostoru, který je velký jako tato loď. Ale budou sledovat oba průchody - nákladové dveře v tomto patře a dveře pro pasažéry v horním patře. Friday, jestli použijí hodně lidí - a to použijí - a jestli tito nohsledi budou vybaveni sítěmi a lepkavými lany - a to budou - chytí vás, aniž by vás poranili, jakmile vystoupíte z lodi."
"Ano. Myslela jsem na to. Pete... jestli k tomu dojde, budou určitě mrtví a ranění. Sama se můžu smrtelně poranit - ale oni za mou porážku draze zaplatí. Díky za varování."
"Možná to neudělají přesně takhle. Třeba to zařídí jako samozřejmost, že jsou dveře sledovány, aby vás přiměli zůstat pozadu. Pak nechají vyjít přistěhovalce - předpokládám, že víte, že budou vycházet nákladovými dveřmi?"
"To jsem nevěděla."

"Ale oni to vědí. Nechají je vystoupit, odškrtají si je a pak zavřou dveře a vystříkají v tom prostoru plno uspávacího plynu. Nebo slzného. Budete nucena vyjít ven s uslzenýma očima a bude vám špatně."
"Brrr! Pete, jsou opravdu v lodi vybaveni těmito plyny? Ráda bych to věděla."
"Těmito a ještě horšími. Podívejte, kapitán této lodi už spoustu světelných let jedná podle zákonů a nařízení a má jen hrstku lidí, na které se může spolehnout v kritickém okamžiku. Ve čtvrté třídě převáží tato loď téměř při každé jízdě skupinu všeho schopných zločinců. Samozřejmě, že kapitán je vybaven plynem - pro každé odděleni jiné množství. Friday, ale vy tady už nebudete, až použijí plyn."
"Cože? Pokračuj."
"Přistěhovalci budou procházet střední uličkou mezi sedadly. Asi tří sta jich to tak udělá. Budou natlačeni do svých oddělení těsněji, než je bezpečné. Mnoho jich tedy půjde tou střední uličkou, protože předpokládám, že se asi nemohou všichni navzájem znát za tu krátkou dobu, kterou měli k seznámení. Toho využijeme. A ještě jedné velmi velmi staré metody, kterou už použil Odyseus..."

Zůstávali jsme s Petem v temném koutě, který byl tvořen vysokým koncem generátoru a něčím, co bylo ve velké dopravní kleci. Světla se změnila a my jsme slyšeli šum mnoha hlasů.
"Už jdou," špitl Pete. "Pamatujte si, že pro vás bude nejlepší vsadit na někoho, kdo toho hodně ponese. Bude jich takových hodně. Naše oblečení je v pořádku - nevypadáme na první třídu. Ale musíme něco nést. Přistěhovalci jsou vždycky hodně obtíženi zavazadly. Vím to dobře."
"Pokusím se nést nějaké ženě dítě," řekla jsem mu.
"Výborně, jen jestli ho umíte chovat. Pozor, už jdou."
Byli opravdu hodně obtěžkáni - a proto mi to připadalo jako politika ubožáků: Každý přistěhovalec si může do těch kamrlíků, co jim říkají kanceláře ve třetí třídě, vzít na svůj lístek cokoli, pokud to dokáže vynést z lodi bez cizí pomoci; to je definice této společnosti o "příručních zavazadlech". Ale za všechno, co musí být umístěno v nákladovém prostoru, zaplatí dopravní poplatek. Vím, že společnost z toho těží, ale taková politika se mi nelíbí. Dnes jsme se ale snažili využít ji v náš prospěch.
Když nás míjeli, většina z nich si nás ani nevšimla a ostatní se o nás nezajímali. Vypadali unaveně a příliš zaujati sami sebou, což myslím také opravdu byli. Měli hodně dětí, které většinou plakaly. Prvních pár tuctů bylo vytlačeno z řady těmi, kteří spěchali dopředu. Pak se řada hýbala pomaleji bylo tam víc dětí, víc zavazadel - a lidé se hromadili. Pomalu nadešel čas udělat ze sebe "ovečku".
Pak najednou z této směsice lidských pachů, potu a špíny, obav a strachu, pižma a špinavých plínek, pronikl na povrch pach čistý jako křišťál - asi jako téma Zlatého kohoutka v Chvalozpěvu na slunce od Rimského-Korsakova nebo jako Wágnerovský leitmotiv v cyklu Prstenu - a já jsem vyjekla:
"Janeto!"
Podsaditá žena na druhé straně fronty se otočila a pohlédla na mne, upustila dva kufry a chňapla mě.
"Marjié!" A nějaký vousatý muž řekl: "Říkal jsem ti, že je na lodi! Říkal jsem to!" A Ian řekl vyčítavě, "Jsi mrtvá?"
Odvrátila jsem ústa dostatečně daleko od Janety a řekla jsem, "Ne, nejsem. Juniorka hlavní pilotka Pamela Heresfordová ti posílá vřelé pozdravy."
Janeta řekla "Ta potvora!" Ian řekl, "Teď Janeto," a Betty se na mne podívala starostlivě a řekla, "Je to ona. Nazdar, lásko. Bůh tě opatruj," a Georg mluvil plný napětí nesouvisle francouzsky, když se mě jemně snažil dostat pryč od Janety. Samozřejmě, že jsme zbrzdili postup celé řady. Ostatní, kteří byli obtíženi, si stěžovali a tlačili se všude kolem nás, mezi nás i přes nás. Řekla jsem, "Popojdeme. Povídat si můžeme později." Pohlédla jsem zpět na místo, kde jsme se s Petem skrývali; byl pryč. To mě uklidnilo. Pete se neztratí. Janeta nebyla ve skutečnosti vůbec zavalitá, ani korpulentní - byla prostě několik měsíců těhotná. Pokusila jsem se vzít jí jedno zavazadlo; nedovolila mi to. "Raději nesu dvě; kvůli vytížení."
Tak jsem nakonec nesla cestovní klec pro kočky s kočičí mámou. A velký hnědý papírový balík, který předtím nesl Ian pod paží.
"Janeto, co jsi udělala s koťaty?"
Freddie odpověděl za ní, "Díky mému vlivu se jim dostalo výtečného postavení s dobrými vyhlídkami na povýšení jako kontrolní technici hlodavců na velké ovčí farmě v Queenslandu. A teď mi proboha řekni, jak je možné, že ty, kterou jsme snad ještě včera viděli po pravici pána a kapitána tohoto ohromného dopravního letadla, se najednou ocitáš ve společnosti venkovanů v samotných střevech tohoto křápu?"
"Později, Freddie. Až to budeme mít za sebou."
Ohlédl se ke dveřím. "Ach tak! Později, s přátelským popitím a spoustou vyprávění. Nejdříve musíme ještě projít strážemi."
Ve dveřích stáli dva vyzbrojení hlídači, každý na jedné straně. V duchu jsem se začala modlit, zatímco jsem vedla ten hloupý dvojsmyslný rozhovor s Freddiem. Oba ozbrojenci se na mne podívali a ani jeden na mém vzhledu neshledal nic mimořádného. Možná tomu napomohl můj špinavý obličej a neučesané vlasy. Dosud mě totiž nikdo neviděl mimo kabinu BB, kromě toho, když mě Shizuko náležitě připravila, abych vynášela vysoké ceny v dražbě.
Dostali jsme se ode dveří, na krátkou rampu a byli jsme řazeni do fronty ke stolu, který stál přímo venku. Za ním seděli dva úředníci s papíry. Jeden vyvolával jména, "Frances, Frederick J.! Předstupte!"
"Zde!" odpověděl Frederico a obešel mě, aby se dostal ke stolu. Hlas za mnou vykřikl, "Tamhle je!" - a já jsem prudce posadila kočku a vyrazila na útěk.
Trochu jsem se obávala přílišného rozruchu za sebou, ale nevěnovala jsem mu pozornost. Prostě jsem se chtěla co nejrychleji dostat z dosahu jakéhokoli omračujícího děla nebo rakety s lepkavými provazy nebo minometu se slzným

plynem. Nemohla bych uniknout radarovému dělu nebo dokonce brokovnici, ale toho jsem se obávat nemusela, pokud měl Pete pravdu. Předbíhala jsem jednoho po druhém. Po mé pravé straně byla nějaká vesnice a vpředu jakési ztichlé stromy. V tu chvíli bych raději byla těmi stromy. Běžela jsem dál. Letmý pohled dozadu mi prozradil, že většina pronásledovatelů zůstala za mnou - není divu; uběhnu tisíc metrů přesně za 2 minuty. Ale zdálo se, že dva z nich se drží dobře a možná mě dohoní. Tak jsem se zastavila a chtěla jsem jim praštit hlavami o sebe nebo jim provést cokoli jiného.
"Běžte dál!" zaskuhral Pete. "Máme se snažit tě chytit." Běžela jsem dál. Druhým běžcem byla Shizuko. Moje kamarádka Tilly.
Když jsem byla pěkně mezi stromy a z dohledu vyloďovacího člunu, zastavila jsem se, abych se vzdala. Dohonili mě; Tilly mě držela za hlavu a pak otřela má ústa - pokusila se mě políbit. Odvrátila jsem se. "Nedělej to, musím strašně páchnout. To jsi vyběhla z lodi v tomhle?" Byla oblečená do cvičebního trikotu, ve kterém vypadala vyšší, štíhlejší, západněji a ženštěji, než jak jsem ji znala jako dívku.
"Ne. Původně jsem měla kimono i s pásem. Někde jsem ho ztratila. Nedá se v něm běžet."
Pete řekl rozzlobeně, "Přestaňte s tím žvaněním. Musíme se odtud dostat." Chytil mě za vlasy a políbil mě. "Koho zajímá, jestli páchnete? Pojďme dál!"
Tak jsme šli - stále jsme se křovím vzdalovali od člunu. Brzy se ale ukázalo, že Tilly si vymkla kotník a stále více pajdala.
Pete zase zabručel. "Když jste vyrazila na útěk, byla Tilly teprve na poloviční cestě dolů k uličce mezi sedadly na palubě první třídy. Proto seskočila a špatně dopadla. Tilly, jsi nemotora!"
"To jsou ty zatracené japonské boty; vůbec nedávají oporu. Pete vem to kůzle a jděte. Mně nic neudělají."
"To je peklo," řekl Pete hořce. "My tři jsme v něm stále spolu. Je to tak, slečno - je to tak, Friday?"
"Ano, peklo! Jeden za všechny a všichni za jednoho! Vem ji na pravé straně, Pete, já ji vezmu tady na té."
Vytvořili jsme celkem hezky jakéhosi pětinohého tvora, který neběžel rychle, ale přece jen se křovinatý prostor mezi námi a pronásledovateli zvětšoval. Za chvíli chtěl Pete vzít Tilly na záda. Zastavila jsem je. "Poslouchejte."
Žádné známky po pronásledování. Nic než podivné zvuky cizího lesa. Ptačí volání? Nebyla jsem si jistá. To místo bylo zvláštní směsicí náklonnosti a cizoty - tráva, která nebyla úplně trávou, stromy, které vypadaly, jakoby zde byly ponechány z jiné geologické epochy, chlorofyl, který byl silně červeně žíhaný - nebo to bylo tím, že byl podzim? Jak asi bude v noci? Z hlediska lodního řádu se nezdálo být moudré jít hledat v nejbližších třech dnech nějaké lidi. Vydrželi bychom to bez vody a jídla dlouho - ale co když bude mrznout?
"Dobrá," řekla jsem. "Na záda. Ale budeme se střídat."
"Friday! Ty mě nemůžeš nosit."
"Nesla jsem Peteho včera v noci, viď Pete. Myslíš, že takovou japonskou panenku, jako jsi ty, neunesu?"
"Japonskou panenku, mou bolavou nohu. Já jsem zrovna taková Američanka jako ty."
"Pravděpodobně ještě větší. Já totiž nejsem žádná velká. Řekneme si to později. Teď na mne vylez."
Nesla jsem ji asi 50 metrů, potom Pete asi 200 metrů a tak dále, že jsme se podle Peteho vystřídali spravedlivě.
Po hodině takové chůze jsme přišli k silnici - byla to jen taková pěšina vedoucí křovím, ale bylo vidět stopy od kol a koňských kopyt. Nalevo vedla cesta pryč od člunu a od města, tak jsme se tamtudy vydali. Shizuko už zase šla, ale dost se opírala o Peteho.

Přišli jsme k nějaké farmě. Možná jsme se jí měli vyhnout, ale moje chuť napít se vody byla v tu chvíli větší než touha po naprostém bezpečí a také jsem chtěla Tilly převázat ten kotník dřív, než ho bude mít větší než svou hlavu.
Byla tam nějaká starší šedovlasá žena, velmi hezká a upravená. Seděla v houpacím křesle a pletla. Když jsme se přiblížili, vzhlédla a pokynula nám, abychom šli k domu.
"Jsem paní Dundasová," řekla, "Jste z té lodi?"
"Ano," odpověděla jsem. "Já jsem Friday Jonesová, toto je Matilda Jacksonová a toto je náš přítel Pete."
"Pete Roberts, paní."
"Posaďte se všichni. Odpusťte, že nevstávám. Moje záda už nejsou to, co bývala. Vy jste uprchlíci, že? Vyskočili jste z lodi?"
(Nevyhnout se odpovědi. Ale být připravena zmizet.) "Ano. Vyskočili."
"Pochopitelně. Asi polovina uprchlíků přijde nejdříve k nám. Podle ranního vysílání budete potřebovat úkryt nejméně na tři dny. Tady jste vítáni. My máme návštěvníky rádi. Samozřejmě, že máte právo jít přímo do kasáren, kde budete přechodně bydlet. Lodní úředníci tam na vás nemůžou. Ale mohou vás ničit se svými nekonečnými právními argumenty. Můžete se rozhodnout po obědě. A teď, dali byste si šálek čaje?"
"Ano," souhlasila jsem.
"Dobrá, Malcolme! Ach, Malcolme!"
"Co je, mami?"
"Postav na čaj!"
"Co?"
"Konvici!" a paní Dundasová se obrátila na Tilly, "Dítě, co se vám to stalo s nohou?"
"Myslím, že jsem si vymkla kotník, paní."
"Určitě. Vy - jmenujete se Friday? - jděte najít Malcolma a řekněte mu, že chci tu největší mísu plnou rozlámaného ledu. A vy, pane - pane Robertsi - vy mi můžete pomoci z té židle, protože budeme potřebovat ještě další věci na tu ubohou nožku. Až splaskne ten otok, musíme to převázat. A vy Matildo - nejste alergická na aspirin?"
"Ne, paní!"
"Mami! Voda se vaří!"
"Friday, jděte tam drahá."

Šla jsem pro čaj a srdce mi plesalo.
XXXIII.
Uplynulo dvacet let. Myslím tím let na Botanickém Zálivu, ale to není takový rozdíl. Dvacet dobrých let. Tyhle paměti jsem psala podle nahrávek, které jsem natočila v Pajaro Sands ještě před Šéfovou smrtí, a podle poznámek načmáraných krátce po příletu sem. Původně mi měly sloužit jako pojistka pro případ, že by se jim přece jenom povedlo prosadit moje vyhoštění z Botanického Zálivu.
Když mne už ale nemohli využít pro svůj záměr, přestali se o mě zajímat - pochopitelně, protože jsem pro ně nikdy neznamenala nic víc, než chodící inkubátor. Později První Občan a Princezna společně zahynuli při výbuchu bomby, kterou jim někdo nastrčil do kočáru, a celá záležitost se stala ryze akademickou.
Správně by mé paměti měly končit příchodem na Botanický Záliv, protože tady můj život přestal mít dramatický spád. Koneckonců, o čem by asi tak mohla vesnická hospodyňka psát paměti? Kolik vajec jsme měli minulý rok? Zajímá vás to? Mne tedy ano, ale vás asi těžko.
Člověk, který má co dělat a je šťastný, paměti nepíše. Příliš ho zaměstnává vlastní život.
Když jsem se ale probírala nahrávkami a poznámkami (ze kterých jsem 60 procent slov vyhodila), všimla jsem si několika maličkostí, o kterých když už se psalo, zasloužily by si podrobnější vysvětlení. Například Janetina zrušená kreditní karta - tu má na svědomí moje "smrt" při výbuchu, který poslal ke dnu Skip to M'Lou. Georges se na tu událost dole ve Vicksburgu důkladně vyptával a ujistili ho, že nikdo nepřežil. Zavolal pak Janetě a Ianovi, kteří se právě chystali zmizet do Austrálie, protože je varoval Šéfův winnipegský agent. Takže Janet svou kartu pochopitelně zrušila
Nejpodivuhodnější na celém příběhu je to, že jsem se setkata se svou "rodinou". Georges ale říká, že divné není ani tak to, že jsou tu oni, jako spíš to, že jsem tu já. Všichni byli otráveni a znechuceni životem na Zemi - kam tedy měli jít? Botanický Záliv není sice zrovna jediná možnost, ale je nejvíc nasnadě. Je to dobrá planeta podobná Zemi, jaká bývala před mnoha staletími. Není tak primitivní jako Les, asi tak přehnaně luxusní, jako Ledňáček nebo Fiddlerova Zelená. Všichni toho při nucené likvidaci hodně ztratili, ale zbylo jim dost na to, aby nejlevnější třídou doletěli na Botanický Záliv, zaplatili příspěvky společnosti a kolonii a ještě jim zůstalo něco do začátku.
(Víte vůbec, že tady na Botanickém Zálivu se dveře nezamykají? Většina lidí ani nemá zámek. Učiněný Zázrak!) Georges říká, že jediná opravdová náhoda je to, že jsme letěli stejnou lodí. A přitom tomu málem tak nebylo. Nestihli Diraca a pak jen tak tak odstartovali s Forwardem, protože si to vynutila Janet. Chtěla raději cestovat s dítětem v břiše než v náručí. Ale i kdyby bývali odletěli jinou lodí, stejně bych je tu našla. Naše planeta je asi tak veliká jako Země, ale kolonie je pořád ještě malá a skoro celá se rozkládá v jediném areálu. A na nové sousedy je zvědavý každý. Určitě bychom se setkali.
Co kdyby mi bývali nenabídli ten pochybný kšeft? Člověk si vždycky může říkat "co kdyby", myslím si ale, že poté, co jsem si naplánovala ten nákup, byla šance asi tak jedna ku jedné, že skončím na Botanickém Zálivu.
"Osud vždy řídí naše kroky" a já si nestěžuju. Být hospodyňkou v naší osmičlenné skupině se mi docela líbí. Není to formálně S-skupina, protože sex a manželství se tu neřídí žádnými předpisy. Nás osm žije společně s dětmi v malém přízemním domku, který jsme všichni postavili podle Janetina návrhu. (Nejsem sice žádný architekt, ale tesařina mi jde skvěle.) Sousedé nám nikdy nekladli všetečné otázky o našem původu. Však by je za to také Janet pěkně sjela. Všem je to jedno a děti jsou pro Botanický Záliv požehnáním. Pojem "populační tlak" nebo "Nulový růst populace" tady nebudou znát dřív než za několik staletí.
Tohle líčení nikdo z místních nespatří. Tady chci vydat jenom upravené vydání mé kuchařky - vynikající kuchařky, protože jsem ji psala pod vedením dvou mistrů kuchařského umění Janet a Georga - spolu s několika drobnými radami pro začínající hospodyňky, které dlužím Goldie. Takže se můžu bez obav rozepsat o našich rodinných vztazích. Když se se mnou Percival oženil, vzal si Georges Matildu. Dodnes si myslím, že o nás losovali. Samozřejmě, že moje dítě je v nejvlastnějším smyslu slova umělé. Mimochodem - tenhle pojem jsem na Botanickém Zálivu nezaslechla ani jednou. Je docela možné, že Wendin rodokmen sahá až ke staré šlechtě Říše. Nikdy jí to však neřeknu a oficiálně bude jejím otcem Percival. Naprosto jistě vím jenom to, že Wendy nemá žádnou vrozenou vadu a Freddie i Georges říkají, že nenese žádný ošklivý recesivní znak. Jako dítě nebyla o nic zlobivější než ostatní a obvykle ji stačila usměrnit docela obyčejná facka. Myslím si, že je teď docela hezká, což mě těší, neboť i když nejsme pokrevně spřízněni, je to přeci jenom jediné dítě pocházející z mého těla.
"Jediné dítě..." Když jsem ji porodila, požádala jsem Georga, aby zrušil mou sterilitu. Prohlédl mě spolu s Freddiem a řekl mi, že by to snad šlo provést, kdybychom byli na Zemi, ale ne tady v Novém Brisbane. Alespoň ne v nejbližších letech. To poněkud zchladilo mé mateřské touhy a kupodivu jsem pocítila úlevu. Povedlo se mi to jednou a opravdu není nutné, abych to zkoušela znovu. Děti se nám tu motají pod nohama spolu se psy a koťaty a na tom, čí které je, záleží asi tak jako u těch koťat. Děti jsou prostě děti a Tilly je umí dělat hezky, stejně jako Janet a Betty.
A taky Wendy. Kdyby to nebylo úplně vyloučené, řekla bych, že svou nadrženost zdědila po matce, tím myslím po mně. Ještě jí nebylo ani čtrnáct, když přišla domů a prohlásila: "Asi jsem těhotná, mami." Řekla jsem jí: "Neříkej asi, nýbrž běž za strýčkem Freddiem a nech si udělat test, drahoušku."
Výsledek nám oznámila při večeři, která se tím pádem změnila v malou oslavu. Podle starého zvyku je totiž prokázané těhotenství ženy v naší rodině vždycky důvodem k nevázanému veselí a radovánkám. Poprvé byla tedy Wendy těhotná ve čtrnácti. Podruhé to bylo v šestnácti, potřetí v osmnácti a naposledy právě minulý týden. Jsem ráda, že je Wendy všechny odnosila, protože já jsem je pak mohla vychovávat. Až na to poslední - kvůli němu se Wendy vdala. Nikdy jsem si tedy nemohla stěžovat na nedostatek dětí, o které bych se mohla starat, i kdybychom v domě neměli další čtyři - a teď vlastně pět, ne, šest matek.
Matildino první dítě má prvotříídního otce, skvělou krev. Dr. Jerry Madsena. Tak mi to alespoň řekla a já jí věřím. Její předchozí majitel jí kvůli oplodnění právě zrušil sterilitu, když se mu naskytla příležitost vyslat ji na skvěle placenou

čtyřměsíční práci. Tak vznikla "Šizuko" s plachým úsměvem a skromným úklonem, která měla za úkol mě hlídat, jenže aniž bych to měla v úmyslu, hlídala jsem naopak já ji. Kdyby bývala chtěla, mohla si trochu toho nočního života užít ve dne, jenže ona raději trávila celý den v kajutě, aby mě měla na očích, kdykoli se vrátím.
Takže kdy? Je jen jediná možnost, kdy se to mohlo stát. Zatímco jsem napůl zmrzlá byla s Percivalem zalezlá pod turbogenerátorem, má "služebná" si užívala v posteli s mým lékařem. Ten mladý muž má tedy pěkné rodiče! Malý vtip: Jerry teď se svou krásnou ženou Dianou žije v Novém Brisbane. Tilly mu ale nikdy neprozradila, že má v našem domě syna. Je tohle další "shoda okolnosti"? Nemyslím. Doktor medicíny je tady bezpříspěvková profese a Jerry se stejně chtěl konečně usadit a oženit. A proč by si měl někdo zvolit Zemi, když má možnost pracovat v kolonii?
Většina členů naší rodiny teď chodí k Jerrymu. Je to vynikající doktor. Ano, máme v rodině dva lékaře, ale ti nikdy nepraktikovali. Byli genovými chirurgy, experimentálními biology a genetickými inženýry - a teď jsou z nich farmáři.
Janet také ví, kdo jsou otcové jejího prvního dítěte - oba její tehdejší manželé, Ian a Georges. Proč oba? Protože to chtěla a Janeta vždycky prosadí svou. Slyšela jsem několik verzí toho případu, ale myslím si, že se mezi nimi prostě nedokázala rozhodnout.
Bettino první dítě téměř jistě není umělé a mohlo by být legitimní. Betty je ale tak svérázný typ, že by byla nejradši, kdyby jste jí uvěřili, že jí to dítě udělala banda gangsterů při přepadu maškarního plesu. Nový Brisbane je velmi klidné místo, ale tam, kde je Betty Francisová, nikdy nuda nebude.
O návratu Černé smrti toho nejspíš víte víc, než já. Glorie je mi vděčná za varování, které zachránilo Luna City, ale spravedlivější by bylo poděkovat Šéfovi. Moje krátká kariéra věštkyně se s tou jeho nedá vůbec srovnávat.
Epidemie se nerozšířila mimo Zemi, a to byla určitě Šéfova zásluha - i když jednou, zrovna v kritickém období, vyhlásil Nový Brisbane nařízení, podle kterého výsadkový modul nesměl přistát dřív, než bude vystaven vakuu a pak opět naplněn vzduchem. O život tak přišlo několik koček a krys - a taky much. Když to vyšlo najevo, jeho kapitán hned přestal vykřikovat, že v kolonii udělá pořádek.
Pokud jde o příspěvky: Pošta mezi Botanickým Zálivem a Zemí/Měsícem jde tam i zpět osm měsíců. Na sto čtyřicet světelných let to není tak špatné. (Jednou jsem slyšela nějakou turistku, jak se ptá, proč nepoužíváme rádiové spojení?). Glorie zaplatila můj příspěvek kolonii s největší možnou rychlostí a přímo překypovala ochotou zahrnout mě penězi. Šéf jí to prý určitě nahradí. Nemusela posílat zlato až sem. V Luna City má kolonie otevřený účet, ze kterého se hradí dovoz zemědělských strojů a dalších věcí na Botanický Záliv.
Avšak Pete toho na Zemi měl pramálo a Tilly - poloviční otrok - neměla vůbec nic. Já jsem stále ještě měla peníze z výhry v loterii, všechny mé honoráře a dokonce i pár akcií. To mi pomohlo dostat mé spoluuprchlíky z dluhů. Naše kolonie sice utečence nikdy neodmítne, ale než zaplatí svůj příspěvek, může mu to trvat léta.
Oba dva se naštvali. Pak jsem se zase naštvala já, a to mnohem víc. Nejenom, že peníze zůstanou v rodině, ale bez pomoci Percivalovy a Matildiny by mě téměř jistě chytili, dopravili do Říše a pak zabili. Stejně ale trvali na tom, že mi to splatí. Dohodli jsme se. Z jejich splátek a z toho, co jsme přidali my ostatní, jsme založili Nadaci Asy Huntera, která vypomáhala novým uprchlíkům a přistěhovalcům.

Nikdy jsem už nemyslela na svůj podivný a možná i ostudný původ. "Lidské dítě může porodit jenom člověk," řekl mi tehdy Georges. Je to pravda a Wendy to dokazuje. Jsem člověk a někam patřím.
Myslím, že to je to, po čem každý touží: Někam patřit. Být "součástí".
A vemte na to jed, že já taková jsem! Minulý týden jsem se snažila přijít na to, proč mám tak málo času. Jsem tajemnicí Městské rady. Jsem také předsedkyní Sdružení rodičů a učitelů, vedu dívčí skautskou skupinu v Novém Toowoombu a bývala jsem prezidentkou Garden klubu. Teď jsem v plánovací komisi pro zřízení nového místního učiliště. Ano, někam patřím.
A povím vám, je to nádherně hřejivý pocit.